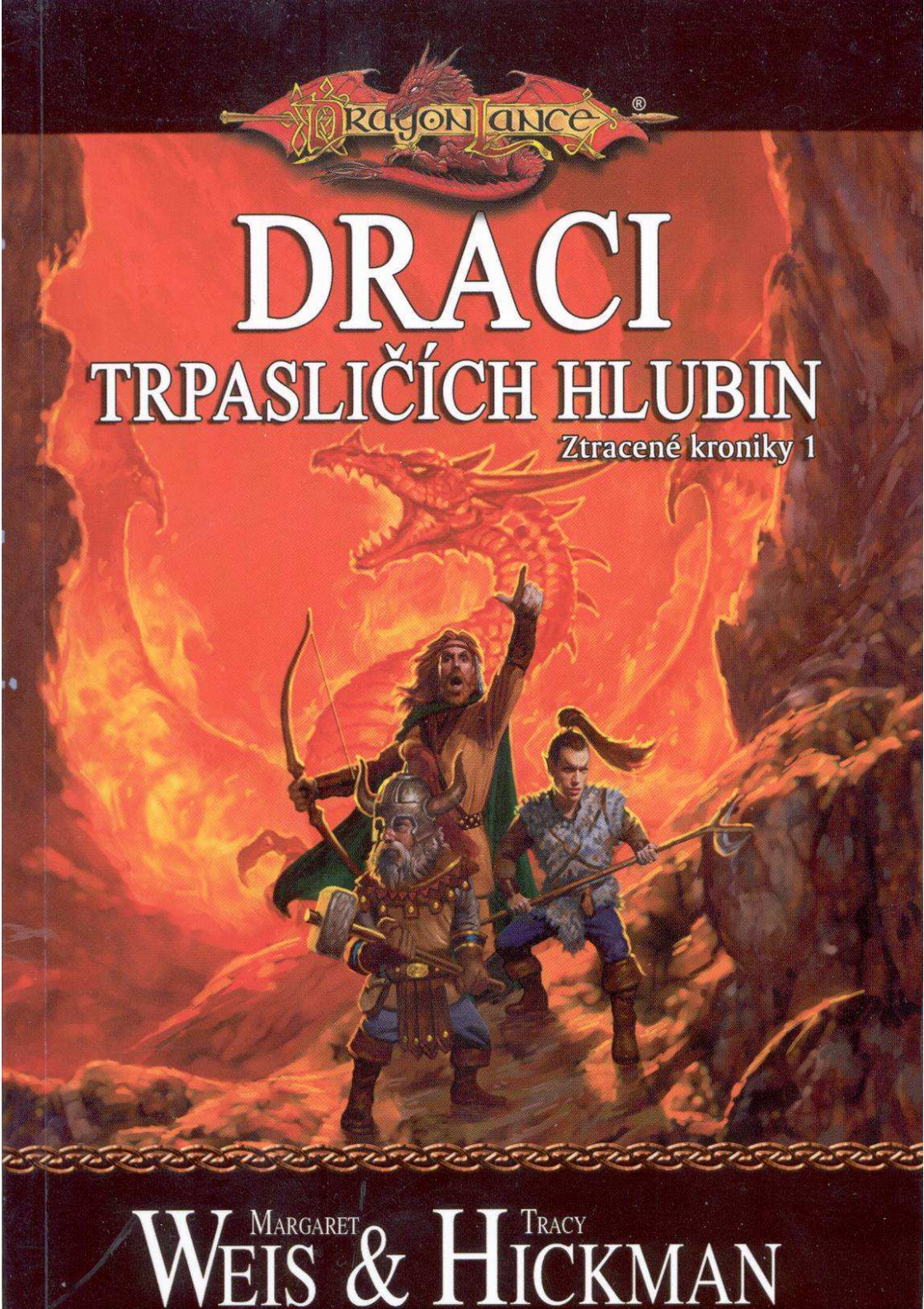
DragonLance®

DRACI TRPASLIČÍCH HLUBIN

Ztracené kroniky 1

Margaret Weis & Tracy Hickman

M. Weis & T. Hickman
v nakladatelství FANTOM Print

Draci podzimního soumraku
Draci zimní noci *
Draci jarního úsvitu *

Druhá generace

Draci letního žáru

Draci padlého slunce
Draci ztracené hvězdy
Draci zmizelého měsíce

Draci trpasličích hlubin
Draci Pánů oblohy *

* Připravujeme

DRACI
TRPASLIČÍCH HLUBIN

Ztracené kroniky 1

MARGARET WEIS & TRACY HICKMAN

FANTOM Print
2008

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga DRAGONLANCE a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S.,CANADA,ASIA,
PACIFIC & LATIN
AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:0: Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN
HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright O 2006 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní FANTOM Print
Cover art by Matt Stawicki
Translation by Hana Vlčinská

ISBN 80-7398-028-3

www.fantomprint.cz

S láskou věnuji tuto knihu památce svého otce, George Edwarda Weise.

Margaret Weis

Všem těm, jejichž oběti jsou velebeny jen v *nebi.*

Tracy Hickman

PŘEDMLUVA

Joseph Campbell popisuje děj epického mýtu jako kruh.

Začíná v pohodlí hrdinova domova – vrcholem kruhu, chcete-li – a voláním dobrodružství. Hrdina vyráží z bezpečného a důvěrně známého prostředí, možná pobízený postavou pomocníka, a ocitá se na prahu dobrodružství. Tady překonává překážky strážců, střežících cestu, a přechází do říší moci. V této podivuhodné nové zemi se setkává s dalšími pomocníky, kteří ho na výpravě podporují, i se zkouškami a protivníky, kteří se mu snaží v cestě zabránit. Získává skvělou odměnu – posvěcený sňatek, smíření s předky, zbožštění nebo uloupený elixír. V okamžiku, kdy dosáhne cíle, je však hrdina teprve v polovině skutečné cesty. Následuje útěk z říší moci, návrat přes práh zpět do všedního světa a hrdina se jako starý Odysseus vrací domů, na místo, odkud vyšel – jen aby zjistil, že se domov za jeho nepřítomnosti změnil nebo že nepřítomnost změnila jeho samotného.

Putování Tanise, Laurany, Flinta, Tasslehoffa, Raistlina, Karamona, Sturma a Tiky – našich Hrdinů kopí – začalo před více než dvaceti lety podobně. I oni byli nuceni opustit domov a proklestit si cestu do tajemných, mocných a neznámých říší, aby i oni získali skvělou odměnu – ačkoliv ne bez zaplacení strašlivé ceny. A také se vrátili domů, na místo, jež se nenávratně změnilo, stejně jako se proměnili i oni.

Stejně tomu bylo s Margaret a se mnou, když jsme se před dvěma desítkami let vydali po naší vlastní epické stezce. Proklestili jsme si cestu do neznámých říší daleko od bezpečí našich běžných životů. Cestou jsme potkali mnohé pomocníky; pamatujeme si na vás a všech si vás vážíme. Přišlo i mnoho zkoušek, které vyvstaly, aby nám zabránily v cestě. Přicházely v mnoha podobách. Zaplatili jsme – někdy hodně – a přesto jsme pokračovali.

A teď jsme se ocitli znovu na cestě k domovu, v němž naše dobrodružství před mnoha lety začalo.

Bojíme se odhalení, že se změnil; pamatujeme si, jaký byl, když

byl ještě divoký a neprozkoumaný, než byl jeho svět popsán mnoha tisíci slov.

Bojíme se odhalení, že jsme se změnili my; matně si vzpomínáme, jak jsme byli mladí, jak jsme si nedokázali představit prohru a jak hrubé a neotesané nám tehdy naše dílo připadalo.

Přesto stojíme tady na úbočí a vycházející slunce znovu osvětluje řásníky. Znovu se leskne mosaz na Posledním domově, kouzlem obnoveném v jeho dávné slávě. Hodiny i kalendář tady na Krynnu se přetočily zpět. Vrátili jsme se, abychom našli svět, jaký byl na začátku – naši hrdinové jsou ještě nezkušení, nevinní, ale naplnění silou a nadějí. Tady se svět Krynnu znovu rodí, očima našich vzpomínek.

A my jsme na chvíli znovu mladí.

Tracy Hickman, leden 2006

CHARASOVA PÍSEŇ

Michael Williams

Tři byly myšlenky
žijících v Thorbardinu.
Po temném Dergothu,
když zlobři tančili.
Jedna jest ztraceným světlem
chabé temnoty
v jeskynních královstvích
slabého světla.
Jedna jest zoufalstvím
théna Derkina
ve smutku mířícím
do věže slávy.
Jedna jest světem,
zraněným, znaveným
až dolů do hlubin,
do temných vod.
Pod srdcem vrchovin,
pod stropem z kamene.
Pod světem uvadající slávy.
Domov pod domovem.

Pak Charas přišel k nám, Strážce králů,
ruka na kladivu, paže Hylarů.
Do zářivé hrobky
ze zlata i granátů
tři syny thénovy
na věčnost uložil.
Když Derkin ve štolách
zřel temnotu v temnotě
a v síních národa jen
smyčky a dýky,

pak vrazi i králotvůrci
zkoušeli Charase,
zda za drahé kameny
slíbí jim podporu.
Pod srdcem vrchovin,
pod stropem z kamene.
Pod světem uvadající slávy.
Domov pod domovem

Však pevné má zásady, kameni podobné,
mysl má smělou a nezištně nezlomnou.
Kladivo Hylarů s vůlí svou neměnnou.
Odmítal neshody, nestál zde s obavou.
Odešel od intrik
z divokých tunelů
do širé dálavy
s přísahou na rtech.
Až proradnost vymizí,
až bude nejhůře,
Kladivo vrátí se.
Pod srdcem vrchovin,
pod stropem z kamene.
Pod světem uvadající slávy.
Domov pod domovem.

KNIHA PRVNÍ

PROLOG

rakonián Dray-yan, aurak, stál nad zkrvaveným tělem padlého Dračího velmistra Verminaarda, když mu před očima náhle zazářil osud.

Jasný záblesk ho zasáhl silou komety padající z nebe. Krev se mu rozhořela a celým šupinatým tělem, až k drápům na prstech, mu projelo zabrnění. Po prvním výšlehu následoval vodopád dalších nápadů a celého jej pokropil. Plán byl hotov během několika vteřin.

Dray-yan si strhl zdobený plášť, hodil ho přes tělo Dračího velmistra a zakryl jím mrtvolu i velkou kalužkrve. Aurak propadal panice – nebo to tak alespoň muselo přihlížejícím připadat. Rozčileně křičel o pomoc, popadl několik baazů (drakoniánů nízké postavy, vyznačujících se tupou důvěřivostí) a přikázal jim přinést nosítka.

„Pospěšte si! Pán Verminaard je hrozivě zraněný! Musíme Pána Verminaarda odnést do jeho komnat! Rychle! Rychle, než Jeho Excelence svým zraněním podlehne."

Naštěstí pro Dray-yana vládl v pevnosti Pax Sarkas zmatek: prchající otroci, dva rudí draci, bojující mezi sebou, náhlý hřmotný pád tun kamenů, které zablokovaly průchod a rozdrtily značný počet vojáků. Nikdo si nevšímal, jak padlého velmistra odnášejí do pevnosti, ani auraka, který ho doprovázel.

Když byla Verminaardova mrtvola bezpečně uvnitř komnat, Dray-yan zavřel dveře, postavil ven na stráž baazy, kteří přinesli nosítka, a přikázal, že nikdo nesmí dovnitř.

Pak si Dray-yan posloužil lahví Verminaardova nejlepšího vína, posadil se k jeho stolu a začal se probírat Verminaardovými tajnými listinami. To, co se dočetl, ho zaujalo a udělalo na něj dojem. Usrkával víno, studoval situaci a probíral v hlavě plány. Občas ke dveřím někdo přišel a dožadoval se rozkazů. Dray-yan vykřikoval, že Jeho Excelence nesmí být rušena. Hodiny plynuly. Pak, když padla noc, Dray-yan pootevřel dveře.

„Řekněte veliteli Gragovi, ať se dostaví do komnat Pána Verminaarda.“ Chvíli trvalo, než velitel, velký bozak, dorazil. Během té doby Dray-yan uvažoval, jestli ho má zasvětit do svého tajemství. Instinkt mu velel nikomu nevěřit, obzvlášť ne drakoniánovi, kterého považoval za nižší druh než sebe, musel však připustit, že sám to nezvládne. Bude potřebovat pomoc, a přestože Gragem pohrdal, připouštěl, že velitel není hloupý ani nekompetentní jako většina ostatních bozaků, s nimiž se setkal. Grag byl ve skutečnosti docela inteligentní, vynikající vojenský velitel. Kdyby místo toho člověka s tvrdými svaly a natvrdlým mozkem velel Pax Sarkasu Grag, k žádnému povstání otroků by nedošlo. Tahle pohroma by se vůbec nestala.

Bohužel by nikoho ani nenapadlo nechat Graga velet lidem. Lidé věřili, že „ještěři“ se svými lesklými šupinami, křídly a ocasy jsou zrozeni k zabíjení a ničemu jinému, že drakoniáni nedokáží logicky myslet a v armádě Temné královny se nehodí na žádné velitelské pozice. Dray-yan věděl, že tomu věří i sama Takhisis, a tajně za to bohyni pohrdal.

Ukáže jí. Drakoniáni jí dokáží svou cenu. Jestli uspěje, mohl by se klidně stát příštím Dračím velmistrem.

Ale jeden drápatý krok za druhým.

„Velitel Grag,“ ohlásil jeden z baazů.

Dveře se otevřely a Grag vešel dovnitř. Bozak byl přes šest stop vysoký a díky velkým křídlům vypadal ještě vyšší. Měl bronzové šupiny pokryté jen trochou zbroje, spoléhal se, že ho spolu s tuhou kůží ochrání. Právě teď byly šupiny zamazané špínou a prachem a pocákané krví. Očividně byl vyčerpaný. Dlouhý ocas se mu pomalu komíhal ze strany na stranu. Rty měl stažené přes zuby a pevně stisknuté. Tvrdě se zadíval na Dray-yana a přimhouřil žluté oči.

„Co chceš?“ dožadoval se Grag neomaleně. Máchl tlapou. „Raději ať je to důležité. Potřebují mě venku.“ Pak zahlédl postavu na lůžku. „Slyšel jsem, že Jeho Excelence byla zraněna. Ošetřuješ ho?“

Jak Dray-yan dobře věděl, Grag ho neměl rád a nedůvěřoval mu. Bozakové byli plozeni jako válečníci. I jim, stejně jako aurakům, Temná královna poskytla kouzla, magie bozaků však byla svou

podstatou bojová a zdaleka ne tak silná jako u auraků. Pokud šlo o povahu, velcí a statní bozakové měli sklony k otevřenosti, přímočarosti a neomalenosti, hraničící s tupostí.

Naproti tomu aurakové nebyli určeni k tomu, aby se v boji rozmachovali zbraněmi. Byli vysocí a štíhlí, uzavření, chytří a lstiví a měli mimořádně mocnou magii.

Dray-yan nakonec dospěl k názoru, že se lidé bojí, aby drakoniáni nezískali příliš velkou moc, a proto vychovávají auraky a bozaky k vzájemné nenávisti a nedůvěře.

„Jeho Excelence je vážně zraněná," řekl Dray-yan nahlas kvůli baazovi, který nejspíš natahoval uši, „modlím se však k Jejímu Temnému Veličenstvu a pevně doufám, že se uzdraví. Pojď dál, veliteli, a zavři za sebou dveře."

Grag zaváhal, ale udělal, co mu aurak řekl.

„Přesvědč se, že jsou dveře zavřené a zajištěné," dodal Dray-yan. „A teď pojď sem." Kývl na Graga, aby přišel k Verminaardovu lůžku.

Grag se podíval dolů a znovu vzhlédl.

„Není raněný," prohlásil. „Je mrtvý."

„Ano," nevzrušeně souhlasil Dray-yan.

„Tak proč mi vykládáš, že žije?"

„Neříkal jsem to ani tak tobě jako těm baazům na stráži."

„Vy auraci jste pěkně slizcí," ušklíbl se Grag. „Musíte všechno překroutit…"

„Věc se má tak," prohlásil Dray-yan, „že jediní, kdo vědí, že je mrtvý, jsme my dva." Grag na něj zmateně civěl.

„Dovol, ať ti to vysvětlím jasně, veliteli," řekl Dray-yan. „My – ty a já – jsme jediní dva tvorové na tomto světě, kteří vědí, že Pán Verminaard už není. Dokonce i ti baazové, kteří Jeho Excelenci přinesli dovnitř, si myslí, že ještě žije."

„Pořád nechápu pointu…"

„Verminaard je mrtvý. Není tu žádný velmistr, Rudé dračí armádě nikdo nevelí," řekl Dray-yan.

Grag pokrčil rameny a hořce prohlásil: „Jakmile to císař Ariakas zjistí, pošle sem jiného člověka. Je to jenom otázka času."

„My oba víme, že by to byla chyba," řekl Dray-yan. „My oba

víme, že jsou tu jiní, způsobilejší.“ Grag se na Dray-yana podíval a ve žlutých očích se mu zablesklo: „Koho tím myslíš?“

„Nás dva,“ řekl Dray-yan.

„Nás?“ zopakoval Grag a ohrnul ret.

„Ano, nás,“ chladně řekl Dray-yan. „Nevím nic o vojenské taktice a strategii. V tom všem bych se řídil tvým zkušeným úsudkem.“

Gragovi se nad aurakovým pokusem o lichotku znovu zablýsklo v očích, tentokrát pobaveně. Opět se podíval na mrtvolu. „Takže já budu velet Rudé dračí armádě, zatímco ty budeš dělat… co?“

„Já budu Pán Verminaard,“ prohlásil aurak.

Grag se ke Dray-yanovi otočil, aby se zeptal, co u Propasti myslí tou poslední poznámkou, a spatřil Pána Verminaarda. Stál vedle něj ve vší své mohutné slávě a zíral na něj.

„No, co myslíš, veliteli?“ zeptal se Dray-yan dokonalou napodobeninou Verminaardova hlubokého, skřípavého hlasu.

Iluze, kterou aurak seslal, byla tak dokonalá, že Grag bezděčně zalétl očima zpátky k mrtvole, aby se ujistil, že je Verminaard doopravdy mrtvý. Když se podíval zpět, byl už Dray-yan znovu sám sebou – zlatavé šupiny, malá křídla, krátký, silný ocas, arogance, přetvářka a všechno ostatní.

„A co s tím?“ zeptal se Grag. Pořád ještě aurakovi nevěřil.

„Ty a já budeme rozhodovat, co se bude dít. Budeme plánovat rozmístění vojsk, vést bitvy a tak dále. V takových záležitostech se ti samozřejmě podřídím,“ hladce dodal Dray-yan.

Grag zabručel.

„Já budu vydávat rozkazy a zaujmu místo Jeho Excelence, kdykoliv bude třeba, aby se ukázala na veřejnosti.“

Grag se nad tím zamyslel: „Rozšíříme zprávu, že byl Verminaard zraněn, ale s požehnáním Temné královny se uzdravuje. Ty zatím budeš hrát jeho roli a vydávat rozkazy z lůžka nemocného.“

„Zakrátko,“ dodal Dray-yan, „bude Jeho Excelence s požehnáním Temné královny natolik v pořádku, aby se mohla ujmout svých obvyklých povinností.“

To bozaka zaujalo. „Mohlo by to vyjít.“ Se zdráhavým obdivem si Dray-yana přeměřil.

Dray-yan si toho nevšímal. „Náš největší problém bude, jak se zbavit těla.“ Ostře se na mrtvolu zadíval. „Je ho pěkný kus.“

Pán Verminaard byl neobvykle velký muž – měřil skoro sedm stop, měl silné kosti, pevné svaly a mohutnou postavu.

„Doly,“ navrhl Grag. „Ulož tělo do šachty a pak na něho celý důl shoď.“

„Doly jsou za hradbami pevnosti. Jak bychom dostali tělo ven?“

„Slyšel jsem, že vy auraci umíte procházet vzduchem,“ odpověděl Grag. „Nemělo by ti dělat potíže tajně odsud tělo odnést.“

„Kráčíme sítěmi magie, času i prostoru,“ káravě odpověděl Dray-yan. „Asi bych toho mizeru mohl odnést, i když váží tunu. No, úspěchu je třeba přinášet oběti. Dnes v noci se ho zbavím. Teď mi pověz, co se děje v pevnosti. Pochytali jste uprchlé otroky?“

„Ne,“ řekl Grag a bez obalu dodal: „A ani je nechytíme. Pyros i Plamenná jsou mrtví. Ti pitomí draci se zabili navzájem. Spuštění obranného mechanismu způsobilo, že je vchod ucpaný balvany. Ty nás účinně oddělily od našich jednotek, které uvázly na druhé straně.“

„Můžeš za otroky poslat jednotky, které máme tady,“ navrhl Dray-yan.

„Většina mých vojáků leží pohřbená pod lavinou kamení,“ prohlásil Grag zachmuřeně. „Když jsi mě zavolal, zrovna jsem se je pokoušel vykopat. I kdybychom měli pracovní síly – což nemáme – trvalo by to dny, možná týdny.“

Grag zavrtěl hlavou. „Potřebujeme pomoc draků; to by mělo význam. K téhle armádě patří osm rudých draků, jenže já nemám ponětí, kde jsou – možná v Qualinestu nebo v Abanasinii.“

„Můžu to zjistit.“ Dray-yan ukázal drápem na hromady listin, rozházených na stole. „Jménem Pána Verminaarda je přivolám zpátky.“

„Draci nepřijmou rozkazy od někoho, jako jsme my,“ upozornil ho Grag. „Draci námi pohrdají, dokonce i ti, kteří jsou na naší straně a bojují za totéž co my. Rudí by nás klidně mohli usmažit. Snad je tvoje iluze Verminaarda oklame. Nebo…“

Zamyšleně se odmlčel.

„Nebo co?“ s obavami se zeptal Dray-yan. Aurak byl

přesvědčený, že jeho iluze oklame lidi i ostatní drakoniány. U draků si tak jistý nebyl.

„Mohli bychom poprosit o pomoc Její Veličenstvo. Ji draci poslechnou.“

„To je pravda,“ připustil Dray-yan. „Bohužel má o nás naše královna skoro stejně špatné mínění jako její draci.“

„Mám pár nápadů.“ Graga to zjevně zaujalo. „Představ si, draci a drakoniáni by mohli spolupracovat tak, jak lidé nemůžou. Jestli chceš, můžu si s Jejím Veličenstvem promluvit. Myslím, že když jí vysvětlím…“

„Udělej to!“ spěšně souhlasil Dray-yan, rád, že se tohohle břemene zbaví.

Bozakové byli známí oddaností bohyni. Pokud bude Takhisis někomu naslouchat, pak Gragovi.

Dray-yan se vrátil k původně probíranému tématu. „Takže lidé utekli. Jak se to stalo?“

„Moji muži se je pokusili zastavit,“ bránil se Grag. Měl pocit, že ho aurak obviňuje. „Bylo nás moc málo. Tahle pevnost má příliš malou posádku. Opakovaně jsem žádal o další jednotky, ale Jeho Excelence tvrdila, že je potřebujeme jinde. Několik lidských válečníků, vedených nějakým zatraceným Solamnijským rytířem a elfkou, zadrželo moje síly, zatímco ostatní lidé vyplenili zásoby a všechno, co dokázali popadnout, odtáhli v ukradených vozech. Musel jsem je nechat jít. Neměl jsem dost mužů na pronásledování.“

„Lidé se museli vydat na jih, cestou, která je zavede ke Karoliským horám. S nadcházející zimou budou potřebovat přístřeší a potravu. Kolik jich uniklo?“

„Asi osm set. Ti, kteří pracovali v dolech. Muži, ženy, děti.“

„Vida, mají s sebou děti.“ Dray-yan byl potěšen. „To je zpomalí. Máme dost času, veliteli, nemusíme spěchat s pronásledováním.“

„A co doly? Vojsko potřebuje ocel. Jestli se doly zavřou, císař se rozhněvá.“

„Mám jisté nápady. Pokud jde o lidi…“

„Bohužel teď mají vůdce,“ stěžoval si Grag. „Inteligentní vůdce, ne ty vetché staré hlupáky, ty hledače. Vedou je ti, kdo naplánovali vzpouru otroků, bojovali s Pánem Verminaardem a zabili ho.“

„To byla otázka štěstí, ne schopností," přezíravě prohlásil Dray-yan. „Viděl jsem ty tvoje takzvané vůdce – elfský míšenec, neduživý mág a barbarský divoch. Ti ostatní nestojí ani za zmínku. Myslím, že si s nimi nemusíme dělat příliš starostí."

„Musíme ty lidi pronásledovat," trval na svém Grag. „Musíme je najit a přivést zpět, nejenom kvůli práci v dolech. Jsou pro Její Temné Veličenstvo něčím životně důležití. Rozkázala mi, abych po nich šel."

„Vím, o co jde," vítězoslavně prohlásil Dray-yan. „Verminaard zanechal poznámky. Bojí se, že by mohli vyhrabat nějaký plesnivý starý artefakt, jakési kladivo nebo co. Zapomněl jsem, jak se jmenuje."

Grag zavrtěl hlavou. Artefakty ho nezajímaly.

„Půjdeme po nich, Gragu, to ti slibuji," řekl Dray-yan. „Muže přivedeme zpátky a pošleme je do dolů. Se ženami a dětmi se nebudeme obtěžovat. Jenom dělají potíže. Zbavíme se jich…"

„Nezbavuj se všech žen," potměšile se na něj podíval Grag. „Mojí muži potřebují trochu pobavení." Dray-yan se ušklíbl. Nepřirozená touha, která některé drakoniány přitahovala k lidským ženám, mu připadala nechutná.

„Ve světě se zatím dějí důležitější věci, události, které mají významný dopad na válku i na nás." Dray-yan nalil Gragovi sklenku vína, posadil ho ke stolu a postrčil k němu hromádku listin.

„Projdi si tohle. Hlavně si všímej místa označeného jako ‚Thorbardin'…"

1.

KOUZLO PROTI KAŠLI. HORKÝ ČAJ. KUŘATA NEJSOU ORLI.

aistlin Majere se unaveně zabalil do přikrývky, lehl si na špinavou zem v jeskyni, kde byla tma jako v ranci, a pokoušel se usnout. Skoro vzápětí se rozkašlal. Doufal, že to bude krátký záchvat, jak to někdy bývalo, a brzy skončí, ale svíravý, stahující pocit na prsou neustával. Kašel se spíše zhoršoval. Posadil se a zápasil o dech, v ústech pachuť kovu. Zašátral po kapesníku a přitiskl si ho ke rtům. V čiré temnotě menší jeskyně nic neviděl, ale ani to nepotřeboval. Dost dobře věděl, že až látku odtáhne, bude na ní červená skvrna.

Raistlin byl mladý muž, bylo mu jen něco přes dvacet, ale občas míval pocit, jako by už žil stovky let a každý z oněch roků jako by si od něj vybral daň. Jeho zdraví bylo zničeno během několika okamžiků při obávané Zkoušce ve Věži Vysoké magie. Vstoupil do nijako mladík, možná fyzicky slabý, ale relativně zdravý. Vynořil se z nijako stařec s nenávratně poškozeným zdravím. Dokonce ani bohové ho nedokázali uzdravit; červenohnědé vlasy mu zbělaly, kůže získala leskle zlaté zbarvení, jeho zrak byl proklet.

Nezasvěcení byli naplněni hrůzou. Zkouška, která mladíka zmrzačila, nebyla žádnou zkouškou, říkali. Bylo to sadistické mučení. Moudří čarodějové ale věděli víc. Magie je mocná síla, dar bohů, a s takovou mocí přichází i ohromná odpovědnost. V minulosti byla tato moc zneužita. Čarodějové kdysi málem zničili svět. Bohové magie zasáhli, stanovili těm, kdo ji užívají, pravidla a zákony, a teď

jí směli vládnout jen ti ze smrtelníků, kteří dokázali takovou odpovědnost zvládnout.

Všichni mágové, kteří chtěli ve svém povolání postoupit dál, museli podstoupit zkoušku, kterou jim ukládali vysoce postavení čarodějové Rádu. Rády Vysoké magie chtěly zajistit, aby všichni čarodějové, kteří Zkoušku podstoupí, měli o magická umění skutečně vážný zájem, a tak rozhodly, že každý z nich musí být ochoten vsadit na výsledek život. Selhání znamenalo smrt. Dokonce ani úspěch nepřicházel bez oběti. Zkouška byla navržena tak, aby se o sobě mág něco dozvěděl.

Raistlin se toho o sobě dozvěděl hodně, víc, než chtěl vědět. Spáchal ve Věži strašlivý čin, čin, před nímž jistá část jeho samého zděšeně couvala, ale jiná věděla, že by to udělal znovu. Nestalo se to skutečně, i když mu to v tu chvíli skutečné připadalo. Mág byl při zkoušce uvržen do světa iluzí. Volby, které v tom světě učinil, ho ovlivní na zbytek života – a dokonce za ně mohl životem zaplatit.

Strašlivý čin, který Raistlin spáchal, se týkal jeho dvojčete, Karamona, který všechno zděšeně sledoval. Nikdy spolu nemluvili o tom, co se stalo, ale ono vědomí tu stále bylo a vrhalo na ně stín.

Zkouška ve Věži je navržena tak, aby se mág dozvěděl víc o své síle i slabostech, aby se mohl zdokonalit. K tomu trest; k tomu odměna. V Raistlinově případě byl trest krutý – jeho zdraví bylo poškozeno, zrak proklet. Vyšel ze Zkoušky se zorničkami ve tvaru přesýpacích hodin. Aby se naučil pokoře a soucitu, viděl zrychleně plynout čas. Kdykoliv se na něco zadíval, ať na pěkné děvče nebo čerstvě utržené jablko, všechno v jeho očích scházelo věkem.

Odměna však stála za to. Raistlin teď měl moc, nad níž ti, kdo ho znali nejlépe, ohromeně i vyděšeně žasli. Par-Salian, hlava Konkláve, Raistlinovi daroval Magiovu hůl, vzácný a cenný výtvor. Raistlin, zmítaný záchvatem kašle, natáhl raku, aby se hole dotknul. Její přítomnost ho utěšovala a uklidňovala. Utrpení stálo za to. Kouzelnou hůl vytvořil Magius, jeden z nejnadanějších mágů, kteří kdy žili. Už Raistlinovi patřila několik let, a přesto ještě neznal plný rozsah její moci.

Znovu se rozkašlal. Kašel mu trhal maso od kostí. Jediným lékem na tyto záchvaty byl zvláštní bylinný čaj. Čaj se musel pít horký, aby

účinkoval co nejlépe. Jeskyně, ve které Raistlin právě přebýval, neměla ohniště a nemohl si tady ohřát vodu. Bude muset opustit teplo přikrývky a vydat se do noci.

Obyčejně by byl po ruce Karamon, obstaral by vodu a uvařil čaj. Jenže teď tu Karamon není. Raistlinovo dvojče, statné a zdravé, s velkým srdcem i tělem a velkorysou duší, je někde venku. Karamon bezstarostně poskakuje s ostatními hosty na svatbě Řekyvana a Zlatoluny.

Bylo už pozdě – hodně po půlnoci. Raistlin stále ještě slyšel smích a hudbu z oslav. Hněval se na Karamona, že ho opustil, šel se veselit s nějakým děvčetem – nejspíš s Tikou Waylanovou – a nemocného bratra nechal, ať se o sebe postará sám.

Zpola udušený mág se pokusil vstát a málem upadl. Zachytil se židle, posadil se na ni a zhroutil se. Hlavu položil na rozviklaný stůl, který Karamon vyrobil z jakési přepravní bedny.

„Raistline?“ vykřikl zvenku radostný hlas. „Spíš? Potřebuju se tě na něco zeptat!“

„Tasí!“ Raistlin se pokusil šotka zavolat, ale přerušil ho další záchvat kašle.

„Fajn,“ pokračoval radostný hlásek, když uslyšel kašlání, „ještě jsi vzhůru.“ Tasslehoff – zkráceně Tas – Bosonožka přihopsal do jeskyně.

Šotkovi opakovaně připomínali, že ve slušné společnosti musí vždycky zaklepat na dveře (nebo v tomto případě na spletenou zástěnu z větví, která zakrývala vchod do jeskyně), a než vstoupí, musí počkat, až ho pozvou dál. Tasovi dělal tenhle zvyk potíže. Mezi šotky to nebylo obvyklé, tam se dveře zavíraly jenom před nevlídným počasím a loupeživými strašidly (a ani před strašidly někdy ne, pokud to byla zajímavá strašidla). Když si Tas vůbec vzpomněl, že má zaklepat, obvykle zároveň vstoupil – pokud měl ten uvnitř štěstí. Jinak nejdřív vešel, a až pak si vzpomněl na klepání, což se stalo i teď.

Odhrnul zástěnu a hbitě vklouzl dovnitř, přinášeje s sebou světlo lucerny.

„Nazdar, Raistline,“ řekl Tas. Postavil se vedle mladého mága a vrazil mu před obličej lucernu i umouněnou ruku. „Co je tohle za

pírko?“

Šotci jsou drobné plémě, vzdáleně podobné trpaslíkům (jak tvrdí všichni kromě trpaslíků). Neznají strach, jsou velmi zvědaví, mají rádi pestré oblečení a kožené váčky a sbírají zajímavé předměty, které si do váčků ukládají. Je to rasa optimistická a bohužel i trochu dlouhoprstá. Nazvat šotka zlodějem je chyba. Šotci nikdy nechtějí nic ukrást. Půjčují si, vždycky s tím nejlepším úmyslem to, co seberou, zase vrátit. Je však těžké o tom přesvědčit úzkoprsé osoby, obzvlášť když najdou šotčí ruku ve svém váčku.

Tasslehoff byl ztělesněním svého plemene. Měřil něco těsně pod čtyři stopy, podle toho, jak měl zrovna vysoko vyčesanou čupřinu. Tas byl na svoje vlasy docela pyšný a často si je zdobil, jako dnes, když do nich vpletl pár javorových listů. Hleděl na Raistlina se širokým úsměvem, lehce šikmé oči mu zářily a špičaté uši se chvěly vzrušením.

Raistlin vrhl po Tasslehoffovi tak zuřivý pohled, jaký jen zvládl vzhledem k tomu, že byl oslepený náhlým světlem a skoro udušený. Natáhl ruku, sevřel šotkovo zápěstí a stiskl.

„Horkou vodu!“ zalapal po dechu. „Čaj!“

„Čaj?“ řekl Tas, který zachytil až poslední slovo. „Ne, díky, zrovna jsem jedl.“ Raistlin zakašlal do kapesníku. Když ho odtáhl od rtů, byly na něm červené skvrny. Znovu se na Tase naštvaně podíval a tentokrát šotek pochopil.

„Aha, *ty* chceš čaj! Čaj, co ti Karamon vždycky vaří proti kašli. Karamon tu není, aby ti ho udělal, a ty si ho nemůžeš udělat, protože kašleš. Což znamená…“ Tas zaváhal. Nechtěl si to vyložit špatně.

Raistlin roztřesenou rukou ukázal na prázdný hrnek na stole.

„Chceš, abych ti donesl vodu!“ Tas vyskočil. „Za minutku jsem zpátky!“ Šotek vyrazil ven a nechal za sebou rozhrnutou zástěnu z větví. Dovnitř zavanul studený vzduch a Raistlin se zachvěl. Přitáhl si pokrývku kolem ramen a znovu se rozkašlal.

Tas byl v mžiku zpátky.

„Zapomněl jsem hrnek.“

Popadl ho a znovu odběhl.

„Zavři…“ pokusil se říct Raistlin, ale nedokázal promluvit dost rychle. Šotek byl pryč, zástěna otevřená.

Raistlin se zadíval do noci. Zvuky zábavy teď byly hlasitější. Viděl světlo ohně a siluety tančících lidí. Ženich a nevěsta, Řekyvan a Zlatoluna, už nejspíš ulehli na manželské lože. Leží jeden druhému v náručí; jejich vzájemná láska, zkoušky, zármutek i žaly, jejich dlouhá a temná společná pouť vyvrcholí ve chvíli radosti.

A to bude všechno, pomyslel si Raistlin. Chvíle, jiskra, která na okamžik vzplane, než ji zašlápne rychle se blížící zkáza. On jediný má dost rozumu, aby ji viděl. Dokonce i Tanis Půlelf, který je chytřejší než většina téhle chásky, se nechal ukolébat falešným pocitem míru a bezpečí.

„Královna temnot není poražena," řekl Raistlin Tanisovi před několika hodinami.

„Možná jsme nevyhráli válku," odpověděl mu Tanis, „ale určitě jsme vyhráli důležitou bitvu…" Raistlin nad takovou hloupostí vrtěl hlavou.

„Nevidíš žádnou naději?" zeptal se Tanis.

„Naděje je popřením skutečnosti," odvětil Raistlin. „Je to mrkev, která se houpá před nosem tažnému koni, aby úmorně dřel, když se na ni bude marně pokoušet dosáhnout."

Na tohle přirovnání byl docela hrdý, a když si na ně vzpomněl, usmál se. Další záchvat kašle však úsměv smazal a přetrhl mu myšlenky. Když se vzpamatoval, znovu se zahleděl ze dveří a pokoušel se najít šotka v měsíčním světle. Raistlin se chytal stébla a byl si toho vědom. Praštěného šotka nejspíš něco rozptýlí, takže na něj úplně zapomene.

„A v tom případě budu do rána mrtvý," zamumlal Raistlin. Byl na Karamona čím dál naštvanější.

Znovu se v myšlenkách vrátil k rozhovoru s Tanisem.

„Říkáš, že bychom se měli prostě vzdát?" zeptal se ho Tanis.

„Říkám, že bychom měli mrkev sundat a jít vpřed s otevřenýma očima," odpověděl mu tehdy. „Jak budeš bojovat s draky, Tanisi? Přijdou další! Víc, než si umíš představit! A kde je teď Huma? Kde je bájné Dračí kopí?"

Na to neměl půlelf odpověď. Raistlinovy poznámky však na něj udělaly dojem a odešel o nich přemýšlet. Teď, když už je po svatbě, by snad šlo lidi přesvědčit, aby se pořádně podívali na chmurnou

skutečnost, jak vypadá jejich situace. Podzim končí. Mrazivý vítr z hor, který mu foukal do dveří, ohlašoval nadcházející zimní měsíce.

Raistlin dostal další záchvat kašle. Když zvedl hlavu, stál před ním šotek.

„Jsem tady," řekl Tasslehoff radostně a zbytečně. „Promiň, že mi to tak trvalo, ale nechtěl jsem nic rozlít."

Opatrně postavil kouřící šálek na stůl a rozhlédl se po váčku s bylinami. Našel ho ležet kousek vedle, popadl ho a trhnutím rozvázal.

„Prostě ho tam celý vysypu…"

Raistlin šotkovi vzácné byliny vyškubl. Opatrně vysypal pár lístků do horké vody a upřeně pozoroval, jak víří kolem a pak zvolna klesají ke dnu šálku. Když voda ztmavla a vzduchem se začal linout štiplavý zápach, vzal Raistlin hrnek do roztřesených rukou a zvedl ho ke rtům.

Lektvar byl dar od arcimága Par-Saliana – dar, který měl ulehčit jeho provinilému svědomí, jak si Raistlin vždycky s hořkostí myslel. Uklidňující směs mu sklouzla hrdlem a křeče skoro vzápětí polevily. Dusivý pocit, jako by měl v plicích pavučiny, pominul. Zhluboka se nadechl.

Tas nakrčil nos. „Smrdí to jako svačinka tupých trpaslíků. Určitě ti to pomáhá?"

Raistlin usrkával čaj a vychutnával si jeho teplo.

„Teď, když můžeš mluvit," pokračoval Tas, „se chci zeptat na to peříčko. Kam jsem ho dal…"

Tas si začal prohledávat kapsy na kabátku.

Raistlin se na šotka chladně podíval. „Jsem vyčerpaný a rád bych se vrátil do postele, ale asi se tě nedokážu zbavit, že?"

„Přinesl jsem ti horkou vodu," připomněl mu Tas. Náhle vypadal ustaraně. „Moje peříčko je pryč."

Raistlin si hluboce povzdechl a sledoval, jak se šotek dál prohrabává kapsami ozdobenými zlatými prýmky, „vypůjčenými" z obřadního roucha, na které kdesi narazil. Když nenašel, co hledal, začal si Tas prohrabávat kapsy na volných kalhotách a pak i v botách. Raistlin neměl dost síly, jinak by šotka vlastnoručně vyhodil.

„Tohle je nový kabát," stěžoval si Tas. „Nikdy nevím, kde co

najít.“

Šotek předtím vyřadil oblečení, které nosíval, a vyměnil ho za úplně novou sadu, posbíranou z odložených a vyřazených věcí uprchlíků z Pax Sarkasu, v jejichž společnosti teď cestovali.

Uprchlíci bývali otroky, které přinutili pracovat v železných dolech pro Dračího velmistra Verminaarda. Velmistr byl zabit při povstání, které vyvolali Raistlin a jeho přátelé. Přestože tomu bylo těžké věřit, tenhle otravný šotek, Tasslehoff Bosonožka, byl jedním z hrdinů povstání. Spolu se starým popleteným čarodějem, jenž si říkal Fišpán Skvělý, nedopatřením spustil mechanismus, který do horského průsmyku vysypal stovky tun balvanů, a tak zabránil armádě drakoniánů na druhé straně průsmyku vejít do Pax Sarkasu a povstání zastavit.

Verminaard padl rukama Tanise a Sturma Ostromeče. Kouzelný meč legendárního elfského krále Kith-Kanana a dědičný meč Solamnijského rytíře Sturma Ostromeče prorazily Velmistrovo brnění a zabodly se mu hluboko do těla. Nad nimi bojovali dva rudí draci a dva rudí draci i zemřeli. Jejich krev pršela na vyděšené přihlížející.

Ve zmatené situaci Tanis s ostatními rychle převzal vedení. Někteří z otroků se chtěli pomstít odporným drakoniánům, kteří předtím byli jejich pány. Tanis, Sturm a Elistan věděli, že jediná naděje na přežití spočívá v útěku, a přesvědčili muže i ženy, že tohle je bohy seslaná příležitost uniknout a odvést rodiny do bezpečí.

Tanis řídil pracovní skupiny. Ženy a děti pobraly veškeré zásoby, které našly. Naložily vozy, ve kterých se z dolů vozila ruda, jídlem, přikrývkami, nářadím – vším, co si myslely, že budou potřebovat na pouti za svobodou.

Trpaslík, Flint Křesadlo, se v těchhle horách narodil a vyrostl. Vedl zvědy z Plání, kteří byli mezi otroky, na jih vyhledat uprchlíkům bezpečné útočiště. Objevili údolí uhnízděné mezi karoliskými štíty. Vrcholky hor už se bělaly sněhem, ale hluboké údolí dole bylo ještě svěží a zelené, listí sotva začínalo červenat a zlátnout. Byla tu i hojnost zvěře. Údolí křižovaly čisté potoky a úpatí hor bylo jako plástev poseto jeskyněmi, které mohli použít jako obydlí, sklady jídla i útočiště v případě útoku.

V prvních dnech uprchlíci čekali, že je každou chvíli napadnou draci, následovaní odpornými dračími lidmi známými jako drakoniáni. Možná je skutečně pronásledovali. Vojsko drakoniánů by jistě dokázalo projít průsmykem vedoucím do údolí. Kupodivu to byl Karamon, Raistlinovo dvojče, kdo přišel s nápadem zatarasit průsmyk lavinou.

Raistlinovo kouzlo – ničivý blesk, který se naučil z knihy kouzel, získané v zatopeném Xak Sarotu – způsobilo zahřmění, které otřáslo volným sněhem a poslalo do průsmyku těžké kameny. Na ty napadal další sníh, padal celé dny a noci, takže byl průsmyk brzy ucpaný. Žádný tvor se teď do údolí nedostane, dokonce ani ještěří muži se svými křídly a drápy.

Uprchlíkům plynuly dny v poklidu a lidé se uvolnili. Červené a zlaté listí padalo na zem a hnědlo. Chránění, bezpeční a zajištění uprchlíci začali mluvit o tom, že tady stráví zimu, a plánovali, že budou v cestě na jih pokračovat na jaře. Mluvili o vybudování trvalých přístřešků. Mluvili o rozebrání vozů a použití dřeva ke zhotovení jednoduchých chat nebo o stavbě domů z kamenů a drnů, aby byli v teple, až do údolí nakonec dorazí studený déšť a zimní sníh.

Raistlin se pohrdavě ušklíbl.

„Jdu si lehnout," prohlásil.

„Mám ho!" vykřikl Tasslehoff. Nakonec si vzpomněl, že peříčko zastrčil na bezpečné místo – do své hnědé čupřiny.

Tasslehoff vyškubl peříčko z vlasů a podržel ho na dlani. Držel ho opatrně, jako by to byl vzácný drahokam, a s úžasem na ně hleděl.

Raistlin si pírko přezíravě přeměřil. „Je to kuřecí pírko," prohlásil.

Vstal, přitáhl si dlouhý červený plášť kolem vyzáblého těla a vrátil se ke slamníku, nataženému na špinavé podlaze.

„To jsem si myslel," tiše řekl Tasslehoff.

„Až půjdeš ven, zavři dveře," přikázal Raistlin. Lehl si na slamník, zabalil se do přikrývky a zavřel oči. Zrovna začínal dřímat, když mu ramenem zatřásla jakási ruka a znovu ho probrala.

„Co je?" vyštěkl Raistlin.

„Tohle je moc důležité," vážně prohlásil Tas, naklonil se nad

mága a vdechl mu do obličeje česnek od večeře. „Můžou kuřata lítat?“

Raistlin zavřel oči. Možná je to zlý sen.

„Vím, že mají křídla,“ pokračoval Tas, „a vím, že kohout umí vyletět na vršek kurníku, aby mohl kokrhat, když vychází slunko, ale přemýšlel jsem, jestli kuřata lítají vysoko jako orlí. Víš, totiž tohle pírko slétlo z nebe a já jsem se podíval nahoru, ale neviděl jsem tam přelétat žádná kuřata, a pak jsem si uvědomil, že jsem nikdy neviděl kuřata letět…“

„Vypadni!“ zaprskal Raistlin a sáhl pro Magiovu hůl, která ležela vedle postele. „Nebo tě opravdu…“

„…proměníš mě v žábu a dáš mě sežrat hadovi. Já vím.“ Tas si povzdechl a vstal. „A ta kuřata…“

Raistlin věděl, že mu šotek nedá pokoj, dokonce ani když mu pohrozí, že ho promění v žábu, a na to stejně neměl sílu.

„Kuřata nejsou orli. Nelítají,“ řekl Raistlin.

„Díky!“ zaradoval se Tasslehoff. „Věděl jsem to! Kuřata nejsou orli!“

Prudce škubl zástěnou, nechal ji doširoka otevřenou a zapomněl si lucernu, která Raistlinovi svítila do očí. Zrovna začínal usínat, když ho Tasův pronikavý hlas znovu prudce probral.

„Karamone! Tady jsi!“ vykřikl Tas. „Hádej co? Kuřata nejsou orli! *Nelítají!* Říkal to Raistlin. Pořád je naděje, Karamone! Tvůj bratr se plete. Ne s kuřaty, ale s nadějí. To peříčko je znamení! Fišpán seslal kouzlo, *pád pírka,* aby nás zachránil, když jsme padali ze řetězu, měli jsme padat lehce jako pírka, ale místo toho padala pírka – kuřecí peříčka. Ta peříčka mě zachránila, i když Fišpána ne.“

Když šotek pomyslel na nešťastně padlého přítele, hlas se mu vytratil a proměnil se ve vzlyknutí.

„Tys otravoval Raista?“ vyptával se Karamon.

„Ne, já jsem mu pomáhal!“ pyšně řekl Tas. „Raistlin se dusil kašlem, jak se mu to stává, vždyť víš. Kašlal krev! Já jsem ho zachránil. Zaběhl jsem pro vodu, kterou používá, aby si udělal tu svoji smradlavou břečku, co pije. Už je mu líp, nemusíš se plašit. Hej, Karamone, nechceš si poslechnout o kuřatech.“

Karamon nechtěl. Raistlin slyšel, jak velké boty jeho dvojčete

spěšně dusají po zemi a běží k chatrči.

„Raiste!“ vykřikl vyděšeně Karamon. „Jsi v pořádku?“

„Ne díky tobě,“ zamumlal Raistlin. Stočil se hlouběji pod přikrývky a nechal oči zavřené. Znal Karamona dost dobře, nemusel se na něj dívat.

Velký, svalnatý, se širokými rameny a úsměvem, srdečný, pohledný. Jeho bratr byl přítel všech, miláček všech dívek.

„Zůstal jsem vydaný na milost šotkovi,“ řekl mu Raistlin, „zatímco tys venku štípal a poplácával baculatou Tiku.“

„Tak o ní nemluv, Raistline,“ ozval Karamon a v obvykle radostném hlasu zazněl ostrý tón. „Tikaje milé děvče. Tančili jsme. To je všechno.“

Raistlin zabručel.

Karamon tam chvilku stál, šoupal velkýma nohama a pak kajícně řekl: „Promiň, že jsem ti nepřišel připravit čaj. Neuvědomil jsem si, že už je tak pozdě. Můžu… můžu ti něco přinést? Něco pro tebe udělat?“

„Můžeš přestat mluvit, zavřít ty rádoby dveře a zhasnout to proklaté světlo!“

„Ano, Raiste. Jistě.“ Karamon zvedl proutěnou zástěnu a dal ji zpátky na místo. Sfoukl svíčku v lucerně a svlékal se potmě.

Pokoušel se být potichu, ale byl to velký muž – svalnatý a zdravý, na rozdíl od slabého dvojčete. Zatímco šátral tmou a hledal slamník, zakopl o stůl, srazil židli a soudě podle zaklení zřejmě i vrazil hlavou do stropu jeskyně.

Raistlin stiskl zuby a tiše kypěl hněvem, dokud se Karamon konečně neuložil. Bratr brzy chrápal, ale Raistlin, který byl předtím tak unavený, ležel bdělý a neschopný usnout.

Civěl do tmy, ale neoslepovala ho jako Karamona a ostatní. Jeho oči byly otevřeny tomu, co žije uvnitř.

„Kuřecí pírka!“ zamumlal kousavě a znovu se rozkašlal.

2.

ÚSVIT NOVÉHO DNE. TOUHA PO DOMOVĚ.

Tanis Půlelf se probudil s kocovinou, a to ani nepil. Neměl kocovinu z toho, že by strávil noc radovánkami, tancem a pitím piva. Měl ji z toho, že polovinu noci proležel v obavách.

Tanis odešel ze svatby brzy. Radostná nálada oslavy mu skřípala na duši. Při hlasité hudbě sebou škubal a ohlížel se přes rameno se strachem, že se prozradí nepříteli. Toužil říct muzikantům, kteří bušili a troubili na primitivní nástroje, ať nehrají tak hlasitě. Ze tmy je sledovaly oči, naslouchaly uši. Nakonec vyhledal Raistlina; společnost pochmurného, cynického mága ladila s jeho vlastními temnými, pesimistickými pocity.

A taky za to zaplatil. Když konečně usnul, zdálo se mu o koních a mrkvích, zdálo se mu, že je tažný kůň, úmorně chodící kolem dokola v nekonečném kruhu a marně usilující o mrkev, která byla pořád těsně mimo dosah.

„Za prvé, mrkev je modrá křišťálová hůl," řekl rozčileně a třel si bolavé čelo. „Musíme hůl zachránit, aby nepadla do špatných rukou. Uděláme to a dozvíme se, že to nestačí. Musíme jít do Xak Sarotu a najít největší božský dar – Disky Mišakal – jen abychom zjistili, že je nedokážeme přečíst. Pak musíme vyhledat osobu, která to dokáže, a celou tu dobu nás to víc a víc vtahuje do téhle války – války, o které jsme předtím vůbec nevěděli!"

„Ale tys o ní věděl," zavrčela větší hrouda, sotva viditelná ve

světle úsvitu, které sem proklouzlo pokrývkami halícími ústí jeskyně. „Dost jsi toho procestoval, dost jsi viděl, dost jsi slyšel, abys věděl, že se chystá válka. Jenom sis to nepřipouštěl."

„Promiň, Flintě," řekl Tanis. „Nechtěl jsem tě probudit. Neuvědomil jsem si, že mluvím nahlas."

„To je známka šílenství, víš," zabručel trpaslík. „Mluvit sám se sebou. Neměl by sis na to zvykat. A teď běž ještě spát, než vzbudíš šotka."

Tanis se podíval k další hroudě na opačné straně jeskyně, která vlastně ani tak nebyla jeskyní jako spíš dírou vydlabanou v hoře. Flint Tase vypověděl do opačného kouta. I tak měl plno nabručených námitek proti tomu, že má se šotkem sdílet jeskyni. Tanis ale potřeboval mít Tase na očích a nakonec trpaslíka přesvědčil, aby se šotkem sdílel obydlí.

„Myslím, že bych mohl křičet, a stejně bych ho neprobudil," prohlásil Tanis s úsměvem.

Šotek spal klidným, nevinným spánkem psů a dětí. Úplně jako pes i Tas sebou ve spánku škubal a supěl a prsty mu sebou cukaly, jako by i ve snech zkoumal nejrůznější podivuhodné a zvláštní věci. Tasovy drahocenné váčky, obsahující poklad „vypůjčených" věcí, ležely roztroušené kolem něj. Jeden z nich měl místo polštáře.

Tanis si v duchu poznamenal, že někdy během dneška, až bude Tas na jednom ze svých výletů, musí váčky projít. Tanis pravidelně prohledával šotkův majetek a hledal věci, které lidé „založili" nebo „upustili". Tanis je pak vracel majitelům, kteří si je pohněvaně brali a říkali mu, že by s tím šotkovým zlodějstvím měl něco dělat.

Jelikož šotci kradli ode dne, kdy je stvořil procházející Šedokam, nemohl Tanis dělat nic, leda by vzal Tase na vrchol hory a shodil ho dolů, což bylo řešení, které doporučoval Flint.

Tanis vylezl zpod pokrývky a co nejtišeji opustil chatrč. Dnes musí udělat velké rozhodnutí, a kdyby zůstal v posteli a pokoušel se znovu usnout, jen by se vrtěl a otáčel, zatímco by o tom přemýšlel, a riskoval by další Flintový rozhořčené protesty. Navzdory ránnímu chladu – ve vzduchu už rozhodně byla cítit zima – se Tanis rozhodl jít smýt myšlenky na mrkev ponořením do potoka.

Jeho jeskyně byla jen jednou z mnoha, kterými bylo úbočí hory

poseté. Uprchlíci z Pax Sarkasu nebyli prvními lidmi, kteří v nich přebývali. Na některých stěnách byly obrázky, ukazující, že tady kdysi žil nějaký dávný lid. Zobrazovaly lovce s luky a šípy a zvířata připomínající jeleny, ale s dlouhými špičatými rohy, ne s parožím. A na některých byli okřídlení tvorové. Obrovští tvorové vydechující z tlamy oheň. Draci.

Chvíli stál na římse před jeskyní a hleděl dolů na dno údolí, které se před ním prostíralo. Potok neviděl; údolí halila nízko rozprostřená mlha, stoupající z vody. Slunce osvětlovalo nebe, ale ještě nevyšlo nad hory. Údolí zůstávalo zahalené v mlžné přikrývce, jako by ani ono nemělo chuť procitnout, stejně jako starý trpaslík.

Krásné místo, pomyslel si Tanis, když v mlžném položeru slézal ze skály na mokrou trávu a mířil k potoku lemovanému stromy.

Červené javorové listí a zlato ořešáků a dubů ostře kontrastovalo s tmavou zelení borovic, stejně jako šedá skála horského úbočí kontrastovala s jiskřivě bílým, čerstvě napadaným sněhem. Na blátivé stezce, vedoucí k potoku, viděl stopy zvěře. Na zemi ležely ořechy a na popínavé révě se třpytilo ovoce.

„Mohli bychom se v tomhle údolí ukrýt přes zimní měsíce," řekl Tanis, přemýšleje nahlas. Klouzal dolů ke břehu, až se dostal na okraj hluboké bystřiny. „Čemu by to mohlo uškodit?" zeptal se vlastního odrazu.

Tvář, která na něj hleděla nahoru, mu odpověděla úšklebkem. Měl v sobě elfskou krev, ale na pohled by to nikdo neřekl. Laurana ho obvinila, že ji ukrývá. No, možná ukrývá. Usnadňovalo mu to život. Tanis se zaškrábal ve vousech, které by nikdy žádnému elfovi nenarostly. Lehce špičaté uši měl zakryté dlouhými vlasy. Neměl štíhlou, jemnou postavu elfů, ale silněji stavěné tělo člověka.

Tanis si svlékl koženou tuniku, kamaše a boty a vešel do potoka, rozbíjeje svůj odraz ve vlnkách a lapaje po dechu v šoku ze studené vody. Nacákal si vodu na hruď a na krk, pak zadržel dech a odvážně se potopil. Vítězoslavně se vynořil a přitom prskal vodu z úst i nosu a široce se usmíval, jak se mu brnění šířilo po celém těle. Už se cítil lépe.

Koneckonců, proč by tady neměli zůstat?

„Hory nás chrání před studeným větrem. Máme dost jídla,

abychom přežili zimu, pokud budeme opatrní.“ Tanis vystříkl vodu do vzduchu jako dítě, když si hraje. „Jsme tu v bezpečí před nepřáteli…“

„Na jak dlouho?“

Tanis si myslel, že je sám, a když zaslechl jiný hlas, málem v šoku vyskočil z vody.

„Řekyvane!“ vykřikl, otočil se a zahlédl vysokého muže, jak sedí na břehu. „Vyděsil jsi mě tak, že jsem zestárl o šest let!“

„Jelikož jsi půlelf a tvůj život potrvá několik set let, nemusíš si se šesti dělat moc starostí,“ poznamenal Řekyvan.

Tanis se na muže z Plání pátravě zadíval. Než se Řekyvan setkal s Tanisem, nikdy nepotkal ani neviděl nikoho s elfskou krví, a ačkoliv byl Tanis zpola elfa zpola člověk, připadal Řekyvanovi jako úplně cizí plémě. Dřív, při určitých příležitostech, by byla podobná poznámka o Tanisově rase míněna jako urážka.

Teď však viděl v hnědých očích muže z Plání přívětivý úsměv a i on se usmál. Prošli s Řekyvanem příliš mnohým, aby jim zůstaly staré předsudky. Dračí oheň spálil nedůvěru a zášť. Slzy radosti a žalu pak spláchly popel.

Tanis vylezl z vody. Utřel se koženou tunikou a sedl si vedle Řekyvana. Třásl se na chladném vzduchu, ale slunce zářící mezerou mezi horami vypálilo mlhu a brzy ho zahřálo.

Zadíval se na Řekyvana se znepokojením, zpola hraným a zpola vážným: „Co dělá ženich ráno po svatbě tak brzy vzhůru? Čekal jsem, že tebe ani Zlatolunu neuvidím několik dní.“

Řekyvan se zahleděl na vodu. Slunce mu svítilo přímo do tváře. Muž z Plání byl člověk, který si všechno nechává pro sebe. Jeho nejniternější pocity a myšlenky byly jenom jeho, osobní a soukromé, s nikým nesdílené. Tmavý obličej obvykle nesl bezvýraznou masku a tak tomu bylo i dnes, ale Tanis viděl, jak pod ní Řekyvan září.

„Moje radost je příliš velká, aby ji bylo možné vtěsnat do kamenných stěn,“ tiše řekl Řekyvan. „Musel jsem vyjít ven, podělit se se zemí a větrem, s vodou a sluncem. A i teď mi širý, velký svět připadá příliš malý, než aby se sem vešla.“

Tanis musel odvrátit oči. Měl za Řekyvana radost, ale taky mu záviděl a nechtěl závist ukázat. Tanis si uvědomil, že i on touží po

takové lásce a radosti. Ironie byla, že ji mohl mít. Stačilo jen zahnat vzpomínku na kudrnaté černé vlasy, jiskrné černé oči a okouzlující, pokřivený úsměv.

Jako by mu Řekyvan četl myšlenky, řekl: „Přeji to i tobě, příteli. Snad ty a Laurana…“

Utichl.

Tanis zavrtěl hlavou a změnil téma.

„Dnes se máme setkat s Elistanem a Hledači. Chci, abyste se zúčastnili i ty a tví lidé. Musíme se rozhodnout, co dělat, jestli zůstaneme, nebo odejdeme.“

Řekyvan přikývl, ale nic neřekl.

„Vím, že není vhodná chvíle,“ smutně dodal Tanis. „Pokud znám někoho, kdo umí zabíjet radost, je to nejvyšší teokrat Hederik, ale musíme se rozhodnout rychle, než začne sněžit.“

„Podle toho, co jsi říkal, ses už rozhodl, že bychom měli zůstat,“ ozval se Řekyvan. „Je to moudré? Pořád jsme velmi blízko Pax Sarkasu a dračích vojsk.“

„To je pravda,“ řekl Tanis, „ale průsmyk mezi námi a Pax Sarkasem je zavalený kameny a sněhem. Dračí vojsko má na starosti důležitější věci než naše pronásledování. Podrobuje si národy. My jsme jenom orvaná banda bývalých otroků…“

„…kteří jim utekli a dali jim pěstí do oka.“ Řekyvan se otočil a upřel na Tanise pronikavý pohled. „Nepřítel po nás musí jít. Jestli se lidé, které si podrobil, doslechnou, že někdo jiný odhodil okovy a kráčí svobodně, začnou věřit, že by i oni mohli své pány svrhnout. Armády Temné královny po nás půjdou. Možná ne brzy, ale přijdou.“

Tanis věděl, že má pravdu. Věděl, že Raistlin a jeho přirovnání o mrkvi je pravdivé. Zůstávat tady je nebezpečné. Každý uplynulý den přivede nepřátele blíž. Nechtěl si to připustit. Tanis Půlelf pět let putoval světem a hledal sám sebe. Myslel si, že se našel, jen aby při návratu zjistil, že není tím, kým si myslel, že je.

Byl by rád strávil nějaký čas – aspoň chviličku – na klidném místě, které by mohl nazývat domovem, na místě, kde by mohl uvažovat a pochopit některé věci. Jeskyně sdílená s popudlivým starým trpaslíkem a nenechavým a občas pořádně rozčilujícím

šotkem nebyla pro Tanise ideálním domovem, ale ve srovnání s cestou se zdála velmi přitažlivá.

„To je dobrá úvaha, příteli, ale Hederik řekne, že to není pravý důvod, proč chceš odejít," podotkl Tanis. „Ty i tví lidé se chcete vrátit do své domoviny. Chcete se vrátit na Prašné pláně."

„Chceme získat zpět to, co je naše," odvětil Řekyvan, „to, co nám vzali."

„Nic nezůstalo," tiše řekl Tanis, když pomyslel na vypálenou vesnici Que-šu.

„Aby jsme zůstali," řekl Řekyvan.

Tanis se zachvěl. Slunce se schovalo za mrak a jemu byla zima. Už dlouho se bál, že Řekyvan zamýšlí právě tohle.

„Takže ty a tví lidé plánujete dobývat své vlastní území."

„Ještě jsme se nerozhodli," prohlásil Řekyvan, „ale uvažujeme o tom."

„Podívej se, Řekyvane," řekl Tanis. „Vím, že žádám mnoho, ale vy z Plání nám nesmírně pomáháte. Tihle lidé nejsou zvyklí na podobný život. Než se stali otroky, byli to kupci a obchodníci, sedláci a ševci. Pocházejí z měst, jako jsou Ochranov a Útěšín, a z hejna dalších měst a vesnic v Abanasinii. Nikdy nemuseli přežít ze zdrojů země. Nevědí jak."

„Po staletí na nás tihle lidé z měst hleděli svrchu," odpověděl Řekyvan. „Říkají nám barbaři, divoši."

A ty mi říkáš půlelf, pomyslel si Tanis, ale nevyslovil to nahlas. Místo toho prohlásil: „Když jsme byli všichni vězni, odložili jste staré zášti a nedorozumění stranou. Pracovali jsme společně, abychom si vzájemně pomohli v útěku. Proč to teď zahazovat?"

„Protože to jiní zahodili jako první," ostře namítl Řekyvan.

„Hederik," povzdechl si Tanis. „Ten člověk je prostě a jednoduše hlupák, to přece víš. Ale právě proto, že je to hlupák, jsme potkali tebe a Zlatolunu."

Při té vzpomínce se Řekyvan usmál. „Pravda," řekl a hlas mu změkl. „Nezapomněl jsem."

„Hederik spadl do ohně. Zlatolunina hůl z modrého křišťálu ho uzdravila a jediné, co dokázal, bylo ječet, že je čarodějnice, strčit ruku do toho ohně zpátky a pak vyběhnout a zavolat stráže. Takový

je to pitomec. Nemůžeš se starat o jeho řeči.“

„Ostatní se starají, příteli.“

„Vím,“ zachmuřil se Tanis. Zvedl hrst kamínků a začal je po jednom házet do vody.

„Splnili jsme úkol,“ pokračoval Řekyvan. „Pomohli jsme s průzkumem a našli tohle údolí. Ukázali jsme tvým kupcům, jak proměnit jeskyně v obydlí. Naučili jsme je stopovat a lovit zvěř, klást oka a pasti. Ukázali jsme jim, které lesní plody jsou k jídlu, a které jsou jedovaté. Zlatoluna, moje manželka,“ poprvé užil tohle slovo a pronesl ho s jistou pýchou, „léčí jejich choroby.“

„Jsou vděční, i když to neříkají. Ty a tví lidé možná dokážete projít přes hory a vrátit se domů, než udeří nejhorší zima, ale víš stejně dobře jako já, že je to nebezpečné. Přál bych si, abys zůstal s námi. Mám pocit, že bychom se měli držet pohromadě.

Vím, že tady nemůžeme zůstat,“ dodal Tanis s povzdechem. „Vím, že je to nebezpečné.“ Než pokračoval, zaváhal; věděl, jak bude jeho nabídka přijata. Pak se do toho vrhl přímo jako do studené vody.

„Jsem si jistý, že kdybychom dokázali najít Thorbardin, trpasličí království…“

„Thorbardin! Horskou pevnost trpaslíků?“ zamračil se Řeky van. „O tom bych neuvažoval.“

„Přemýšlej. Trpasličí království, ukryté hluboko pod zemí, by bylo pro naše lidi dokonalým útočištěm. Mohli bychom tam zůstat přes zimu, v bezpečí pod horou. Ani dračí oči by nás nenašly…“

„Taky bychom byli v bezpečí, kdybychom byli pohřbení v hrobce!“ jízlivě podotkl Řekyvan. „Mí lidé do Thorbardinu nepůjdou. Nepůjdeme nikam blízko k trpaslíkům. Najdeme si vlastní cestu. Koneckonců s sebou nemáme děti, které by nás zpomalovaly.“

Na tvář mu padl stín. Všechny děti lidí z Plání zemřely při útoku dračí armády na jejich vsi.

„Teď s sebou máte Elistana,“ pokračoval Řekyvan. „Je to Paladinův klerik. Když tu Zlatoluna nebude, může uzdravovat nemocné a učit vaše lidi o návratu bohů. Mí lidé a já chceme jít domů. Copak to nechápeš?“

Tanis pomyslel na svůj dům v Útěšíně. Přemýšlel, jestli ještě

stojí, jestli přežil útok dračího vojska. Rád si představoval, že ano. Přestože už nebyl ve svém domě pět let, vědomí, že tam stojí a čeká na něj, mu dodávalo útěchu.

„Ano," odpověděl. „Chápu."

„Ještě jsme se nerozhodli," řekl Řekyvan, když viděl, jak je jeho přítel sklíčený. „Někteří z našich stejně jako ty věří, že bezpečí je ve velkém počtu, že bychom měli zůstat pohromadě."

„A tvá manželka je mezi nimi," ozvala se Zlatoluna a přešla k nim.

Řekyvan vstal a otočil se ke své ženě, která k němu kráčela v jitřním světle.

Zlatoluna byla vždycky krásná. Dlouhé stříbrozlaté vlasy – barva, která byla mezi jejím lidem tak vzácná – se za úsvitu vždycky třpytily. Nosívala měkké a poddajné kožené šaty svého lidu s ladností a půvabem, který by jí záviděly i urozené dámy z Palantasu. Onoho rána se slovo krása k jejímu popisu zdálo být chatrné a nedostatečné. Mlha jako by se před ní rozestupovala, stíny zvedaly.

„Nebála ses o mne, že?" zeptal se Řekyvan s náznakem znepokojení.

„Ne, můj manželi," řekla Zlatoluna a láskyplně si s tím slovem pohrávala. „Věděla jsem, kde tě najdu." Podívala se nahoru na modrou oblohu. „Věděla jsem, že budeš pod širým nebem. Tady venku, kde můžeš dýchat."

Uchopil ji za ruce a pozdravili se dotykem na tvář. Lidé z Plání věřili, že se má vzájemná láska ukazovat jen v soukromí.

„Uplatňuji právo políbit nevěstu," prohlásil Tanis.

„Už jsi tohle právo uplatnil včera večer," s úsměvem protestoval Řekyvan.

„Nejspíš se ho budu domáhat po celý zbytek života," řekl Tanis. Políbil Zlatolunu na tvář.

Slunce zahořelo zpoza vrcholku hory, jako by ukazovalo svůj obdiv ke Zlatoluně. Stříbrné vlasy zaplály ve slunečním svitu.

„Když je na světě taková krása, jak tu může být i zlo?" zeptal se Tanis.

Zlatoluna se zasmála. „Možná proto, abych ve srovnání s ním vypadala ještě lépe," řekla škádlivě. „Než jsem vás přerušila, mluvili

jste o důležitých věcech," dodala vážněji.

„Řekyvan si myslí, že byste se svými lidmi měli zamířit na východ k pláním. Říkal, že ty chceš zůstat s námi."

„To je pravda," spokojeně řekla Zlatoluna. „Ráda bych zůstala s tebou a s ostatními. Věřím, že mě potřebujete, mám však mezi svými lidmi jen jeden hlas. Pokud můj manžel a ostatní rozhodnou, abychom odešli, pak půjdeme."

Tanis se podíval z jednoho na druhého. Nevěděl, jak to říct, a tak se rozhodl vzít to zpříma.

„Promiň, že se ptám," prohlásil neobratně, „ale co se stalo s vojvodovou dcerou?"

Zlatoluna se rozesmála, dlouze a vesele, a dokonce i Řekyvan se usmál.

Tanis ten vtip nepochopil. Když se s nimi dvěma setkal poprvé, Zlatoluna byla vojvodova dcera a Řekyvan, prostý pastýř, její poddaný. Ano, velmi se milovali a Tanisovi se často zdálo, že by byla Zlatoluna ochotná vzdát se odpovědnosti vůdce, ale Řekyvan jí to tvrdohlavě odmítal dovolit. Trval na tom, že je podřízený, nutil ji rozhodovat. A ona, postavená do takové pozice, rozhodovala.

„Nechápu," řekl Tanis.

„Vojvodova dcera vydala včera v noci poslední rozkaz," vysvětlila Zlatoluna.

Během svatebního obřadu před ní Řekyvan poklekl, protože byla jeho vládkyní, ale Zlatoluna mu nařídila vstát, na znamení, že se berou jako rovnocenní.

„Jsem Zlatoluna z Plání," řekla. „Mišakalina klerička. Kněžka Que-šu."

„A kdo bude vojvodou Que-šu?" zeptal se Tanis. „Mezi ostatními Pláňany jsou i lidé z vašeho kmene. Přijmou za vojvodu Řekyvana? Prokázal, že je silný vůdce."

Zlatoluna se podívala na Řekyvana, ale ten jí pohled nevrátil. Záměrně upíral oči na bublající potok. Sevřel rty.

„Que-šu mají dlouhou paměť," ozvala se nakonec Zlatoluna, když viděla, že její manžel nepromluví. „Vědí, že můj otec nepřijal Řekyvana jako mého manžela a nařídil, aby ho ukamenovali. Vědí, že nebýt zázraku hole z modrého křišťálu, Řekyvan i já bychom

zemřeli.“

„Takže ho nepřijmou za vojvodu, přestože se na něj obracejí, aby je vedl.“

„Lidé z Que-šu ano,“ řekla Zlatoluna, „ale ti tady nejsou sami. Jsou tu i lidé z Que-Kiri a ti bývali našimi úhlavními nepřáteli. Naše kmeny se mnohokrát střetly na bojišti.“

Tanis zamumlal pár slov elfsky.

„Nebudu tě prosit, abys to přeložil, příteli,“ usmála se smutně Zlatoluna. „Znám – a mí lidé taky znají – pravdu ukrytou v příběhu o dvou vlcích, kteří se servali, a o lvu, který je sežral oba. Pro lidi není snadné překonat nenávist, do které se narodili.“

„Ty a Řekyvan jste to dokázali,“ řekl Tanis.

„Pořád s tím máme potíže,“ připustila Zlatoluna, „víme však, kam jít, když potřebujeme pomoc.“

Dotkla se medailonu, který měla kolem krku, medailonu, jenž byl darem od bohyně a symbolem její víry.

„Možná jsem sobecký,“ tiše řekl Tanis. „Možná vám nechci dávat sbohem.“

„Nebudeme mluvit o loučení,“ pevně prohlásila Zlatoluna, „ne v tento radostný den – náš první den jako manželů.“

Sáhla po manželově ruce. Jejich prsty se propletly a Zlatoluna s Řekyvanem odešli zpět ke svému příbytku a nechali Tanise samotného u potoka.

Snad je to pro ně den radosti, ale půlelf měl pocit, že pro něj to bude den mrzutostí a svárů.

Jakoby na důkaz jeho myšlenek se z lesa vyřítil Tasslehoff Bosonožka a pádil, co mu krátké nožky stačily, s rozčileným mlynářem v patách.

„Vy to nechápete!“ ječel Tas přes rameno, „já jsem to zkoušel *vrátit!*“

3.

NESVÁR, NECHAT JÍT.
OD DESÍTI K PĚTI.

chůzka uprchlíků začala tak špatně, jak Tanis čekal.

Neměli dost velkou jeskyni, do které by se vešlo osm set mužů, žen a dětí, a tak se setkali v hájku poblíž potoka. Uprchlíci si zvolili mluvčí, ale nehodlali je nechat mluvit bez vlastní přítomnosti. Proto se setkání zúčastnili skoro všichni, stáli na okrajích, kde mohli poslouchat a ozvat se, když měli chuť. Tanis si pomyslel, že to není nejlepší situace, protože zmocnění zástupci, které by možná šlo přesvědčit ke změně názoru rozumnými argumenty, teď museli stát na svém, bedlivě sledovaní očima těch, kdo je vybrali.

Lidé z Plání dorazili jako skupina, protože si nedokázali vybrat jednoho zástupce – špatné znamení. Řekyvan byl zamračenější a mrzutější než obvykle. Zlatoluna mu stála po boku, tvář zrudlou hněvem. Lidé z Que-šu se drželi stranou od Que-Kiri. Nikdo z Pláňanů se nesmísil s ostatními bývalými otroky, ale drželi se stranou a měřili si je s podezřením, které jim ti druzí celým srdcem opláceli.

I další uprchlíci se rozdělili. Elistan přišel se skupinou následovníků. Hederik dorazil se svou. Tanis a jeho přátelé tvořili další skupinku.

Tanis se rozhlédl po shromáždění, jak se po sobě lidé dívají úkosem. Včera v noci všichni společně tančili a zpívali. Tolik ke Zlatoluninu radostnému dni.

Tanis očima vybídl Elistana, aby zahájil jednání. Elistan, jenž dřív také patřil k teokratům, byl jedním z mála lidí ve skupince, kteří dokázali skutečně použít svou moc k pomoci lidem. Byl jediný z Hledačů, kdo se postavil Dračímu velmistrovi Verminaardovi, kdo varoval ostatní, ať nevěří velmistrovým slibům – slibům, z nichž se vyklubaly lži a které je nakonec zavedly až do železných dolů v Pax Sarkasu. Přestože Verminaard uvěznil i Elistana, Hledač mu dál vzdoroval a málem za vzpouru zaplatil životem. Sužovala ho zhoubná nemoc a Verminaard ho ještě mučil, aby ho přinutil uctívat Temnou královnu.

Když Elistan potkal Zlatolunu, umíral. Zlatoluna se dostala do Pax Sarkasu tajně, spolu s Tanisem a ostatními společníky. Odvážně se pokusili otroky osvobodit. Zlatoluna viděla, jak se Elistan i přes svou slabost neúnavně snaží lidem pomáhat, a přitahovalo ji to k němu. Dokázala ho uzdravit mocí Mišakal a Elistan poznal, že jeho celoživotní hledání skončilo. Našel pravé bohy.

Elistan dokázal přečíst a přeložit Disky Mišakal. Použil je, aby vyučoval o dávných krynnských bozích, kteří už byli jen legendami, pokud si na ně vůbec někdo pamatoval. Pověděl lidem o Paladinovi, bohu světla a vůdci dalších bohů světla. Vyprávěl jim o Takhisis, Královně temnot, a o jiných bozích žijících ve stínech. Mluvil o Gileanovi Knize, bohu rovnováhy, jenž spolu s dalšími bohy neutrality udržoval misky vah, aby se nepřevážily jedním či druhým směrem, jak se stalo za Věku moci. Právě to vedlo ke katastrofě nazývané Pohroma, která navždy proměnila tvář světa.

Přestože Elistanovi ještě nebylo padesát, vypadal starší. Bílé roucho Ctěného syna Paladinova mu viselo na vyhublém těle. Nedávná nemoc, třebaže vyléčená, na něm zanechala stopy. Stejně jako nově nalezená víra. Už ho netrápily pochyby, už nehledal. Oči se mu leskly porozuměním a smíchem. Děti se mu vrhaly do náruče. Lidé ho obdivovali a milovali ho a nemálo už jich přijalo jeho učení a teď i oni uctívali bohy.

Nejvyšší teokrat Hederik mezi nimi nebyl. Během nepřítomnosti pravých bohů si Hederik vymyslel pár vlastních. Bohové Hledačů Hederikovi dobře posloužili; ostatním sice příliš nepomáhali, ale jemu zajistili slušné živobytí. Když se pak objevil Verminaard,

Hederik svoje bohy opustil, podlehl lichotkám a lžím Dračího velmistra a skončil v paxsarkaských kobkách.

Hederik se neúčastnil povstání z opatrnosti, protože si myslel, že nemá šanci na úspěch. Když otroci k jeho úžasu zvítězili, dokázal hbitě změnit strany a využít výhod svobody, kterou pro něj ostatní vybojovali. Vždycky na Elistana žárlil a nedůvěřoval mu a potají se hněval, že teď Elistan dokáže dělat „zázraky“. Hederik těmhle zázrakům nevěřil. Nevěřil v nové bohy. Sledoval dění a čekal, až bude Elistan odhalen jako šarlatán. Mezitím, díky hlasitosti, lichotkám a schopnosti říkat, co všichni chtějí slyšet, dokázal pro svoje myšlenky získat mnoho lidí.

Tanis doufal, že dnes zvítězí Elistanova moudrá slova a přesvědčí uprchlíky, že tu nejsou v bezpečí. Bohužel Hederik zvedl paže dřív, než dostal Elistan šanci promluvit.

„Drazí přátelé,“ začal nejvyšší teokrat hladkým tónem, „sešli jsme se dnes zde, abychom probrali záležitosti důležité pro nás všechny.“

Tanis si povzdechl a podíval se na Elistana, stojícího se zbytkem Hledačů za Hederikem. Elistan Tanisův pohled zachytil. Pokrčil rameny a žalostně se usmál. Hederik byl pořád vůdce lidí. Měl právo oslovit je jako první.

„Jsou mezi námi tací, kteří mluví o tom, že bychom měli opustit toto údolí,“ říkal Hederik. „Toto údolí – bezpečné, oplývající zvěří, chráněné před zimními větry, ukryté před našimi nepřáteli…“

„*Nejsme* ukrytí,“ zamumlal Tanis a vybavil si slova, která mu dnes ráno řekl Řekyvan. Tanis stál se svými přáteli dál od hlavní skupiny a opíral se zády o jedli. „Proč Elistan nepromluví a nepřipomene mu to? Měl by něco říct, něco udělat – ne tam jenom tak stát.“

„Naopak,“ ozvala se Laurana, stojící vedle něj. „Elistan to dělá dobře. Nechá ho domluvit a potom bude moct odpovědět na všechno, co říká.“

Tanis se na ni podíval. Laurana Hederika ani neposlouchala. Upřeně hleděla na Elistana. Její oči, mandlové a modřejší než jasná, kobaltová obloha, zářily obdivem, a když o Elistanovi mluvila, znělo to vřele. Tanis ucítil osten žárlivosti. Někdo by mohl říct, že je

Elistan dost starý, aby mohl být Laurainým otcem, ale ve skutečnosti byla elfská dívka mnohem starší než lidský muž. Laurana vypadala na dvacet let, zdála se stejně mladá jako její přítelkyně Tika Waylanová, ale ve skutečnosti mohla být Tičinou prababičkou.

Nemám právo žárlit, připomněl si Tanis. To já jsem náš vztah ukončil. Já sám miluji jinou ženu, nebo si aspoň myslím, že ji miluji. Měl bych být rád, že si Laurana našla někoho jiného.

Přestože to všechno byly velmi logické argumenty, Tanis se uslyšel říkat: „Ty a Elistan spolu rozhodně trávíte hodně času."

Laurana se k němu otočila. Modré oči měla ledové jako voda v potoce. „Cos tím myslel?" zeptala se ostře.

„Nic," odpověděl Tanis, překvapený jejím náhlým hněvem. „Nemyslel jsem tím nic…"

„Opravdu spolu trávíme čas," pokračovala Laurana. „Mnoho let jsem působila jako diplomat na otcově dvoře, kde, jak dobře víš, byla potřeba vážit každé slovo, aby se někdo neurazil. Jediné slovo pronesené nesprávným tónem může vyvolat spor, který potrvá staletí. Nabídla jsem Elistanovi radu v jedné či dvou drobnostech a on mi byl vděčný. Teď moje rady vyhledává. *On* mě nepovažuje za dítě!"

„Laurano, nemyslel jsem tím…"

Odkráčela, ramena ztuhlá. Přestože však byla rozzlobená a uražená, pohybovala se s uvolněnou ladností, jež zahanbovala štíhlé vrbové proutí a díky níž se Tanisovi zastavovalo srdce v úžasu, když na ni hleděl.

Když Laurana procházela kolem, mnozí ji sledovali. Dcera Mluvčího sluncí, vládce qualinestských elfu, byla pro některé z těchto lidí první elfskou dívkou, kterou kdy viděli, a nikdy se nenabažili pohledu na ni. Její krása byla exotická, cizí, téměř nezemská. Oči jí zářily modří, vlasy měla jako zlatou spršku, hlas melodický a hluboký, dotyk jemný.

Tahle oslnivá, úžasná žena mohla být jeho. Tanis mohl být stejně šťastný jako Řekyvan a Zlatoluna.

„Musíš mít opravdu rád lejna," tiše podotkl Flint. „V poslední době do nich pořád šlapeš."

„Špatně si to vyložila," naštvaně řekl Tanis.

„*Řekl* jsi to špatně," odsekl Flint. „Laurana není malá holčička,

která se zamilovala do kamaráda z dětství, Tanisi. Je dospělá. Je to žena se ženským srdcem, nevšiml sis?“

„Všiml jsem si,“ odpověděl Tanis, „a pořád si myslím, že zrušit naše zasnoubení bylo správné – kvůli ní, ne kvůli mně.“

„Jestli tomu věříš, tak ji nech být.“

„Nedržím ji,“ rozhořčeně namítl Tanis.

Promluvil příliš hlasitě. Okolní oči se po nich ohlédly, včetně těch, jež patřily Lauraninu bratrovi, Gilthanasovi. I Hederik ho zaslechl a uraženě se odmlčel.

„Chceš něco říct, Půlelfe?“ zeptal se káravě.

„Tak, Tanisi, teď jsi v maléru,“ zachichotal se Karamon.

Tanis, který si připadal jako nezbedný žáček vyvolaný před tabuli, zamumlal jakousi omluvu a stáhl se zpátky do stínu. Všichni se chápavě usmáli a otočili se zpátky k Hederikovi, kromě Gilthanase, který si Tanise přísně, nesouhlasně měřil.

Kdysi, před mnoha lety, byli Gilthanas a Tanis přátelé. Potom Tanis udělal tu chybu, že se zamiloval do Laurany, čímž přátelství s jejím bratrem skončilo. A aby to bylo ještě horší, nedávno Tanis Gilthanase podezíral, a dokonce i obvinil, že je špeh. Ukázalo se, že se půlelf mýlil, a omluvil se, Gilthanas však nemohl Tanisovi odpustit, že ho vůbec považoval za schopného spáchat takový zločin. Tanis podrážděně přemítal, jestli existují nějaké další možnosti, jak by si mohl ještě víc zkomplikovat život.

Pak k němu přešel Sturm Ostromeč. Tanis se usmál a uvolnil se. Díky bohyni za Sturma. Solamnijský rytíř se soustředil na vývoj situace a ničeho jiného si nevšímal.

„Posloucháš toho velkého idiota?“ naléhal Sturm. „Ten chlap mluví o tom, že v údolí postaví domy. Dokonce radnici! Očividně zapomněl, že jsme jen před pár týdny utíkali o život.“

„Poslouchám,“ řekl Tanis. „A ostatní taky, bohužel.“

Mnozí v davu se usmívali a souhlasně mumlali. Hederikův barvitý popis přívětivé zimy strávené na tomhle poklidném místě zněl přitažlivě. V Tanisovi zahlodaly výčitky svědomí. I on sám předtím uvažoval podobně. Možná to způsobil včerejší noční rozhovor s Raistlinem nebo ranní debata s Řekyvanem, ale Tanis měl čím dál nepříjemnější pocit. Údolí už mu nepřipadalo jako poklidné,

krásné místo. Cítil se tu v pasti. Když si vzpomněl na Raistlina, ohlédl se po něm, aby viděl, jak se mág tváří.

Raistlin seděl na houni, kterou mu bratr rozprostřel na zem, a houpal v náruči kouzelnou hůl. Oči měl nepřítomné, zahleděné do sebe. Nezdálo se, že poslouchá.

Hederik uzavřel řeč prohlášením, že až přijde jaro, budou uprchlíci pokračovat na cestě do Tarsisu, města u moře, kde najdou loď, která by je odvezla daleko z téhle válkou zničené země.

„Na místo, kde se *lidé* mohou v míru usadit," zakončil, zdůrazňuje slovo *lidé*. „Někde daleko od ostatních, známých tím, že do světa vnášejí potíže a sváry."

„O kom jiném to mluví?" zeptal se Tas se zájmem.

„O elfech," řekl Tanis a poškrábal se ve vousech.

„O trpaslících," zavrčel Flint.

„A o šotcích," řekl Karamon a žertem zatahal Tase za vlasy, až šotek vyjekl.

Hederik se podíval směrem k nim, nesouhlasně našpulil rty, znovu se obrátil k publiku a řekl: „Vidíte, co myslím?"

A pak se za velkého potlesku stáhl.

„Ten má ale krátkou paměť," poznamenal Sturm. Uhladil si dlouhé kníry, které byly typickým znakem Solamnijských rytířů a jeho pýchou, stejně jako otcův meč a zbroj, což bylo jediné dědictví, jaké Sturmovi po otci zůstalo. „Elfové a trpaslík pomáhali zachránit jeho mizerný život!"

„Šotek!" rozhořčeně dodal Tas.

„Možná mu to Elistan připomene," řekl Tanis, když dopředu vykročil Ctěný syn Paladinův.

„Bohové dobra zdržují temnotu," prohlásil Elistan, „stejně jako zdržují sníh, který toto údolí jistě brzy zahalí, avšak zima přijde a síly zla také."

Hederik ho přerušil.

„Jestli, jak říkáš, Ctěný synu, nás náš bůh Paladin i ostatní bohové světla v minulosti chránili, nemůžeme si snad být jisti, že nás budou chránit i v budoucnu?" zeptal se nejvyšší teokrat.

„Bohové nám pomáhali, to je pravda," řekl Elistan, „a budou nám pomáhat dál, ale my musíme odvést svůj díl práce. Nejsme

nemluvňata v matčině náruči, jimž musí rodiče obstarat všechno, co potřebují. Jsme dospělí muži a ženy. Máme svobodnou vůli, dar od bohů. Máme schopnost se rozhodovat…“

„A my se *rozhodujeme* zůstat v tomhle údolí,“ prohlásil Hederik.

Ozval se smích a potlesk.

Flint šťouchl loktem do Tanise. „Podívej se,“ řekl naléhavě a ukázal prstem.

Lidé z Plání odcházeli. Otočili se zády k řečníkům i k ostatním uprchlíkům a odcházeli z hájku. Řekyvan a Zlatoluna zůstávali, jako by se jim nechtělo odejít, ale pak Řekyvan potřásl hlavou a odkráčel. Řekl cosi Zlatoluně, ale ta se hned nevydala za ním. Pátravě se rozhlížela po davu, dokud nenašla Tanise.

Dlouze se na něj podívala a Tanis v jejím smutném úsměvu spatřil omluvu. Pak se i ona obrátila zády a odešla za manželem. Vyrazili za svými lidmi.

V té chvíli už odchod Pláňanů sledovalo celé shromáždění. Kdosi vykřikl: „Jen ať si jdou,“ ale jiní říkali, že je hanba nechat je odejít v hněvu. Elistan se pokusil něco říct, ale hluk davu ho přehlušil. Hederik stál v pozadí a spokojeně se usmíval.

Raistlin se postavil k Tanisovi a zatahal ho za rukáv. Tanis cítil vůni sušených růžových lístků, stoupající z váčku s přísadami pro kouzla, který mág nosil u opasku. Tanis cítil i pach rozkladu, vznášející se kolem Raistlina, pach, který ani sladká vůně růží nikdy nedokázala úplně zakrýt. Růžové lístky nebyly jedinou přísadou, kterou u sebe mág nosíval. Některé z nich voněly mnohem méně příjemně.

„Něco se děje,“ ozval se Raistlin naléhavě. „Necítíš to?“

Náhle zasyčel a stiskl dlaní Tanisovu paži. Dlouhé, štíhlé prsty se půlelfovi bolestivě zaryly do masa.

„Raistline,“ řekl Tanis podrážděně, „teď není čas na…“

„Pst!“ Raistlin zvedl hlavu, jako by naslouchal. „Kde je šotek? Rychle! Potřebuju ho!“

„Opravdu?“ užasle vykřikl Tas. „Omluv mě,“ dodal důležitě a šlápl Flintovi na nohu. „Musím projít. Raistlin mě potřebuje…“

„Máš z nás nejlepší oči,“ řekl Raistlin a pevně stiskl šotkovi rameno. „Podívej se na oblohu. Rychle! Co vidíš?“

Tas udělal, co mu mág řekl, natáhl krk a zahleděl se na nebe. Málem přitom přepadl dozadu.

„Vidím bílý mrak, co vypadá jako králík. Tamhle, vidíš, Karamone? Má dlouhé uši a nadýchaný ocásek a…“

„Nebuď směšný!“ zavrčel Raistlin a zatřásl šotkem tak, až mu poskočila hlava. „Pokračuj!“

„Pomohlo by, kdybych věděl, co mám hledat,“ trpělivě podotkl Tas.

„Z toho mága mi naskakuje husí kůže,“ řekl Flint, zamračil se a třel si paže.

„To není z něj,“ odpověděl Tanis. „Taky to cítím. Sturme!“ zavolal a podíval se po rytíři.

Sturm stál ve stínu dubu, dál od ostatních, hlavně od Raistlina. Vážný rytíř žil podle zákona – *Est Sularus Oth Mithas,* má čest je můj život. S Raistlinem a jeho bratrem vyrostl, a přestože měl Karamona rád, jeho dvojče nikdy rád neměl a nedůvěřoval mu.

„I já to cítím,“ řekl Sturm.

Na dav se sneslo tísnivé ticho. Lidé se rozhlíželi kolem sebe a hledali příčinu strachu, ze kterého jim mravenčilo v pažích a naskakovala husí kůže. Lidé z Plání se zastavili a zírali na nebe. Řekyvan měl ruku na jílci meče.

„Něco mi to připomíná,“ ozval se náhle Tanis.

„Xak Sarot,“ zamumlal Sturm.

„Tam!“ vykřikl Tas a ukázal nahoru. „Drak!“

Ohromný netvor letěl vysoko nad nimi, tak vysoko, že vypadal velký sotva jako dětská hračka – vražedná hračka. Zatímco se lidé v hrůze dívali, drak přitáhl křídla a začal slétat, klesaje dolů v pomalých, líných kruzích. Ranní slunce se odráželo od rudých šupin a prosvítalo tenkou blánou rudých křídel. Dav zasáhl strach, který je jednou z dračích zbraní. Prvotní strach ze vzpomínek na počátek času. Hluboce zakořeněný strach, který drtil srdce a roztřásl duši.

„Utíkejte!“ vykřikl Hederik. „Utíkejte o život!“

Tanis děsu rozuměl. I on toužil utíkat, běžet kamkoliv a nikam v zoufalé, vyděšené potřebě uniknout té hrůze, chápal však, že rozprchnout se je to poslední, co by měli dělat. Většina lidí stála pod stromy, ukrytá před dračím pohledem rozprostřenými větvemi.

„Nehýbejte se!“ přinutil se vykřiknout, ačkoliv musel bojovat o dech s dusivým strachem. „Jestli se nepohnete, možná nás drak neuvidí…“

„Pozdě,“ řekl Sturm. Podíval se nahoru na netvora. „Drak už viděl všechno, co je tu k vidění, a jezdec taky.“

Drak přilétl blíž k nim. Všichni spatřili jezdce ustrojeného v těžké zbroji a v přilbě zdobené rohy. Jezdec pohodlně seděl na hřbetě mezi křídly, v sedle, určeném pro draky.

Vypuklo peklo. Část lidí se rozběhla k jeskyním. Jiní se zhroutili do trávy, vzlykali a třásli se.

Tanis se nemohl pohnout. Nedokázal odtrhnout oči z jezdce. Byl to mohutný muž a svalnaté paže měl holé, přestože bylo chladno. Tvář mu zakrývala přilba, Tanis ho však snadno poznal.

„Verminaard!“ zalapal po dechu. Procedil to jméno mezi zuby.

„To není možné!“ řekl Sturm. „Ten je mrtvý!“

„Podívej se sám!“ odpověděl Tanis.

„Říkám ti, že byl mrtvý,“ trval na svém Sturm, znělo to však otřeseně. „Žádný člověk nemůže přežít taková zranění!“

„No, tenhle je zjevně přežil,“ zamračeně prohlásil trpaslík.

„Pamatujte, že to byl mocný klerik a sloužil mocné bohyni,“ řekl Raistlin. „Takhisis ho klidně mohla vrátit zpět do života.“

Kdosi vrazil přímo do Tanise a málem ho srazil na zem. Odstrčil ho stranou a běžel dál.

Skoro všechny zachvátila panika. Lidé prchali všemi směry. Ženy ječely, muži křičeli a děti kvílely. Drak slétal níž a níž.

„Všichni se zbláznili!“ vykřikl Karamon, pokoušeje se, aby ho bylo v tom zmatku slyšet. „Někdo musí něco udělat!“

„Někdo už něco dělá,“ řekl Tanis.

Elistan pevně stál, ruku na medailonu, který měl kolem krku. Obklopovalo ho dvacet následovníků, bledých, ale vyrovnaných, a pečlivě naslouchalo jeho pokynům. Laurana byla mezi nimi. Snad ucítila Tanisův pohled; otočila se a střelila po něm krátkým, chladným pohledem. Pak s ostatními Paladinovými stoupenci vyrazila do davu, odhodlaně zastavovala ty, co propadli hysterii, a pomáhala těm, kteří upadli nebo byli shozeni na zem a pošlapáni.

Pláňané proti drakovi také něco podnikali. Stáli s připravenými

luky a šípy.

Drak byl ještě mimo dostřel, ale lučištníci byli připraveni, kdyby se nestvůra pokusila ublížit lidem na zemi. Řekyvan vydával rozkazy. Vedle něj, bok po boku, stál Gilthanas. Elf měl luk a šíp v pohotovosti.

Tanise nenapadlo vzít si luk, měl však meč, kouzelný meč elfského krále Kith-Kanana. Tasil zbraň. Byl ale přesvědčen, že mu proti obrovskému rudému drakovi nebude moc k užitku. Karamon tasil svůj meč. Raistlin měl zavřené oči. Tiše něco prozpěvoval, připravoval se ke kouzlu. Flint držel v ruce bojovou sekeru. Tasslehoff vytáhl malý meč, který si pojmenoval Králíkomor, kvůli Karamonově poznámce, že se malá čepel bude hodit, jedině pokud na Tase zaútočí rozzuřený králík. Tas tvrdil, že dýka je kouzelná, ale jediné kouzlo, které zatím Tanis viděl, bylo, že ji roztržitý šotek ještě nedokázal ztratit.

Stáli ve stínu stromů, ozbrojení a připravení k bitvě, kterou nemohli vyhrát, a čekali, až drak začne zabíjet.

Dračí velmistr na hřbetě rudého draka zvedl paži ve výsměšném pozdravu. I z téhle dálky slyšeli hluboký hlas, jak na draka křičí rozkazy. Rudý drak lehce mávl mohutnými křídly a zamířil vzhůru. Přeplachtil nad hlavami lučištníků, kteří vypustili salvu šípů. Skoro všechny zasáhly, ale žádný nezranil. Šípy udeřily o dračí šupiny, zachřestily a spadly na zem. Dračí velmistr natáhl ruku a ukázal přímo na hájek.

Drak vydechl ohnivou záplavu. Stromy prudce vzplály. Přes Tanise i ostatní se přelila vlna žáru. Ve vzduchu byl cítit hustý, dusivý černý kouř.

Sturm popadl Tasslehoffa, který na draka užasle zíral s otevřenou pusou, zvedl šotka ze země a přehodil si ho přes rameno. Karamon a Raistlin už běželi do bezpečí, stejně jako Flint. Tanis se zadíval do kouře, jestli někdo nezůstal uvězněný v hájku.

Stromy divoce hořely. Všude kolem něho padaly na zem planoucí větve. Hustý kouř ho štípal v očích a dusil ho. Ze žáru, sálajícího z běsnících plamenů, se mu dělaly na kůži puchýře. Jestli tam jsou nějací lidé, jsou ztraceni.

Tanis zachmuřeně uvažoval, jestli má Verminaard v plánu

podpálit celé údolí, ale Dračímu velmistrovi očividně stačilo prostě je vyděsit. Drak zvedl hlavu a mohutnými rozmachy křídel stoupal k obloze. S těžkopádnou krásou vyletěl k vrcholkům hor a přes ně. Drak i jezdec brzy zmizeli z dohledu.

Hájek dubů, javorů a jedlí hořel doběla rozžhaveným plamenem a chrlil kouř, jenž se vinul k nebi a visel ve vzduchu nad místem, které kdysi bývalo mírumilovným údolím, bezpečným útočištěm.

4.

FLINT VYPRAVÍ PŘÍBĚH. STURM VZPOMÍNÁ NA LEGENDU.

ěkolik hodin po dračím útoku všude vládl chaos. Rodiny se během bezhlavého úprku poztrácely, děti se oddělily od rodičů, manželé od manželek. Tanis a jeho přátelé všechny uklidňovali a zaháněli je zpátky do jeskyní, kde budou v bezpečí, pokud se drak objeví znovu. Zlatoluna a ostatní klerici Mišakal ošetřovali vyděšené a zraněné. Elistan pomáhal obnovit klid a pořádek a během odpoledne byli všichni ztracení zase nalezeni. Rodiny byly opět spolu. Nikdo nezemřel, což Tanis pokládal za zázrak.

Tanis svolal na večer setkání, aby probrali strašlivé nebezpečí, a tentokrát stanovil pravidla. Žádná další shromáždění venku. Setkání se odehrálo v největší jeskyni, kterou našli, což byla samozřejmě ta, již si vybral za své sídlo Hederik. Jeskyně měla vysoký strop s přirozeným komínem jako ventilací, což teokratovi umožňovalo mít v ní oheň. Tentokrát se setkání omezilo na zástupce. Tanis na tom skálopevně trval, a dokonce i Hederik zdráhavě souhlasil s moudrostí půlelfových důvodů. Od této chvíle se nikdo nebude bez dobrého důvodu potulovat venku.

Zástupci se namačkali do jeskyně, kde zabrali veškeré využitelné místo. Tanis přivedl Sturma a Flinta a ostatním řekl, ať počkají ve svých příbytcích. Pozval i Raistlina, ale mág ještě nedorazil. Karamon měl rozkaz držet stranou Tasslehoffa, i kdyby měl

zkázonosného šotka přikovat ke zdi. Pláňany zastupovali Řekyvan a Zlatoluna. Hrozivé zjištění, že je Verminaard stále naživu a odhalil jejich polohu, přimělo lidi z Plání přehodnotit plán vydat se na cestu. Byl tu i Elistan, s Lauranou po boku.

První jako obvykle promluvil Hederik.

Tanis si myslel, že Hederik bude první, kdo bude prosazovat útěk z údolí. Půlelf užasl, když zjistil, že teokrat stále trvá na tom, aby zůstali.

„Kdyby nic jiného, tenhle útok ještě posiluje mé stanovisko, že bychom měli zůstat v údolí, kde jsme v bezpečí," prohlásil. „Umíte si představit, k jak strašlivé tragédii by došlo, kdyby nás ten drak zaskočil na nějaké horské stezce, bez úkrytu, bez místa, kam utéct? Ten netvor by nás všechny pozabíjel! Takhle si velmistr uvědomil, že na nás nestačí, a odletěl."

„Dračí velmistr nepřiletěl, aby na nás útočil, nejvyšší teokrate," prohlásil Sturm. „Pán Verminaard nás chtěl najít, a to se mu podařilo. Teď ví, kde jsme."

„A co s tím nadělá?" zeptal se Hederik a rozpřáhl ruce. Jeho příznivci, shromáždění kolem, moudře pokývali hlavami. „Nic, prosím pěkně. Protože nemůže nic udělat! Nemůže přivést průsmykem svoje jednotky. Jestli se vrátí s drakem, zůstaneme prostě v jeskyních. Dokonce ani Pán Verminaard nemůže tuhle horu spálit!"

„Nebuďte si tím tak jistí," zamumlal Tanis.

Podívali se po sobě s Řekyvanem. Oba si živě vybavovali zkázu Řekyvanovy vesnice v Que-šu, pevné kamenné zdi, rozteklé jako čerstvě stlučené máslo.

Tanis se ohlédl na Elistana. Říkal si, kdy se Ctěný syn ozve. Tanis začínal o Elistanovi a jeho bozích světla vážně pochybovat. Elistan veřejně prohlásil, že byl Dračí velmistr zabit s pomocí bohů, ale ten odporný muž není mrtvý. Tanis by se Elistana velmi rád zeptal, proč bohové světla nedokázali Verminaardovi zabránit, aby vstal z mrtvých. Teď však není čas pochybovat o víře Ctěného syna. Nejvyšší teokrat hledá příležitost odsoudit tyhle nové bohy a vrátit se k bohům Hledačů, které on a jeho následovníci uctívali kvůli osobnímu prospěchu. Tanis odhadoval, že Hederik už se svou smečkou pracuje na podrývání Elistanova učení. Nepotřebují, aby

jim v tom pomáhal.

Promluvím si s Elistanem o samotě, pomyslel si Tanis. Mezitím by mi ale mohl Ctěný syn aspoň přijít na pomoc, nejen tady mlčky postávat. Jestli je tak moudrý, jak tvrdí Laurana, chápe, že tady nemůžeme zůstat.

„Nebezpečí roste každou minutou, dobří lidé," vykládal Sturm, který zrovna mluvil ke shromáždění. „Verminaard ví, že jsme tady. Nehledal nás jen pro své pobavení! Můžete si být jistí, že něco chystá. Nic nedělat znamená odsoudit nás všechny k jisté smrti."

Na to se zvedla jedna ze zástupců, žena jménem Marita. Byla to žena středního věku, zavalitá a obyčejná, ale taky odvážná a důvtipná. Sehrála důležitou úlohu, když uprchlíkům pomáhala uniknout z Pax Sarkasu. Obdivovala Elistana a pro Hederika měla pramalé pochopení. Založila si ruce na prsou a postavila se nejvyššímu teokratovi.

„Ty, pane, tvrdíš, že jestli tu zůstaneme, budeme před drakem v bezpečí, ale drak není náš jediný nepřítel. Další, stejně nebezpečný protivník je zima. Co se stane, až nám začnou docházet zásoby a zvěř bude pryč? Až chladno a nedostatek pořádného jídla přinese starým a dětem nemoci a smrt?"

Pak se obořila na Tanise. „A ty, Půlelfe. Chceš, abychom odešli. Dobrá. A kam půjdeme? Odpověz mi! Necháš nás vyrazit bez cíle, bloudit a protloukat se divočinou nebo umírat hladem na nějakém zmrzlém horském úbočí?"

Než mohl Tanis odpovědět, zavál zvenku chlad. Umná zástěna z větví a zvířecích kůží, která zakrývala vstup do Hederikovy jeskyně, zašustila a odsunula se. Světlo loučí se ve větru zamihotalo, plameny ohně zakolísaly. Všichni se ohlédli, aby se podívali, kdo přišel.

Na místo shromáždění vstoupil Raistlin. Mág měl kápi staženou hluboko do obličeje.

„Začalo sněžit," ohlásil.

„Baví ho přinášet špatné zprávy?" zamumlal Sturm.

„Co tady dělá?" dožadoval se Flint.

„Požádal jsem ho, aby přišel. Řekl jsem mu, kdy má přijít," řekl Tanis podrážděně. „Rád bych věděl, proč se opozdil!"

„Aby mohl vejít náležitě dramaticky," prohlásil Sturm.

Raistlin prošel a zastavil se poblíž ohně. Šel pomalu, dával si na čas, dobře si uvědomoval, že se na něj upírají všechny oči, i když jen málokteré s přátelským výrazem. Nijak mu však nevadilo, že je všeobecně neoblíbený. Tanis si pomyslel, že si v tom Raistlin možná dokonce libuje.

„Nenech se rušit, Půlelfe," řekl Raistlin a tiše zakašlal. Natáhl ruce nad plameny, aby se zahřál. Světlo ohně se podivně odráželo na jeho zlatavě lesklé kůži. „Zrovna ses chystal říct něco o trpasličím království."

O tom zatím Tanis neřekl ani slovo. Nechystal se to vychrlit na lidi jen tak zničehonic.

„*Uvažoval* jsem, že bychom mohli najít bezpečné útočiště v království Thorbardin…" začal zdráhavě.

Jeho návrh vyvolal výbuch.

„Trpaslíci!" zamračeně vykřikl Hederik. „Nebudeme mít nic společného s trpaslíky!"

Hederikovi příznivci jeho postoj hlasitě podpořili. Řeky van vypadal zachmuřeně a vrtěl hlavou: „Mí lidé do Thorbardinu nepůjdou."

„Heleďte, vy všichni," řekla Marita. „Hltáte trpasličí kořalku a neváháte si brát jejich peníze, když k vám přijdou nakupovat…"

„To neznamená, že s nimi musíme žít." Hederik ztuha, blahosklonně kývl hlavou k Flintovi. „Samozřejmě s výjimkou přítomných."

Flint nijak neodpověděl – špatné znamení. Obyčejně by dal teokratovi pocítit svůj ostrý jazyk, teď ale mlčky seděl a ořezával kus dřeva. Tanis si v duchu povzdechl. Celou dobu věděl, že největší překážkou v plánech na cestu do trpasličího království bude tenhle tvrdohlavý starý trpaslík.

Rozpoutala se hádka. Tanis se podíval na Raistlina, který stál u ohně a zahříval si ruce, na tenkých rtech slabý úsměv. Nepředhodil nám tuhle návnadu bez důvodu, pomyslel si Tanis. Raistlin má něco za lubem. Rád bych věděl co.

„Nikdo ani neví, jestli jsou pod horou ještě trpaslíci," prohlásil Hederik.

Flint se zavrtěl, ale nic neřekl.

„Nemám nic proti cestě do Thorbardinu," řekla Marita, „Ale dobře se ví, že trpaslíci zabouchli vrata svého království před třemi sty lety."

„To je pravda," prohlásil Flint, „a já říkám, jen ať jejich brány zůstanou zavřené!"

Všichni překvapeně ztichli. Lidé na trpaslíka užasle hleděli.

„Moc nepomáháš," poznamenal tiše Tanis.

„Víš, co si o tom myslím," zarputile odsekl Flint. „Nevkročím pod horu! I kdybychom dokázali najít brány, což nedokážeme. Jsou ztracené už tři sta let."

„Takže zůstat tady není bezpečné a nemáme kam jít. Kam jsme se tedy dostali?" zeptala se Marita.

„Sem," odpověděl Hederik.

Všichni začali mluvit najednou. Jeskyně se rychle zahřívala, teplem ohně i tolika těl. Tanis se začínal potit. Neměl rád stísněné prostory, nerad dýchal vzduch, který předtím znovu a znovu dýchali ostatní. Měl chuť odejít a nechat všechny, ať se o sebe postarají sami. Bylo tu čím dál hlučněji, rámus hádky se odrážel od kamenných stěn. Pak Raistlin tiše zakašlal.

„Jestli můžu promluvit," začal svým tichým, poškozeným hlasem a ostatní utichli. „Vím, jak najít klíč k Thorbardinu. Tajemství leží pod Lebkou."

Všichni na něj mlčky hleděli, nechápali, co říká; všichni kromě Flinta.

Trpaslík měl vzteklý výraz, čelisti stisknuté. Hlasitě funěl a ořezával dřevo tak prudce, až třísky létaly kolem. Nespouštěl oči ze svého díla.

„Posloucháme tě, Raistline," řekl Tanis. „Jaká Lebka? Kde to je a co myslíš tím, že tajemství Thorbardinu leží pod ní?"

„Opravdu o tom místě, kterému se říká Velká lebka, nic moc nevím," oznámil Raistlin. „Jen útržky, které jsem zachytil během let studia. Flint nám může říct víc…"

„Může, ale neřekne," prohlásil Flint.

Raistlin znovu otevřel ústa, ale byl přerušen. Zástěna se odsunula, tentokrát se zlověstně praskavým zvukem, jako by ji nemotorně popadly velké ruce.

Dovnitř vklopýtal Karamon. „Tanisi," řekl ustaraně, „neviděl jsi Raista? Nemůžu ho – Aha! Tady jsi."

Rozhlédl se po shromáždění a zrudl. „Promiňte. Nevěděl jsem…"

„Co tu děláš, bratře?" zeptal se Raistlin.

Karamon vypadal zakřiknutě. „Jenom… V jedné chvíli jsi byl se mnou, a v další pryč. Nevěděl jsem, kam jsi šel. Myslel jsem…"

„Ne, nemyslel jsi," vyštěkl Raistlin. „Nikdy nemyslíš. Nemáš tušení, co to slovo znamená. Nejsem děcko, které se neodváží ven, když se nemůže držet chůvy za ručičku! Kdo hlídá šotka?"

„Já… no… přivázal jsem ho k noze od stolu…"

To vyvolalo smích. Raistlin se na dvojče rozzuřeně podíval a Karamon se stáhl do stínu v koutě.

„Jenom tu… počkám."

„Flintě," řekl Tanis. „Co je Velká lebka? Víš, o čem mluví?"

Flint dál tvrdohlavě, rozzlobeně mlčel.

Raistlin taky nehodlal pokračovat. Mág odsunul okraj červeného pláště, posadil se na převrženou bednu a stáhl si kapuci do čela.

„Raistline, pověz nám, cos myslel…" řekl Tanis.

Raistlin zavrtěl hlavou. „Zdá se, že se všichni raději zasmějete mému hloupému bratrovi."

„Nech ho trucovat," znechuceně prohlásil Sturm.

Flint odhodil nůž i kus dřeva, ze kterého teď zůstala sotva tříska. Nůž mu dopadl k nohám a zarachotil o kamennou podlahu jeskyně. Flintový oči v bludišti vrásek zahořely. Dlouhý vous se zatřásl. Trpaslík byl malý, podsaditý, s mohutnými pažemi a zápěstím a silnýma, obratnýma rukama mistra řemeslníka. Byli s Tanisem přátelé už spoustu let; jejich přátelství sahalo až do doby půlelfova nešťastného mládí. Flintův hlas zněl drsně a hluboce, jako by vycházel z nitra země.

„Povím vám příběh Lebky," řekl Flint zavilým tónem. „Stručně a jasně. Jsem vršecký trpaslík, Neidar, jak je můj lid znám, a jsem na to pyšný! Mí lidé před staletími opustili horský domov, Thorbardin. Rozhodli jsme se žít ve světě, ne pod ním. Začali jsme obchodovat s lidmi a elfy. Skrze nás putovalo zboží z hory k ostatním. Díky nám se našim příbuzným, horským trpaslíkům, dařilo dobře. Pak přišla Pohroma.

Většinu vás lidí dělí od pádu ohnivé hory na Krynn mnoho generací, ale mne ne. Můj vlastní dědeček to zažil. Viděl ohnivý déšť, který padal z nebe. Cítil, jak se mu země zvedá a otřásá pod nohama, viděl, jak puká a praská. Naše domovy byly zničeny. Přišli jsme o živobytí, protože nevyrostlo žádné obilí. Lidská města ležela v troskách a elfové se v hněvu stáhli ze světa.

Naše děti plakaly hlady a třásly se zimou. Zlobři, goblini, lidští vrazi a lupiči se vydali na pochod. Táhli našimi zeměmi, zabíjeli mnohé z našeho lidu. Šli jsme ke svým bratrancům pod horou. Prosili jsme je, aby nás pustili dovnitř, aby nás zachránili před smrtí hladem a dalším zlem, které kráčelo po zemi."

Flintův hlas zazněl ještě pochmurněji. „Nejvyšší král Duncan nám zabouchl dveře před vousem! Nepustil nás dovnitř hory a vyslal ven vojsko, aby nás zahnalo.

Pak mezi nás přišlo zlo ještě větší, než jaké jsme poznali předtím. Bohužel jsme si ho spletli se spásou. Jmenovalo se Fistandantilus…"

Karamon vydal zvuk podobný zalapání po dechu. Raistlin po dvojčeti střelil zpod kápě varovným pohledem a Karamon zmlkl.

„Fistandantilus byl lidský čaroděj. Nosil černé roucho, což nás mělo varovat, ale naše vlastní srdce byla černá nenávistí a neptali jsme se ho na jeho pohnutky. Fistandantilus nám řekl, že bychom měli uléhat v pohodlí a bezpečí pod horou, se spoustou jídla a beze strachu. Mocným kouzlem zbudoval poblíž Thorbardinu mohutnou pevnost a potom sebral silné vojsko lidí a trpaslíků a vyslal je zaútočit na Thorbardin.

Thorbardinští trpaslíci opustili horský domov a utkali se s námi v údolí. Bitva zuřila dlouho a na obou stranách padlo mnoho trpaslíků. Nebyli jsme však pro své bratrance soupeři. Když bylo jasné, že je porážka nevyhnutelná, Fistandantilus se strašlivě rozzuřil. Přísahal, že jeho podivuhodnou pevnost nezíská žádný trpaslík. Využil svá kouzla a vyvolal výbuch, který pevnost zničil. Výbuch zabil tisíce trpaslíků na obou stranách. Pevnost se zhroutila a trosky se sesypaly do tvaru lebky, a tak získala své jméno – Velká lebka.

Když to Neidar, kteří přežili, viděli, pochopili to jako znamení. Můj lid se stáhl z údolí a odnesl s sebou své mrtvé. Horští trpaslíci zavřeli brány Thorbardinu a zapečetili je. Nikdo z nás by tam už

stejně nevkročil," dodal Flint hořce. „I kdyby nás prosili! A ani teď tam nevkročíme!"

Praštil do kamenného výčnělku, který mu sloužil jako židle, zvedl nůž a strčil si ho za opasek.

„Mohl by klíč k Thorbardinu ležet ve Velké lebce?" zeptal se Tanis.

Flint pokrčil rameny: „Nevím. Nejspíš se to nikdy nikdo nedozví. To místo je prokleté."

„Prokleté? Cha!" vyštěkl Raistlin. „Velká lebka je zbořená pevnost, hromada sutin, nic víc. Tamní přízraky jsou jenom v hlavách slaboduchých hlupáků."

„Slaboduchých?" odsekl Flint. „Tak to jsme byli v Temném lese asi všichni slaboduší!"

„To bylo něco jiného," chladně řekl Raistlin. „Myslíš si, že je Velká lebka prokletá jenom proto, že ji postavil arcimág a všichni čarodějové jsou podle tebe zlí."

„Uklidni se, Raistline," ozval se Tanis. „To si nikdo z nás nemyslí."

„Někteří ano," zamumlal Sturm.

Elistan se zvedl: „Věřím, že znám řešení."

Hederik otevřel ústa, ale Elistan ho předběhl. „Už jsi měl slovo, nejvyšší teokrate. Žádám tě o chvíli trpělivosti, poslechni si má slova."

Hederik se kysele usmál: „Jistě, Elistane. Všichni toužíme slyšet, co nám chceš říct."

„Paní Marita celkem jasně a výstižně popsala naše dilema. Je nebezpečné nečinně zůstávat tady, ale ještě nebezpečnější je rozběhnout se někam a nestarat se nebo nevědět, kam jdeme. Mám návrh.

Pošleme na jih vyslance, aby vyhledali trpasličí království, zjistili, jestli dokážeme najít bránu, a pokud ano, aby trpaslíky požádali o pomoc."

Flint si odfrkl a otevřel ústa. Tanis mu šlápl na nohu a trpaslík zůstal ztich a.

„Pokud nám budou trpaslíci ochotní poskytnout přístřeší," pokračoval Elistan, „můžeme se vydat do Thorbardinu, než přijde

nejkrutější zima. Na takovou cestu bude třeba vyrazit neprodleně," dodal vážně. „Souhlasím s Tanisem a ostatními, že nebezpečí, které nám tu hrozí, roste s každým uplynulým dnem. Proto si myslím, že navzdory mágovu návrhu," Elistan se Raistlinovi uklonil, „nebude čas na výpravu k Velké lebce."

„Změníte názor, až budete stát a bušit na úbočí hory, a ta se neotevře," řekl Raistlin s přimhouřenýma očima.

Než stačil Elistan odpovědět, promluvil Hederik.

„To je skvělý nápad, Ctěný synu. Navrhuji, abychom na tuhle výpravu poslali Tanise Půlelfa spolu s jeho přítelem trpaslíkem. Vždycky říkám, pošlete pro trpaslíka, trpaslíka."

Hederik se zasmál vlastnímu vtipu.

Tanis nad nečekaným souhlasem užasl a okamžitě pojal podezření. Čekal, že se Hederik bude navrhovanému odchodu usilovně bránit, ale on plán urychloval. Tanis se rozhlédl kolem, aby viděl, co si myslí ostatní. Elistan pokrčil rameny, jako by říkal, že taky nechápe, ale že by měli náhlé změny teokratova postoje využít. Řekyvan netečně mlčel. Myšlenka na cestu do Thorbardinu se mu nezamlouvala. Jeho lidé se stále ještě mohou rozhodnout jít si po svém. Tanis dostal nápad.

„Souhlasím, že půjdu," řekl, „a Flint půjde se mnou…"

„Ano?" Flint užasle zvedl hlavu.

„Ano," prohlásil Tanis, znovu šlápl trpaslíkovi na nohu a tiše řekl: „Vysvětlím později."

Zesílil hlas. „Nejvyšší teokrat a Elistan se za mé nepřítomnosti postarají o duchovní potřeby lidí. Navrhuji, aby Řekyvan z Que-šu dostal na starost jejich bezpečí."

Teď vypadal užasle Řekyvan.

„Skvělý nápad," řekl Elistan. „Všichni jsme viděli Řekyvanovu udatnost v boji u Pax Sarkasu. A dnes jsme viděli, že se svými lidmi překonal dračí strach a zaútočil na netvora."

Hederik tak usilovně přemýšlel, že mu Tanis četl na tváři vepsané všechny myšlenkové pochody. Nejprve svraštil obočí a stiskl rty. Nejvyšší teokrat už si nebyl jistý, jestli se mu myšlenka zamlouvá, i když on sám navrhl, aby Tanis a Flint zamířili do Thorbardinu. Teokrat byl přesvědčený, že půlelf musí spřádat nějaké odporné

plány, jak z Řekyvana udělat vůdce. Hederikovy přivřené oči se stočily k muži z Plání, přelétly tuniku a kalhoty z jelení kůže a jeho tvář se rozjasnila. Řekyvan je divoch, barbar. Neučený, nestudovaný, půjde jím snadno manipulovat, usoudil. Mohlo by to být horší. Tanis si mohl jako vůdce po dobu své nepřítomnosti vybrat toho nesnesitelného Solamnijského rytíře, Sturma Ostromeče. Tohle si Hederik myslel.

Tanis si Sturma málem vybral. Už už měl ta slova na jazyku, ale znovu je uvážil. Nejenže doufal, že tak přesvědčí Řekyvana a jeho lidi, aby zůstali, ale byl přesvědčený o tom, že bude Řekyvan lepší vůdce. Sturm viděl všechno jako černé nebo bílé, nic v odstínech šedé. Byl příliš přísný, neochvějný, zarputilý. Řekyvan byl lepší volbou.

Nejvyšší teokrat se široce usmál. „Pokud Pláňan tenhle úkol přijme, nemám námitek."

Řekyvan se chystal odmítnout. Zlatoluna mu položila ruce na paži a podívala se na něj. Neřekla nic slovy, ale on jí porozuměl.

„Uvážím to," řekl Řekyvan po jisté odmlce.

Zlatoluna se na něho usmála. Stiskl její dlaně do svých. Hederikovi příznivci se shromáždili kolem něj, aby celou věc probrali. Marita se přidala k Lauraně a obě začaly mluvit s Elistanem. Shromáždění se rozcházelo.

„Co to mělo znamenat, že půjdu do Thorbardinu?" vyslýchal ho Flint. „Pod horu nevkročím!"

„Později," řekl Tanis.

Teď si nutně musí promluvit se Sturmem a vysvětlit mu, proč si místo něho vybral Řekyvana. Sturm jistě cítí, že má pro tyhle věci lepší vzdělání i původ, a je na to citlivý, snadno se urazí.

Tanis se prodíral davem. Flint pořád mlel o Thorbardinu a pronásledoval Tanise tak těsně, že mu zakopával o paty. Když se Tanis pokoušel vyhnout pádu do ohniště, ocitl se poblíž Hederika. Teokrat k němu stál otočený zády a mluvil k jednomu ze svých příznivců.

„Z tohohle údolí nevede jiná cesta než přes hory," vysvětloval Hederik tiše. „Půlelfovi a trpaslíkovi potrvá týdny, než je přejdou, a další týdny stráví pátráním po neexistujícím trpasličím království.

Tak se toho vlezlého míšence zbavíme…“

Tanis vyrazil dál, rty pevně stisknuté. Tak proto Hederik podporuje výpravu do Thorbardinu. Zbaví se mě. Myslí si, že až budu pryč, hladce porazí Elistana i Řekyvana. Tím by si neměl být tak jistý.

Zároveň neklidně přemítal, jestli nemá Hederik pravdu. Klidně jim může trvat týdny, než přejdou hory.

„Netrap se tím, co vykládá ten starý žvanil, chlapče,“ řekl Flint. Nevrlý hlas zněl někde od Tanisova lokte. „Je tu cesta.“

Tanis se podíval dolů na přítele: „Znamená to, že jsi změnil názor?“

„Ne,“ zamračeně odsekl trpaslík. „Znamená to, že ti řeknu, jak *ty* najdeš cestu.“ Tanis zavrtěl hlavou. Trpaslíka přemluví. Teď si dělal starosti, že urazil Sturma.

Rytíř stál poblíž ohně a hleděl do plamenů. Nevypadal uraženě. Vlastně vypadal, že vůbec nevnímá, co se děje kolem. Tanis ho několikrát oslovil, než ho Sturm uslyšel.

Rytíř se k němu otočil. Modré oči se mu ve světle ohně leskly. Tvář, obvykle přísná a neochvějná, byla živá a výrazná.

„Tvůj plán je skvělý, Tanisi!“ prohlásil Sturm. Popadl půlelfa za ruku a pevněji stiskl.

Tanis si přítele užasle měřil: „Jaký plán?“

„Vyrazit do Thorbardinu, samozřejmě. Můžeš ho najít a přinést zpět.“

„Co mám najít?“ Tanis byl čím dál zmatenější.

„Charasovo kladivo! To je přece skutečný důvod, proč tam jdeš, ne?“

„Jdu do Thorbardinu najít uprchlíkům bezpečné útočiště. O žádném kladivu nic nevím…“

„Copak jsi zapomněl na legendy?“ šokované se zeptal Sturm. „Mluvili jsme o tom včera večer. Posvátné, kouzelné Charasovo kladivo – užívané ke kování dračích kopí!“

„Aha, tak, ano. Dračí kopí.“

Když Sturm slyšel Tanisův pochybovačný tón, zklamaně si ho přeměřil. „Dračí kopí je jediná zbraň schopná srazit draka, Tanisi. Potřebujeme je, abychom mohli bojovat s Temnou královnou a jejími

poddanými. Viděl jsi, co se stalo, když tu rudou potvoru zasáhly šípy. Odrazily se! Ale dračí kopí jsou zbraně požehnané bohy. Veliký Huma použil dračí kopí, aby porazil Takhisis…“

„Už si vzpomínám,“ rychle řekl Tanis. „Charasovo kladivo. Budu na to myslet.“

„To bys měl. Je to důležité, Tanisi,“ naléhal Sturm smrtelně vážně. „Možná je to nejdůležitější úkol tvého života.“

„Životy osmi set lidí…“

Sturm je smetl mávnutím ruky. „Kladivo je naše jediná šance na vítězství v téhle válce. A je v Thorbardinu.“ Pevněji stiskl Tanisovu paži. Půlelf cítil, jak se rytíř chvěje silou citů. „*Musíš* trpaslíky požádat, aby nám ho půjčili. Musíš!“

„Požádám je, Sturme, slibuji,“ řekl Tanis, zaražený přítelovou vášnivostí. „Teď k Řekyvanovi…“

Ale Sturm se pootočil jinam. Díval se na Raistlina s Karamonem.

Karamon k dvojčeti tiše mluvil. Mohutný muž se tvářil utrápeně. Raistlin udělal netrpělivé gesto a pak se k němu naklonil a něco řekl.

„Raistlin něco chystá,“ zamračil se Sturm. „Rád bych věděl co. Proč začal mluvit o Velké lebce?“

Tanis se pokusil znovu: „Za své nepřítomnosti jsem ustanovil vůdcem Řekyvana…“

„Dobrá volba, Tanisi,“ nepřítomně řekl Sturm.

Dvojčata domluvila. Raist odkráčel z jeskyně, rychle, energičtěji než obvykle. Karamon zůstal pozadu a nešťastně za ním hleděl. Potřásl hlavou a potom odešel i on.

„Omluv mě, Tanisi,“ řekl Sturm a odspěchal.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Flint.

„To je ve hvězdách. Víš něco o tom kladivu?“

„Třesky – plesky,“ prohlásil Flint zamračeně. „Pod horu nevkročím.“

Tanis si povzdechl. Když se však chystal vytratit z dusivé jeskyně, zahlédl u východu stát Řekyvana se Zlatolunou. Cítil, že jim oběma dluží vysvětlení.

„Pěkné oko jsi na mě políčil, Půlelfe,“ poznamenal Řeky van. „Chytil jsem se do tvé pasti, a dokonce ani moje manželka mě z ní nepustí.“

„Rozhodl ses moudře," řekla Zlatoluna.

Řekyvan zavrtěl hlavou.

„Potřebuji tě, příteli," vážně prohlásil Tanis. „Jestli se mám vydat na tuhle cestu, potřebuji vědět, že tu mám někoho, komu můžu věřit. Hederik je hlupák, který nás požene vstříc pohromě, jestli mu dáme šanci. Elistan je dobrý muž, ale o boji nic neví. Jestli Verminaard a jeho jednotky zaútočí, nemůžou se lidé spoléhat, že je zachrání modlitby a platinové disky."

Zlatoluna vypadala vážně: „Tanisi, takové věci bys neměl zlehčovat."

„Odpusť, Zlatoluno," řekl Tanis tak jemně, jak mohl, „ale právě teď nemám čas na kázání. Tohle je drsná pravda, tak jak ji vidím. Jestli teď ty a tvůj lid odejdete, opustíte tyhle lidi a necháte je jejich osudu."

Řekyvan stále vypadal pochybovačně, Tanis však viděl, že povoluje. „Musím to projednat s ostatními," prohlásil nakonec.

„Udělej to," řekl Tanis. „Potřebuji odpověď brzy. Flint a já ráno odcházíme."

„*Ty* ráno odcházíš!" zamumlal Flint.

„Odpovím ti, než půjdeš spát," slíbil Řekyvan a společně s manželkou odešel. Zlatoluna se po Tanisovi ustaraně ohlédla.

Opřel se do propletené zástěny z větví, vyšel ven a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Sněhové vločky ho studily na kůži. Chvíli stál a vdechoval chladný, čistý vzduch a pak odešel po cestě, vedoucí svahem dolů.

„Kam jdeš?" otravoval ho Flint.

„Rozvázat Tasslehoffa. Jestli mezitím neuhryzal nohu od stolu…"

„Nech ho svázaného," poradil mu Flint. „Míň potíží pro všecky."

Sněhové vločky dál padaly, ale tu a tam Tanis skrz mraky zahlédl hvězdy. Dnes v noci nenasněží moc, jen bílý poprašek, v němž bude pro lovce snazší stopovat zvěř. Vysoká byla v údolí čím dál vzácnější a bylo těžší ji najít.

„Až uchlácholíme Tase," pokračoval Tanis, když za sebou uslyšel dusání trpaslíkových těžkých bot, „budeme se muset sbalit. Chci, abychom vyrazili hned za svítání."

Dusání se zarazilo. Trpaslík si založil ruce na hrudi. Vypadalo to, jako by na tom kameni hodlal stát tak dlouho, dokud nezapustí kořeny.

„Nejdu. Říkal jsem ti, Tanisi, že pod horu…“

„…nevkročíš. Ano, už jsem tě slyšel dvacetkrát.“ Tanis se zastavil a otočil se k trpaslíkovi. „Víš, že tohle sám nesvedu, Flintě. Víš, že potřebuji, abys mi pomohl. Mluvím trpasličí řečí a myslím, že trpaslíkům rozumím tak, jak jenom člověk nebo elf může, ale nerozumím jim tak dobře jako jeden z nich.“

„Nejsem jeden z nich!“ zaprskal Flint. „Jsem vršecký trpaslík…“

„Což znamená, že budeš po třech stech letech první vršecký trpaslík, který pod horu vstoupí. Zapíšeš se do dějin, Flintě. Pomyslel jsi na to? Mohl bys dokonce podnítit spojení trpasličích národů! Ataky je tu to kladivo. Jestli najdeš Charasovo kladivo a přineseš ho zpět.“

„Charasovo kladivo! Nějaká bláznivá pohádka, kterou Sturmovi vyprávěla babička,“ ušklíbl se Flint.

Tanis pokrčil rameny.

„Samozřejmě, záleží na tobě,“ řekl. „Jestli se rozhodneš zůstat, dostaneš na starost Tasslehoffa.“

Flint se vyděšeně nadechl: „To bys neudělal!“

„Komu jinému můžu důvěřovat? Karamonovi?“

Tanis znovu vykročil. Za sebou slyšel mumlám, šoupání nohou a občas nasupené nadechnutí.

Pak se ozval dusot těžkých bot.

„Asi půjdu,“ zavolal Flint s nechutí. „Beze mě tu bránu nikdy nenajdeš.“

„Neměl bych šanci,“ řekl Tanis.

Jak se kolem něj líně snášel sníh, Tanis se ve tmě sám pro sebe usmál.

5.

RAISTLINŮV PŘÍKAZ, TIČINO ULTIMATUM. KARAMON SI VOLÍ.

istandantilus. Karamon to jméno znal. Když slyšel, jak ho bratr vyslovil, ztuhl a po celý zbytek setkání zůstal napjatý. Úplně ztratil pojem o diskusi, která následovala. Vzpomínal na jiný rozhovor se svým dvojčetem, ve zbořeném městě Xak Sarotu.

Raistlin mu řekl, že mezi cennostmi v dračím pokladu v tom prokletém městě je kniha kouzel nesmírné ceny. Raistlin přikázal Karamonovi, že jestli draka porazí, má knihu najít a získat ji pro něho.

„Jak ta kniha vypadá?“ zeptal se tehdy Karamon.

„Stránky jsou z bílého pergamenu svázaného v tmavě modré kůži, se stříbrnými runami na deskách,“ řekl mu Raistlin. „Kniha bude na dotek mrtvolně chladná.“

„Co říkají ty runy?“ zeptal se Karamon podezřívavě. Nelíbilo se mu, jak Raistlin knihu popisoval.

„To nechceš vědět…“ Raistlin se pro sebe usmál.

„Komu patřila?“

Přestože Karamon sám nebyl mág, strávil s dvojčetem tolik času, že toho o magii dost věděl. Kniha kouzel, shromážděných během celého života, byla nejcennějším majetkem každého mága. Zapsaná v řeči magie, jednotlivá kouzla podrobně zaznamenaná, přesně slovo od slova, s poznámkami k náležité výslovnosti každého z nich, k modulaci hlasu a intonaci, včetně gest, která mají být použita, a

přísad, jež k němu patří.

„O tom čaroději jsi nikdy neslyšel, bratře," odpověděl Raistlin Karamonovi po jedné z těch odmlk, kdy vypadal, jako by se stáhl do sebe a pátral po něčem ztraceném, „byl to však jeden z největších, jací kdy žili. Jmenoval se Fistandantilus."

Karamon tehdy váhal s další otázkou, bál se, jakou odpověď by mohl uslyšet. Když na to teď vzpomínal, uvědomil si, že přesně věděl, co uslyší. Přál si, aby byl mlčel.

„Tenhle Fistandantilus – nosil černé roucho?"

„Víc se mě neptej!" Raistlin se rozhněval. „Jsi stejný jako ostatní! Jak by mi mohl někdo z vás rozumět!"

Ale Karamon rozuměl. Rozuměl tehdy, rozuměl i teď – nebo si myslel, že rozumí.

Karamon počkal, dokud se shromáždění nezačalo rozcházet, a přešel k dvojčeti. „Fistandantilus," řekl tiše, rozhlížeje se kolem, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá. „To je jméno toho zlého čaroděje – jak máš tu jeho knihu…"

„Jenom to, že mág nosí Černý plášť, z něj nedělá zlého," odvětil Raistlin netrpělivě. „Proč to nikdy nedokážeš dostat do té své natvrdlé hlavy?"

„Každopádně," řekl Karamon, který o téhle věci nechtěl znovu mluvit, protože vždycky skončil popletený a zmatený, „jsem rád, že se Tanis a Flint rozhodli, že na to místo, Lebku, nepůjdou."

„Jsou to hlupáci, celá ta smečka!" vybuchl Raistlin. „Tanis může do úbočí hory klidně bušit trpaslíkovou hlavou a stejně mu to k ničemu nebude. Nikdy nenajdou cestu do Thorbardinu. Tajemství je ve Velké lebce!"

Raistlina přemohl záchvat kašle a musel přestat mluvit.

„Začínáš se rozčilovat," řekl Karamon. „To ti nesvědčí."

Raistlin vytáhl kapesník a přitiskl si ho ke rtům. Přerývaně se nadechl a pak znovu. Křeč polevila. Položil ruku bratrovi na rameno.

„Pojď se mnou, Karamone. Máme spoustu práce a málo času."

„Raiste…" Karamon bratrovi občas dokázal číst myšlenky. Teď to udělal, přesně věděl, co Raistlin zamýšlí. Pokusil se protestovat, ale bratr výhružně přivřel oči a Karamon slova spolkl.

„Vracím se do naší jeskyně," studeně řekl Raistlin. „Pojď, nebo

nechoď, jak se rozhodneš.“

Raistlin odchvátal. Karamon ho pomaleji následoval.

Mág tolik spěchal a jeho bratr se tak trápil, že si ani jeden z nich nevšiml Sturma, který šel za nimi.

❁ ❁ ❁

Zatímco probíhalo shromáždění, Tika Waylanová seděla v obydlí, které sdílela s Lauranou, a pokoušela se rozčesat rozcuchanou změť rusých kadeří. Tika seděla na stoličce, kterou pro ni udělal Karamon. Česala se ve světle lucerny, protahovala dřevěný hřeben skrz prameny vlasů, dokud nenarazil na chomáč, a pak se trpělivě pokoušela rusou změť rozčesat, jak ji to učila Laurana. Tika však měla pramálo trpělivosti. Nakonec hřebenem vždycky škubla a celý uzlík i s hrstí vlasů vytrhla.

Závěs, který mladé ženy sešily, aby zakrýval otevřený vchod, vpustil dovnitř závan vzduchu a hrst sněhu. Vešla Laurana s lucernou.

Tika zvedla hlavu: „Jaké bylo setkání?“

Když v Qualinestu Tika Lauranu poprvé uviděla, užasla. Ony dvě se nemohly víc lišit. Laurana byla královská dcera. Tika byla dcerou iluzionisty na poloviční a zloděje na plný úvazek. Laurana byla elfka, princezna.

Tika většinu života tropila neplechu. Sama kradla, přestupovala zákon. Otik Sandet, majitel útěšínského hostince Poslední domov, se nabídl, že sirotka přijme za svého, a dal jí výnosnou práci číšnice.

Lišily se vzhledem. Laurana byla štíhlá jako proutek. Tika baculatá a dobře stavěná. Laurana měla zlaté vlasy, pleť bílou a růžovou. Tičiny vlasy byly ohnivě červené a tvář měla pokrytou pihami.

Tika dost dobře věděla, že je svým způsobem krásná, a většinu času se cítila dobře – když nebyla poblíž Laurany. Vedle Laurainých plavých vlasů vypadaly Tičiny mnohem červenější a vedle Laurainy ladné postavy Tice připadalo, že má příliš velká prsa a široké boky.

„Jak to šlo?“ zeptala se Tika a s radostí odložila hřeben. Paže i

rameno ji bolely a kůže na hlavě štípala.

„Jak se dalo čekat," s povzdechem odpověděla Laurana. „Spousta dohadování. Hederik je dokonalý pitomec…"

„To mi povídej!" břitce řekla Tika. „Byla jsem v hospodě, když strčil ruku do ohně."

„Když už to vypadalo, že se nedohodnou, nabídl Elistan řešení," řekla Laurana a hlas jí obdivně změkl. „Má skvělý plán. Všichni s ním souhlasili, dokonce i Hederik. Elistan navrhl, abychom poslali vyslance do trpasličího království, Thorbardinu, aby zjistili, jestli tam můžeme najít útočiště. Tanis se nabídl, že půjde, s Flintem."

„Karamon ne?" zeptala se Tika úzkostlivě.

„Nejenom Flint a Tanis. Raistlin chtěl, aby šli nejdřív na místo jménem Velká lebka, aby našli tajnou cestu do trpasličího království nebo tak něco, ale Flint prohlásil, že ve Velké lebce straší, a Elistan řekl, že nemají čas tam jít, než udeří zima. Raistlin vypadal naštvaně."

„To se vsadím," otřásla se Tika. „Místo jménem Velká lebka, plné duchů, to je něco přesně pro něho. A zatáhl by tam s sebou i Karamona. Díky bohům, že nejdou!"

„Dokonce i Hederik souhlasil, že je Elistanův plán dobrý," řekla Laurana.

„Zdá se, že se šedivými vlasy přichází moudrost," poznamenala Tika a znovu popadla hřeben. „I když v Hederikově případě to samozřejmě neplatí."

„Elistan nemá šedivé vlasy," namítla Laurana. „Jsou stříbrné. Myslím, že muži vypadají se stříbrnými vlasy dobře."

„Jsi do Elistana zamilovaná?" zeptala se Tika. Zajela hřebenem do změti vlasů a začala tahat.

Laurana sebou při pohledu na ni škubla: „Nech mě, já to udělám!"

Tikají vděčně podala hřeben.

„Jsi moc netrpělivá," pokárala ji Laurana. „Ničíš si vlasy, a přitom je máš tak krásné. Závidím ti."

„Cože?" užasla Tika. „Nechápu proč! Ty tvoje jsou tak lesklé a zlaté!"

„A rovné jako hřebíky," žalostně dodala Laurana. Hřeben v jejích

rukou jemně pročesával každý uzlík, dokud ho neuvolnil. „Pokud jde o Elistana, ne, nejsem do něj zamilovaná, ale obdivuji ho a vážím si ho. Zažil tolik bolesti a utrpení. Každý jiný muž by zahořkl a stal se cynickým. Elistan získal víc soucitu a porozumění.“

„Vím o někom, kdo si myslí, že jsi do Elistana zamilovaná,“ řekla Tika s uličnickým úsměvem.

„Koho myslíš?“ začervenala se Laurana.

„Tanise, samozřejmě,“ šibalsky odpověděla Tika. „Žárlí.“

„To není možné!“ Laurana zatáhla za hřeben ostřeji než obvykle. „Tanis mě nemiluje. Dal mi to mimořádně jasně najevo. Je zamilovaný do té lidské ženy.“

„Ta čubka Kitiara!“ odfrkla Tika. „Promiň mi ten výraz. Pokud jde o Tanise, nerozezná svoje srdce od… no, *tohle* neřeknu, ale však víš. Se všemi muži je to stejné.“

Laurana umlkla a Tika pootočila hlavu a podívala se na ni, jestli se hněvá.

Laurana se jemně červenala a klopila oči. Dál Tiku česala, ale nevěnovala pozornost tomu, co dělá.

Tika si najednou uvědomila, že Laurana možná *neví*. Připadalo jí velmi zvláštní, že žena stará sto let ví o světě a o mužích méně než ona, které je teprve devatenáct, Laurana však celé ty roky prožila hýčkaná a chráněná v otcově paláci uprostřed lesa. Není divu, že je naivní.

„Opravdu si myslíš, že Tanis žárlí?“ zeptala se Laurana a zrudla ještě víc.

„Někdy ho sleduj. Kdykoliv vidí tebe a Elistana pohromadě, zezelená jako goblin.“

„Nemá důvod myslet si, že mezi námi něco je,“ řekla Laurana. „Promluvím si s ním.“

„Nic takového nedělej!“ Tika se obrátila tak prudce, že jí hřeben uvízl ve vlasech a vytrhl se Lauraně z ruky. „Jen ho nech chvíli podusit. Možná mu to tu mizernou Kit vyžene z hlavy.“

„Ale to bude, jako bych mu lhala,“ protestovala Laurana a znovu vytáhla hřeben.

„Ne, nebude,“ řekla Tika. „A i kdyby, tak co? V lásce a válce je dovoleno všechno, a bozi vědí, že pro nás ženy láska *je* válka. Přála

bych si, aby tady byl někdo, na koho by Karamon žárlil.“

„Karamon tě miluje, Tiko,“ usmála se Laurana. „Každý to vidí podle toho, jak se na tebe dívá.“

„Nechci, aby jenom stál a kulil na mě oči! Chci, aby s tím něco udělal!“

„Je tu Raistlin…“ začala Laurana.

„Nemluv přede mnou o Raistlinovi!“ vyštěkla Tika. „Karamon je spíš otrok než bratr a jednou se vzpamatuje a dojde mu to. Jenže to už možná bude pozdě.“ Hrdě zvedla hlavu. „Někteří z nás už na něho možná nebudou čekat.“

Tím rozhovor skončil. Laurana přemýšlela nad novým, nečekaným odhalením, že Tanis možná žárlí na její vztah s Elistanem. To by rozhodně vysvětlovalo tu poznámku, kterou dnes řekl.

Tika seděla na stoličce, již pro ni Karamon udělal, a zaháněla slzy – slzy, které jí vhrkly do očí, jak ji hřeben tahal za vlasy…

❁ ❁ ❁

Karamon se loudal za bratrem do jejich malé jeskyně. Znal znamení, věděl, co Raistlin vymýšlí. Jeho bratr se obvykle pohyboval pomalu, opatrně našlapoval, opíraje se o hůl nebo o bratrovu paži. Teď Raistlin kráčel rychle a kouzelné světlo křišťálu, sevřeného ve zlatém spáru na konci jeho hole, mu ukazovalo cestu. Rudý plášť mu šustil kolem kotníků. Neohlédl se, jestli ho Karamon následuje. Věděl, že ano.

Když Raistlin dorazil k jeskyni, odstrčil dřevěnou zástěnu a vrazil dovnitř. Karamon vešel pomaleji a zastavil se, aby vrátil zástěnu na noc na místo. Raistlin ho zastavil.

„To není třeba,“ řekl. „Půjdeš znovu ven.“

„Chceš, abych ti donesl horkou vodu na čaj?“ zeptal se Karamon.

„Kašlu snad, jako bych měl umřít?“ dotázal se Raistlin.

„Ne,“ řekl Karamon.

„Tak nepotřebuji čaj.“ Raistlin se začal prohrabávat věcmi. Vytáhl měch na vodu a podal ho bratrovi.

„Běž k potoku a naplň ho.“

„Voda je ve vědru…“ začal Karamon.

„Jestli s sebou chceš na naši výpravu nést vodu ve vědru, tak klidně můžeš, bratře,“ chladně řekl Raistlin. „Většině lidí připadá lepší měch.“

„Na jakou výpravu?“ zeptal se Karamon.

„Na tu, na kterou ráno vyrážíme,“ odsekl Raistlin. Podal měch Karamonovi. „Na, ber ho!“

„Kam jdeme?“ Karamon nezvedl ruce.

„Ale no tak, Karamone! Ani ty nemůžeš být takový hlupák!“ Raistlin hodil měch bratrovi k nohám. „Udělej, co říkám. Vyrazíme brzo ráno a já chci před spaním ještě studovat kouzla. Budeme potřebovat i jídlo.“

Raistlin se posadil na jedinou židli v jeskyni. Vytáhl svou knihu kouzel a otevřel ji. Po chvíli ji však zaklapl, sáhl hluboko do vaku a vytáhl jinou – knihu kouzel v tmavě modrých deskách. Neotevřel ji, ale držel ji v nikách.

„Jdeme k Velké lebce, že?“ řekl Karamon.

Raistlin neodpověděl. Držel dlaň na zavřené knize.

„Ani nevíš, kde to je!“ řekl Karamon.

Raistlin se podíval na bratra. Zlaté oči se mu v kouzelném světle hole podivně leskly.

„To je to, Karamone,“ řekl tiše. „Vím, kde to je. Vím, kde je to místo, a vím, jak se tam dostat. Nevím, proč…“ hlas se vytratil.

„Proč co?“ naléhal zmatený Karamon.

„Proč to vím… ani jak to vím. Je to divné; jako bych tam už někdy byl.“

Karamonovi se to nezamlouvalo. „Odlož tu knihu, Raiste, a zapomeň na to. Cesta pro tebe bude příliš namáhavá. Nemůžeme se vyškrábat na horu.“

„Nemusíme,“ řekl Raistlin.

„I když přestane sněžit,“ pokračoval Karamon, „bude stezka studená, mokrá a nebezpečná. Co když se znovu objeví Verminaard a zastihne nás na volném prostranství?“

„Nezastihne, protože žádným nepůjdeme.“ Raistlin se na dvojče zlostně zamračil. „Přestaň se hádat a běž naplnit ten měch!“

Karamon zavrtěl hlavou. „Ne,“ řekl. „Nepůjdu.“

Raistlin se rozhněvaně nadechl, ale pak najednou znovu vydechl.

„Bratře," řekl Raistlin mírně, „jestli nepůjdeme na tuhle výpravu, Tanis a Flint bránu ani nenajdou, natož aby se dostali dovnitř hory."

Karamon se podíval bratrovi do očí. „Jsi si tím jistý?"

„Stejně jistý, jako že je čeká smrt, která čeká nás všechny, jestli selžou," řekl Raistlin bez zaváhání.

Karamon si hluboce povzdechl. Sáhl dolů, zvedl měch na vodu a zamířil zpět do sněhem naplněné noci.

Raistlin se uvolnil. Odložil tmavomodrou knihu kouzel a otevřel svou vlastní.

„Jaká jsi prostá duše, bratře," poznamenal kousavým tónem.

❁ ❁ ❁

Když Karamon vyšel z jeskyně, zahlédl poblíž stát Sturma. Karamon přesně věděl, proč tady Sturm je. Viděl, jak je rytíř sleduje. Sturm by se nikdy nesnížil k tomu, aby špehoval přátele – a ostatně ani nepřátele. Takové nečestné jednání by bylo proti Zákonu a Instrukci, pevným směrnicím, podle nichž Solamnijští rytíři žili. Zákon ani Instrukce však nic neříkaly o přátelském přesvědčování. Sturm tu stál, aby Karamona zastavil a „přesvědčil" ho, ať mu řekne pravdu.

Pokud šlo o udržení tajemství, byl Karamon naprosto beznadějný, a se lhaním to bylo ještě horší. Jestli Sturmovi poví, že Raistlin zamýšlí jít k Velké lebce, Sturm to řekne Tanisovi a bohové vědí, co z toho vzejde – přinejmenším ostrá hádka, přinejhorším rozbití dlouholetého přátelství. Karamon si přál, aby to Sturm prostě nechal být.

Závany větru a sněhu mu dovolily ukrýt se. Karamon sešel svahem až k potoku. Vítr se utišil. Mraky se roztrhaly a vysvitly hvězdy. Karamon se ohlédl a ve stříbrném světle Solináru spatřil siluetu rytíře, stále se potulujícího před jeskyní.

Karamon usoudil, že to rytíř za chvíli vzdá a půjde si lehnout.

Raistlinův plán jít k Velké lebce, k tomu místu přízraků, se mu nezamlouval, ale Karamon dvojčeti důvěřoval a věřil Raistlinovu tvrzení, že je ta cesta nezbytná, aby si zachránili život. Karamon věděl, že je jediný, kdo Raistlinovi důvěřuje. No, vlastně ne úplně.

Tanis se na Raistlina často obracel pro radu a právě tohle vědomí, spíš než mágovy důvody, nakonec Karamona přimělo, aby se připojil k bratrovým plánům.

„Tanis by to schválil, kdyby měl čas nad tím pouvažovat," přesvědčoval se v duchu Karamon. „Všechno se seběhlo moc rychle, to je všechno, a Tanis má příliš mnoho jiných starostí."

Karamon měl dost rozumu, aby se neptal, jak Raistlin ví, kde najít Lebku a jak se tam dostat. Usoudil, že by tomu stejně nerozuměl. Nikdy dvojčeti nerozuměl, ani když byli malé děti, a rozhodně ne teď. Strašlivá Zkouška ve Věži Vysoké magie bratra navždy změnila způsobem, který Karamon nedokázal pochopit.

Zkouška navždy změnila i jejich vztah. Jediné tajemství, které si Karamon nechával pro sebe, bylo tajemství, jež se o dvojčeti dozvěděl ve Věži. Bylo to temné a děsivé tajemství a Karamon o něm mlčel hlavně proto, že si nikdy nedovolil myslet na ně.

Když se Karamon bezpečně vyhnul Sturmovi, zvedl hlavu a nadechl se chladného, svěžího vzduchu. Venku se cítil lépe, dál od všech hlasů. Tady mohl přemýšlet. Karamon nebyl hloupý, jak si někteří mysleli. Rád uvažoval nad věcmi ze všech stran, přežvykoval je a přemílal, takže to často vypadalo, že je pomalý. Zřídka se o myšlenky dělil s ostatními, bál se výsměchu. Nikdo nebyl překvapenější než Karamon, když přátelé pochválili jeho nápad, aby Raistlin použil kouzlo k vytvoření laviny a zavalení průsmyku.

Karamon se sám venku cítil o tolik lépe, že když přišel další závan sněhu, vyplázl jazyk, aby na něj chytil sněhové vločky, jak to dělával, když byl malý. Ve sněhu se vždycky znovu cítil jako dítě. Kdyby ho bylo víc, byl by v pokušení lehnout si na záda, plácat rukama a nohama a dělat v něm sněhové ptáky. Ale sníh zatím nebyl dost hluboký a zdálo se, že ani nebude. Zpoza mraků se třpytily hvězdy.

Karamon obcházel skalnatý výběžek, opatrně, aby neuklouzl, když málem vrazil přímo do Tiky.

„Karamone!" řekla potěšené.

„Tiko!" vyděšeně vykřikl Karamon.

Připadal si jako příslovečný válečník, který se vyhne koboldům, jen aby padl za oběť goblinům. Podařilo se mu sice vyhnout

Sturmovu výslechu, ale jestli je na světě osoba, která si ho může omotat kolem zrzavých kadeří a umluvit ho, k čemukoliv se jí zachce, je to Tika Waylanová.

„Co děláš v noci venku?“ zeptala se.

Karamon zvedl měch: „Nesu vodu.“

Chvíli šoupal velkýma nohama, pak najednou vyhrkl: „Už musím jít!“ a vyrazil pryč.

„Jdu taky k potoku,“ řekla Tika a dohnala ho. „Bojím se, že se v tom sněhu ztratím.“ Vklouzla mu rukou pod paži. „Ale když jsem s tebou, tak se nebojím.“

Karamon se třásl od hlavy k patě. Kdysi si myslel, že je Tika Waylanová nejošklivější děvče, které kdy viděl, a největší otrava, jaká se kdy narodila. Na pět let odešel, pracoval s bratrem jako žoldák, a když se vrátil, zjistil, že se z Tiky stala ta nejpřitažlivější, nejúžasnější žena, jakou kdy poznal, a že jich poznal hezkých pár.

Karamon, vysoký, pohledný a svalnatý, s radostným úsměvem a srdečnou povahou, nikdy neměl nouzi o ženskou společnost. Děvčata ho měla ráda, a on měl rád je. Měl spoustu pletek s nesčetně ženami, na půdách stodol a v kupkách sena strávil víc času, než mohl spočítat. Žádná žena se však nikdy nedotkla jeho srdce. Až Tika. A ta se ho ve skutečnosti taky nedotkla – Karamonovi prostě vyskočilo srdce z hrudi a přistálo jí u nohou.

Chtěl pro ni být lepším člověkem. Chtěl být chytřejší, odvážnější, ale pokaždé, když ji potkal, byl celý zmatený a jako opilý, obzvlášť když se k němu přitiskla tak těsně jako teď. Karamon si vzpomněl na rozhovor se Zlatolunou. Starší žena ho varovala, že Tika sice mluví a chová se jako protřelá žena, ale ve skutečnosti je mladá a nevinná. Karamon ji nesmí využít, to by ji hluboce zranilo. Karamon byl pevně odhodlaný ovládat se, ale když se na něj Tika dívala tak jako teď, v rusých vlasech se jí třpytil sníh, tváře měla zrůžovělé chladem a zelené oči se jí leskly, bylo to velmi těžké.

Karamon najednou pojal podezření, že k potoku nepřišla jen tak. Neměla vědro a rozhodně se nešla koupat. Šla k potoku, protože chtěla být s ním. Tohle vědomí ho sice zahřálo jako kořeněné víno, ale ještě víc ho zmátlo.

Šli spolu mlčky. Tika se na něj dívala, čekala, až začne mluvit,

ale Karamona nenapadalo nic, co by mohl říct. Pak, samozřejmě, Tika řekla nejhorší možnou věc.

„Slyšela jsem, že tvůj bratr chtěl jít do nějaké hrozné pevnosti, co se jmenuje Velká lebka, ale Tanis ho nenechal.“ Tika se zachvěla a přitiskla se k němu ještě blíž. „Jsem ráda, že nejdeš.“

Karamon cosi nezřetelně zamumlal a šel dál. Tváře mu hořely. Nejspíš měl slovo „vinen“ napsané na čele tak velkými písmeny, že by je přečetl i tupý trpaslík. Viděl, jak se Tika podívala na měch na vodu a přivřela oči. Karamon v duchu zaúpěl.

Tika se ho pustila. Poodstoupila od něho a zasáhla ho plnou silou rusovlasé zuřivosti.

„Jdeš, že?!“ vykřikla. „Jdeš na to děsivé místo! Všichni vědí, že tam straší!“

Karamon slabě zaprotestoval: „Nestraší tam.“

O zlomek vteřiny později si uvědomil, že měl popřít, že vůbec někam jde, ale když byla Tika nablízku, nemyslelo mu to.

„Aha! Přiznáváš to! Flint říká, že ve Velké lebce straší!“ odsekla Tika. „Ten by to měl vědět. On se tady poblíž narodil a vyrostl. Ví Tanis, že odcházíte?“ Sama si odpověděla. „Samozřejmě že ne. Takže ses chystal odejít a nechat se zabít, a ani ses se mnou nerozloučil!“

Karamon neměl ponětí, které obvinění vyvracet dřív. Nakonec nepřesvědčivě řekl: „Nejdu se nechat zabít. Raist říká…“

„Raist říká!“ napodobila ho Tika. „Proč tam Raistlin jde? Protože to má něco společného s tím čarodějem, Fistanpoopusem, nebo jak se jmenuje. S tím, o kterém jsi mi říkal. S tím, co nosil černý plášť a Raistlin teď s sebou tahá tu jeho odpornou knihu. Laurana mi pověděla, co Flint říkal o Velké lebce. Jenže ona nevěděla to, co vím já a co víš ty – že má Raistlin s tím mrtvým čarodějem nějaké divné spojení.“

„Neřekla jsi jí to, že ne?“ bázlivě se zeptal Karamon. „Nikomu jsi to neřekla?“

„Ne, neřekla, ale možná jsem měla.“

Tika stála proti němu, bradu zvednutou, a zelené oči jí plály. „Jestli mě miluješ, Karamone, tak nepůjdeš. Řekneš tomu svému bratrovi, ať si najde někoho jiného, kdo pro něho bude riskovat život,

přibíhat na povel, nosit mu věci a vařit mu jeho pitomý čaj!“

„Miluju tě, Tiko,“ řekl Karamon zoufale, „ale Raist je můj bratr. Nemáme nikoho jiného a Raist říká, že je to důležité. Že na tom závisí životy všech těchhle lidí.“

„A ty mu věříš!“ vysmívala se Tika.

„Ano,“ řekl Karamon s prostou vážností. „Věřím.“

Tice se zalily oči slzami, které stekly po pihovatých tvářích. „Doufám, že ti ty přízraky vysají krev do sucha!“ vzlykla rozhněvaně a utekla.

„Tiko!“ zavolal Karamon se sevřeným srdcem.

Neohlédla se, ale utíkala pryč, klouzala a klopýtala po zasněžených kamenech.

Karamon zoufale toužil běžet za ní, ale neudělal to. Co by mohl říct? Nemůže jí dát to, co chce. Ať ji obdivuje jakkoliv, nemůže se kvůli ní vzdát bratra. Raistlin musí být vždycky na prvním místě. Tikaje silná. Raistlin je slabý, křehký, vetchý.

„Potřebuje mě,“ říkal si v duchu Karamon. „Spoléhá na mě a závisí na mně, jako když byl malý. Kdybych mu nepomáhal, mohl by umřít. Tika to nechápe.“

Pokračoval k potoku, aby nabral vodu, i když teď nikam nepůjdou. Tika zamíří přímo za Tanisem, pak Tanis půjde za Raistlinem a zakáže mu odejít a Raistlin bude vědět, že je Karamon prozradil. Když se bude loudat, možná bratr trochu vychladne, než se Karamon vrátí zpátky.

Pochyboval o tom, ale naděje umírá poslední.

6.

VYKRÁST SE. OČI NA NEBI. VELKÉ PRÁDLO.

aramon se zastavil před jeskyní, aby se připravil, pak odstrčil zástěnu a vešel dovnitř.

„Raiste, omlouvám se…“ Zarazil se. Bratr hluboce spal, zavinutý v pokrývkách, s rukou na holi, kterou měl neustále vedle sebe. Vak s kouzelnými knihami ležel u vchodu. Byl tam i Karamonův vak. Všechno připraveno k časnému odchodu. Karamona zalila vlna úlevy. Tika to Tanisovi neřekla! Možná přece jen chápe!

Karamon co nejtišeji odložil měch s vodou na podlahu, svlékl si košili, lehl si a s čistým svědomím skoro vzápětí usnul.

❁ ❁ ❁

Probudila ho bratrova ruka, která mu třásla ramenem.

„Potichu!“ šeptal Raistlin. „Pospěš si! Chci být pryč, než se někdo probudí!“

„A co snídaně?“ zeptal se Karamon.

Raistlin po něm střelil znechuceným pohledem.

„No, mám hlad,“ řekl Karamon.

„Najíme se cestou,“ opáčil Raistlin.

Karamon si povzdechl. Zvedl dva vaky a měch s vodou a vyšel za bratrem z jeskyně. Nebe bylo černé a třpytilo se hvězdami. Vzduch

byl chladný a ostrý a štípal v plicích. Sníh v noci poprášil zem a přestal padat, nad horami se však kupily mraky. Do večera bude znovu sněžit.

Solinár, stříbrný měsíc, plul po nebi jako zahnutá čepel. Lunitár, rudý měsíc a Raistlinova bohyně magie, dorostl do tří čtvrtin. Rudé světlo vrhalo na sníh přízračné stíny. Raistlin vzhlédl k rudému měsíci a usmál se.

„Bohyně nám svítí na cestu k jitru," řekl. „Dobré znamení."

Karamon doufal, že má jeho dvojče pravdu. Teď, když už vyrazili, chtěl být co nejrychleji pryč od ostatních. Raistlin měl naštěstí jeden ze svých dobrých dnů. Sotva zakašlal. Pohyboval se po stezce hbitě a rychle.

Brzy sešli po úbočí hory na dno údolí a zamířili k jihozápadu. Došli k lesnaté oblasti, vešli mezi stromy a ztratili se z dohledu tábora i ranních ptáčat.

Karamonovi se dýchalo lehčeji, ale vtom zaslechl řinčení zbroje a zvonění kovu o kov. Upustil vaky a sáhl pro meč. Raistlin natáhl ruku k váčku s přísadami kouzel.

Z načervenalých stínů větví vyšel Sturm Ostromeč. Postavil se na stezku a zastoupil jim cestu.

Raistlin se na Karamona zuřivě podíval.

„Neřekl jsem mu to, Raiste! Opravdu!" zadrmolil Karamon.

„Tvůj bratr mi nic neřekl, Raistline," potvrdil Sturm, „tak si ušetři hněv. Pokud jde o to, jak jsem na to přišel, bylo to snadné. Už tě znám pěkných pár let, dost dlouho, abych si uvědomil, že půjdeš za svými sobeckými cíli bez pomyšlení nebo ohledu na ostatní. Už když jsi včera večer odcházel ze shromáždění, věděl jsem, že máš v úmyslu vykrást se k Velké lebce."

„Pak bys měl taky vědět," prohlásil Raistlin zamračeně, „že mě nemůžeš zastavit, takže ustup a nech mě a bratra projít." Odmlčel se a pak dodal: „Pro naše přátelství, nechtěl bych ti ublížit."

Sturm zajel rukou k jílci meče, ale netasil. Přelétl pohledem ke Karamonovi a zpátky k jeho dvojčeti. „Nebráním ti riskovat tvůj vlastní život, Raistline. Vlastně není tajemstvím, že si myslím, že by byl svět lepším místem, kdybys na něm nebyl, ale není třeba, abys nechal zabít i svého bratra."

„Karamon jde z vlastní vůle,“ odvětil Raistlin a pokřiveně se usmíval rytířově otevřenosti. „Že, bratře?“

„Raistlin říká, že musíme jít, Sturme,“ řekl Karamon rytíři. „Říká, že Flint a Tanis nedokážou najít bránu k Thorbardinu bez tajného klíče, který leží ve Velké lebce.“

„Je mnoho důležitých důvodů, proč by se měli do Thorbardinu dostat, že ano, Sturme Ostromeči?“ prohlásil Raistlin s lehkým zakašláním.

Sturm si Raistlina upřeně měřil.

„Nechám vás jít, s jednou podmínkou,“ řekl Sturm. Pustil jílec meče a ustoupil stranou. „Jdu s vámi.“

Karamon se přikrčil; bál se, že se Raistlin rozzuří.

Místo toho si Raistlin Sturma přeměřil přivřenýma očima a tiše řekl: „Nemám námitky, aby nás rytíř doprovázel. A co ty, bratře?“

„Taky ne,“ užasle řekl Karamon.

„Ve skutečnosti by se mi mohl hodit.“ Raistlin prošel kolem rytíře a pokračoval stezkou, vedoucí skrz les.

Sturm zvedl vak, ve kterém podle kovových zvuků nesl většinu zbroje. Rytíř měl na sobě hrudní plát s růží a ledňáčkem, symbolem Solamnijských rytířů, a přilbu. Zbytek nesl s sebou.

„Ví to Tanis?“ zeptal se Karamon tiše, když se k němu Sturm připojil.

„Ano. Podělil jsem se s ním o podezření, že Raistlin vyrazí na vlastní pěst,“ odpověděl Sturm a urovnal si vak pohodlněji na rameno.

„Řekla… řekla mu něco Tika?“

Sturm se usmál: „Takže tys to řekl Tice, ale Tanisovi ne?“

Karamon se silně začervenal. „Nechtěl jsem to říct nikomu. Tika mě tak nějak zahnala do kouta. Zlobí se *moc?“* zeptal se teskně.

Sturm neodpověděl. Uhladil si dlouhé kníry, což byl jeho způsob, jak se vyhnout nepříjemnému rozhovoru.

Karamon si povzdechl a potřásl hlavou. „Překvapuje mě, že se Tanis nepokusil Raistlina zastavit.“

„Myslí si, že na tom, co říká Raistlin, něco je, i když to nechtěl říkat před Hederikem. Jestli dokážeme najít klíč k bránám Thorbardinu a jestli dokážeme včas najít i brány, musíme mu to hned

dát vědět.“

„A jak budeme vědět, kde je?“ zeptal se Karamon. „Půjde s Flintem přes hory.“

Sturm upřel na Karamona pronikavý pohled. „Zajímavé, že Raistlina nenapadlo, aby se na to Tanise zeptal, že? Hádám, že má v plánu najít Thorbardin sám, jestli objeví klíč. Co myslíš, že ve Velké lebce hledá?“

„Já… nevím,“ odpověděl Karamon s očima upřenýma na boty dusající sněhem poprášenou trávou. „Nepřemýšlel jsem nad tím.“

Sturm se na něj ostře podíval. „Ne,“ řekl tiše, „ani jsem to nečekal.“

„Raist říká, že pomůžeme lidem!“ bránil se Karamon.

Sturm zabručel. Potom tiše řekl: „Jak ví, kam jde? Odkud zná cestu? Nebo se potulujeme nazdařbůh?“

Karamon sledoval bratra, jak sebejistě kráčí stezkou mezi stromy. Mág teď zpomalil, nahmatávaje cestu kolem. Občas zaklepal holí o zem jako slepec, ale nezdálo se, že by se ztratil. Kráčel účelně a odhodlaně, a když se zastavil, aby se rozhlédl, bylo to jen na chviličku a pak pokračoval.

„Říká, že zná cestu, tajnou cestu.“ Karamon viděl, jak se Sturm dívá, a dodal: „Raist zná spoustu věcí. Čte knihy.“

Karamon okamžitě litoval, že něco řekl, protože si vzpomněl na tmavomodrou knihu kouzel. Rychle tu vzpomínku zahnal. Jestli Raistlin *našel* pokyny v knize, která patřila zlému čaroději, nechtěl to vědět.

„Možná mu to řekl Flint,“ řekl Karamon a ta možnost mu zvedla náladu. „Jo, to je ono. Musel mu to říct Flint.“

Sturm věděl, že Flint by to Raistlinovi nikdy neřekl, věděl však také, že je marné na tuhle očividnou věc poukazovat. Karamon si o svém dvojčeti lhal už tolik let, že by nepoznal pravdu, ani kdyby ho kopla přímo do zadku.

❁ ❁ ❁

Raistlin kráčel před bratrem a rytířem a přesně věděl, o čem mluví. Dokonce věděl, i co říkají. Mohl by je oba citovat slovo od slova.

Bylo mu to jedno. Jen ať ho rytíř pomlouvá. Karamon ho bude bránit. Karamon ho vždycky bránil. Z toho, jak ho Karamon vždycky bránil, se mu dělalo špatně. Občas si Raistlin přál, aby Karamon narovnal záda a postavil se mu, vzdoroval mu. Pak uvažoval, že až se to stane, Karamon už mu nebude k užitku, a on ho ještě potřebuje. Přijde den, kdy bude schopný žít nezávisle na svém dvojčeti, ale ne teď. Ještě ne.

Raistlin se po obou mužích nenápadně ohlédl přes rameno. Bratr klusal naložený jako soumar; Sturm Ostromeč, rytíř na volné noze, si s sebou vlekl urozenost v ranci.

Proč jde s námi, podivoval se Raistlin. Ta otázka ho zaujala. Ušlechtilý rytíř se rozhodně nebojí o mé zdraví. Tvrdí, že se stará o Karamona, ale Sturm přesně ví, že je Karamon zkušený válečník. Můj bratr se o sebe umí postarat sám. Sturm má nějaký vlastní důvod, proč jde s námi. Rád bych věděl, co to může být… Proč ho Velká lebka tak zajímá?

A vůbec, zeptal se Raistlin sám sebe, proč zajímá mě?

Neznal odpověď.

Raistlin si prohlédl skalní stěnu hory, která se tyčila před nimi a blokovala jim cestu. Hledal v mysli obraz, který byl ještě zastřený, ale s každým dalším krokem zřetelnější a přesnější. Věděl, co hledá – nebo spíš věděl, že až to najde, pozná to. Znal tajnou cestu vedoucí k Velké lebce, a přesto ji neznal. Touhle stezkou už šel, a ještě nikdy na ni nevkročil. Už tady byl, a nebyl. Udělal to, a neudělal.

Toho dne, kdy v hájku zaútočil drak, si Raistlin do knihy zapisoval nové kouzlo, když náhle pero jakoby samo od sebe napsalo napříč stránkou slova *Velká lebka.*

Raistlin na slova zíral. Zíral na pero a na ruku, jež ho držela. Vytrhl zničenou stránku a zkusil zapsat kouzlo znovu. Pero znovu napsalo *Velká lebka.* Raistlin pero zahodil, zamyslel se a konečně si vzpomněl, kde to jméno naposledy slyšel, v jaké souvislosti.

Fistandantilus. Velká lebka je čarodějova hrobka.

Raistlinovi projelo tělem nepříjemné vzrušení, zachvění v krvi, jako když člověk dostává horečku. Nikdy předtím ho to nenapadlo, ale Velká lebka musí být blízko místa, kde teď táboří. Jaké divy by tam mohl najít! Prastaré kouzelné předměty, čarodějovu knihu

kouzel, podobnou té, kterou už získal.

Taková byla odměna, Raistlin však měl nepříjemný pocit, že ho to k Velké lebce přitahuje z temnějších a mnohem horších důvodů. Jestli je to tak, vypořádá se s tím, až přijde čas; proto se rozhodl vzít Sturma s sebou.

Sturm Ostromeč je nadutý, nesnesitelný pedant, který se ani nevyčurá, aby se přitom nepomodlil. Nicméně to umí s mečem. Možná je Velká lebka opravdu jen drolící se stará zřícenina, přesně jak Raistlin včera večer tvrdil shromáždění.

Ale ani on sám tomu nevěřil.

❁ ❁ ❁

„Takže Raistlin zamířil k Velké lebce," řekl Flint a zarputile dodal: „Dobře, že je pryč, řekl bych, ale bere s sebou na smrt dva dobré muže, Karamona a Sturma."

„Doufejme, že k tomu nedojde," prohlásil Tanis. „Jsi připravený?"

„Víc už nebudu," zabručel Flint. „Chci, aby sis zapamatoval, že jsem říkal, že je to ztráta času. Jestli bránu najdeme, a o tom pochybuju, trpaslíci nám nikdy neotevřou. Srdce thorbardinských klanů jsou tvrdá a studená jako samotná hora. Jdu s tebou jenom proto, Půlelfe, abych měl šanci ti říct já jsem ti to říkal'."

„Ve světě se mění tolik věcí – možná se změnila i srdce trpaslíků," nadhodil Tanis.

Flint si prudce odfrkl, odešel dobalit si věci a nechal Tanise, ať se pokusí uchlácholit nesmírně zklamaného šotka.

„Prosím, prosím, prosím, nech mě jít, Tanisi!" žebral Tasslehoff. Seděl na židli – na stejné židli, ke které ho nedávno připoutali – a kopal chodidly do trnože. „Víš, bylo by to spravedlivé. Koneckonců používáš jednu z mých nejlepších map."

„To tak!" zaduněl Flint z opačné strany jeskyně. „Zůstali bychom venku dalších tři sta let. Trpaslíci by pod horu nikdy nepustili šotka."

„Myslím, že ano," dychtivě řekl Tas. „Trpaslíci a my šotci jsme koneckonců příbuzní."

„Nejsme!" zarval Flint.

„Jsme!“ hádal se Tas. „Nejdřív byli gnómové, pak Šedokam a pak se ho gnómové pokoušeli chytit a něco se stalo – zapomněl jsem co – a Reorx část gnómů proměnil v trpaslíky a část v šotky, takže jsme bratranci, vidíš, Flintě.“

Trpaslík začal prskat.

„Co kdybys na mě počkal venku?“ řekl Tanis trpaslíkovi.

Flint zpražil Tase pohledem, zvedl vak a oddusal ven.

„Prosím, Tanisi,“ žadonil Tas a hleděl na něj prosebnýma očima. „Víš, že mě potřebuješ, aby ses nedostal do potíží.“

„Potřebuji tě mnohem víc tady, Tasi,“ řekl Tanis.

Tasslehoff nevrle zavrtěl hlavou. „To jen tak říkáš.“

„Teď, když jsou Sturm, Karamon a Raistlin pryč a Flint a já odcházíme, kdo se postará o Tiku? A o Lauranu? A o Řekyvana a Zlatolunu?“

Tas se nad tím zamyslel. „Řekyvan má Zlatolunu. Laurana má Elistana… Co je, Tanisi? Bolí tě břicho?“

„Ne, nebolí mě břicho,“ podrážděně odpověděl Tanis. Netušil, proč by ho měla jakákoliv zmínka o Lauraně a Elistanovi okamžitě připravit o náladu. Co ti dva dělají, není jeho starost.

„Zrovna ses zatvářil tak, jak se lidi tváří, když je bolí břicho…“

„Nebolí mě břicho!“ řekl Tanis.

„To je dobře,“ poznamenal Tas. „Když vyrážíš na dlouhou cestu, není nic horšího než bolest břicha. Máš pravdu. Tika nikoho nemá, když je pryč Karamon. Zůstanu a postarám se o ni.“

„Děkuji ti, Tasi,“ řekl Tanis. „Mám o jednu starost méně.“

„Raději za ní půjdu hned,“ dodal Tas, okouzlený novou odpovědností. „Mohla by být v nebezpečí.“

Ve skutečnosti byl v nebezpečí šotek. Tika se nikdy nebudila před polednem, když nemusela, a teď sotva svítalo. Tanis nechtěl myslet na to, co se ubohému Tasovi stane, až k ní touhle dobou vtrhne.

❁ ❁ ❁

Tanis zjistil, že na něj čekají Řekyvan a Zlatoluna, která ho pozdravila letmým polibkem.

„Požádám bohy, aby kráčeli s tebou, Tanisi,“ řekla mu a s rozpustilým úsměvem dodala, „ať chceš, nebo ne.“

Tanis se poněkud nesměle usmál a poškrábal se ve vousech. Nevěděl, co říct, a tak se obrátil na Řekyvana, aby změnil téma.

„Děkuji, žes přijal můj úkol, příteli,“ řekl mu Tanis. „Vím, že to nebylo snadné rozhodnutí, a bojím se, že ani úkol nebude snadný. Víš, co musíš udělat, kam musíte jít, jestli zaútočí na údolí?“

„Vím.“ Řekyvan se tvářil temně, ale tiše dodal: „Bohové jsou s námi. Snad k útoku nedojde.“

Bohové jsou spíš s Verminaardem než s námi, hořce si pomyslel Tanis. Oživili ho.

Navenek však jenom přikývl, podal Řekyvanovi ruku a znovu mu připomněl místo setkání, na kterém se domluvili – vesnici tupých trpaslíků na samotném úpatí hory, kde by se podle Flinta měla nacházet legendární brána do Thorbardinu.

Flint jim o vesnici řekl velmi zdráhavě a až po dlouhém přesvědčování. Odmítal říct, jak o ní ví, Tanis však měl podezření, že právě tam před několika lety tupí trpaslíci Flinta zajali a uvěznili. Starý trpaslík o podrobnostech téhle trýznivé zkoušky nikdy nemluvil.

Řekyvan ukázal na srolovanou mapu zastrčenou za opaskem. Nakreslil ji předchozí noci po poradě s Flintem a s jednou z Tasslehoffových map.

„Vím, kde je ta vesnice,“ řekl Řekyvan. „Je na druhé straně hor a teď nemáme žádnou možnost, jak ty hory překročit.“

„Je tam průsmyk,“ prohlásil Flint lhostejně.

„To říkáš pořád, ale moji lidé celou oblast prohledali a nenašli po něm ani stopy.“

„Jsou tvoji lidé trpaslíci? Jestli ano, pojď to se mnou probrat,“ zabručel Flint. V postroji na zádech nesl bojovou sekeru a krumpáč. Zamračil se na Tanise a pohodlněji si je narovnal. „Jestli jdeme, tak bychom měli jít a nestát tu a neřečnit.“

„Tak tedy vyrazíme. Vyznačíme vám cestu, kterou půjdete, jestli budete muset. Doufám, že…“

Zarazil se uprostřed věty. Žaludek mu sevřel strach. Naskočila mu husí kůže a vlasy vzadu na krku se zježily. Stařeny by řekly, že

mu někdo přešel po hrobě. Zlatoluna zbledla a Řekyvan rychle dýchal, pěsti sevřené. Flint popadl sekeru a rozhlížel se po nepříteli, ale pocit pominul a žádný nepřítel se neobjevil.

„Draci," zachmuřeně prohlásil Flint.

„Jsou tam nahoře," řekla Zlatoluna. Roztřásla se a přitáhla si plášť těsněji. „Pozorují nás."

Řekyvan stál se zakloněnou hlavou a prohlížel si oblohu. Tanis se k němu připojil, ale ani jeden z nich v bledém světle jitra nic neviděl. Oba se po sobě podívali a přiznali si pravdu.

„Ať je vidíme, nebo nejsou tam. Připrav lidi, Řekyvane. Jestli nastanou potíže, nebudeš mít moc času na útěk."

Tanis ještě chviličku stál, hledaje slova naděje nebo útěchy. Nedokázal najít žádná, o která by se mohl podělit. Zvedl vak a spolu s trpaslíkem vyrazil po stezce dolů.

Flint se zastavil a zavolal přes rameno: „Vezměte si krumpáče!"

„Krumpáče?" opakoval Řekyvan zamračeně. „Myslí si, že se horou prokopeme? Nelíbí se mí to. Začínám si myslet, že jsem se rozhodl špatně. Naší lidé měli jít po svých."

„Měl jsi pro své rozhodnutí dobré důvody, manželi. Dokonce ani válečníci z Que-Kiri se ti nepostavili, když jsi jim ho sdělil. Mají dost rozumu, aby si uvědomili, že v množství je bezpečí. Nezačínej o sobě pochybovat. Vojvoda, který se cestou vpřed ohlíží, zakopne a upadne. To vždycky říkával můj otec."

„K čertu s tvým otcem!" rozhněvaně prohlásil Řekyvan. „Nerozhodoval se vždycky správně! To on rozkázal lidem, aby mě ukamenovali, nebo jsi na to zapomněla, vojvodova dcero?"

Odkráčel. Zlatoluna za ním užasle hleděla.

„Nemyslel to tak," řekla Laurana, která vyšla po svahu vzhůru a postavila se vedle ní. „Promiň, nemohla jsem neposlouchat. Dělá si starosti, to je všechno. Má velikou odpovědnost."

„Já vím," smutně povzdechla Zlatoluna. „A bojím se, že mu moc nepomáhám.

Má pravdu. Neměla bych ho srovnávat s otcem. Chtěla jsem mu jen poradit, to je všechno. Můj otec byl moudrý muž a dobrý vojvoda. Udělal chybu, ale proto, že nechápal."

Podívala se za manželem a znovu si povzdechla. „Tolik ho miluji,

a přesto to vypadá, že mu ubližuji víc než nejhoršímu nepříteli.“

„Láska nám dává takovou moc ublížit, o jaké se nenávisti ani nesní,“ tiše řekla Laurana.

Podívala se za Flintem a Tanisem, ze kterých už zbyly jen beztvaré skvrny v šedém jitru, jež právě vcházelo do údolí.

„Přišla ses rozloučit s Tanisem?“ zeptala se Zlatoluna, když viděla, že se na ně elfka dívá.

„Myslela jsem si, že by se se mnou mohl chtít rozloučit,“ odpověděla Laurana. „Čekala jsem, ale nepřišel.“ Pokrčila rameny. „Zjevně ho nezajímám.“

„Zajímáš, Laurano,“ řekla Zlatoluna, „Viděla jsem, jak se na tebe dívá. Jenom…“ zaváhala.

„Nemůžu soupeřit se vzpomínkou na soupeřku,“ hořce řekla Laurana. „Kitiara pro něj bude vždycky dokonalá. Její polibky budou vždycky sladší. Není tady, takže nemůže nic říct nebo udělat špatně. Nemůžu vyhrát.“

Zlatolunu Lauranina slova zasáhla. Soupeřit se vzpomínkou. K tomuhle Řekyvana nutí. Není divu, že to špatně snáší. Vydala se za ním, aby se mu omluvila. Protože byli novomanželé, věděla, že Řekyvan její starostlivé „omlouvám se“ přijme v dobrém.

Laurana stála a hleděla za Tanisem.

❁ ❁ ❁

„Ahoj, Tiko!“ Tas odstrčil závěs u jeskyně a skočil dovnitř. Na poslední chvíli si vzpomněl, že má zaklepat. „Taky ti před chviličkou přejel mráz po zádech? Mně ano. Byl to drak! Říkal jsem si, že si radši pospíším, abych tě ochránil! Au!“ řekl hlasitě, když ve tmě zakopl o jakýsi ranec.

„Tiko?“ Tas natáhl ruku. „Ta hromádka jsi ty?“

„Jo, to jsem já.“ Neznělo to moc potěšené.

„Proč tu sedíš takhle potmě?“

„Přemýšlím.“

„O čem přemýšlíš?“

„Že Karamon Majere je největší zabedněnec na celém širém světě.“ Odmlčela se a dodala: „Šel k Velké lebce s bratrem, že?“

„Asi ano. Tanis říkal, že šli.“

Tika se na něho naštvaně podívala. „Poslala jsem Sturma, aby ho zastavil! Proč to neudělal?“

„Tanis si myslí, že ve Velké lebce může být něco důležitého. O Sturmovi nevím,“ řekl Tas a usadil se ve tmě vedle Tiky. Toužebně povzdechl. „Velká lebka. Nezní ti to jako naprosto úžasné místo?“

„Zní to odporně. Je to past,“ řekla Tika.

„Past? Kéž bych šel taky! Miluju pasti!“ Tas byl zdrcený.

„Tenhle druh pastí ne,“ pohrdavě se ušklíbla Tika. „Chci říct, že Raistlin vede Karamona do pasti. Byla jsem vzhůru celou noc a přemýšlela jsem o tom. Raistlin tam jde kvůli tomu hroznému starému mrtvému čaroději, Fistandoodle, nebo jak se jmenuje. Karamon mi o něm všechno řekl, i o té jeho hnusné knize – té, co Raistlin ukradl z Xak Sarotu. Ten čaroděj byl zlý a to místo je taky zlé. Raistlin to ví a je mu to jedno. Nechá Karamona zabít.“

„Zlé místo, které patřilo zlému čaroději, a plné pastí!“ toužebně si povzdechl Tas. „Kdybych Tanisovi slavnostně neslíbil, že zůstanu tady a budu tě chránit, Tiko, hned bych tam šel.“

„Chránit mě?“ rozhořčila se Tika. „Nemusíš mě chránit. Nikdo mě nemusí chránit. Ochranu potřebuje Karamon. Má asi tolik rozumu jako lelek. Někdo ho musí varovat, jaký je jeho bratr. Tanis to neudělá, takže je to asi na mně.“

Tika shodila přikrývku, kterou měla přehozenou přes ramena. V jeskyni bylo každou minutou víc světla a Tas teď viděl, že je oblečená na cestu; měla mužské kalhoty a košili a koženou vestu, podobnou jedné, která kdysi patřila Flintovi. Tas si vzpomínal, jak si trpaslík stěžoval, že mu chybí. Dokonce šotka obvinil, že mu ji odnesl!

Na stole ležel Tičin meč, který neuměla moc dobře používat, a vedle štít, který používat *uměla,* i když ne úplně tak, jak jeho tvůrce zamýšlel. Na štítu byla prohlubeň, jak jím praštila po hlavě jakéhosi drakoniána.

Tas vzrušeně vyskočil: „Tanis mě přinutil slavnostně slíbit, že tě budu chránit, takže jestli půjdeš k Velké lebce, musím jít s tebou!“

„Nejdu k Velké lebce. Jdu najít Karamona a zabránit mu, aby tam šel. Mám v plánu přivést ho k rozumu.“

Tas jí sdělil svůj názor: „Myslím, že bude jednodušší bojovat s tím zlým čarodějem ve Velké lebce než přivést Karamona k rozumu.“

„Asi máš pravdu, ale musím to zkusit.“ Tika zvedla meč, aby si ho připnula k opasku. „Jsou už dlouho pryč?“

„Odešli před svítáním, ale Raistlin chodí pěkně pomalu. Můžeme je dohnat…“

„Pst!“ varovala ho Tika.

Někdo byl za závěsem. Slunce se zalesklo na zlatých vlasech.

„Laurana!“ tiše zaúpěla Tika a rychle položila meč zpátky na stůl. „Ani slovo, Tasi! Zkusila by nás zastavit!“

„Už jsi vzhůru?“ řekla Laurana, když vešla do jeskyně. Zarazila se a užasle hleděla na Tičin oděv. „Proč jsi takhle vystrojená?“

„Já… no… jdu si vyprat oblečení. Všechno oblečení.“

„Chystala ses vyprat i meč?“ škádlila ji Laurana.

Tika byla ušetřena další lži, protože Laurana pokračovala v řeči. „Máš štěstí. Budeš mít společnost. Marita na dnešek určila velké prádlo. Všechny ženy vezmou k potoku oblečení a ložní prádlo. Tasi, můžeš pomáhat. Popadni ty přikrývky…“

Tas střelil po Tice zmučeným pohledem.

Tika bezmocně pokrčila rameny. Nedokázala vymyslet, jak z toho ven.

Tas zrovna klopýtal pod hromadou přikrývek ven z jeskyně, když ho Tika chytila a zastavila. „Odplížíme se, až půjdou ženy na oběd,“ zašeptala. „Sleduj mě! Až dám znamení, utečeme!“

„Nedělej si starosti se zpožděním,“ zašeptal Tas. „Karamonovy velké nohy bude snadné stopovat a Raistlin chodí opravdu pomalu.“

Tika se odplahočila za Tasem a Lauranou k potoku. Doufala jen, že má šotek pravdu.

7.

DRAY-YANŮV PLÁN, GRAGŮV NÁZOR.

Dray-yan seděl u velkého obsidiánového stolu v komnatách zesnulého Pána Verminaarda a dopíjel poslední láhev elfského vína, které patřívalo jeho panstvu. Aurak si v duchu poznamenal, že musí veliteli pověřenému bojem s elfy přikázat, aby mu poslal další soudek. Zatímco usrkával víno, probíral se událostmi posledních dnů a zvažoval, jak ovlivní jeho plány do budoucna. Auraka potěšilo, jak se některé věci vyvinuly, a nepotěšilo, jak se vyvinuly jiné.

Rudí draci, které do Pax Sarkasu poslalo Její Temné Veličenstvo, podle očekávání iluzi Verminaarda prohlédli. Draky urazila myšlenka, že by měli poslouchat rozkazy drakoniánů, kterým pohrdavě říkali „pukavce“, a málem odlétli.

Velitel Grag předložil své modlitby a plány královně Takhisis. Milostivě ho vyslechla a potěšená jeho nápady přikázala rudým, aby v Pax Sarkasu zůstali a dělali to, co má Dray-yan v plánu, aspoň prozatím. Grag Dray-yanovi sdělil, že ho královna podpořila jen proto, že nemá žádného velitele, kterému by mohla velení Rudé dračí armády svěřit. Dray-yanovo velení je dočasné. Pokud bude úspěšný, mohlo by se změnit v trvalé.

Za zdráhavé a nabručené pomoci rudých draků Grag konečně dokázal znovu otevřít průsmyk a vchod do pevnosti, zasypaný pádem

kamenů. Jednotky drakoniánu vpochodovaly do Pax Sarkasu, ale nebylo jich nijak moc. Rudá dračí armáda byla příliš široce rozprostřená. Měli dost drakoniánu pro posádku pevnosti, ale ne dost k práci v dolech. Velitelé v poli zoufale potřebují zbraně a zbroj. Ocel je cennější než zlato. Dray-yan buď musí znovu získat dělníky, nebo najít nové zdroje. Rozhodl se udělat obojí.

Grag poslal za uprchlíky oddíly vojáků. Okamžitě našli stopu a sledovali ji až k průsmyku, zavalenému lavinou a ještě víc zablokovanému čerstvým sněhem.

Rudí draci prohlásili, že uvolnění tohohle průsmyku by bylo mimořádně obtížné. Navíc dali Dray-yanovi jasně najevo, že čištění průsmyku je otravné, nudné a k ničemu. V jiných částech Ansalonu draci neodklízejí kamení, ale pálí města a přepadají vesnice. Rudí průsmyk neuvolní, a jestli pro ně nenajde nějakou zajímavou a přijatelnou práci, poletí jinam.

Dray-yan uvažoval, že Takhisis požádá, aby ještě jednou zasáhla, nedokázal však spolknout představu, jak se před královnou znovu plazí a žebrá o pomoc. Takhisis si nepotrpí na kňouraly a její přízeň je omezená. Má ráda velitele, kteří jsou iniciativní, mají plány a nápady a nechávají jí prostor pro její vlastní pletichy.

Dray-yan se vzdal představy, že průsmykem pošle vojsko. Vymyslel něco jiného a doufal, že si tím získá uznání a pochvalu Temné královny.

Také provedl vlastní průzkum v masce Pána Verminaarda a zjistil, kde se uprchlíci skrývají. Měl to potěšení sledovat, jak před ním vyděšeně prchají jako ovce. Mohl si jen představovat jejich zděšení, když spatřili návrat muže, o němž si mysleli, že ho zabili.

Dray-yan přelétl nad celou oblastí a přesvědčil se, že plán bude fungovat. Jeho nápad bude vyžadovat velký kus přesvědčování, doufal však, že by to pro draky mohlo být rozptýlení a že budou souhlasit. Méně jistý si byl tím, co si bude myslet velitel Grag.

Kdy jindy to měl zjistit než teď.

Aurak vydal rozkaz, aby ho Grag navštívil. Vlastně Pán Verminaard ho vydal. Dray-yan zjistil, jak namáhavé je udržování téhle šarády, která vyžadovala, aby využíval iluzí, kdykoliv chtěl vystrčit hlavu ze dveří a zavolat si sluhu. Těšil se na den, kdy bude

moct Verminaarda jednou provždy pohřbít. Doufal, že pokud tenhle plán vyjde, nebude už ten den daleko.

Grag dorazil a Dray-yan mu nabídl víno. Velitel odmítl, prohlásil, že je ve službě.

„Co hlásí modří draci, kteří letěli na výzvědy?“ zeptal se Dray-yan.

„Jeden dnes za úsvitu přeletěl nad údolím. Lidé zůstávají v jeskyních,“ odpověděl Grag. „Vypadá to, že se tam chystají přezimovat; drak neviděl žádné známky příprav k odchodu.“

„Proč by odcházeli?“ zeptal se Dray-yan a pokrčil rameny. „Nemyslí si, že můžeme projít průsmykem.“

„Mají pravdu. Nemůžeme,“ zamračeně prohlásil Grag.

„Ano, ale existuje víc způsobů, jak člověka stáhnout z kůže. Mám plán.“

Dray-yan mu vysvětlil svůj nápad.

Grag poslouchal. Nejprve byl nedůvěřivý a díval se na Dray-yana, jako by si myslel, že se pomátl. Když však Dray-yan pokračoval a trpělivě vysvětloval, jak to udělají, začal si Grag uvědomovat, že by aurak mohl mít pravdu. *Dá* se to udělat! Byl to odvážný plán, drzý a nebezpečný, ale ne neuskutečnitelný.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Dray-yan nakonec.

„Musíme přesvědčit rudé.“

„Promluvím si s nimi sám. Věřím, že budou souhlasit.“

Grag si to taky myslel. „Moji vojáci budou potřebovat čas na nácvik.“

Dray-yan se na něho zamračil. S tím nepočítal.

„Je to nutné?“

„Když vezmu v úvahu, co po nich chceš, tak ano!“ prudce odsekl Grag.

Dray-yan nad tím zauvažoval a pak rezignovaně máchl rukou. „Dobrá. Jak dlouho?“

„Měsíc.“

Dray-yan odfrkl. „Nepřijatelné.“

„Ti lidé nikam neutečou.“

„To nevíme. Máš týden.“

„Dva,“ bojoval Grag o čas, „nebo nebudu souhlasit.“

Dray-yan na něho upřel oči. „Můžu najít jiného velitele, který bude souhlasit.“

„To je pravda,“ chladně prohlásil Grag, „ale to by znamenalo dalšího, kdo zná tvoje malé tajemství, Páně Verminaarde.“

„Máš dva týdny,“ řekl Dray-yan. „Využij je co nejlépe.“

„Mám to v plánu.“ Grag vstal. „Jak jde vyjednávání s trpaslíky v Thorbardinu?“

„Dost dobře,“ odvětil Dray-yan. „Jestli to vyjde, nebudeme lidi potřebovat a můžeš je prostě zabít.“

„Dáváme si s tím spoustu práce, pokud je doopravdy nepotřebujeme,“ podotkl Grag.

„Nesmíme ukázat slabost. Kdyby nic jiného, smrt těchhle otroků poslouží k zastrašení dalších, kdo by mohli přemýšlet o vzpouře.“

Grag přikývl. Na okamžik zaváhal a dodal: „Víš, že tě nemám rád, Dray-yane.“

Dray-yan zkroutil ret: „Nejsme v tomhle světě proto, aby nás ostatní měli rádi, veliteli.“

„A že bych se nikdy nesnížil k lichotkám,“ pokračoval Grag.

„Kam tím míříš, veliteli? Mám práci.“

„Chci říct, že ten tvůj plán považuji za geniální. Zapíšeme se do dějin. Císař Ariakas a ostatní Dračí velmistři se na nás budou dívat s úctou a obdivem.“

„V to doufám,“ řekl Dray-yan. Přestože to neřekl, Gragova pochvala ho potěšila. Už se viděl ve zbroji Dračího velmistra. „Odveď dobrou práci, veliteli. Máš dva týdny.“

Grag zasalutoval a vyrazil dát se do příprav.

„Veliteli,“ zavolal za ním Dray-yan, „jestli si vzpomeneš, zmiň se o mém skvělém plánu Jejímu Temnému Veličenstvu. Jen tak mezi řečí…“

8.

TRPASLÍKOVY VĚDOMOSTI. ČARODĚJOVO TAJEMSTVÍ.

dolí, ve kterém se uprchlíci ukrývali, mělo tvar mísy, asi deset mil dlouhé a deset široké. Flint a Tanis odešli k jihu a drželi se úpatí hor, nesestoupili do údolí. Flint často měnil směr. Kdyby Tanis neputoval s Flintem celé roky a neznal ho, mohl by si myslet, že se trpaslík ztratil a jen tak se toulá.

Trpaslík se může ztratit na poušti, trpaslík by se docela jistě ztratil na moři, kdyby měl tu smůlu a skončil tam, ale ještě se nenarodil trpaslík, který by se ztratil v Karoliských horách a kopcích, kudy chodily boty jeho předků. Flint upíral oči na kamenné stěny trčící ze dna údolí a čas od času se přizpůsobil a změnil směr.

Putovali několik hodin, když trpaslík najednou zahnul vpravo. Opustil úpatí a začal šplhat po příkrém svahu.

Tanis ho následoval. Hledal stopy, že tudy prošli Raistlin, Karamon a Sturm, ale žádné nenašel.

„Flintě," řekl Tanis, když začali stoupat, „kterým směrem je odsud Velká lebka?"

Flint se zastavil, aby se zorientoval, a ukázal na východ. „Tam. Na druhé straně té hory. Jestli šli tím směrem, daleko se nedostanou. Řekl bych, že si děláme zbytečné starosti."

„Tím směrem není žádný průsmyk?"

„Použij oči, chlapče! Vidíš nějaký průsmyk?"

Tanis zavrtěl hlavou a pak se usmál: „Ani tímhle směrem žádný nevidím."

„To proto, že nejsi trpaslík!" řekl Flint a stoupal dál.

❁ ❁ ❁

Karamon, Sturm a Raistlin byli dole v údolí. Drželi se nezřetelné, zarostlé stezky, která byla místy neprůchodná a nutila je k oklikám lesem. Ale ať z ní sešli jakkoliv daleko, Raistlin je vždycky neomylně přivedl zpět.

Potok, který protékal poblíž jejich tábořiště, se vinul údolím jako lesklý had a občas stezku křižoval. Až doteď byla všechna místa, kde ho museli přejít, dostatečně mělká, takže ho mohli přebrodit. Tady byl potok hluboký a rychlý, takže ho nemohli překročit. Raistlin odbočil na sever a šel podél břehu, až nakonec našel místo, kde bylo vody jen po kotníky.

Jakmile byli na druhé straně, odvedl je podél břehu zpět ke stezce.

„Jak věděl, kde najít brod?“ zeptal se Sturm tiše.

„Šťastná náhoda,“ odpověděl Karamon.

Sturm si Raistlina zamračeně měřil. „Zdá se, že mu štěstí opravdu přeje.“

„Což je dobře,“ zamumlal Karamon, „jinak bychom se tady ztratili.“

Karamon zrychlil, aby bratra, který byl kus před nimi, dohnal.

„Nemyslíš, že by sis měl odpočinout, Raiste?“ zeptal se starostlivě, když ho dohonil. Rychlé tempo, kterým bratr vyrazil, ho znepokojovalo. Už hodiny šli bez přestávky. „Dnes ráno se opravdu přepínáš.“

„Nemáme čas,“ řekl Raistlin a přidal do kroku. Podíval se na nebe. „Musíme tam být před západem slunce.“

„Kde musíme být před západem slunce?“ zeptal se Karamon zmateně.

Raistlin chviličku vypadal zmateně a pak mávl rukou: „Budeš…“

Slova mu přetrhl záchvat kašle. Dusil se a lapal po dechu.

Karamon postával poblíž a bezmocně sledoval, jak si Raistlin otřel ústa, rychle zmačkal kapesník a zastrčil ho zpět do kapsy; ne však dost rychle, aby Karamon nezahlédl na bílé látce skvrny stejně červené jako mágův plášť.

„Přestávka,“ řekl Karamon.

Raistlin se pokusil protestovat, ale neměl dech na hádky. Podíval se ke slunci, které ještě nevystoupalo k poledni, a pak se vzdal a svezl se na padlý kmen. Dech mu hvízdal v plicích. Karamon vytáhl zátku z měchu na vodu, a když ho bratrovi podával, aby se napil, všiml si, že má Raistlinova zlatavá kůže horečnatý nádech. Věděl, že je lepší nic neříkat, aby bratra nerozhněval. Když mu vodu podával, využil příležitosti a dotkl se jeho ruky. Raistlinova kůže byla vždycky nepřirozeně teplá na dotek, ale teď měl Karamon dojem, že je teplejší než obyčejně.

„Sturme, mohl bys nasbírat trochu dřeva? Chci udělat oheň," řekl Karamon. „Uvařím ti čaj, Raiste. Můžeš si zdřímnout."

Raistlin střelil po dvojčeti pohledem, při kterém Karamonovi vyschlo v ústech.

„Zdřímnout!" prohlásil Raistlin kousavě. „Myslíš, že jsme na šotčím výletě, bratře?"

„Ne," nešťastně odpověděl Karamon. „Jenomže ty…"

Raistlin vstal. Oči se mu ve stínu kápě leskly. „Jen do toho, Karamone. Udělej oheň. Ty a rytíř si udělejte svačinku. Možná byste si mohli zajít na ryby a chytit pstruha. A až skončíte, možná byste mě mohli dohnat!" Ukázal holí na svoje stopy ve sněhu. „Najdete mě bez potíží."

Rozkašlal se, ale dokázal ztlumit kašel v rukávech roucha. Vyrazil, opíraje se o hůl.

„U bohů, za falešný *pěťák půjdu* na ryby," prudce prohlásil Sturm. „Nech ho, ať si skončí ve vlčím břiše!"

Karamon neodpověděl. Mlčky posbíral svoje a bratrovy věci a vyrazil za dvojčetem.

„Za falešný pěťák," zamumlal Sturm.

Protože poblíž nebyl nikdo, kdo by mu ho nabídl, zvedl rytíř vlastní výstroj a zamračeně vykročil za nimi.

❁ ❁ ❁

Tanise vůbec nepřekvapilo, když Flint našel starou trpasličí stezku, ukrytou z dohledu, vysekanou v horském úbočí. Flint šel s jedním okem upřeným na zem a druhým sledoval horské stěny a hledal

znamení, která mohl vidět jen on, tajné značky, které tu zanechal jeho lid, jenž žil v Karoliských horách od časů, kdy Reorx, bůh trpaslíků, vykoval svět.

Tanis však předstíral překvapení a přísahal, že si byl jistý, že už se nenávratně ztratili. Flint se začervenal pýchou, přestože se tvářil, že neudělal nic výjimečného. Tanis se zadíval na cestu, která se prostírala před nimi a vinula se po svahu hory.

„Je úzká," řekl, přemýšleje o uprchlících, kteří ji možná budou muset použít, „a příkrá."

„Je to tak," souhlasil Flint. „Postavili ji pro trpasličí nohy, ne pro lidské." Ukázal před sebe. „Vidíš tamhle tu rozsedlinu? Stezka vede k ní. Tudy překročíme hory."

Puklina byla tak úzká, že tvořila téměř dokonalé V. Tanis nedokázal říct, jak je široká, protože byli ještě nějaký kus od ní, ale z jeho pohledu vypadala, že dva lidé vedle sebe by prošli hodně těsně. Po stezce, na které stál, mohli místy jít vedle sebe i dva lidé, zřetelně však viděl, že na některých úsecích by museli jít po jednom za sebou.

Od chvíle, kdy s Flintem opustili úpatí hory, vytrvale stoupali. Na jedné straně měla cesta pevnou oporu hory, na druhé nic než vysoký sráz. Trpaslíkům chůze podobnými místy ani v nejmenším nevadila. Flint prohlásil, že dokud má pod nohama skálu, trpasličí boty neuklouznou. Tanis si představil, jak po téhle stezce jde Zlatoluna, která se bála výšek, a chvíli si přál, aby věřil v nově nalezené bohy a mohl se k nim modlit, ať ji i její lid ušetří nutnosti podstoupit tuhle těžkou pouť. Jinak mohl jen doufat a moc nadějí si nedělal.

Pokračovali s Flintem dál a zpomalili. Trpaslík sice kráčel po stezce sebejistě, ale Tanis musel být opatrnější. Naštěstí hora uchránila stezku před sněhem, takže nebyla zledovatělá. I tak si musel Tanis dávat pozor, kam šlape, a i když mu výšky nevadily, kdykoliv se podíval přes okraj na balvany dole, něco se v něm zachvělo.

Později odpoledne se dostali k rozsedlině, která byla přesně tak úzká a špatně schůdná, jak vypadala z dálky.

„Utábořím se na noc tady, stěny nás budou chránit před větrem," řekl Flint. „Přejdeme ráno."

Zatímco Tanis hledal v kamenné strži nejlepší ze špatných míst,

kde strávit studenou noc, Flint stál s rukama v bok, rty stisknuté, a hleděl na vrchol, který se nad nimi tyčil. Konečně po dlouhé prohlídce spokojeně zabručel.

„Myslel jsem si to," řekl. „Musíme Řekyvanovi nechat znamení."

„Nechával jsem znamení," upozornil ho Tanis. „Viděl jsi mě. Nebude mít s nalezením stezky potíže."

„Nechci mu ukázat stezku. Pojď se podívat." Flint ukázal na velký balvan. „Co tu vidíš, chlapče?"

„Skálu," řekl Tanis. „Jako všechny kolem."

„Ale ona není jako všechny!" vítězně řekl Flint. „Tahle je žilkovaná – červená a oranžová. Skály kolem jsou šedé."

„Tak se musela skutálet ze svahu. Nahoře je spousta uvolněných balvanů a kamenů."

„Tenhle balvan se neskutálel. Někdo ho sem dal. A proč myslíš, že by to někdo dělal?" zazubil se Flint. Dobře se bavil.

Tanis zavrtěl hlavou.

„Je to základní kámen," prohlásil Flint. „Shoď ho a on s sebou vezme tamhle ten balvan, a ten vezme tamhleten, a než se naděješ, celé se ti to sesype na hlavu."

„Takže chceš, ať Řekyvana varuji, ať tím kamenem nikdo nehýbe," řekl Tanis.

Flint si odfrkl: „V té zimě ti zmrzl mozek, Půlelfe. Chci, abys mu řekl, že jestli je budou pronásledovat, tak až všichni lidé bezpečně přejdou, měl by tenhle kámen shodit. Zavalí to za nimi cestu."

„Radil jsi jim, ať si vezmou krumpáče," vzpomněl si Tanis na ranní rozhovor. Zamyšleně se zadíval na balvan a zavrtěl hlavou. „Vysvětlit něco tak složitého bude těžké, pokud mu nenechám písemný vzkaz. Měl jsi mu ráno něco říct."

„Nebyl jsem si jistý, jestli to najdu. Podle všeho, co jsem věděl, tak *pokud* mí lidé nechali základní kámen – někdy to dělají, a někdy ne – už ho mohl někdo strhnout nebo se to mohlo sesypat samo."

„Což by znamenalo, že by tahle průrva nebyla průchozí," řekl Tanis. „Šli bychom sem zbytečně, jestli tu není jiná cesta ven."

Flint pokrčil rameny. „Podle znamení mého lidu je tohle jediná cesta ven. Jestli je průchozí, nebo ne, se nedá zjistit jinak než sejít podívat."

„Přesto jsi měl Řekyvanovi o základním kamenu říct.“

Flint se na něho zamračil. „Porušuju přísahu svým lidem už tím, že ti to ukazuju, Půlelfe, natož kdybych vybrebtal tajemství smečce lidí.“

Zlostně oddusal a nechal Tanise, ať problém vyřeší. Nakonec půlelf vzal Flintův krumpáč a položil ho vedle základního kamene tak, aby špička ukazovala na něj. Kdokoliv na něho náhodou narazí, si bude myslet, že jim tu upadl nebo ho odhodili. Doufal, že si Řekyvan vzpomene, že se Flint o krumpáčích zmínil, a uvědomí si, že je to vodítko. Úplně jiná otázka je, jestli ho napadne, že je to vodítko, jak za sebou zavalit cestu, pokud je budou pronásledovat.

Flint se pohodlně usadil mezi kameny a žvýkal proužky sušené zvěřiny.

„Přemýšlel jsem nad tím, co jsi říkal o trpaslících a o sdílení tajemství s lidmi. Zdá se mi, že kdybychom se všichni dokázali vidět jako jeden lid, bylo by na světě lépe.“

„Co to bručíš, Půlelfe?“ vyptával se Flint.

„Říkal jsem, že je to zatracená hanba, když nemůžeme věřit jeden druhému.“

„Kdybychom si všichni navzájem věřili, byli bychom všichni šotci,“ řekl Flint. „A kde bychom pak byli? Jdu spát. Vezmi si první hlídku.“

Flint dojedl, zabalil se do přikrývky a lehl si na záda mezi kameny.

Tanis se opřel o šikmou stěnu a hleděl na hvězdnou noc, neschopný posadit se pohodlně.

„Jestli z údolí nevede jiná cesta, jak se Raistlin dostane k Velké lebce?“ zeptal se.

„Nejspíš tam doletí na koštěti,“ zamumlal Flint, široce zívl, vymetl si zpod zad jakýsi kámen, zavřel oči a spokojeně si povzdechl.

„Cítím se jako doma,“ řekl a propletl si prsty na hrudi. Brzy začal chrápat.

❁ ❁ ❁

Raistlin, Karamon a Sturm pokračovali v cestě údolím. Šli celé odpoledne. Do Raistlina jako by někdo vlil nepřirozenou sílu, která mu nedovolila odpočívat, ale hnala ho dál a dál. Karamon často naléhal, aby se zastavili, bylo to však jen plýtvání časem, protože Raistlin si sedl jen na pár chvil, než znovu vstal a neklidně začal popocházet kolem, oči upřené na slunce, které už začalo klesat k odpoledni.

„Západ slunce.“ Nic jiného neříkal, jenom šel dál a dál.

Lesní část údolí skončila a před nimi se rozprostřela otevřená travnatá pláň. Stezka, která je vedla mezi stromy, se ztratila, Raistlin však pokračoval. Vyrazil po zasněžené trávě. Kráčel se sklopenou hlavou a těžce se opíral o hůl. Nedíval se vpravo ani vlevo, upíral oči jen na svoje nohy, jako by se celou vůlí soustředil na to, aby pokládal jednu před druhou. Ruku si tiskl k hrudi. Dech mu rachotil v plicích.

Sturm čekal, že se mág každou chvíli zhroutí, měl však dost rozumu, aby mlčel. Věděl, že jakýkoliv pokus přinutit Raistlina odpočívat povede jen k jedovatému pohledu a jízlivým poznámkám.

„Tohle tvého bratra zabije,“ tiše varoval Sturm Karamona.

„Já vím,“ řekl ustaraně Karamon, „ale on se nezastaví. Zkoušel jsem s ním mluvit. Jenom se rozčílí.“

„Kam tak spěchá? Před námi není nic než pevná kamenná stěna!“

Travnatá pláň, hladká a nedotčená, se táhla asi dvě míle, až náhle skončila příkrou skalnatou stěnou, trčící ze dna údolí. Skála se klenula mezi dvěma horami jako přirozený most.

„Jakmile vyjdeme zpod stromů na prázdnou trávu, všimne si nás i slepý tupý trpaslík.“

Karamon pomalu přikývl a šel dál.

„Nelíbí se mi to, Karamone,“ pokračoval Sturm. „Děje se tu něco divného.“ Chystal se říct „zlého“, ale na poslední chvíli to změnil, aby Karamona nerozhněval. Ten jenom znovu přikývl a šel dál.

Sturm se zastavil, aby popadl dech. Zadíval se za dvojčaty a zavrtěl hlavou.

„Myslím, že by Raistlin mohl Karamonovi přikázat, aby za ním šel do Propasti, a Karamon by ani nezaváhal,“ řekl si. Věrnost bratrovi byla obdivuhodná, ale věrnost má vidět čistýma očima, ne poslepu klopýtat kolem.

Karamon se ohlédl přes rameno: „Sturme? Jdeš?“
Sturm si nahodil vak a šel. Věrnost přátelům je nezpochybnitelná.

9.

JAKÝ FERAGAS?
VZBUĎ MĚ, JESTLI UVIDÍŠ DUCHA.

Když slunce kleslo a Flint s Tanisem se na hoře uložili k spánku, Sturm, Karamon a Raistlin došli ke konci celodenního putování – k holé skále.

Karamon i Sturm zřetelně viděli, že celá pouť přes zasněženou louku skončí ve slepé uličce. Paprsky zapadajícího slunce naplno dopadly na ohromnou kamennou stěnu. Karamon si myslel, že by na ni mohli vyšplhat, jasné světlo však odhalilo skálu tak hladkou, že v dohledu nebyl jediný chyt pro ruku nebo nohu. Stěna byla mírně zakřivená jako strana mísy a tak vysoká, že by i ty nejvyšší obléhací stroje, jaké kdy kdo postavil, dosáhly sotva do poloviny. Nebyly tu žádné jeskyně, pukliny, žádná cesta skrz nebo přes, ale Raistlin k ní stejně mířil s tvrdošíjným odhodláním.

Karamon neříkal nic o tom, že jde po cestě do nikam, nechtěl bratra dráždit. Sturm Raistlinovi nic neřekl nahlas, i když toho hodně bručel pod vousy. Karamon slyšel, jak si rytíř pro sebe mumlá, zatímco se za ním vleče. Věděl, že se Sturm hněvá na něj i na jeho bratra. Sturm věřil, že by se měl Karamon zastavit a přinutit Raistlina k návratu. Sturm předpokládal, že to Karamon neudělá, protože se bratra bojí.

Sturm měl pravdu jen zpola. Karamon se bál bratrova hněvu, kdyby si však myslel, že Raistlin dělá něco špatného nebo nebezpečného, rád by riskoval bratrovy jedovaté poznámky a

přezíravá slova. Karamon si nebyl úplně jistý, jestli je to tenhle případ. Raistlin se choval velmi divně, ale byl odhodlaný a rozhodnutý. Karamon cítil povinnost bratrovo rozhodnutí respektovat.

„Jestli se ukáže, že se plete a my jsme ušli celou tu cestu zbytečně, přemýšlel Karamon, dostane se Sturmovi aspoň zadostiučinění, až bude prohlašovat, já jsem to říkal.“

Pokračovali v pochodu loukou. Jak se údolím natáhly stíny blížící se noci, Raistlin přidal do kroku. Konečně se dostali k základům šedé skalní stěny.

Země byla tichá tím tajemným, těžkým tichem, které přichází se sněhovou přikrývkou. Nebe bylo prázdné stejně jako krajina kolem. Jako by byli jedinými živými tvory na světě.

Raistlin shodil kapuci, až mu spadla na ramena, a zahleděl se na stěnu před sebou. Mrkal a vypadal poněkud užasle, jako by ji viděl poprvé a neměl jasnou představu, kde se tady vzal.

Sturmovi jeho zmatek neunikl.

Rytíř odhodil vak se zbrojí, až to zarachotilo. Ozvěna se odrazila od úbočí a zadrnčela Karamonovi ve všech zubech.

„Tvůj bratr nemá ponětí, kde je, že?“ řekl Sturm zpříma. „Ani co tu dělá.“ Ohlédl se přes rameno. „Brzo bude tma. Můžeme se utábořit vzadu v lese. Když vyrazíme hned…“

Zmlkl, protože ho nikdo neposlouchal. Raistlin se vydal na obchůzku kolem stěny a pečlivě si prohlížel šedý kámen, který se ve světle zapadajícího slunce barvil do oranžova. Popošel pár kroků jedním směrem, a když nenašel, co hledal, otočil se a vykročil zpátky. Nespouštěl oči ze skály. Konečně se zastavil. Smetl sníh, který se na skálu nalepil, a usmál se.

„To je ono,“ řekl.

Karamon se šel podívat. Jeho bratr odkryl značku vydlabanou do kamene asi ve výšce pasu. Karamon poznal, že je to runa, jedno z písmen jazyka magie. Sevřely se mu útroby a přejel mu mráz po zádech. Toužil se bratra zeptat, odkud zná míle dlouhou cestu neznámým, opuštěným údolím, cestu, která končí u téhle obrovité skály, přesně tady. Nezeptal se však, protože se bál, že by mu to Raistlin mohl říct.

„Co… co to znamená?“ zeptal se místo toho.

Sturm se prodral dopředu. Uviděl značku a zamračil se: „Zlo, znamená to zlo.“

„Není to zlo; je to magie,“ řekl Karamon, přestože věděl, že plýtvá dechem. V hlavě Solamnijského rytíře to bylo totéž.

Raistlin si ani jednoho z nich nevšímal. Mágovy dlouhé citlivé prsty lehce, něžně spočinuly na runě.

„Nevíš, kde jsi, Feragasi?“ řekl Raistlin náhle. „Tohle měla být zásobovací cesta pro případ, že bychom byli obleženi, a byla to možnost úniku, kdyby se bitva zvrhla. Vím, že občas těžko chápeš, Feragasi, ale ani ty jsi přece nemohl zapomenout něco tak důležitého.“

Karamon se rozpačitě rozhlédl kolem a zadíval se na bratra. „S kým to mluvíš, Raiste? Jaký Feragas?“

„Ty, samozřejmě,“ popuzeně odsekl Raistlin. „Feragas…“

Raistlin se podíval na Karamona a zamrkal. Položil si ruku na čelo. Oči se mu rozostřily. „Proč jsem to řekl?“ Uviděl runu pod prsty a náhle prudce odtáhl ruku. Prohlédl si stěnu odshora dolů, od jedné strany ke druhé. Otočil se ke Karamonovi a tiše se zeptal: „Kde jsme, bratře?“

„Spas nás, Paladine,“ řekl Sturm. „Zešílel.“

Karamon si olízl suché rty a váhavě řekl: „Ty to nevíš? Tys nás sem přivedl, Raiste.“

Raistlin netrpělivě mávl rukou: „Jenom mi řekni, kde jsme!“

„Východní strana údolí.“ Karamon se rozhlédl kolem. „Pokud vím, musí být Velká lebka někde na druhé straně téhle stěny. Říkal jsi něco o únikové cestě. Kdyby se bitva zvrtla. Co… ehm… cos tím myslel?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Raistlin. Zažíral na zeď a na runu, obočí svraštělé. „Ale zdá se, že si vzpomínám.“

Karamon starostlivě položil bratrovi dlaň na paži. „Nevadí, Raiste. Jsi vyčerpaný. Měl bys odpočívat.“

Raistlin ho neposlouchal. Hleděl na stěnu a tvář se mu rozjasnila. „Ano, tak je to správně,“ řekl tiše. „Když se dotknu téhle runy…“

„Raiste, ne!“ Karamon popadl bratra za paži.

Raistlin se ohnal holí a udeřil ho do zápěstí. Karamon vyjekl a

stáhl ruku zpět. Raistlin se runy dotkl a silně na ni zatlačil.

Část stěny, do které byla runa vytesaná, se propadla a zajela asi tři palce do zdi. Zevnitř kamenné zdi se ozval skřípot, následovaný hlasitým lupnutím a zanaříkáním. Na zdi se objevil obrys obdélníkových dveří, vysokých asi pět stop. Dveře se zachvěly a sníh, který se na skále držel, opadal. Pak zvuky utichly. Nic dalšího se nestalo.

Raistlin stál a mračil se na ně.

„Mechanismus musí být nějak poškozený. Feragasi, opři se ramenem do dveří a zatlač. Ty taky, Denubisi. Bude třeba, abyste se do nich opřeli oba."

Ani jeden z mužů se nepohnul.

Raistlin se na oba podrážděně podíval. „Na co čekáte? Až se vám vrátí mozek z cest? Věřte mi, to se nedočkáte. Feragasi, přestaň tam stát s otevřenou pusou jako vykuchaná ryba a udělej, co ti přikazuji."

Karamon prostě hleděl na své dvojče s ústy dokořán. Sturm se řádně zamračil a o krok couvl.

„S temnými kouzly nebudu mít nic společného," prohlásil.

Raistlin se nevesele zasmál.

„Kouzlo? Jsi pitomý? Tohle není kouzlo. Kdyby byly tyhle dveře kouzelné, byly by spolehlivé! Tahle značka není kouzelná runa. Je to trpasličí runa pro slovo ‚dveře'. Mechanismus je tři sta let starý, takže se zasekl. To je všechno."

Otočil se k bratrovi. „Feragasi…"

„Nejsem Feragas, Raiste," tiše řekl Karamon.

Raistlin se na něj zadíval, v očích se mu zajiskřilo a tiše odpověděl: „Ne, nejsi. Nevím, proč ti tak pořád říkám. Karamone, prosím, nemáš se čeho bát. Prostě se opři ramenem do dveří…"

„Počkej chviličku, Karamone." Sturm mohutného muže zastavil, zrovna když se chystal poslechnout. „Tohle možná není kouzlo, jak říká…" přejel dveře temným pohledem, „ale já bych přesto rád věděl, jak tvůj bratr věděl, že tady jsou."

Raistlin se na rytíře pronikavě zadíval a Karamon se přikrčil. Čekal, že se bratr po rytíři rozmáchne. Karamon byl polapený mezi bratrem a přáteli. Nenáviděl to. Při jejich hádkách se mu svíral žaludek. Věnoval Sturmovi žalostný pohled, prosil ho, ať to nechá

být. Koneckonců, jsou to přece jenom dveře…

Bratr se neohnal. K výbuchu vzteku, kterého se Karamon bál, nedošlo. Raistlin stiskl rty. Podíval se na dveře, podíval se na stopu, kterou nechal ve sněhu, na stopu, jež se táhla zpátky k lesu a celým údolím. Podíval se na Sturma a na rtech se mu objevil náznak úsměvu.

„Nikdy jsi mi nedůvěřoval, Sturme Ostromeči," tiše prohlásil Raistlin, „a já nevím proč. Pokud je mi známo, nikdy jsem tě nezradil. Nikdy jsem ti nelhal. Pokud jsem si občas nechal nějakou informaci pro sebe, myslím, že na to mám právo. Abych byl upřímný," dodal Raistlin a pokrčil rameny, „nevím, jak jsem ty dveře našel. Nevím, odkud vím, že tady jsou. Nevím, jak jsem věděl, jak je otevřít. Můžu říct jenom to, že jsem to věděl."

Když se Sturm chystal ozvat, zvedl ruku. „Vím i tohle. Za těmi dveřmi najdeme chodbu, která nás dovede přímo do pevnosti Žaman, která je teď známá jako Velká lebka."

Raistlin se podíval na dveře a povzdechl si. „Nebo tam aspoň kdysi vedla. Tunel mohl být při výbuchu taky zničen."

„Teď, když jsi tak otevřený a upřímný," řekl Sturm zamračeně, „zřejmě předpokládáš, že napochodujeme přímo dovnitř."

„Buď tak, nebo strávíš několik dalších dnů pátráním po cestě přes tyhle hory, a pak ještě další dny jejich přechodem," odvětil Raistlin. „Je to na tobě, pane rytíři. Co bys raději? Karamon a já půjdeme v zájmu ušetření času tudy. Že ano, bratře?"

„Jistě, Raiste," řekl Karamon.

Sturm se na dveře pořád mračil.

„No tak, Sturme," zašeptal Karamon. „Nechceš se plahočit přes hory. Možná nikdy nenajdeš cestu. Jak říká Raist, ty dveře nejsou kouzelné. Postavili je trpaslíci. Podobné dveře jsme viděli v Pax Sarkasu. A pokud jde o to, jak o nich Raistlin věděl, tak na tom nezáleží. Možná si o tom přečetl někde v nějaké knize a prostě na to zapomněl."

Sturm si přítele pozorně prohlédl, pak se usmál a položil mu ruku na rameno. „Kdyby byli všichni lidé tak věrní a důvěřiví jako ty, Karamone, byl by svět lepší místo. Bohužel," přesunul pohled na Raistlina, „to tak není. Přesto, jak říkáš, nám tohle ušetří čas a

námahu.“

Sturm přešel ke dveřím a opřel se ramenem o kámen, Karamon se k němu připojil a oba se do dveří zapřeli. Nejdřív se ani nepohnuly; klidně mohli tlačit do úbočí hory. Znovu zabrali, zarytí patami v zemi, a náhle kamenný blok povolil a vklouzl dozadu. Pohnul se na ocelové kolejnici tak rychle, že Karamon ztratil oporu a upadl. Sturm taky klopýtl a jen tak tak se zachytil.

Slunce zmizelo. Jediným světlem na nebi teď byly poslední paprsky, a i ty brzy zmizí.

„*Širak,*“ řekl Raistlin, zvedaje hůl. Krystal na vrcholku, pevně sevřený ve zlatém pařátu, se prudce rozsvítil. Raistlin prošel kolem bratra a Sturma, který váhavě stál kousek od otvoru ve stěně, a vešel do chodby.

Světlo se odráželo od asi šest stop dlouhých ocelových kolejnic, mířících přímo do chodby. Ty se po šesti stopách rozdělily, část se stočila doleva a zamířila ke stěně a zbytek pokračoval chodbou, až zmizel ve tmě. Raistlin se zájmem zkoumal mechanismus.

„Podívejte se na tohle,“ ukázal jim. „Dveře jsou usazené na kolech, která jedou podél kolejnic. Pak se dají odstrčit k téhle stěně, aby byly z cesty.“

Na kolejích stály za sebou čtyři vozíky. Pořád byly v dobrém stavu, protože byl průchod pod horou pečlivě zapečetěný. Podlaha i stěny byly suché. Raistlin nahlédl do vozíků. Byly prázdné a podle toho, jak vypadaly, je nikdy nikdo nepoužil.

„Zásobovací vozy mohly zajet až do tunelu a vykládali je rovnou do těchhle vozíků. Ty potom táhli nebo tlačili po kolejích chodbou až do Zamanu. Tak se dala pevnost zásobovat i v době obležení, a pokud byla porážka nevyhnutelná, mohli její obyvatelé tuhle cestu využít k útěku.“

„Vůbec to nedává smysl,“ prohlásil Karamon, když vešel dovnitř a rozhlížel se kolem.

„Co nedává smysl?“ zeptal se jeho bratr netrpělivě.

„Podle Flinta, když čaroděj viděl, že bude poražen, rozhodl se zabít sám sebe i s tisíci vlastních vojáků.“ Karamon ukázal do tunelu. „Proč by to dělal, kdyby mohl utéct do bezpečí?“

„Máš bod, bratře,“ řekl Raistlin zamyšleně. „Je to divné. Rád

bych věděl…“

„Co?“ zeptal se Karamon.

„Nic.“ Raistlin potřásl hlavou, ale zůstal zamyšlený.

„Cha! Ten čaroděj byl blázen,“ rezolutně prohlásil Sturm, „zničilo ho vlastní zlo.“

„Fistandantilus byl leccos,“ tiše řekl Raistlin, „ale blázen nebyl.“ Setřásl ze sebe zadumání. „Plýtváme časem na zbytečné spekulace. Nejspíš se nikdy nikdo nedoví, co se v Zamanu nakonec doopravdy stalo.“

Další průzkum chodby odhalil skladiště zbraní a zbroje trpasličí výroby, pochodně a lucerny, krumpáče a ostatní nářadí, zásoby jídla a soudky piva. Všechno jídlo sežraly krysy. Soudky byly taky prázdné, což Karamona zklamalo, i když bratr prohlásil, že pivo, které by tu leželo staletí, by těžko bylo k pití.

Sturm zapálil jednu z pochodní a vydal se na průzkum, hledaje stopy nebo jiné známky toho, že by tunel mohl být obývaný. Propátral asi míli chodby, než se vrátil a ohlásil, že nenašel nic, co by naznačovalo, že by tudy chodil někdo živý. Zachmuřeně zdůraznil slovo „živý“ a všem jim tak připomněl, že prý ve Velké lebce straší.

Raistlin se usmál a nic neřekl.

Karamon navrhl, aby strávili noc u vchodu a dál se vydali až zítra. Raistlin by byl naléhal, věděl však, že by nedošel daleko a zhroutil by se. Přestože málem padal únavou, byl nedočkavý a nedokázal se uvolnit.

Něco málo snědl a vypil čaj. Karamon a Sturm se usadili a probírali to, co věděli o Válkách o trpasličí bránu. Většina jejich znalostí čerpala z Flintových příběhů. Raistlin se potloukal tunelem, upřeně hleděl do tmy a přál si, aby tou tmou dokázal proniknout a vylákat z ní její tajemství. Nakonec, když byl tak vyčerpaný, že nedokázal udělat ani krok, si lehl na přikrývky a okamžitě upadl do hlubokého spánku.

Karamon a Sturm probírali, jestli mají či nemají zatlačit kamenné dveře zpátky na místo a tak tunel zavřít a zapečetit. Rozhodli se nechat ho otevřený, kdyby potřebovali rychle uniknout.

Jak řekl Sturm, když se balil do přikrývky: „Víme, co je venku. Nevíme, co je uvnitř.“

„A víme, že nás nikdo nesleduje,“ prohlásil Karamon a zívnul.

Jak se ukázalo, oba se mýlili. Venku byli Tas a Tika a šli po jejich stopách.

❁ ❁ ❁

V poledne se Tasovi a Tice konečně podařilo vyklouznout od praní prádla. Když nastal čas roztáhnout mokré oblečení a lůžkoviny přes keře, aby uschly, Tika se dychtivě přihlásila. Rychlé šťouchnutí do žeber způsobilo, že se přihlásil i Tas. Tasovi už se předtím podařilo donést jejich vaky a ukrýt je pod ztrouchnivělý kmen. Teď je vytáhli, zahodili prádlo, které měli věšet, a vyklouzli z tábora.

Snadno našli stopu tří mužů. Rozeznávali stopy Raistlinových úzkých chodidel, sníh smetený okrajem pláště i otisky hole. Větší Karamonovy stopy byly vždycky blízko menších bratrových a těžké Sturmovy otisky zůstávaly vzadu a kryly jim záda.

Tika si velmi dobře uvědomovala, že ztratili drahocenný čas a mají jen půl dne, než padne tma, a tak se snažila co nejvíc si pospíšit. Ukázalo se však, že je to těžké, protože Tasslehoffa neustále rozptylovalo všechno, co viděl, a neustále zkoušel vyrážet na průzkum. Tika se s ním o tom buď musela dohadovat a násilím ho držet na uzdě, nebo, když se zrovna podívala jinam, musela šotka honit.

Když padla noc, byli oba ještě v lese.

„Musíme se zastavit,“ řekla Tika sklesle. „Kdybychom šli dál, mohli bychom ve tmě ztratit stopu. Vypadá tahle mýtinka jako dobré tábořiště?“

„Stejně dobré jako každé jiné,“ řekl Tas. „Nejspíš tam jsou vlci a chystají se nás roztrhat, ale jestli zapálíme oheň, můžeme se ubránit.“

„Vlci?“ Tika se nervózně podívala k temnému lesu.

Z Útěšína a hostince Poslední domov, kde dřív pracovala jako číšnice, už urazila hodný kus cesty. Vydala se na výpravu, jakou nikdy nečekala. Stejně tak nečekala, že se na výpravě zamiluje, a už vůbec ne do Karamona Majereho, který ji nemilosrdně škádlil, když byla malá, a říkal jí „mrkvová hlava“, „pihatka“ a „kostnatý zadek“.

Samozřejmě, teď už jí tak neříkal. Nikdo jí tak neříkal. Tika se

pěkně zakulatila; až moc pěkně, pomyslela si, když se porovnala s ladnou, štíhlou Lauranou. Tiku, baculatou, se širokými rameny a silnými, svalnatými pažemi, které se vypracovaly léty přenášení těžkých táců s jídlem a zvedání džbánků piva, vždycky těšilo, když ji někdo popisoval jako „pěknou“. Rusé vlasy, zelené oči a zářivý úsměv uchvátily v Útěšíně nejedno srdce a teď mezi nimi bylo i Karamonovo, jako to nejcennější.

Ale teď je tady, daleko od domova, daleko od všeho, co vůbec připomíná domov, když na to přijde. Tráví noc v temném – velice temném – lese a jediným společníkem jí je šotek. Třebaže byl Tasslehoff její nejlepší přítel a byla moc ráda, že je s ní, nemohla si pomoci a přála si, aby nemluvil tak hodně a tak hlasitě, a hlavně aby nevyskakoval při každém podivném zvuku a dychtivě nevykřikoval: „Slyšela jsi to, Tiko? Znělo to jako medvěd!“

Tika během společného putování strávila spoustu nocí v divočině, ale vždycky ve společnosti zkušených válečníků, kteří věděli, jak se bránit. Tika sama se zapletla do několika bojů, ale zatím jedinou zbraní, kterou se s nadšením rozmáchla, byla těžká železná pánev. Našla meč, často jí však říkávali, že je s ním nebezpečná jenom sama sobě, a ona dobře věděla, že je to pravda.

Neměla v úmyslu strávit noc o samotě. Hodlala ji strávit s Karamonem. Věděla, že až je doženou, Sturm ani Karamon ji nepošlou zpátky samotnou a bez ochrany, ať by Raistlin namítal cokoliv. Museli by vzít ji i Tasslehoffa s sebou a ona by mohla Karamona udržet stranou od všech potíží, do kterých ho jeho bratr nejspíš dostane.

Kousek vedle něco zapraskalo a Tice se zastavilo srdce.

„Co to bylo?“ zalapala po dechu.

Tas už byl ospalý a chystal se spát.

„Asi goblin,“ prohlásil netečně. „Máš první hlídku.“

Tika tlumeně vykřikla a popadla meč.

„Neboj se,“ řekl Tas, zívl a přetáhl si přikrývku přes hlavu. „Goblini skoro nikdy neútočí v noci. V noci útočí duchové a ghúlové.“

Tiku to uklidnilo a hned znovu vyplašilo.

„Myslíš, že jsou tu duchové?“ zeptala se zděšeně.

„Poblíž není žádný hřbitov, aspoň jsme žádný nenašli, tak myslím, že ne,“ řekl Tas poté, co se nad otázkou chvilku zamyslel. S dalším širokánským zívnutím dodal: „Jestli se ukáže duch, určitě mě vzbuď, Tiko. Nechtěl bych si to nechat ujít.“

Tika přesvědčovala sama sebe, že zapraskání, které předtím slyšela, byl jelen, a ne medvěd nebo vlk, rychle však přihodila na oheň další dřevo. Potom si uvědomila, že je oheň prozradí nepřátelům. Vyděšeně uvažovala, jestli ho nemá uhasit.

Než se dokázala rozhodnout, oheň začal skomírat a už neměli nic na přiložení. Tika se bála odejít pro dřevo, a když zmizelo mihotavé světlo posledního uhlíku, seděla potmě, svírala meč a nenáviděla Tasslehoffa, že si tak klidně a pokojně spí, když jsou kolem nich duchové, goblini, vlci a další strašlivé věci.

Strach je však vyčerpávající, nemluvě o tom, že strávila půl dne taháním vody a kroucením mokrého prádla a druhou půlku couráním po lese. Tice klesla hlava. Ruka, držící meč, uvolnila sevření.

Těsně před usnutím ji napadlo, že na hlídce člověk nemá nikdy usnout.

10.

VZPOMÍNKY Z MINULOSTI. NADĚJE PRO BUDOUCNOST. KUDLY.

é noci si vzal první hlídku Sturm. Karamon si vzal druhou. Raistlina nežádali, aby hlídal. Sturm by mu nedůvěřoval a Karamon prohlásil, že je bratr příliš slabý; Raist potřebuje spát.

Noc plynula v tak naprostém klidu a tichu, že měl Sturm potíže zůstat vzhůru. Nakonec musel přecházet tunelem tam a zpátky, aby zahnal touhu zavřít oči. Když pochodoval, myšlenky se mu jako obvykle, když byl sám, zatoulaly k časům, které strávil v Solamnii. Byly to hořkosladké časy, víc hořké než sladké.

Rytířstvo, které kdysi bývalo v Solamnii tak vážené, už dávno upadlo v hanbu. Mělo to mnoho příčin. Pohroma přinesla smrt a zkázu do všech částí Krynnu, Solamnii nevyjímaje. Krátce po neštěstí se Solamnii začaly šířit zvěsti, že rytíři dostali od bohů moc, která měla Pohromě zabránit, ale selhali a nezastavili ji.

Lidé, kteří přišli o všechno – o domovy, živobytí, přátele i rodiny – byli rádi, že mohou někoho obvinit, a rytíři byli snadný terč. Přidejte k téhle situaci ty, kdo vždycky žárlili na moc rytířů, a ty, kdo věřili, ať právem či neprávem, že rytíři zbohatli na úkor chudých, a není divu, že směs vybuchla.

Lůza zaútočila na rytířské dvorany a hrady. Za takových okolností nemohli rytíři zvítězit. Pokud se chátře bránili a zabíjeli lidi, označovali je za vrahy. Když se lůze nepostavili, riskovali vše, včetně životů. Nepokoje v Solamnii na chvíli utichly, ale pak znovu

vystrčily nestvůrné hlavy. Rytíři se zoufale pokoušeli dát zemi mír a stabilitu a na některých místech by se jim to i podařilo, ale protože byl jejich řád roztříštěný, jednotliví rytíři se nikdy dlouho neudrželi u moci.

Sturmova rodina se usilovně snažila udržet na dědičném území mír a dařilo se jí to déle než jiným, protože poddaní si Ostromečů vážili a ctili je. Do jejich měst a vesnic však přicházeli cizinci a podněcovali potíže, jako po celé Solamnii. Ve skutečnosti to bylo propracované úsilí Temné královny, která podkopávala moc svých nesmiřitelných nepřátel. Tehdy to však nikdo nevěděl. Angriff Ostromeč předvídal potíže a poslal manželku se synem na jih do Útěšína, města ve stromech, které bylo dlouho známé jako bezpečné útočiště těch, kdo jsou v úzkých.

Sturm v Útěšíně vyrostl, odchovaný matčinými příběhy o dávné rytířské slávě. Četl a studoval Instrukci – zákoník, který rytíři sestavili – a žil podle přísahy *Est Sularus Oth Mithas*. „Má čest je můj život.“ Měli s matkou jen málo zpráv ze severu a ty, které zaslechli, byly špatné. Pak přišel čas, kdy neměli vůbec žádné zprávy. Když matka zemřela, Sturm se rozhodl vyhledat otce a odcestoval na sever do Solamnie.

Našel sídlo své rodiny v troskách, nejen vypleněné, ale i spálené a zbořené. Nedokázal najít otce ani zjistit, co se Angriffu Ostromeči stalo. Někteří říkali to, jiní ono. Nikdo nevěděl nic jistě. Sturm věřil, že otec musí být mrtvý, jinak by mu nic nezabránilo vrátit se a hlásit se o hrad svých předků.

Otec byl možná mrtvý, ale jeho dluhy byly velmi živé. Angriff si hodně půjčoval a dával v zástavu svoje léna, aby udržel zemi v dobrém stavu a zajistil pomoc chudým a zbídačelým lidem, kteří žili pod jeho ochranou. Sturmovi neunikla hořká ironie skutečnosti, že na otcovo sídlo zaútočili právě ti, kteří žili jen díky otcově pomoci. Sturm byl nucen odprodat území svých předků, aby mohl dluhy zaplatit. Když skončil, zůstaly mu jen otcův meč a zbroj. A čest.

Na tohle všechno Sturm myslel, když se na hlídce procházel temnotou tunelu a na cestu mu svítilo jen mdlé světlo lucerny. Noc předtím, než se vrátil do Útěšína, jediného domova, který kdy měl, Sturm navštívil hrobku Ostromečů, v níž odpočívali jejich mrtví.

Pohřební komora ležela v troskách kaple a dalo se do ní vstoupit jen zamčenými bronzovými dveřmi. Klíč byl ukryt v kapli. Dav se očividně pokoušel dveře vyrazit; nejspíš doufal, že za nimi najde poklad. Dveře však držely pevně, stejně jako po celá staletí předtím Ostromečové.

Sturm našel ukrytý klíč, otevřel dveře a vešel, tiše a uctivě, do hrobky, oči zpola oslepené slzami. V šeru tu stály náhrobky jeho předků. Na sarkofázích leželi kamenní rytíři, ve vytesaných rukách vytesané meče. Sturmův otec neměl náhrobek, protože nikdo nevěděl, kde je pohřbeno jeho tělo. Sturm položil na podlahu růži, na otcovu památku. Pak klekl na kolena a prosil předky, aby mu odpustili, že je zklamal.

Sturm tehdy bděl celou noc. Když se do krypty vplížilo světlo jitra, ztuha vstal a vážně přísahal na meč, jenž byl vším, co mu zůstalo, že obnoví čest a slávu Ostromečů. Pak kryptu opustil, zavřel a zamknul za sebou bronzové dveře. Klíč si nechal u sebe, dokud se nenalodil na palubu lodi plující zpět do Abanasinie. Za stříbrného světla Solináru vyšel na palubu a předal klíč hlubinám oceánu.

A pořád neudělal nic, aby přísahu naplnil.

Přecházel tunelem odměřenými kroky, ponořený v melancholických myšlenkách, když ho náhle někdo vyrušil.

„Přestaneš s tím pochodováním?“ popuzeně se dožadoval Raistlin. „Nemůžu spát, když tu kolem pořád dupeš.“

Sturm se zastavil a postavil se mágovi.

„Co doufáš, že na tom prokletém místě najdeš, Raistline? Co je tak důležité, že pro to riskuješ naše životy?“

Sturm z Raistlina viděl jen podivné zornice podobné přesýpacím hodinám a duhovky, jež se leskly ve světle lucerny. Ve skutečnosti odpověď nečekal, a tak ho zaskočilo, když Raistlin ze tmy řekl chladným a jasným hlasem: „A co ty doufáš, že ve Velké lebce najdeš?“

Když Sturm neodpověděl, Raistlin pokračoval. „Jistě ses nerozhodl jít s námi z lásky ke mně. Víš, že Karamon a já se o sebe dokážeme postarat, tak proč jsi šel?“

„Nepotřebuji se s tebou vybavovat, Raistline,“ odsekl Sturm. „Po mých důvodech ti nic není.“

„Charasovo kladivo," řekl Raistlin. „S" ve jméně protáhl do zasyčení.

Sturm se polekal. O Kladivu mluvil jen s Tanisem. Nejdřív se chtěl odvrátit, nedokázal však odolat výzvě.

„Co ty víš o Kladivu?" zeptal se tiše.

Raistlin vydal chraptivý, skřípavý zvuk. Možná to bylo hořké zasmání nebo si jenom odkašlával. „Zatímco jste si s mým bratrem otloukali hlavy dřevěnými meči, já jsem studoval. Vysmíval ses mi pro to, a teď si ke mně přiběhneš pro odpovědi."

„Nikdy jsem se ti nevysmíval, Raistline," tiše řekl Sturm. „Můžeš si o mně myslet cokoliv, ale aspoň to mi musíš přiznat. Často jsem tě chránil, jako tehdy, když se tě lůza chystala použít jako obětinu hadímu bohu. Jestli chceš vědět, chovám k tobě odpor kvůli tomu, jak mizerně zacházíš se svým bratrem."

„Co je mezí mnou a bratrem, je mezi mnou a bratrem, Sturme Ostromeči," odsekl Raistlin. „To nemůžeš pochopit."

„Máš pravdu, nechápu to," studeně odvětil Sturm. „Karamon tě má rád. Položil by pro tebe život, a ty se k němu chováš jako k odpadu. Teď musím jít spát, takže ti přeji dobrou noc…"

„Kladivu, které je teď známo jako Charasovo kladivo, se původně říkalo Kladivo cti," řekl Raistlin. „Bylo vytvořeno na počest Reorxova kladiva, které bůh použil k vykování světa. Kladivo cti bylo symbolem míru mezi lidmi Ergotu, qualinestskými elfy a thorbardinskými trpaslíky. Během Třetí dračí války dostal kladivo veliký rytíř Huma Drakomor a spolu s kouzelnou Stříbrnou paží ho použil k vykování prvních dračích kopí. Zahnali Temnou královnu zpět do Propasti, kde od těch dob přebývá, nebo kde spíš až dosud přebývala.

Za časů Nejvyššího krále Duncana a Válek o trpasličí bránu předali Kladivo cti do rukou Charasovi, hrdinovi, trpaslíkovi tak ctěnému, že na jeho počest Kladivo přejmenovali. Naposledy bylo Kladivo spatřeno během války v Charasových rukou, hrdina však opustil bojiště předčasně, zarmoucený, že musí bojovat s vlastním lidem. Odnesl Kladivo s sebou zpátky do Thorbardinu a od té doby se o něm neví, neboť brány horského království byly zapečetěny a ukryty před světem."

Raistlin se odmlčel, nadechl se a dodal: „Ten, kdo Kladivo znovu získá a použije je k vykování dračích kopí, bude veleben jako hrdina. Nalezne věhlas a bohatství, čest a slávu.“

Sturm se na Raistlina stísněně podíval. Mluví mág jen tak obecně, nebo mu nahlíží do nejskrytějších myšlenek?

„Musím se jít trochu vyspat,“ prohlásil Sturm a odešel vzbudit hlasitě chrápajícího Karamona.

„Kladivo není ve Velké lebce,“ řekl mu Raistlin. „Pokud ještě existuje, je v Thorbardinu. Jestli hledáš Kladivo, měl jsi jít s Tanisem a Flintem.“

„Říkal jsi, že klíč k Thorbardinu leží ve Velké lebce,“ řekl Sturm.

„Ano,“ odvětil Raistlin, „ale odkdy mě někdo poslouchá?“

„Tanis tě poslouchá,“ řekl Sturm, „a proto mě poslal s tebou a tvým bratrem, aby se ujistil, že jestli najdeš klíč, doručíš mu ho.“

Na to neměl mág co říct, za což byl Sturm vděčný. Rozhovory s Raistlinem ho vždycky zneklidnily a zanechávaly v něm pocit, že všechny jeho skvělé představy o světě jsou ve skutečnosti zčernalé a poskvrněné.

Sturm probudil Karamona. Mohutný muž zažíval, protáhl se a převzal hlídku. Sturm byl unavený a skoro vzápětí se ponořil do hlubokého spánku. Ve snech rozbíjel Charasovým kladivem bronzové dveře rodinné hrobky.

❁ ❁ ❁

Všem poutníkům uplynula noc, aniž se něco přihodilo. Ti, kdo drželi hlídku, nic neviděli ani neslyšeli. Ti, kdo nehlídali – Tika a Tasslehoff – nerušené spali. Vševidoucí oči na ně dohlížely.

Pomalu a zdráhavě se rozbřesklo. Slunce se snažilo prorazit hustá, šedivá mračna, avšak zoufale selhalo a nakonec se uraženě schovalo. Nebe hrozilo deštěm či sněžením, přestože nepršelo ani nesněžilo.

Když šedé a matné slunce osvětlilo vstup do tunelu, Sturm, Karamon a Raistlin se znovu vydali na cestu. Přemýšleli, jestli za sebou zavřít vchod a zasunout kamenné dveře zpátky na místo.

Prozkoumali mechanismus, ale nikdo z nich, dokonce ani

Raistlin, nedokázal říct, jak ho znovu spustit a dveře otevřít, jestli je zavřou. A i kdyby na to přišli, mechanismus už se jednou zasekl. Mohlo by se to stát znovu. Pak by tu byli v pasti. Neměli ponětí, co najdou před sebou. Tunel může být zavalený, a v tom případě by museli přiznat porážku a vrátit se, odkud přišli. Dohodli se tedy, že nechají dveře otevřené.

Trojice pokračovala tunelem a na cestují svítil krystal na vrcholku Raistlinovy hole. Sturm nesl lucernu, protože se mu nezamlouvala představa, že by je mohl Raistlin náhle, jediným slovem, uvrhnout do tmy.

Tunel, vybudovaný trpasličími staviteli, mířil přímo do nitra skály. Stěny byly otesané nahrubo, podlaha docela hladká. Nebylo tu ani stopy po tom, že by uvnitř někdy někdo byl.

„Kdyby trpaslíci prchali z obležené pevnosti, našli bychom odhozenou zbroj, polámané zbraně, těla," řekl Karamon. „Tohle nikdy nepoužívali."

„Což nahrává teorii, že Fistandantilus neshodil Žaman úmyslně," podotkl Raistlin. „Výbuch byl neúmyslný."

„A co ho teda způsobilo?" zvědavě se zeptal Karamon.

„Odporná kouzla," prohlásil Sturm.

Raistlin zavrtěl hlavou. „Nevím o žádném kouzlu, odporném ani jiném, které by dokázalo zničit tak mohutnou pevnost. Podle Flinta výbuch zpustošil zem na míle kolem Zamanu. Moudří už dlouho přemýšlejí, co se v té pevnosti mohlo doopravdy stát. Třeba to budeme my, kdo objeví pravdu."

„A ty o tom napíšeš pojednání, bezpochyby," řekl Sturm, „a přečteš ho nahlas na příštím Konkláve čarodějů."

„To bych mohl," usmál se Raistlin.

Všichni tři šli dál.

❁ ❁ ❁

Tasslehoff probudil Tiku hubováním, že usnula. Určitě jí unikli všichni duchové, kteří je možná v noci navštívili.

Tika sama sobě vynadala a začervenala se, když si představila, jak by jí za usnutí na hlídce vyhuboval Karamon. Podrážděně řekla

Tasovi, ať sklapne a hne sebou. Znovu našli stopu trojice, která tudy šla před nimi, a umíněně vyrazili za ní.

I Tika s Tasem vstali brzy, aby nahradili ztracený čas. Tika měla špatnou náladu, tížil ji nedostatek spánku a vědomí, že je daleko od domova a od pomoci. Byla na Tase nevrla a nechtěla si povídat, dokonce ani o tak zajímavých klevetách, jako byl Tasslehoffův objev, že si nejvyšší Hledač Hederik schovává vlastní tajné zásoby jídla.

Tika kráčela stezkou, oči upřené na zem, sledovala stopy ve sněhu a bojovala se silným nutkáním otočit se a rozběhnout se zpět do osady. Kdyby dokázala najít způsob, jak vklouznout zpátky, aniž by se kdokoliv dozvěděl, že byla pryč, udělala by to.

Tika by si dokázala vymyslet přijatelnou historku, věděla však, že Tasslehoff by nikdy nesvedl držet pusu, a děsila se představy, že se jí lidé vysmějí a řeknou, že utíkala za Karamonem jako nějaká zamilovaná holka.

Ke cti jí sloužilo, že nepokračovala jen ze strachu, že se zesměšní. Tika měla široké srdce, hluboce Karamona milovala a opravdu se o něho bála. Protloukala se podél stezky i kvůli tomu, aby ho snad mohla zachránit před Raistlinovými pletichami.

Pokud šlo o Tase, ten byl šťastný, že je znovu na cestě za dobrodružstvím.

Asi v polovině dopoledne došla dvojice na okraj lesa a spatřila, jak stopa míří pustou, sněhem poprášenou loukou.

„Podívej, Tiko!“ vzrušeně ukázal Tas, když se přiblížili k hoře. „Je tam jeskyně. Jejich stopa vede do té jeskyně!“

Tas popadl Tiku za ruku a zatahal za ni, aby ji popohnal.

„Mám moc rád jeskyně. Nikdy nevíš, co uvnitř najdeš. Vyprávěl jsem ti někdy o tom, jak jsem jednou vešel do jeskyně a tam byli dva zlobři a hráli kudly a nejdřív mě chtěli roztrhat, kousek po kousku, a sníst mě. Chtěli začít nohama. Nevěděl jsem to, ale zlobři považují šotčí nohy za pochoutku. Každopádně, řekl jsem těm zlobrům, že jsem v kudlách opravdu dobrý, lepší než oni, a vsadil jsem se s nimi, že jestli vyhraju, tak mě nesní. Samozřejmě museli hrát, protože jsem se vsadil. Zlobři mi podali nůž, který jsem měl hodit, ale já jsem je místo toho bodl do kolen. Tak mě nemohli honit a já jsem unikl

snědení. Umíš hrát kudly, Tiko, kdyby v té jeskyni byli zlobři a chtěli nás sníst?“

„Ne,“ řekla Tika. Vůbec *neměla* ráda hluboké jeskyně a srdce se jí rozbušilo, když si představila, že má do jedné vejít.

Tas se ji chystal zahrnout dalšími podrobnostmi o zlobrech, ale Tika mu nařídila, ať sklapne, a když nezmlkl, zatahala ho za čupřinu a pohrozila mu, že mu vyškube vlasy, jestli pro milost boží nebude zticha a nenechá ji přemýšlet.

Tas si nebyl jistý, o čem musí Tika přemýšlet, ale měl svou čupřinu rád, a i když nevěřil, že by mu ji doopravdy vyškubala, nechtěl to riskovat. Tika pořádně zbledla a tiskla rty, a kdykoliv si myslela, že se Tas nedívá, otřela si slzu.

Stopy, které sledovali, vedly přímo do jeskyně. Ukázalo se, že je to tunel. Uvnitř byly blátivé stopy, otisky velkých bot. Tika věděla, že Karamon a ostatní šli tudy.

„Rozsviť lucernu!“ řekl Tas. „Podíváme se, co tam je.“

„Nevzala jsem lucernu,“ vyděšeně odpověděla Tika.

„Nevadí!“ vykřikl Tas, který šátral ve tmě. „Našel jsem celou kupu pochodní.“

„To je dobře,“ řekla Tika. Hleděla do tmy, která se před nimi táhla dál a dál, a cítila, jak se jí podlamují kolena a žaludek se mění v rosol.

Tasovi se podařilo zapálit jednu z pochodní. Procházel se kolem, nahlížel do vozíků a prohlížel si stěny. „Hele, Tiko, podívej! Pojď sem! Podívej se na to!“

Tika se nechtěla podívat. Chtěla se otočit a utíkat, utíkat celou cestu zpět až do tábora. Ale pak by Tas všem řekl, že Tika utekla jako velké vystrašené děcko. Stiskla zuby a šla se podívat, co našel. Doufala, že to nebude nic příliš strašného.

Tas ukazoval na stěnu. Bylo tam uhlíkem nakreslené srdce. Uprostřed srdce bylo napsáno „Tika“.

„Vsadím se, že to kreslil Karamon,“ zazubil se Tas.

„Já se taky vsadím,“ tiše řekla Tika. Cítila, jak jí srdce štěstím stoupá až k nebesům. Vydala se chodbou do temnoty.

11.

OTÁZKA VÍRY. KONEC TUNELU. LIDOŽRAVÁ STARÁ GMIT.

lint a Tanis se prodírali průsmykem, který nebyl ani tak průsmykem jako spíš hlubokou trhlinou. Tanis si představoval uprchlíky, jak se pokoušejí projít touhle kamenitou, úzkou soutěskou, s dětmi v závěsu, a horečně doufal, že k tomu nedojde. Větší část dopoledne strávili kličkováním mezi balvany a drápáním se přes sesuvy kamení, až se po hodinách dřiny konečně vynořili na druhé straně.

Flint ukázal bojovou sekerou. „No, tady to máš, Půlelfe," řekl. „Thorbardin." Tanis se podíval na krajinu pod nimi. Popelavě šedé pláně vedly k tmavě zeleným úpatím hor, hustě zarostlým borovicemi, z nichž čněla netečná šedá tvář nejvyššího štítu Karoliského horského pásma.

Tanis si horu prohlížel s bezútěšným ohromením. „Nic tam není."

„Jo," řekl Flint s pochmurnou spokojeností. „Jak jsem ti říkal." Trpaslík mu to opravdu říkal, jenže Flint měl sklony přehánět a tu a tam přikrášlovat, obzvlášť ty příběhy, které se týkaly známých i neznámých křivd, jež utrpěl jeho lid. Ať Tanis hledal, jak chtěl, neviděl na úbočí nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo bránu; neviděl dokonce ani místo, kde by se dala brána postavit. „Určitě je Thorbardin tam?" zeptal se. Flint se opřel o bojovou sekeru a upřeně se zadíval na horu. „Narodil jsem se tady a vyrostl jsem tu. Dole na pláních leží kosti mých předků. Zemřeli, protože před nimi naši

bratranci zavřeli brány téhle hory. Hledač mraků vrhá stín na nás všechny. Všichni vršečtí trpaslíci ho vídají ve snech, jak nad nimi ční. Tohle místo těžko zapomenu.“

Flint si odplivl: „To je Thorbardin.“

Tanis si hluboce povzdechl, poškrábal se ve vousech a zeptal se sám sebe: „U Propasti, co mám dělat teď?“

Vůbec nedoufal, že by mohl uspět. Flint ani on neměli ponětí, kde začít ztracenou bránu do království trpaslíků hledat. Mohli by strávit roky potulováním se po úbočí Hledače mraků. Hrabivci a zoufalci hledali bránu tři sta let a nikdy ji nenašli. Není důvod myslet si, že on a Flint uspějí tam, kde tolik jiných selhalo.

Tanis uvažoval, že se vzdá. Dokonce se napůl otočil, ohlédl se na cestu, kterou přišli, a udělal krok směrem zpět, zjistil však, že to nemůže udělat. Nemůže přiznat porážku; ještě ne.

Flint stál, opíral se o bojovou sekeru a sledoval přítele, jak se otáčí k průrvě a zase zpátky. Když se Tanis znovu obrátil k hoře, Flint přikývl.

„Takže jdeme dál,“ řekl.

„Víš stejně dobře jako já, že je jenom otázkou času, kdy Verminaard zaútočí,“ začal Tanis a rozčileně dodal, „*musí* existovat cesta do Thorbardinu! Jenom proto, že ji ještě nikdo nenašel…“

„Koneckonců, bohové jsou s námi,“ poznamenal Flint.

Tanis se na trpaslíka podíval, jestli to myslí jízlivě, nebo vážně. Nedokázal to říct. Trpaslík měl nečitelný výraz, většinu tváře ukrytou pod vousy a ježatým obočím.

„Ty věříš, že jsou s námi bohové?“ zeptal se Tanis. „Věříš tomu, co učí Elistan a Zlatoluna?“

„Těžko říct,“ řekl Flint. Vypadalo to, že se mu o tom nechce mluvit. Úkosem se na Tanise podíval: „Chápu dobře, že ty ne?“

„Chtěl bych.“ Tanis potřásl hlavou. „Ale nemůžu.“

„Viděli jsme zázraky,“ upozornil ho Flint. „Černý drak spálil Řekyvana na škvarek. Elistan byl přiveden zpět z pokraje smrti.“

„A Verminaarda taky vzkřísili z mrtvých,“ úsečně řekl Tanis. „Viděl jsem, jak Raistlin rozházel pár růžových lístků a goblini usnuli vestoje.“

„To je něco jiného,“ zavrčel Flint.

„Proč? Protože je to kouzlo? Kouzlo, nebo ne, řekl bych, že jsou to zázračné‘ věci.“

„Já bych řekl, že jsou zatracené,“ zamumlal Flint.

„Jednu věc vím jistě,“ usmál se Tanis, „že jediný, kdo kráčí se mnou, jsi ty, příteli.“ Poplácal Flinta po rameni. „Nemohl bych si přát lepšího společníka. Včetně bohů.“

Flint se potěšené začervenal, ale nahlas jen nevrle zabručel, že je Tanis hlupák a neměl by tak lehkomyslně mluvit o věcech, kterým nerozumí.

„Myslím, že bychom měli jít dál,“ řekl Tanis. „Možná najde Raistlin ve Velké lebce klíč k bráně.“

„Myslíš, že nám ho má v plánu přinést, i kdyby ho našel?“ posměšně zavrčel Flint. „A to jsi říkal, že nevěříš na zázraky.“

Vyrazili. Tanis se obával, že to bude dlouhá a namáhavá cesta úbočím hory, ale Flint se najednou zastavil.

„Podívej se na tohle,“ řekl.

Tanis se podíval a užasl. Nebyl to zázrak – byla to cesta. Trpaslíky postavená cesta, staletí stará, cesta vysekaná v úbočí hory. Vinula se po jejím svahu tam a zpátky, klesala dolů k úpatí a na druhé straně zase šplhala vzhůru. Stačí, aby se uprchlíci dostali sem, a odsud už to půjde hladce.

„Pokud ta cesta vede k bráně,“ řekl Flint, který Tanisovi četl myšlenky.

„Musí,“ prohlásil Tanis. „Kam jinam by vedla?“

„Přesně na tohle se lidé ptají už tři sta let,“ suše podotkl Flint.

❁ ❁ ❁

Sturm, Karamon a Raistlin procházeli horou a cesta jim připadala dlouhá, nudná a jednotvárná. Tahle oblast byla náchylná k zemětřesením, ale trpaslíky postavený tunel přežil stovky otřesů téměř nedotčený. Občas si všimli míst, kde byly ve stěně pukliny, a tu a tam jim překážel v cestě malý sesuv kamení, ale to bylo všechno.

Tunel vedl přímo, žádné zatáčky a zákruty. Nebyli tu ani duchové, ani nikdo jiný. Pochodovali několik hodin dost rychle. Raistlin byl znovu podivně plný sil. Nasadil rychlé tempo, hnal se

před bratrem a Sturmem, hůl bušila o podlahu, rudý plášť šustil kolem kotníků. Když se druzí dva ozvali, že si potřebují oddechnout, Raistlin jim uštěpačně připomněl, že na jejich rychlosti závisí další životy.

Dole ve tmě, kde nebylo možné určit čas, nikdo z nich netušil, jak dlouho už jdou nebo kolik ušli mil. Čas od času narazili na stěně na značky, které zřejmě nějak označovaly vzdálenost. Byly to však trpasličí značky a nikdo z nich nevěděl, co znamenají.

Šli tak dlouho, až začal Karamon uvažovat, jestli už náhodou Velkou lebku úplně neminulí. Možná už prošli napříč kontinentem a až se zase vynoří, ocitnou se v nějaké vzdálené říši – třeba na opačné straně Ledové stěny. Ponořil se hluboko do svých představ a snil o rozlehlých bílých pustinách, když je Sturm upozornil na rostoucí množství suti a trosek.

„Musíme se blížit ke konci," řekl Raistlin. „Poškození, které vidíme, je důsledkem výbuchu, co zničil pevnost."

„Co uděláme, jestli výbuch tunel zničil?" zeptal se Sturm.

„Musíme doufat, že byl chráněný," řekl Raistlin. „Jak vidíš, trámy podpírající strop jsou nepoškozené. To je dobré znamení."

Unaveně se plahočili dál. Světlo Sturmovy pochodně a Raistlinovy hole nesahalo daleko a Raistlin málem vrazil čelem do kamene, než si stačil uvědomit, že tam je. Prudce se zastavil a svítil si kolem.

„Doufám, že to jsou tajné dveře, jako ty předtím," řekl Karamon. „Jinak jsme sem šli celou tu cestu zbytečně."

„Vůbec mi nedůvěřuješ, že, Feragasi?" zamumlal Raistlin. Zvedl hůl, osvětlil stěnu a začal hledat značky.

„Kdo je ten Feragas?" zamumlal Karamon.

„Nejspíš je dobře, že to nevíš," mračil se Sturm.

„Našel jsem to!" ozval se Raistlin. Ukázal na stěnu. Byla tu stejná značka, jakou viděli na dveřích na opačném konci tunelu – trpasličí runa pro „dveře".

Zatlačil na runu. Jako předtím značka zajela do stěny. Ozvalo se skřípění, potom zapraskání, jak se kameny rozestoupily a vytvořily obrys dveří. Tentokrát mechanismus fungoval. Těžké dveře zajely dovnitř tak rychle, že Raistlina málem srazily a on jim musel

uskakovat z cesty, klopýtaje přes rudý plášť. Sturm si popotáhl kníry, aby zakryl úsměv.

Těžké dveře zarachotily a zaskřípěly na rezavých kolejích a pak s hlučným bouchnutím, které se rozléhalo zpátky tunelem, přirazily ke stěně.

„Není nad to ohlásit příchod," poznamenal Sturm.

„Pst!" Raistlin zvedl ruku.

„Na to už je trochu pozdě," řekl Karamon a mrkl na Sturma.

Raistlin ho zpražil pohledem. „Sundej si přilbu a možná uvnitř najdeš mozek! Ty zvuky, které slyším, přicházejí odtamtud." Ukázal skrz ústí tunelu. Teď, když ozvěna dozněla, slyšeli pronikavé výkřiky a řinčení zbraní.

Karamon i Sturm tasili meče. Raistlin sáhl do váčku.

„*Dulak,*" zamumlal a světlo hole s mrknutím zhaslo, takže jim svítila jen Sturmova pochodeň.

„Proč jsi to udělal?" vyptával se Sturm a zdráhavě dodal: „Třebaže to nerad připouštím, to tvé světlo se nám hodí."

„Nikdy není rozumné oznámit nepřátelům, že jsi čaroděj," tiše řekl Raistlin.

„Magie je nejlepší pokradmu a za tmy, že?" řekl Sturm.

„No tak, vy dva, nechte toho," ozval se Karamon.

Stáli tam nehybně a naslouchali zvukům boje kdesi v dálce.

„Tajemství Velké lebky zajímá ještě někoho jiného," prohlásil nakonec Sturm.

Raistlin se pohnul. „Jdu zjistit, co se děje. Vy dva tu můžete zůstat."

„Ne," řekl Sturm. „Půjdeme všichni společně."

S pochodní v jedné a mečem v druhé ruce opatrně prošel dveřmi. Raistlin šel za ním a Karamon jim kryl záda, neustále se ohlížeje přes rameno.

❁ ❁ ❁

Někdy během cesty temným tunelem Tasslehoff Bosonožka usoudil, že i kdyby už nikdy v životě neuviděl žádný kámen, i tak jich viděl až moc. Nejdřív byla cesta tajným tunelem pod horou vzrušující. Za

rohem mohl číhat kostlivec, připravený skočit a zardousit je. Nějaký přízrak se mohl rozhodnout, že se jim pokusí vysát duši, nebo co to vlastně přízraky lidem dělají.

Zato Tice jako by tunel vůbec nepřipadal zajímavý. Byla nervózní a nešťastná.

Tas považoval za svou povinnost udržet ji v dobré náladě, a tak oživoval cestu vyprávěním všech hrůzostrašných, děsivých a strašidelných příběhů o tvorech žijících v tajných chodbách pod horami, jaké kdy slyšel. Ale příběhy neměly vytoužený účinek, zdálo se, že je po nich Tika ještě sklíčenější. Jednou se dokonce otočila a pokusila se dát šotkovi pohlavek. Tas, od ostatních zvyklý na podobné chování, včas uhnul. Rozhodl se změnit téma.

„Co myslíš, Tiko, jak dlouho už jdeme?“

„Mám pocit, že celé týdny,“ řekla zachmuřeně.

„Myslím, že je to jenom pár hodin,“ prohlásil Tas.

„Co ty víš?“ vyštěkla.

„Vím jistě, že je to nuda,“ řekl šotek. Kopl do kamene a ten se odkutálel po kamenné podlaze. „Zůstalo nám ještě něco k jídlu?“

„Teď jsi jedl!“

„Připadá mi, že to už jsou celé dny!“ Tas rozpřáhl paže. „Sama jsi říkala, že už jdeme týdny…“

„Sklapni…“ začala Tika, ale pak na místě ztuhla.

Chodbou se rozlehly strašlivé zvuky – hlasité dunění, doprovázené pronikavým zavřísknutím. Země se otřásla a ze stěn se snesl prach. Dunění a vřískání pokračovalo několik srdcervoucích chvil a pak náhle skončilo.

„Co… co to bylo?“ třásla se Tika.

Tas se zamyslel. „Myslím, že to byla Stará Gmit,“ řekl potichu.

„Co starého?“ zašeptala Tika a ruce se jí třásly tak, že světlo pochodně poskakovalo po celé chodbě.

„Stará Gmit,“ vážně prohlásil Tas. „Slyšel jsem o nich příběhy. Žijí v jeskyních a jsou velké a hrozivé. Je mi líto, že ti to musím říct, Tiko, ale měla by ses připravit na nejhorší. Ten zvuk, co jsme slyšeli, to byla nejspíš Stará Gmit, co polykala Karamona.“

„Ne!“ divoce vykřikla Tika. „Nevěřím…“ Odmlčela se a upřela pohled na šotka. „Počkej chvilku. Já jsem o žádné Staré Gmit

neslyšela.“

„Opravdu bys měla víc chodit ven, Tiko.“

„Myslíš stalagmit!“ Tika byla tak rozzuřená, že po něm málem hodila pochodeň.

„Vždyť jsem to říkal.“ Tas se urazil. „Stará Gmit. Nachází se jenom v jeskyních.“

„Stalagmit je krápník, kamenný útvar, který se nachází v jeskyních, ty tupče! Jak jsi mě mohl takhle vyděsit?“ Tika si otřela z čela pot.

„Určitě?“ Tasovi se vůbec nechtělo vzdát se představy zuřivé lidožravé Staré Gmit.

„Ano, určitě.“ Tika vypadala velice rozzlobeně.

„No, jestli ten zvuk nebyla Stará Gmit, jak polykala Karamona, tak co to bylo?“ prakticky se zeptal Tas.

Na to neměla Tika odpověď a přála si, aby se nezeptal. Otočila se. „Možná bychom měli jít zpátky…“

„Zpátky už jsme byli, Tiko,“ poukázal Tas. „Víme, co tam je – spousta černočerné tmy – a *nevíme*, co je vpředu. Třeba Karamona nesežral kamenný útvar, ale on i jeho bratr možná mají potíže a potřebují naši pomoc. Nebylo by úžasné, kdybychom my – ty a já – zachránili Karamona s Raistlinem? Pak by si nás vážili. Už žádné tahání za vlasy nebo plácání přes ruku, když se chci jenom dotknout té jeho hloupé staré hole.“

Tika si představila Raistlina, pokorného a mírného, jak jí zeširoka děkuje za záchranu života, a Karamona, jak ji pevně objímá a znovu a znovu říká, jak je na ni pyšný.

Tas má pravdu. Za nimi není nic než tma.

Tika, vyděšená, ale odhodlaná, pokračovala v cestě tunelem ve společnosti Tasslehoffa, který doufal, že se Tika ohledně Staré Gmit plete.

12.

SMRT V TEMNOTÁCH.
PŘÍZRAČNÝ POSEL.

otva Sturm udělal pár kroků do místnosti za dveřmi, přehradil mu cestu těžký trám, který spadl ze stropu. Stál v malém kroužku světla pochodně a díval se na tak dokonalou zkázu, že byl schopen rozeznat jen málo z toho, co viděl. Místnost smetl oheň. Podlaha byla po kotníky zavalená sutí, většinou zčernalou a spálenou. Zuhelnatělé hroudy možná kdysi byly nábytkem.

Sturm obešel trám, odkopl trosky stranou a našel další dveře.

„Ty zvuky přicházejí odtamtud," tiše zavolal zpět na přátele.

„Ze zbrojnice," řekl Raistlin. „Teď vím, kde jsem. Tohle bývala knihovna. Jaká škoda, že to nepřežila!"

Sklonil se a zvedl zbytek jakési knihy. Stránky se vysypaly ve sprše popela. Zůstaly jen kožené desky a i ty byly sežehnuté, rohy zčernalé a zkroucené.

„Jaká škoda," tiše opakoval Raistlin.

Upustil knihu, vzhlédl a zjistil, že na něj Sturm upřeně hledí. „Zbrojnice? Knihovna? Jak to, že toho o tomhle prokletém místě tolik víš?" zeptal se rytíř.

„Karamon a já jsme tu kdysi dávno žili," jízlivě řekl Raistlin. „Že ano, bratře? Určitě jsme ti to museli vyprávět."

„No tak, Raiste," zamumlal Karamon. „Nedělej to."

Sturm si mága dál podezíravě prohlížel; skoro mu to věřil.

„Pro smilování!" vyštěkl Raistlin. „Copak jsi tak lehkověrný,

Sturme Ostromeči? Existuje dokonale logické vysvětlení. Viděl jsem plány Zamanu. Tak. Konec záhady.“

Raistlin si klekl a zvedl jinou knihu, ale ta se rozsypala, sotva se jí dotknul.

Nechal popel, aby mu protekl mezi prsty. Sturm a Karamon přešli ke dveřím a vzali pochodeň s sebou. Raistlin se krčil na podlaze, svíral hůl a byl vděčný za tmu, která ukryla jeho roztřesené ruce, perličky ledového potu na tváři a pramínky stékající po krku. Děs mu svíral i žaludek, až málem zvracel, a celou duší si přál, aby poslechl ty, kdo ho varovali, ať na tohle místo nechodí. Lhal Sturmovi, lhal i bratrovi. Nikdy žádný plán Zamanu neviděl. Nebyl si jistý, jestli vůbec existuje. Neměl ponětí, odkud věděl, jak najít runu na horské stěně. Nikdy neslyšel o nikom jménem Feragas. Nerozuměl tomu, jak ví, že zvuky přicházejí ze zbrojnice, ani jak ví, že tahle místnost bývala knihovna. Neměl tušení, jak ví, že hluboko pod tímhle patrem pevnosti bývala laboratoř…

Raistlin se třásl a tiskl si ruku k hlavě, jako by si myslel, že může sáhnout dovnitř a vyrvat vzpomínky na věci, které nikdy neviděl, na místa, kde nikdy nebyl.

„Přestaň!“ zašeptal horečně. „Nech mě být! Proč mě mučíš?“

„Raiste?“ zavolal Karamon. „Jsi v pořádku?“

Raistlin stiskl zuby. Zaryl si nehty do dlaní a přinutil ruce, aby se přestaly třást. Zhluboka, rozechvěle se nadechl a pevně stiskl hůl. Zatlačil dřevo do své hořící kůže a zavřel oči. Pocit hrůzy pomalu polevil a mág se dokázal postavit.

„Jsem v pořádku, bratře,“ řekl. Věděl, že kdyby neodpověděl, přišel by se na něj Karamon podívat. Pomalu přešel po sutí zasypané podlaze k Sturmovi a ke svému dvojčeti, kteří stáli u dveří, naslouchali zvukům boje a dohadovali se, jestli by měli jít na průzkum, nebo ne.

„Někdo nevinný může mít potíže,“ tvrdil Sturm. „Měli bychom se podívat, jestli jim nemůžeme pomoct.“

„Co by někdo nevinný dělal na tomhle místě?“ vyptával se Karamon. „Není to náš boj, Sturme. Neměli bychom strkat hlavu do gobliního pelechu. Počkej, až to skončí, pak se zajděme podívat, co tam zůstalo.“

Sturm se zamračil: „Ty zůstaň s bratrem tady. Jdu aspoň nahlédnout…“

Podlahou otřásl zvířecí řev, bolestný, utýraný a rozzuřený, ze stropu spadla sprška suti, uvolnil se oblak prachu a ztlumil zbytek Sturmových slov. Řev náhle skončil mučivým zachroptěním. Drsné hlasy vítězně vykřikly a třeskot zbraní zesílil. Tři přátelé se po sobě vyděšeně podívali.

„Znělo to jako drak!“ řekl Karamon.

„Říkal jsem ti, že je někdo v nebezpečí!“ Sturm shodil z ramene vak se zbrojí, která mu teď nebyla k ničemu, protože nebyl čas nasazovat ji. Karamon otevřel ústa k protestu, ale než stačil něco říct, Sturm se ponořil do tmy.

Karamon se prosebně podíval na bratra: „Nemůžeme ho nechat jít samotného, Raiste! Musíme mu pomoct.“

Raistlinova ústa se zkroutila. „Nejspíš ano, ačkoliv netuším, jak máme bojovat s drakem, když nemáme nic než meče a růžové lístky!“

„Vypadá to, jako by byl zraněný. Ti válečníci ho nejspíš zahnali do kouta,“ s nadějí řekl Karamon a vyrazil za Sturmem.

„Jaká úleva! Zraněný drak zahnaný do kouta,“ zamumlal Raistlin.

V duchu si prošel seznam svých kouzel, hledaje nějaké, které by draka víc než jen naštvalo – nebo rozesmálo. Vybral si jedno, které by se snad hodilo, a pospíšil si za bratrem. Doufal, že Karamonovi aspoň zabrání nechat se zabít v nějakém vznešeném a ušlechtilém posledním boji Ostromečů.

❁ ❁ ❁

Karamon vyšel za Sturmem ze zničené knihovny a ocitl se v široké chodbě. Tato část pevnosti unikla nejhorším následkům výbuchu. Jediným poškozením byly praskliny ve zdech a podlahách a pár kusů stropu, které spadly na zem. Zdálo se, že dračí řev přichází z opačného konce. Byl čím dál hlasitější a děsivější.

Slyšel teď hlasitěji i zvuky těch, co s bestií bojovali. Karamon nerozeznával slova, znělo to však, jako by se protivníkovi vysmívali a vzájemně se pobízeli. Sturm se hnal vpřed. Neohlížel se; neměl

ponětí, jestli Karamon jde, nebo nejde.

Karamon postupoval opatrněji. Něco mu na tomhle boji připadalo divné. Přál si, aby se k němu přidal bratr.

Pootočil se a tiše zavolal: „Raiste, pospěš si!“

Jakási ruka ho chytila za paži a hlas ze tmy zašeptal: „Tady jsem, bratře.“

Karamon prudce nadskočil.

„Zatraceně, Raiste! Takhle mě neděs!“

„Musíme sebou hodit,“ mračil se Raistlin, „aby se rytíř nenechal spálit na škvarek.“

Oba si pospíšili dopředu, za světlem Sturmovy pochodně a jasným odleskem jeho meče.

„Nelíbí se mi to,“ řekl Karamon.

„Nechápu proč,“ uštěpačně odvětil Raistlin. „My tři kráčející odvážně vstříc smrti…“

Karamon zavrtěl hlavou. „To není ono. Poslouchej ty hlasy, Raiste. Něco takového už jsem slyšel.“

Raistlin se podíval na bratra a viděl, že to Karamon myslí vážně. Léta spolu sloužili jako žoldáci a Raistlin se naučil respektovat bratrovu obratnost a instinkty válečníka. Raistlin si shrnul kápi, aby hlasy lépe slyšel. Podíval se na Karamona a přikývl.

„Máš pravdu. Tyhle hlasy už jsme slyšeli. Pitomý rytíř!“ dodal Raistlin hořce. „Musíme ho zastavit, než se nechá zabít! Běž, já tě doženu.“

Karamon vyrazil vpřed.

„*Širak.*“ Raistlin pronesl slovo moci a světlo na holi zaplálo. Cestou si všiml zbytků velikého železného točitého schodiště, vinoucího se dolů.

„Vede do mých komnat,“ řekl si.

Byl tak soustředěný na kouzlo, že si ani neuvědomil, co říká.

„Sturme! Počkej!“ zavolal Karamon, když si myslel, že by ho rytíř mohl v řinčení zbraní zaslechnout.

Sturm se zastavil a otočil se. „No, co je?“ řekl netrpělivě.

„Ty hlasy!“ zajíkl se Karamon a namáhavě oddechoval. „Jsou to drakoniáni. Ne, poslouchej!“ Sevřel přítelovu paži.

Sturm poslouchal a vraštil čelo. Nechal meč klesnout. „Proč by

drakoniáni útočili na draka?“

„Možná se pohádali,“ řekl Karamon. Ještě se pokoušel popadnout dech. „Zlo se obrací samo proti sobě.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ řekl Raistlin, když k nim došel. Podíval se na rytíře i na bratra. „Vnímá některý z vás ten vysilující strach, který jsme v blízkosti těchhle netvorů cítili předtím?“

„Ne,“ odpověděl Sturm, „ale ten drak nás nevidí.“

„Na tom by nemělo záležet. Tam v táboře jsme cítili strach z rudého draka dlouho předtím, než se dostal na dohled.“

„Je to všechno hrozně divné,“ zamračeně mumlal Sturm.

„Jednu věc víme,“ řekl Raistlin. „Nepřítel mého nepřítele je můj přítel.“

„Pravda,“ řekl Sturm a pousmál se. „V tom případě bychom měli pomáhat drakovi.“

„Pomáhat drakovi!“ vytřeštil oči Karamon. „Zbláznili jste se oba?“

Očividně ano. Sturm už se znovu hnal k bojišti a Raistlin spěchal vedle něj. Karamon zavrtěl hlavou a vrhl se za bratrem a rytířem.

Zvuky boje zesílily. Teď už bylo zřetelně slyšet drakoniánský sykot a jejich hrdelní hlasy. Mluvili vlastní řečí, ale s příměsí obecné, takže Karamon rozuměl zhruba každému čtvrtému slovu. Dračí řev zeslábl. Ze zbrojnice svítilo světlo do chodby.

Sturm se přitiskl ke stěně. Připlížil se ke dveřím a krátce nahlédl do komnaty. To, co spatřil, ho tak překvapilo, že zůstal nehybně stát, dokud ho Karamon nestrhl zpátky.

„No?“ ptal se.

„Je tam drak,“ užasle prohlásil Sturm, „nepodobá se žádnému, jakého jsem kdy viděl nebo o jakém jsem slyšel. Je krásný.“ Otřásl se a vzpamatoval. „A je těžce zraněný.“

Karamon se šel podívat sám.

Sturm měl pravdu. Drak se nepodobal žádnému, s jakým se kdy Karamon setkal. Viděl draky se šupinami černými jako srdce Temné královny, draky se šupinami rudými jako plamen, draky s kobaltově modrými šupinami. Tenhle byl jiný. Byl menší než většina ostatních, a jak řekl Sturm, byl krásný. Supiny se mu leskly jako leštěná mosaz.

„Co je to za draka?“ obrátil se Karamon ke svému dvojčeti.

„To musíme zjistit," řekl Raistlin, „což znamená, že ho nemůžeme nechat umřít."

„Jsou tam čtyři drakoniáni," hlásil Sturm. „Jeden je těžce raněný. Ostatní tři jsou na nohách. Jsou k nám otočení zády, soustředí se na doražení draka. Mají luky. Střílí na něho šípy. Můžeme je dostat zezadu."

„Podívejme se, co můžu udělat," řekl Raistlin. „Možná nám můžu ušetřit čas a potíže."

Raistlin cosi vytáhl z váčku, rozmačkal to v prstech, řekl slova kouzla a pohnul rukou.

Z konečků prstů vylétla ohnivá koule, prosvištěla místností a udeřila jednoho z drakoniánů do zad. Na šupinaté kůži vzplál magický oheň. Drakonián odporně zaječel a zhroutil se na podlahu. Válel se po ní v agónii, plameny mu sežehly šupiny a pálily maso. Jeho společníci od něho prchali. Plameny se šířily a olizovaly jim paty.

„Pamatujte, vy dva," varoval je Raistlin, když se Sturm a Karamon hnali dovnitř. „Drakoniáni jsou stejně nebezpeční mrtví jako živí!"

Sturm zařval svůj bojový pokřik: „*Arras, Solamni!* Povstaň, Solamnie!"

Drakoniána výkřik zaskočil. Zrovna se chtěl otočit k novému nepříteli, když mu Sturmův meč projel vnitřnostmi. Sturm čepel hbitě vyškubl, než mohla drakoniánova mrtvola zkamenět a uvěznit zbraň v sobě. Karamon neponechal nic náhodě. Sevřel jílec meče v pěsti a praštil drakoniána zezadu po krku. Krk zapraskal a netvor padl na zem, tuhý jako mramor.

„Tři mrtví," hlásil Karamon a sál si odřené klouby na prstech. Spěchal dorazit zraněného drakoniána, zjistil však, že už je mrtvý. Když se k tělu přiblížil, rozpadlo se v prach. „Čtyři mrtví," opravil se.

Boj skončil a Sturm přispěchal k drakovi. Veliký tvor ležel natažený na podlaze, třpytivé bronzové šupiny potřísněné krví. Raistlin k němu co nejrychleji přešel. Kouzla si od jeho těla vždycky vybírala daň. Cítil se unavený, jako by bojoval tři dny, a ne tři minuty.

„Hlídej chodbu,“ přikázal Karamonovi, když procházel kolem něj. „V téhle místnosti byli i další drakoniáni. Tihle zůstali, jen aby dokončili práci.“

Karamon se rozhlédl po množství šípů, válejících se na podlaze, a zamračeně přikývl. Znovu se podíval na draka a srdce se mu sevřelo. Je tak krásný, tak nádherný. Nevadí, že je to drak; neměl by takhle trpět. Pak Karamon odešel hlídkovat ke dveřím.

Sturm se sklonil k dračí hlavě. Drak měl otevřené oči, ale rychle se kalily. Dýchal přerývaně. Užasle na Sturma hleděl.

„Solamnijský rytíř… Proč jsi tady? Ty… bojuješ s trpaslíky?“ Drak se namáhavě zvedl. „Musíš zabít toho odporného čaroděje!“

Sturm zalétl očima k Raistlinovi.

„Ne mě,“ vyštěkl Raistlin. „Mluví o bojujících trpaslících… Musí myslet Fistandantila!“

„Zastihl mě ve spánku,“ zamumlal drak. „Seslal na mě kouzlo, uvěznil mě… A teď poslal svoje démony, aby mě zabili…“

Drak zakašlal a z tlamy mu vytekl pramínek krve.

„Co jsi za draka?“ zeptal se Raistlin. „Nikdy jsme neviděli podobného.“

Lesklé tělo se zatřáslo. Mohutný dračí ocas udeřil o podlahu, nohy se zazmítaly v křeči, křídla sebou škubla. Naposledy se zachvěl. Z tlamy se vyřinula krev, dračí hlava klesla. Oči hleděly, ale neviděly.

Raistlin si rozmrzele povzdechl.

Sturm ho setřel vyčítavým pohledem a sklonil hlavu. „Paladine, bože světla a milosrdenství, moudrosti a pravdy,“ modlil se, „přijmi duši tohoto ušlechtilého tvora do své požehnané říše…“

„Sturme, něco slyším!“ Do komnaty vběhl Karamon. Když viděl, že se rytíř modlí, rozpačitě se zarazil a podíval se na bratra. „Z knihovny jsem slyšel hlasy.“

„Pane rytíři,“ ozval se Raistlin ostře, „nech té modlitby. Paladin ví, co udělat s duší. Nepotřebuje, abys mu to vykládal.“

Sturm si ho nevšímal. Dokončil modlitbu a vstal.

„Slyšel jsem hlasy,“ omluvně řekl Karamon. „Přicházely z chodby. Možná drakoniáni, nemůžu říct.“

„Běž s mým bratrem,“ řekl Raistlin. „Kouzlo mě vyčerpalo.

Musím si odpočinout.“

Svezl se na zem a opřel se zády o stěnu.

Karamon se polekal: „Raiste, neměl bys tu zůstávat sám.“

„Jen běž, Karamone,“ řekl Raistlin a zavřel oči. „Sturm potřebuje tvoji pomoc. A kromě toho mě svým obskakováním upečuješ k smrti!“

Na zlatavé kůži se mu mihotalo světlo krystalu. Tvář měl vyčerpanou. Rozkašlal se a sáhl pro kapesník.

„Nevím,“ zaváhal Karamon.

„Bude tu docela v bezpečí,“ řekl Sturm. „Drakoniáni odešli.“

Karamon se na bratra nejistě podíval: „Měl bys zhasnout světlo, Raiste.“

Raistlin počkal, až Sturmovy i bratrovy kroky dozní. Když si byl jistý, že jsou pryč, vstal. Doufal, že si jeho bratr neumane vrátit se.

Jak říkal, tahle místnost bývala zbrojnice. Na zemi se válely rozházené kusy stojanů se starodávnou zbrojí. Drakoniáni je museli převrátit; nejspíš hledali kořist. Zakrvácenou podlahu pokrývaly nejrůznější zbraně, většinou polámané nebo nenapravitelně rezavé. Raistlin po nich zběžně přejel pohledem, neviděl však nic zajímavého. Drakoniáni jsou inteligentní tvorové, kteří dokáží poznat cennou věc, když ji vidí. Všechno cenné už by odnesli.

Raistlin přešel k předmětu, který ho zaujal – k velkému, hrubě tkanému pytli poblíž hromádky prachu, která bývala drakoniánem. Položil hůl na podlahu a klekl si vedle pytle. Pečlivě přitom držel plášť dál od krve.

Prstem strčil do jednoho z předmětů v pytli a ucítil něco tvrdého a pevného. Pytel byl nasáklý krví. Raistlinovy hbité prsty tahaly a rozvazovaly uzel na tkanici, která pytel uzavírala. Konečně uzel povolil a Raistlin pytel otevřel.

Světlo z krystalu na holi zazářilo na přilbě. A nebyla to obyčejná přilba. Drakonián rozeznal její cenu i přes vrstvu prachu a špíny, kterou byla pokrytá, a přestože Raistlin nebyl žádný odborník na zbraně, dokonce i on viděl, že přilbu vytvořil mistr, aby svého nositele chránila i zdobila.

Raistlin lemem rukávu otřel z přilby část špíny. Ve světle se zaleskly tři velké rabíny.

Raistlin nahlédl do pytle, ale nic dalšího zajímavého v něm neviděl. Znovu se soustředil na přilbu. Přejel nad ní rukou a zamumlal několik slov. Přilba se matně, bledě rozzářila.

„Aha, *takže jsi* kouzelná… Rád bych věděl…“

Vlasy vzadu na krku se mu zježily. Po páteři mu přejel mráz. Někdo je v místnosti s ním. Někdo se k němu zezadu plíží. Raistlin pomalu položil přilbu, jediným pohybem uchopil hůl a otočil se.

Z temnoty hleděly oči, bledé a studené, obklopené stínem. Nepatřilo k nim nic hmotného, žádné tělo. Nebyly to oči živého tvora. Raistlin v mrtvém pohledu rozeznal nenávist a bolest duše odsouzené pobývat v Propasti, vězně boha smrti, neschopného nalézt klid či úlevu od sžíravé trýzně vlastního strašlivého bytí.

Oči se vznášely poblíž. Kolem nich vířila propastná temnota a táhla se za nimi.

Raistlin zvedl hůl a podržel ji před sebou. Hůl byla jeho jedinou ochranou. Byl příliš slabý, než aby mohl seslat jiné kouzlo, dokonce i kdyby ho napadlo nějaké kouzlo, které by proti tomuhle děsivému přízraku něco zmohlo. Uvažoval, že zavolá o pomoc, ale bál se, že by to mohlo přízrak vyprovokovat k útoku. Hlavně musí přízraku zabránit, aby se ho dotkl, protože jeho dotyk by z něj vysál teplo, vysál by z něj sílu a vysál by i jeho život.

Přízrak se vznášel poblíž. Bílé světlo hole náhle vzplálo prudkým bílým plamenem, který Raistlina téměř oslepil. Čaroděj si musel zakrýt oči rukou. Přízrak se zastavil.

Pak promluvil hlas. Hlas suchý jako kost a hebký jako popel, hlas, vycházející z neviditelných úst.

„Pán mi poroučí, abych ti předal tento vzkaz, Raistline Majere. Nalezl jsi, co hledáš.“

Raistlin byl tak ohromený, že málem upustil hůl. Ruka se mu roztřásla a světlo zakolísalo. Přízrak se přisunul blíž a Raistlin stiskl hůl pevněji a napřáhl ji před sebe. Světlo neochvějně zářilo a přízrak se stáhl.

„Já… nerozumím.“ Raistlin měl sucho v ústech. Podařilo se mu promluvit až napodruhé, a i potom to zaznělo jako zakrákání.

„A ani nebudeš. Nemáš rozumět. Ještě dlouho ne. Věz, že jsi v pánově péči.“

Přízračné oči se zavřely. Temnota se rozptýlila. Raistlinovi se nekontrolované roztřásla paže a musel postavit hůl na zem. Byl úplně vyvedený z míry, a když se za ním ozval hlas, málem vyletěl z kůže.

Hlas patřil Sturmovi. „S kým jsi mluvil?“ Znělo to nepříjemně a podezíravě. „Slyšel jsem tě, jak s někým mluvíš.“

„Mluvil jsem sám se sebou,“ řekl Raistlin. Hodil si přilbu do vaku, doufaje, že ji rytíř nezahlédl. Ostře se zeptal: „Co to můj bratr slyšel za hlasy? A kde je Karamon?“

Sturm se nenechal oklamat. Zahlédl lesklý kov.

„Co to máš?“ vyptával se. „Proč to zkoušíš schovat? Nech mě, ať se na to podívám!“

Raistlin si povzdechl. „Nic nezkouším schovat. V tomhle pytli jsem našel starou trpasličí přilbu. Nevím toho o zbrojích moc, ale tahle vypadá, že bude mít nějakou cenu. Posuď sám.“ Podal mu vak. „Kde je Karamon?“

„Baví hosty,“ řekl Sturm.

Otevřel vak, vytáhl přilbu a podržel ji na světle. Tiše vydechl.

„Krásné dílo. Nikdy jsem podobnou neviděl.“ Zamračil se na Raistlina. „‚Nějakou‘ cenu! Tohle stojí celé jmění. Takovou přilbu může nosit jen někdo královské krve, princ nebo možná sám král.“

„To by vysvětlovalo…“ zamumlal Raistlin. Ledabyle dodal: „Měl bys s ní zacházet opatrně. Myslím, že může být očarovaná.“

Myslel na slova přízraku. *Nalezl jsi, co hledáš.* Co sem ale přišel hledat? To Raistlin netušil. Řekl Tanisovi, že jde hledat klíč k Thorbardinu. Je to pravda? Nebo to byla výmluva? Nebo je pravda někde mezi…

„Baví hosty?“ zopakoval Raistlin, když rytířova poznámka náhle pronikla mlhou jeho myšlenek. „Co tím myslíš? Nemá potíže?“

„To záleží na tom, co myslíš potížemi,“ odvětil Sturm a tiše se zasmál.

Raistlin znepokojeně vyrazil dvojčeti na pomoc. Našel ho ve dveřích. Bratr se silně červenal.

„Hej, Raiste,“ řekl s ostýchavým úsměvem, „podívej, kdo je tady.“

Vedle Karamona se vynořila Tika. Usmála se na něj, ale pod jeho studeným pohledem se její úsměv rychle vytratil.

Otevřel ústa, ale přerušil ho Tasslehoff, který přiskákal do místnosti a slova mu zakopávala jedno o druhé vzrušením.

„Ahoj, Raistline! Přišli jsme tě zachránit, ale asi nepotřebuješ zachraňovat. Karamon si myslel, že jsme drakoniáni, a málem nás propíchl. Jé, to je drak? Je mrtvý? Chudáček! Můžu si na něho sáhnout?“

Raistlin upřel na bratra pronikavý pohled.

„Karamone,“ pronesl mrazivě. „Musíme si promluvit.“

13.

KRÁLOVSKY HOST. CESTA VEN. HROZIVÝ OBJEV.

Sturm přejel rukou po přilbě a obdivoval řemeslné provedení. Matně si uvědomoval napětí v místnosti, Raistlinův tichý, rozhněvaný hlas, peskující bratra, šoupání Karamonových bot a jeho zkroušené odpovědi, že za to nemůže, Tiku, jak popadá Tasslehoffa za límec a vytahuje ho z místnosti, mumlajíc cosi o tom, že najdou cestu ven z tohohle hrozného místa. Sturm si to všechno uvědomoval, ale vůbec tomu nevěnoval pozornost. Nemohl odtrhnout oči ani myšlenky od přilby.

Konečky prstů opatrně otřel špínu z drahokamů, které teď zazářily jasněji. Hlavně jeden z nich ho upoutal – rubín velký jako dětská pěst, zasazený uprostřed přilby. Sturm si představoval, jak bude přilba vypadat naleštěná a zářící. Náhle byl v pokušení vyzkoušet si ji.

Nevěděl, odkud se tahle myšlenka vynořila. Samozřejmě by nevyměnil svou vlastní přilbu, která patřívala otci a předtím dědovi, ani za všechny kovové mince Krynnu, a tahle přilba by mu stejně neseděla. Byla udělaná pro trpaslíka, takže byla pro člověka příliš velká. Jeho hlava by uvnitř rachotila jako hrášek ve skořápce vlašského ořechu, ale i tak si ji Sturm toužil nasadit. Snad chtěl vědět, jaké to je mít na hlavě celé jmění, snad chtěl posoudit kvalitu řemeslné práce, nebo snad k němu přilba mluvila a naléhala, aby si ji nasadil na hlavu a přetáhl přes dlouhé vlasy, které už začínaly

šedivět, i když mu bylo teprve dvacet devět.

Sundal si otcovu přilbu a odložil si ji k nohám, na podlahu. Když držel a obdivoval tu novou, vzpomněl si, že se Raistlin zmínil, že je kouzelná. Rytíř tu myšlenku zavrhl. Žádný opravdový válečník, jímž tenhle trpaslík určitě byl, by ke své zbroji nikdy nepustil čaroděje. Raistlin ho jen chtěl odehnat. Raistlin chce přilbu pro sebe.

Sturm si nasadil přilbu na hlavu. K jeho úžasu a potěšení mu seděla, jako by ji udělali jen a jen pro něj.

❁ ❁ ❁

„Takže, Raiste, co myslíš, že je to za draka?“ zeptal se Karamon v zoufalém pokusu změnit téma. Věděl, co přijde. „Má divnou barvu. Možná je zmutismovaný.“

„Myslíš zmutovaný, ty tupče,“ studeně řekl Raistlin. „Tenhle tvor byl dokonale schopen mluvit a zrovna teď je mi úplně jedno, co to bylo za draka!“ Rozzuřeně se nadechl.

„Myslím, že půjdeme hledat cestu ven, Karamone,“ vyslovila Tika nahlas první zoufalou myšlenku, která ji napadla. „Pojď, Tasi. Pojďme hledat východ.“ Popadla šotka za límec.

„Ale my přece známe cestu ven!“ dohadoval se Tas. „Stejnou, jakou jsme se dostali sem!“

„Jdeme najít jinou,“ zamračila se Tika a vlekla ho pryč z místnosti.

Raistlin upřel na Karamona zničující pohled. Karamon se před ním celý přikrčil, jako by se chtěl zmenšit na polovinu.

„Co *ta* tady dělá?“ dožadoval se Raistlin vysvětlení. „Tys jí řekl, aby šla? Řekla, že ano!“

„Ne, Raiste, přísahám!“ Karamon stál se svěšenou hlavou a nešťastně hleděl na svoje boty. „Vůbec jsem to netušil.“

„Tohle opravdu přesahuje všechny meze! To je největší ze všech pitomostí, jaké jsi kdy provedl. Uvědomuješ si, do jakého nebezpečí jsi ji dostal? A šotek. Bohové, šotek!“

Raistlin se musel nadechnout, aby mohl pokračovat, a přitom se rozkašlal. Dlouhé chvíle nemohl mluvit a šátral po kapesníku.

Karamon si bratra utrápeně prohlížel, ale netroufl si říct ani

soucitné slůvko, natož se mu pokusit pomoci. Už tak byl v dost velkém průšvihu, v průšvihu, který nijak nezavinil. V hloubi duše byl sice částečně nadšený, že na něm Tice záleží natolik, aby se za ním vydala, ale jiná část jeho duše si přála, aby byla na opačné straně kontinentu.

„Nebudou s ní potíže, Raiste," řekl Karamon. „Ani s Tasem. Sturm je může odvést zpátky do tábora. Ty a já – my půjdeme dál do Thorbardinu, nebo kamkoliv chceš jít."

Raistlin konečně popadl dech. Otřel si rty, podíval se na bratra a souhlasně se zamračil. Karamonův plán ho zbaví nejen Tiky a Tasslehoffa, ale i rytíře.

„Půjdou hned," řekl Raistlin a slova mu skřípala v hrdle.

„Jistě, Raiste," řekl Karamon a zalila ho vlna úlevy. „Půjdu si promluvit se Sturmem. Sturme? Aha, tady jsi."

Otočil se a našel Sturma přímo za sebou. Karamon se na přítele zmateně podíval. Rytíř si sundal svou přilbu, které si cenil víc než vlastního života, a místo ní si nasadil jinou, špinavou, umazanou od krve a příliš velkou. Hledí měl až u krku, oči byly skrz horní část průzoru sotva vidět.

„Ehm, našel jsi hezkou přilbu, Sturme," řekl Karamon.

„Náležité oslovení je ‚Vaše Výsosti'," ozval se Sturm. Jeho hlas zněl zevnitř přilby podivně. „Zeptal bych se na vaše jména a odkud pocházíte, ale nemůžeme plýtvat časem na zdvořilosti. Okamžitě musíme vyjet k Thorbardinu!"

Karamon se neklidně podíval na bratra. Neměl ponětí, co Sturm dělá. Vážný rytíř neměl ve zvyku dělat si blázny.

Raistlin si Sturma měřil přivřenýma, lesklýma očima. „Varoval jsem ho, že je ta přilba očarovaná," řekl tiše.

„No tak, Sturme," řekl Karamon, teď už vyděšeně. „Přestaň s těmi žerty. Mluvil jsem s Raistem a usoudili jsme, že bys měl odvést Tase a Tiku zpátky do tábora."

„Neznám toho Sturma, o kterém pořád mluvíš," netrpělivě ho přerušil Sturm. „Jsem Grallen, syn Duncana, krále pod Horou. Musíme se ihned vrátit do Thorbardinu." Hlas mu zesmutněl. „Mí bratři jsou mrtví. Bojím se, že je všechno ztraceno. Musím o tom zpravit krále."

Karamonovi klesla čelist. „Grallen? Duncanův syn? Cože? Raiste, víš, o čem mluví?“

„Zajímavé,“ zamumlal Raistlin a prohlížel si Sturma, jako by to byl nějaký pokusný objekt ve sklenici v laboratoři. „Varoval jsem ho. Neposlouchal.“

„Co se mu stalo?“ vyptával se Karamon.

„Přilba ho ovládla. Taková kouzla nejsou až tak výjimečná. Je tu proslulá Brož uctívání, kterou vytvořil jakýsi čaroděj, aby zadržela duši jeho mrtvé manželky. Pak tu byla Leonořina zpívající flétna, která…“

„Raiste!“ řekl Karamon. „Přestaň s hodinami dějepisu! Co Sturm?“

„Tahle přilba očividně patřila trpasličímu princi jménem Grallen,“ vysvětloval Raistlin. „Zemřel buď na bojišti, nebo tady v pevnosti. Nejsem si jistý, co je to za kouzlo, ale řekl bych, že princova duše měla silný důvod zůstat na tomhle světě, tak důležitý důvod, že ho odmítla opustit dokonce i po smrti. Duše se stala součástí přilby a doufala, že bude někdo dost hloupý, aby přilbu vzal a nasadil si ji. A zde přichází Sturm Ostromeč.“

„Takže ten trpasličí princ je teď Sturm?“ popleteně se zeptal Karamon.

„Naopak. Sturm je teď trpasličí princ, Grallen.“

Karamon se na přítele sklíčeně podíval: „Bude z něho někdy znovu Sturm?“

„Nejspíš ano,“ řekl Raistlin, „pokud se přilba sundá.“

„No tak mu ji sundejme!“

„Já bych to ne…“ začal Raistlin, ale Karamon už přilbu popadl a zatáhl, pokoušeje se ji Sturmovi sundat z hlavy.

Sturm vykřikl bolestí a vztekem a odstrčil Karamona stranou. „Jak se opovažuješ na mne vztáhnout svoje neurozené ruce, člověče!“ Sturm sáhl pro meč.

„Prosíme o odpuštění, Vaše Výsosti,“ zasáhl rychle Raistlin. „Bratr není ve své kůži. Žár boje ho zmátl.“

Sturm nechal meč klesnout.

„Ta přilba drží, Raiste,“ hlásil Karamon. „Nemohl jsem s ní hnout!“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl Raistlin. „Rád bych věděl…“ zamyslel se.

„Jak to, že tě to nepřekvapuje? Tohle je Sturm! Musíš to zakletí zlomit, zrušit, prostě s tím něco udělat!“

Raistlin zavrtěl hlavou: „Kouzlo se nedá zlomit, dokud ho neuvolní duše prince Grallena.“

„A kdy to bude? Copak bude Sturm navždycky trpaslíkem?“

„To těžko,“ řekl Raistlin a podrážděně dodal: „Přestaň řvát! Přivoláš na nás všechny drakoniány, co tu jsou! Princova duše touží dokončit nějaký úkol. Možná to je něco tak prostého jako vrátit se a předat zprávu o smrti bratrů.“

Raistlin se odmlčel. Zamyšleně se na přilbu zahleděl.

„Možná měl posel na mysli tohle…“ zamumlal.

Karamon si prohrábl vlasy. Vypadal zoufale nešťastně. „Sturm si myslí, že je trpaslík! To je hrozné! Co budeme dělat?“

„Vaše Výsosti,“ řekl Raistlin. Bratra si nevšímal a obrátil se přímo na Sturma. „Rádi bychom vás doprovodili zpátky do Thorbardinu, ale jak vidíte, jsme lidé. Neznáme cestu.“

„Samozřejmě vás povedu,“ řekl hned Sturm. „Za vaše služby se vám dostane štědré odměny. Král se musí dozvědět ty strašlivé zprávy!“

Karamon se obrátil k bratrovi, který vypadal příliš spokojený sám se sebou.

„Nemůžeš ho takhle využívat!“ zavrčel.

„Proč ne? Našli jsme, co jsme hledali.“ Raistlin ukázal na Sturma. „Pohleď na klíč k Thorbardinu.“

❁ ❁ ❁

Tika se posadila na rozbořený sloup a žalostně si povzdechla.

„Kéž by mi celá tahle pevnost prostě spadla na hlavu. Pohřbi mě v troskách, a hotovo.“

„Myslím, žes přišla pozdě,“ řekl Tas, který se potuloval mezi troskami v chodbě, svítil si pochodní a šťouchal prakovkou do šerých koutů v naději, že najde něco zajímavého. „Tahle pevnost už se sesypala, jak jenom to šlo.“

„No tak bych se mohla propadnout do díry," řekla Tika. „Spadnout ze schodů a srazit si vaz. Cokoliv, jenom abych už nemusela znovu vidět Karamona. Proč, proč, proč jsem sem vůbec chodila?" Zabořila hlavu do dlaní.

„Nevypadal moc rád, že nás vidí, co?" připustil Tas. „Což je divné, když pomyslím na všechny potíže, které jsme měli, když jsme ho zachraňovali před lidožravou Starou Gmit."

Když Tika řekla, že půjdou s Tasem hledat východ, byla to drobná lež. Pevnost byla temná a děsivá. Tas by se sice rád vydal na průzkum, ale Tika neměla zdaleka takovou chuť riskovat. Chtěla se jen dostat od Karamona. Zůstali s Tasem v chodbě, nedaleko od místnosti, kde se Karamon dohadoval se svým dvojčetem. Světlo pochodní a Raistlinovy hole dopadalo až ven. Tika slyšela rozhněvané hlasy, hlavně Raistlinův, ale nerozuměla, co říkají. Určitě nepěkné věci o ní. Tvářejí zahořely. S bolestí v srdci se pohupovala a vzdychala.

Tasslehoff ji zrovna konejšivě plácal po rameni, když najednou začichal.

„Cítím čerstvý vzduch," řekl a nakrčil nos. „No, možná ne *čerstvý*, ale aspoň voní jako vzduch venku, a ne uvnitř."

„No a co?" odpověděla Tika tlumeně.

„Řekla jsi Karamonovi, že jdeme hledat cestu ven. Myslím, že ji máme. Pojďme se podívat!"

„Nemyslela jsem cestu ven," povzdechla si Tika. „Chtěla jsem ven, pryč z té hloupé situace."

„Ale jestli najdeme lepší cestu ven, než je ta, kterou jsme přišli, můžeš to říct Karamonovi a ten to poví Raistlinovi a už na nás nebude naštvaný. Budeme užiteční."

Tika zvedla hlavu. To je pravda. Jestli ukážou, že můžou být k užitku, Raistlin nemůže zůstat naštvaný. Karamon bude rád, že přišla. Nasála nosem vzduch. Nejprve cítila jen zatuchlý, vlhký pach místa, které už je dlouho, dlouho pod zemí. Pak zjistila, co Tas myslel. Byl to vlhký závan a byl v něm cítit rozklad, ale jak řekl Tas, přinejmenším byl cítit jinak než vzduch uvězněný tady dole.

„Myslím, že to přichází odtamtud," řekla Tika a podívala se vzhůru. „Nevidím. Zvedni tu pochodeň výš."

Tas hbitě vyšplhal na spadlý sloup a odtud na další, který ležel na něm. Teď už měl hlavu a ramena výš než Tika. Zvedl pochodeň, jak nejvýš to šlo, a natáhl ruku tak, až si ji málem vykloubil. Světlo odhalilo rozviklanou železnou lávku.

„Ten čerstvý vzduch jde určitě odtamtud," prohlásil Tas, i když, po pravdě řečeno, necítil výrazný rozdíl. Chtěl Tiku rozptýlit, ať nemyslí na starosti. „Kdybychom na ten můstek vylezli, možná bychom našli dveře nebo tak něco. Máš provaz?"

„Víš dobře, že nemám provaz," odsekla Tika a znovu si povzdechla. „Je to beznadějné."

„Ne, není!" vykřikl Tas. Zahleděl se nahoru a natáhl krk, aby tam viděl. „Myslím, že když se postavíš na tenhle sloup a pak mě zvedneš na ramena, mohl bych na ten můstek dosáhnout. Víš, jak to myslím?" Podíval se zpátky na Tiku.

„Jako ti kejklíři, co jsme je viděli loni na trhu. Byl tam chlápek, který se zavázal na uzel a…"

„Nejsme kejklíři," podotkla Tika. „Nejspíš bychom si zlámali vaz."

„Zrovna jsi říkala, že si chceš zlomit vaz," řekl Tas. „No tak, Tiko, můžeme to aspoň zkusit!"

Tika zavrtěla hlavou.

Tas pokrčil rameny. „Tak to se asi budeme muset prostě vrátit a říct Karamonovi, že jsme to nezvládli."

Tika si to přemílala v hlavě. „Opravdu myslíš, že to můžeme zvládnout?"

„Jasně že jo!" Tas opřel pochodeň o kámen, opatrně, aby nezhasla. „Postav se sem. Zapři se nohama. Nehýbej se. Vyšplhám ti po zádech na ramena. Počkej, počkej! Měla bys odložit meč…"

Tika si odepnula opasek s mečem a položila ho na kámen vedle pochodně. Vyzkoušeli s Tasem několik různých způsobů, jak jí dostat šotka na ramena, ukázalo se však, že vyšplhat po člověku není tak snadné, jak to vypadalo u kejklířů. Po několika marných pokusech Tas konečně přišel na to, jak to udělat.

„Naštěstí máš velké boky," řekl Tice.

„Pěkně děkuju," odpověděla hořce.

Tas se jí jednou nohou zapřel o bok a zvedl se nahoru. Druhou

nohu položil Tice na rameno a přitáhl nahoru i tu první, takže na jejích ramenou měl obě chodidla. S trochou balancování, s rukama nahoře na Tičině hlavě, se pomalu narovnal.

„Nevěděla jsem, že jsi tak těžký!“ zalapala po dechu Tika. „Raději si… pospěš!“

„Chyť mě za kotníky!“ zavelel Tas. Natáhl se a chytil se dvou tyčí železného zábradlí.

„Můžeš mě pustit!“

Tas zhoupl nohy nahoru, pokoušeje se zachytit můstku. Po dvou pokusech se mu to konečně podařilo. Prostrčil jednu nohu zábradlím a nevěděl, co s druhou. Chvilku tam visel v mimořádně nešikovné, nepohodlné a nejisté pozici.

Tika se podívala nahoru a dala si ruku na ústa, zděšená, že Tas spadne.

Naštěstí Tas pocházel ze starého rodu šotků, kteří šplhali na balkóny a římsy a chodili po hřebenech střech. Jedno zavrtění, několik zabručení, pootočení nohy tak, aby si nevykloubil kyčel, další zavrtění a smáčknutí se a Tas byl za železným zábradlím a ležel na břiše na plošince.

„Dokázal jsi to!“ obdivně vykřikla Tika. „Co je tam nahoře? Je tam cesta ven?“

Slyšela, jak Tas šátrá ve tmě, ale neviděla, co dělá. Zdálo se, že o něco zakopl, protože se ozvalo naštvané „au“. Pak se vrátil, naklonil se přes zábradlí a zavolal dolů: „Poslyš, Tiko, proč myslíš, že se takovým lávkám říká kočičí chodníčky? Chodí kočky hodně po takových věcech?“

„Jak to mám vědět? K čemu ti to bude?“ odsekla podrážděně.

„Jenom jsem přemýšlel. Myslím, že je to proto, že mají devět životů.“

Než stačila Tika odpovědět, že ho vůbec nechápe, Tas dodal. „Je tu spousta provazů, celé kotouče, a nějaké pochodně a pytel, ve kterém je něco, co smrdí. Budu hledat dál.“

Znovu zmizel. Tika zvedla pochodeň a neklidně se rozhlédla kolem; nelíbilo se jí být tu sama. Pak si vzpomněla, že není doopravdy sama. Karamon je kousek odtud. Kdyby zavolala, přišel by.

Tas se vrátil. „Našel jsem to! Ve stropě je díra, myslím, že vede do šachty, která určitě míří až ven. Vsadím se, že se tím dokážeme vyšplhat. Chceš to zkusit?“

„Ano,“ odpověděla Tika. Říkala si, že ať vede šachta kamkoliv, bude to lepší místo než tohle, kde je teď. Cokoliv bude lepší než vrátit se ke Karamonovi a jeho bratrovi. „Jak se mám dostat na tu lávku?“

„Hodím ti dolů provaz. Drž pochodeň tak, ať vidím, co dělám.“

Tika zvedla pochodeň. Tas v mihotavém světle uvázal jeden konec provazu ke kovovému zábradlí. Zatahal za něho, aby se ujistil, že dobře drží, a hodil provaz Tice.

„Radši tu pochodeň uhas,“ poradil jí, „aby po nás nešli drakoniáni. Zapálím jednu tady nahoře.“

Tika udusila světlo, chytila se provazu a začala se přitahovat. Když byla malá, byla ve šplhání po provazu mistr; děti z Útěšína, města v korunách stromů, dokázaly šplhat po lanech nahoru a dolů jako pavouci. Od té doby toho moc nenašplhala, ale schopnost se jí vrátila.

„Máš silné ruce,“ obdivně poznamenal Tas.

„A velké boky,“ zamumlala Tika. Vytáhla se nahoru a přes zábradlí.

„Větrací šachta je tamhle.“ Tas s pochodní zamířil k velkému otvoru ve stropě. Přestože Tika neviděla světlo, cítila, jak shora vane čerstvý vzduch a jemně ji hladí po tváři. Zhluboka se nadechla.

„Tohle rozhodně je cesta ven,“ řekla.

„Myslím, že je to i cesta dovnitř,“ řekl Tas. „Drakoniáni tudy vlezli do pevnosti. Dá se to poznat, protože tu kolem nechali povalovat svoje věci.“

„To znamená, že se pro ně můžou vrátit!“ vylekala se Tika.

„Nejspíš přijdou každou chvilku,“ radostně prohlásil Tas, „takže jestli chceme tu šachtu prozkoumat, měli bychom si pěkně pospíšit.“

„A co když mají drakoniáni tam uvnitř stráž?“ zaváhala Tika.

Tas nahlédl do šachty a zamyšleně svraštil obličej.

„Myslím, že ne,“ řekl nakonec. „Kdyby se drakoniáni vrátili šachtou nahoru, vzali by si svoje věci s sebou. Ne. Jsou někde tady. Nejspíš zkoumají trosky tam dole.“

„Tak pojďme nahoru,“ řekla Tika a zachvěla se.

Vylezli na hromadu sutě, ležící pod šachtou, a odsud se vyšplhali do ní. Shora sem dopadalo šedivé světlo, takže mohli odložit pochodeň. Šachta nemířila přímo nahoru jako komín, ale postupně se svažovala a dalo se jí snadno prolézt. Závany čerstvého vzduchu shora byly silnější a chladnější a brzy spatřili šedé mraky, které se zdály být tak blízko, až to vypadalo, že by se po nich mohli natáhnout a hrst si jich chytit. Otvor v kameni byl velký, oválný a okraje se v šedém světle vlhce leskly.

Tas vystrčil hlavu ven a okamžitě ji zase stáhl.

„Drakoniáni!“ zašeptal. „Spousta drakoniánů. Stojí na zemi pod námi.“

Oba znehybněli, ale pak se začal Tas znovu zvedat.

„Co to děláš!“ zajíkla se Tika a zatahala ho za kalhoty. „Uvidí tě!“

„Neuvidí,“ řekl Tas. „Jsme nad nimi. Pojď, můžeš se podívat.“

Tice se to nezamlouvalo, ale musela to vidět na vlastní oči. Opatrně vystrčila hlavu z díry.

Drakoniáni stáli shromáždění u základů zhroucené pevnosti, na jednom z mála suchých míst. Obklopovala je odporně páchnoucí, ohavně vypadající bažina. Ukázalo se, že šedé mraky nad nimi vůbec nejsou mraky, ale hustá mlha stoupající z temné, hnijící vody. Drakoniáni stáli okolo jednoho, který vypadal jako vůdce. Byl větší než ostatní, měl jinou barvu šupin a vydával rozkazy. Měl hluboký hlas a mluvil tak hlasitě, že ho docela zřetelně slyšeli.

„Tiko!“ prohlásil Tas nadšeně. „Já umím mluvit drakoniánskou řečí! Vím, co říká.“

„Já taky vím, co říká,“ řekla Tika. „Mluví obecnou.“

Poslouchali a dívali se. Pak se Tika tiše ozvala: „Pojď! Musíme to říct ostatním!“

„Neměli bychom počkat a poslechnout si víc?“

„Už jsme slyšeli dost,“ řekla Tika.

Začala se škrábat šachtou dolů. Tas ještě chvíli poslouchal a potom se vydal za ní.

„Víš, Tiko,“ řekl Tas, když se dostali zpátky na můstek, „přece jenom je dobře, že jsme za nimi šli.“

„Zrovna jsem si to taky říkala,“ prohlásila Tika.

14.

ŠPATNÉ ZPRÁVY. KDO SE VRÁTÍ?

aistline! Karamone! Sturme! Venku je vojsko drakoniánů!“ oznámil Tas, když vtrhl do zbrojnice.

„Drakoniáni plánují útok na naše lidi v údolí!“ řekla Tika zároveň. „Slyšeli jsme, jak to ten velký vykládal vojákům! Zaútočí z Pax Sarkasu.“

„Přišli jsme na to, protože teď rozumím drakoniánsky!“ Tas zvedl hlas, aby překřičel Tiku. „Hele, proč má Sturm tu legrační přilbu?“

Raistlin je zpražil pohledem: „Nerozumím vám ani jednomu ani slovo. Mluvte každý zvlášť!“

„Tasi,“ přikázala Tika, „běž hlídat na chodbu.“

„Ale Tiko…“

Zlostně se na něho zadívala a Tasslehoff odešel.

Tika zopakovala, co slyšeli, a dodala: „Ti drakoniáni patří k nějaké větší skupině. Poslali je sem, aby se ujistili, že tudy naši lidé neprojdou. Dobře, že jsme s Tasem přišli,“ prohlásila a vzdorovitě pohlédla na Raistlina, „jinak bychom nezjistili, že jsou uprchlíci v nebezpečí.“

Raistlin se podíval na Karamona, který si povzdechl a zavrtěl hlavou.

„Tím se věci komplikují,“ prohlásil Raistlin.

„Co? Jak? Nechápu,“ řekla Tika.

Takovéhle přijetí nečekala.

Doufala, že z ní bude mít Karamon radost. No, možná ne radost, protože přinášela velmi špatné zprávy, nejhorší možné zprávy, ale aspoň mohl být rád, že s Tasem odhalili útok včas, aby se mu dalo zabránit.

Karamon tady jenom stál a vypadal zamyšleně a nešťastně. Raistlin pevně tiskl rty. Nemohla říct, jak se tváří Sturm, protože rytíř měl na hlavě nějakou divnou přilbu, která mu zakrývala obličej. Tika si uvědomila, že se vlastně všichni chovají velice divně.

„Co je s vámi? Měli bychom hned vyrazit. Hned. *A proč* má Sturm tu směšnou přilbu?“

„Má pravdu, Raiste,“ řekl Karamon. „Měli bychom se vrátit.“

„A co uprchlíci udělají, až je varujeme?“ naléhal Raistlin. „Kam můžou jít, kde budou v bezpečí?“ Podíval se na Sturma. „V Thorbardinu.“

„Samozřejmě, musíme jít do Thorbardinu,“ řekl Sturm. Znělo to netrpělivě. „Už tak jsme se dost zpozdili. Odcházím. Jestli jdete se mnou, lidé, tak pojďte.“

Vykročil ke dveřím. Raistlin rychle zasáhl, postavil se před něj a položil rytíři ruku na paži. „Máme v úmyslu jít s vámi, Vaše Výsosti, ale nejdřív se musíme vypořádat s jistou naléhavou záležitostí. Prosíme ještě o chvilku trpělivosti…“

„Vaše Výsosti?“ Tika se zadívala na Sturma a pak tiše řekla Karamonovi: „Praštil se snad zase do hlavy?“

„To je dlouhá historie,“ smutně řekl Karamon.

„Dovol, abych to řekl takhle,“ pravil Raistlin suše. „Sturm není ve své kůži.“

Podíval se zpátky na bratra. „Musíme jít s rytířem do Thorbardinu. Možná už nikdy nebudeme mít šanci najít trpasličí království.“

„Ne, musíme zpátky do tábora,“ trvala na svém Tika.

„Řekyvan ví, že může čekat útok,“ prohlásil Raistlin. „Bude na něho připravený, jestli k němu dojde.“

„Proč bychom nemohli udělat obojí?“ zeptal se Karamon. „Vezmeme prince Grallena zpátky do tábora. Pak může vést uprchlíky k Thorbardinu. Vyřešeno.“

„Princ Grallen? Jaký princ Grallen?“ zeptala se Tika, ale nikdo jí

neodpověděl.

„Skvělý nápad, ale nepůjde to," rezolutně prohlásil Raistlin.

„Určitě to půjde," řekl Karamon.

„Zkus to a uvidíš," pokrčil rameny Raistlin. „Pověz to princi Grallenovi."

Karamon s neobvykle rozpačitým výrazem přešel ke Sturmovi, který stál u dveří a nedočkavě podupával. „Vaše Výsosti, máme v úmyslu jít do Thorbardinu, ale nejdřív si budeme muset kousek zajít. V údolí na severu uvázlo pár našich přátel…"

Sturm se odtáhl. Přeměřil si Karamona skrz hledí. „Sever? Nepůjdeme na sever. Naše cesta vede přes Dergothské pláně. Byl bych vám vděčný za doprovod, člověče, ale jestli míříte na sever, jdu sám."

„Říkal jsem ti to," prohlásil Raistlin.

Karamon hluboce povzdechl.

„Co je se Sturmem?" polekaně se zeptala Tika. „Proč tak divně mluví?"

„Ta přilba ho ovládla," řekl Karamon. „Myslí si, že je trpasličí princ, který žil před třemi sty lety. Je nezvratně rozhodnutý jít do Thorbardinu."

„Přilba mu nedovolí udělat nic jiného," řekl Raistlin. „S kouzlem se nedá dohadovat."

„Co kdybychom ho srazili, svázali a odtáhli s sebou?" zeptala se Tika.

Karamon byl pohoršen. „Tiko, mluvíme tady o Sturmovi."

„No, očividně ne," vyštěkla Tika. „Je to princ Kdovíkdo." Nerozuměla tomu, ale chápala dost, aby viděla, kam jejich rozhovor povede, a nelíbilo se jí to. „Karamone Majere, naši přátelé jsou v nebezpečí! Nemůžeme je jenom tak opustit!"

„Já vím," odpověděl nešťastně. „Já vím."

„Pochybuji, že bychom ho *dokázali* srazit," podotkl Raistlin. „Přilba ho bude chránit před zraněním. Jestli se na něho pokusíme zaútočit, bude s námi bojovat a někomu se něco stane. To, že se Sturm pokládá za trpasličího prince, neznamená, že ztratil schopnost používat meč."

Tika se přesunula mezi Raistlina a Karamona. Otočila se k

Raistlinovi zády a postavila se Karamonovi, s rukama v bok, rusé vlasy se jí třásly a zelené oči leskly.

„Thorbardin nethorbardin, princ neprinc, někdo musí varovat Řekyvana a ostatní! My dva bychom se měli vrátit, Karamone. Tvůj bratr a Sturm můžou jít do Thorbardinu.“

„Ano, Karamone,“ řekl Raistlin sladce. „Utíkej se svým děvčetem. Nech mě jít přes prokleté Dergothské pláně ve společnosti rytíře, který si myslí, že je trpaslík. Samozřejmě, zemřeme oba a naše poslání selže, ale vy dva se bezpochyby pobavíte.“

Tika byla tak rozzuřená, že se málem otočila a vyťala Raistlinovi políček. Věděla však, že by se tím všechno jenom zhoršilo. Zaťala si nehty do dlaní, aby se ovládla, a dál hleděla na Karamona. Nutila ho, aby se na ni díval, mluvil s ní a přemýšlel o tom, co říká.

„Raistlin přehání,“ řekla mu Tika. „Chce, aby ses cítil provinile. Je to čaroděj! Má svou magii, a jak říkal, Sturma chrání přilba a umí používat meč. Musíš jít se mnou!“

Karamon byl jako na mučidlech. Na tvářích mu naskákaly ohavné rudé skvrny spolu s bílými flíčky. Podíval se na dvojče, pak na Tiku a potom úplně stranou.

„Nevím,“ zamumlal.

Tasslehoff strčil hlavu do dveří. „Jste strašně hluční,“ pravil přísně. „Slyším vaše ječeni až na konci chodby!“

Tika se uchýlila k podrážděnému mlčení. Karamon pořád nic neříkal a Sturm začal netrpělivě přecházet tam a zpátky.

„Rozhodnutí je na *tobě,* bratře,“ řekl Raistlin.

Tika si Karamona přeměřila: „No?“

Karamon se po ní nejistě podíval.

„Mám nápad,“ řekl. „Všichni jsme unavení a hladoví. Byl to dlouhý den. Vraťme se do tunelu, dejme si něco k jídlu a promluvme si o tom ráno.“

„Půjdeš s bratrem,“ řekla Tika ledově.

„Nevím,“ ohradil se Karamon. „Ještě jsem se nerozhodl. Potřebuju si to rozmyslet.“

Tika po něm vrhla pohled – zlověstný zelenooký pohled, který Karamona probodl jako kopí. Rozhněvaně odkráčela z místnosti.

„Tiko! Počkej…“ Karamon vyrazil za ní.

„Kam myslíš, že jdeš?“ dožadoval se Raistlin. „Musíš mi pomoct přesvědčit prince, aby zůstal. Zdržení se mu nebude líbit.“

Karamon sledoval Tiku, jak odchází chodbou zpět ke knihovně. Vypadalo to, že je naštvaná až do morku kostí.

„Tasi, běž s ní,“ řekl tiše Karamon, aby to bratr neslyšel.

Tas poslušně odběhl. Karamon po chvíli uslyšel, jak spolu mluví.

„Co se děje, Tiko?“ zavolal Tas, když se za ní rozběhl.

„Karamon je užvaněný hlupák,“ odpověděla Tika, zalykajíc se vzteky. „A já ho nenávidím!“

„Karamone!“ ostře řekl Raistlin. „Potřebuji tě!“

Karamon si hluboce povzdechl a vrátil se k bratrovi.

❁ ❁ ❁

Po složitém přesvědčování a naléhání Raistlin nakonec přesvědčil prince Grallena, aby zůstal přes noc v Lebce. Řekl mu, že on i bratr si potřebují odpočinout, než se vydají na cestu, a princ nakonec zdráhavě souhlasil.

Vrátili se do knihovny a odtud zpátky do tunelu. Karamon se bál, že by je drakoniáni mohli najít, a chtěl kamenné dveře zavřít. Raistlin podotkl, že drakoniáni o tunelu nevědí a že by v něm měli být v bezpečí. Zavírání kamenných dveří by nadělalo spoustu rámusu. Poprvé drakoniáni neslyšeli ten rachot pouze z jediného důvodu, a tím byl řev draka. K tomu nebylo co dodat. Dveře zůstaly otevřené.

Jedli střídmě, protože je čekala dlouhá cesta, ať už by se rozhodli jít kamkoliv. Sturm snědl, co mu dali, a okamžitě se ponořil do hluboké dřímoty, ze které ho nebylo možné probudit.

Karamon byl tak nešťastný, že skoro nemohl jíst, Tika s ním nemluvila a ani se na něj nepodívala. Seděla opřená zády o kamennou zeď a rozmrzele žvýkala sušené maso. Raistlin jedl velice málo, jako vždycky, přikázal všem, ať ho nechají na pokoji, a pustil se do studia kouzel. Seděl na podlaze, plášť ovinutý kolem sebe, aby mu bylo teplo, v bledém světle hole, knihu opřenou na kolenou.

Tasslehoffa fascinoval Sturm proměněný v trpaslíka. Šotek seděl a mluvil s princem, dokud princ mluvil s ním, a když Sturm usnul, Tasslehoff zůstal sedět vedle něho a pozoroval ho.

„Dokonce i chrápe jinak než Sturm!“ hlásil Tas, když se Karamon přišel podívat, jak se rytíři daří.

Karamon se podíval na bratra a pak se sklonil a chytil přilbu.

„Chceš ji sundat? Počkej, pomůžu ti!“ nabídl Tas a vzrušeně dodal: „Můžu si ji pak nasadit já? Můžu být princ?“

Karamon jen zabručel. Tahal za přilbu, kroutil jí, a když to nepomohlo, dokonce do ní praštil, jestli nepovolí.

Přilba držela pevně.

„Jediný způsob, jak ji sundat, je vzít to i se Sturmovou hlavou,“ řekl Tas. „To asi nebudeme zkoušet, co?“

„Ne, to ne,“ řekl Karamon.

„To je zlé,“ odpověděl Tas zklamaně, ale vyrovnaně. „No, když už nemůžu být trpaslík, můžu se aspoň bavit tím, že budu sledovat, jak je trpaslíkem Sturm.“

„Bavit se!“ odfrkl Karamon.

Svezl se ke stěně, složil si ruce na hrudi a pohodlně se usadil na podlaze. Nabídl se, že si vezme první hlídku. Tika vstala, otřela si ruce a zamířila k němu. Karamon v duchu zasténal a připravil se.

„Chutnala ti večeře?“ zeptal se rozpačitě a vstal.

Tika se ohlédla přes rameno po Raistlinovi. Když viděla, že je ponořený do čtení, řekla tiše: „Už ses rozhodl. Půjdeš s bratrem, že?“

„Podívej, Tiko, přemýšlel jsem,“ řekl Karamon. „Co kdybychom zítra všichni vyrazili k Thorbardinu? Potkáme se s Flintem a Tanisem a pak může Raistlin zůstat s nimi a my se spolu vrátíme a varujeme ostatní…“

„Chceš říct ‚a pohřbíme je‘,“ prohlásila Tika. Otočila se na patě a vrátila se na svoje místo.

„Nechápe to,“ říkal si Karamon. „Nechápe, jak je Raistlin slabý, jak mu bývá zle. Raistlin mě potřebuje. Nemůžu ho opustit. Uprchlíci budou v pořádku. Řekyvan je chytrý. Bude vědět, co má dělat.“

Raistlin jenom předstíral, že studuje. Když viděl, jak Tika odkráčela, spokojeně se pro sebe usmál. Zaklapl knihu kouzel, uložil ji zpátky do vaku, ve kterém mu ji bratr vždycky nosil, a unavený po celodenní námaze zhasl světlo hole a šel spát.

❁ ❁ ❁

Noc se prohloubila. Temnota v tunelu byla neproniknutelná. Tika seděla, byla bdělá a naslouchala různým zvukům: Sturmovu hřmotnému chrápání, Karamonovým šouravým krokům, Tasslehoffovu vrtění a funění a dalšímu šumu, možná krysám, možná něčemu jinému.

Tika věděla, co musí udělat. Jen k tomu potřebovala najít odvahu.

Karamon široce zívl. Zatápal ve tmě, nahmatal Tase a zatřásl jím.

„Už se neudržím vzhůru," zašeptal. „Teď hlídáš ty."

„Jistě, Karamone," ozval se Tas ospale. „Můžu si sednout vedle Sturma? Mohl by se probudit a já bych se pak mohl prince zeptat, jestli bych si mohl tu přilbu nasadit, aspoň na chvilku."

Karamon zamumlal něco v tom smyslu, že pokud jde o něj, může jít princ i se svou přilbou rovnou do Propasti. Tika ho slyšela přicházet. Rychle si lehla a zavřela oči, i když ji nejspíš potmě neviděl.

Oslovil ji jménem.

„Tiko," zašeptal hlasitě, váhavě.

Neodpověděla.

„Tiko, snaž se mě pochopit," řekl žalostně. „Musím jít s Raistem. Potřebuje mě."

Zůstala zticha. Karamon si hluboce povzdechl, klopýtl přes Sturmovu nohu a šátral kolem, dokud nenašel svou přikrývku a neuložil se. Když začal chrápat, Tika vstala. Našla vak a pochodeň a přikradla se k Tasovi, který se bavil tím, že do Sturma šťouchal prakovkou a snažil se ho probudit.

„Tasi," řekla Tika tlumeně. „Potřebuju, abys mi zapálil pochodeň."

Tas, který vždycky rád pomohl, prohmatal jeden ze svých váčků. Vytáhl křesadlo a pochodeň brzy jasně vzplála. Tika zadržela dech; čekala, že světlo spáče probudí. Raistlin něco zamumlal, stáhl si kapuci přes oči a otočil se. Sturm se ani nepohnul. Karamon, který by zaspal i útok zlobrů, dál chrápal.

Tika si lehce povzdechla. Nechtěla ho probudit, ale přesto byla trošku zklamaná.

„Nevzpomínáš si, kam se poděl můj meč?" zeptala se Tase.

Šotek se nad tím zamyslel. „Sundala sis ho, když jsme lezli na tu

lávku. Asi jsi ho tam v tom rozrušení zapomněla. Nejspíš ještě leží na tom kameni v pevnosti.“

Tika si v duchu povzdechla. Skutečná válečnice by asi nezapomněla, kam si odložila meč.

„Mám ti pro něj zajít?“ dychtivě se zeptal Tas.

„Ne, samozřejmě že ne!“ odpověděla Tika. „Kdo ví, co strašného tam v noci číhá. Podívej se, co se stalo Sturmovi.“

Teď si v duchu povzdechl Tas. Někteří lidi prostě mají štěstí. To není spravedlivé.

„Půjč mi prosím Králíkomor,“ řekla Tika.

Tas nůž laskavě pohladil a podal jí ho.

„Neztrať ho. Kam jdeš?“ zeptal se Tas.

„Zpátky do tábora varovat ostatní.“

„Půjdu s tebou!“ vyskočil Tas.

„Ne.“ Tika zatřásla rusými vlasy. „Máš hlídku, vzpomínáš si? Nemůžeš odejít.“

„Jo. Asi máš pravdu,“ souhlasil Tas rychleji, než čekala. Bála se, že se s ním bude muset dohadovat.

„Šel bych, kdybys mě opravdu potřebovala,“ řekl jí Tas. „Ale pokud ne, radši bych zůstal tady. Nechci přijít o to, jak je Sturm trpaslíkem. Něco takového se nevidí každý den. Půjdu vzbudit Karamona.“

„Ne, nepůjdeš,“ zamračila se Tika. „Pokusil by se mě zastavit.“

Zasunula si Tasův nůž za opasek a vak si přehodila přes rameno.

„Opravdu půjdeš sama?“ zeptal se Tas ohromeně.

„Ano,“ řekla Tika. „A nikomu ani slovo. Rozumíš? Až ráno. Slibuješ?“

„Slibuji,“ nenucené řekl šotek.

Tika Tase znala a taky věděla, že sliby jsou pro šotky jako pár drobků – snadno se smetou pryč. Přísně se na něho podívala.

„Musíš mi přísahat na všechny věci, co máš ve váčcích,“ prohlásila. „Ať se všechny promění ve švábya v noci se ti rozutečou, jestli tu přísahu porušíš.“

Tas při té představě vykulil oči. „Musím?“ zeptal se neklidně. „Už jsem slíbil…“

„Přísahej!“ pravila Tika strašlivým hlasem.

„Přísahám,“ polkl Tas.

Tika vykročila tunelem; byla si vcelku jistá, že tahle děsivá přísaha vydrží aspoň pár hodin, dost dlouho na to, aby získala náskok. Ušla však jen kousek, když si ještě na něco vzpomněla, a otočila se.

„Tasi, vyřiď ode mě Karamonovi vzkaz, ano?“

Tasslehoff přikývl.

„Pověz mu, že chápu. Opravdu.“

„Povím mu to. Ahoj, Tiko,“ řekl Tas a zamával jí.

Měl pocit, že je to špatně, aby odešla jen tak sama. Měl by někoho probudit. Pak ale pomyslel na všechny ty úžasné věci, které měl ve váčcích, představil si, jak se mění ve šváby a rozbíhají se pryč, a nevěděl, co dělat. Posadil se zase vedle Sturma a pokoušel se najít způsob, jak slib obejít. Světlo, které Tika nesla, se v dálce zmenšovalo a zmenšovalo, až se mu úplně ztratilo z dohledu, ale Tas pořád ještě nenašel žádnou kličku, kudy z těchhle nesnází.

Přemýšlel dál, tak soustředěně, že uplynuly hodiny a on si toho ani nevšiml.

❁ ❁ ❁

Ukázalo se, že se Raistlin mýlil, když tvrdil, že drakoniáni o tunelu nevědí. Jakýsi baaz, který se zatoulal do knihovny při pátrání po kořisti, tajnou chodbu objevil. Zrovna byl uvnitř, když zaslechl, jak se lidé vracejí. Než si to uvědomil, vešli dovnitř a on se ocitl v pasti. Baaz uvažoval, že by na ně zaútočil; bylo jich jen pět a z toho jeden byl ufňukaný mrňavý šotek a druhá samice.

Když však baaz uviděl samici, dostal lepší nápad. Ostatní zabije a ji zajme živou, pobaví se s ní a pak ji odtáhne kamarádům a vymění za trpasličí kořalku. Baaz se stáhl dál do černého tunelu, do bezpečné vzdálenosti, a špehoval je.

Dva z nich byli válečníci, kteří sebejistě nosili zbraně. Jeden byl hnusný čaroděj s holí, jejíž světlo mu zraňovalo oči. Baaz nenáviděl všechny, kdo používali magii, a nedůvěřoval jim. Zklamaně se rozhodl nechat skupinu na pokoji, aspoň prozatím. Možná někdo usne na hlídce, pak by se k nim mohl přikrást a podříznout je ve

spánku.

Zdálo se, že baaze čeká jen zklamání. První hlídku si vzal velký válečník a zůstal celou dobu ostražitý. Drakonián se bál třeba jen pohnout drápem, aby ho nezaslechl. Pak mohutný muž vzbudil šotka a drakoniánovy naděje stouply, protože i ti drakoniáni, kteří byli na Krynnu noví, věděli, že šotci jsou sice chutní, ale nedá se jim důvěřovat. Věděl však taky, že mají bystré uši a ještě bystřejší oči, a tenhle vypadal pozornější než obvykle. A byl úplně bdělý.

Drakonián se připravil na dlouhou, nudnou noc, když ho náhle potkalo štěstí. Lidská samice zapálila pochodeň, krátce si promluvila se šotkem a odešla tunelem. Prošla těsně před drakoniánem, který číhal ve stínu a snažil se být úplně zticha. Kdyby otočila hlavu, viděla by, jak se mu jasné světlo pochodně leskne na šupinách a ve chtíčem přetékajících očích. Prošla však se svěšenou hlavou, pohled upřený na vlastní nohy. Nevšimla si ho.

Baaz napjatě čekal, kdy za ní vyrazí šotek nebo někdo jiný, ale nikdo nešel.

Baaz se tiše, aby drápy na kamenné podlaze necvakaly, plížil tunelem za samicí.

Než po ní skočí, bude ji muset nechat odejít dost daleko od ostatních, aby ji nikdo neslyšel křičet.

15.

KARAMONOVA VOLBA. TICE CHYBÍ DÝKA, RAISTLINOVI CHYBÍ KOUZLO.

o udělala?“ Karamon se tyčil nad Tasslehoffem. Mohutný muž měl rudý obličej a v očích se mu blýskalo. Šotek ho ještě nikdy neviděl tak rozzlobeného. „Proč jsi mě neprobudil?“

„Musel jsem jí to slíbit!“ zakvílel Tas.

„Odkdy ses rozhodl dodržovat sliby?“ zařval Karamon. „Zapal mi tu pochodeň a pohni stím!“

„Říkala, že jestli ti to povím, tak se všechno, co mám ve váčcích, promění ve šváby,“ odpověděl Tas.

Světlo zaplálo. Raistlin se posadil a promnul si oči.

„Co je s vámi dvěma? Přestaň řvát, Karamone. Děláš kravál, že bys probudil mrtvého!“

„Tika je pryč,“ řekl Karamon. Už si připínal opasek s mečem. „Odešla uprostřed noci. Šla zpátky varovat ostatní.“

„No… dobře jí tak,“ prohlásil Raistlin. Chvíli bratra mlčky sledoval a pak řekl: „Kam myslíš, že jdeš?“

„Za ní.“

„Nebuď hlupák,“ chladně řekl Raistlin. „Je pryč už hodiny. Nikdy ji nedoženeš.“

„Mohla se zastavit a odpočinout si.“ Karamon popadl pochodeň. „Počkejte tady. Běžte si znovu lehnout. Nebudu pryč dlouho…“

Odmlčel se a změněným tónem dodal: „Kde je Sturm?“

„Pro lásku…“ Raistlin vstal. „*Širák!*“ řekl a světlo hole se rozsvítilo. „Tak to dopadá, když člověk nechá hlídat šotka!“

„Šel tam,“ ukázal Tas ke knihovně. „Myslel jsem, že sejde vyčurat.“

„Říkal něco?“ Raistlinovy oči se horečně leskly.

„Zeptal jsem se ho, jestli si můžu nasadit tu přilbu, a on řekl ne,“ hlásil Tas uraženě.

Raistlin si začal sbírat věci. „Musíme za Sturmem. Nemá ponětí, co dělá. Může vpochodovat přímo doprostřed armády drakoniánů!“

„To není spravedlivé,“ řekl Tasslehoff, zatímco si sbíral váčky. „Sturm měl přilbu celou noc. Řekl jsem mu, že teď jsem na řadě já.“

„A co Tika?“ naléhal Karamon. „Je sama!“

„Vrací se do tábora. Nic jí nehrozí. Sturmovi ano.“

Karamon se trápil: „Já nevím…“

Raistlin popadl vak. Řekl: „Dělej, co chceš. Já jdu za Sturmem,“ a vyrazil.

„Já taky,“ řekl Tas. „Možná na mě s přilbou vyjde řada dneska večer. Dal jsem Tice Králíkomor, Karamone,“ dodal. Bylo mu přítele líto. „Nechala meč v chodbě. A skoro jsem zapomněl, dala mi pro tebe vzkaz. Povídala, abych ti řekl, že chápe.“

Karamon tiše zasténal a zavrtěl hlavou.

„Zůstal bych tu a ještě bych si s tebou povídal, ale budu muset jít,“ řekl Tas. „Raistlin by mě mohl potřebovat.“

Tas chviličku čekal, jestli Karamon půjde, ale velký muž se nepohnul. Tas se bál, že ho tady zbylí dva zapomenou, a tak se otočil a odběhl. Karamon slyšel od knihovny šotkův hlas.

„Mohl bych ti nést vak, Raistline!“

Uslyšel bratrův hlas, jak odpovídá: „Dotkni se ho a uříznu ti ruku.“

Karamon se rozhodl. Tika to chápe. Řekla to. Dohnal dvojče u dveří do pevnosti.

„Nech mě, ať ti to vezmu. Je to pro tebe moc těžké,“ řekl Karamon a přehodil si bratrův vak přes rameno.

Tika šla celé hodiny a v srdci jí jako uhlíky žhnul hněv, rozčilení a láska. Nejprve vzplála láska, pak pohasla a do plamenů vybuchl hněv. Oheň jí dodával sílu, takže šla pořádně rychle, nebo si to aspoň myslela. Těžko říct, jak daleko došla; tunel se zdál nekonečný. Cestou mluvila sama se sebou, vedla v duchu rozhovory s Karamonem a říkala Raistlinovi, co přesně si o něm myslí.

V jednom okamžiku měla dojem, že za sebou něco slyší. Zastavila se a srdce jí hlasitě tlouklo – ne strachem, ale nadějí.

„Karamone!“ vykřikla dychtivě. „Přišel jsi za mnou! Jsem tak ráda…“ Čekala, ale odpověď nepřišla. Už ten zvuk neslyšela, a tak usoudila, že si ho musela jenom představovat.

„Zbožné přání,“ zamumlala si pro sebe a naštvaně kopla do kamínku, který se odkutálel po podlaze. „Nejde.“

V tu chvíli se musela postavit pravdě čelem. Všechen oheň v ní vyhasl.

Karamon nejde. Dala mu ultimátum: ona, nebo bratr. Vybral si Raistlina.

„Vždycky si vybere Raistlina,“ řekla si v duchu. „Vím, že mě miluje, ale vždycky si vybere Raistlina.“

Neměla ponětí, proč to tak je. Věděla jen, že to tak bude, dokud se nestane něco, co ty dva rozdělí, a možná i potom.

Znovu se ozval ten zvuk. Tentokrát Tika věděla, že to není jenom její představa.

„Tasslehoffe? Jsi to ty?“

To by bylo šotkovi podobné, opustit hlídku a vydat se za ní. Nejspíš měl v úmyslu připlížit se k ní, vyskočit na ni ze tmy a pak se sesypat smíchem nad tím, jak se lekla.

Jestli to byl Tas, neodpověděl.

Znovu to uslyšela. Znělo to jako ostrý dech a škrábavé kroky. Ať to byl kdokoliv, už se nenamáhal se skrýváním.

„Tasslehoffe,“ zajíkla se Tika. „Tohle není legrační…“

Už když to říkala, věděla, že to není Tas. Strach se jí v břiše zkroutil do studeného, tvrdého uzlu. Hrdlo se jí stáhlo. Nemohla se nadechnout ani polknout. Přehodila si pochodeň do levé ruky a skoro ji přitom pustila. Pravou rukou křečovitě sevřela dýku za opaskem. Nechtěla umřít, ne sama, ve tmě. Při tom pomyšlení jí unikl

vyděšený vzlyk.

Neviděla, ale slyšela zvuk drápů na kamenné podlaze a hned věděla, že ji pronásleduje drakonián. První popud byl utíkat, ale i když na ni mozek křičel, ať běží, nohy se odmítly pohnout. Kromě toho, stejně nebylo kam. Kam utéct, kam se schovat.

Drsný dech a supění přicházelo blíž a blíž. Drakonián už se neskrýval.

Vynořil se do světla a hnal se rovnou na ni. Když ji uviděl, odporný šupinatý obličej se mu zkroutil do chtivého úšklebku. Zabublalo to v něm a z čelistí mu vylétly sliny. Měl zahnutý meč, ale netasil ho. Tuhle kořist nechtěl zabít; chtěl si s ní nejdřív užít.

Tika stvůru nechala, ať se k ní přiblíží – ne že by měla nějaký plán, ale byla příliš vyděšená a nedokázala se ani pohnout. Drakoniánovy rudé oči se leskly, ruce s drápy se otevřely. Roztáhl křídla a skočil po ní; chtěl ji stáhnout pod sebe, na kamennou podlahu.

Odhodlání Tiku zatvrdilo. Odhodlání jí uklidnilo ruku a proměnilo její hrůzu v sílu. Široce, prudce se zezadu rozmáchla pochodní a udeřila drakoniána do chtivého obličeje. Úder byl čirou náhodou dokonale načasovaný a zastihl drakoniána uprostřed skoku.

Rána srazila baazovu hlavu na jednu stranu a setrvačnost táhla nohy opačným směrem, takže se převrátil. S těžkým žuchnutím přistál na kamenné podlaze, zmačkaná křídla pod sebou. Tika odhodila pochodeň stranou, sevřela dýku oběma rukama a okamžitě se na baaze vrhla. Se vzteklým výkřikem bodla a trhla rukou.

Drakonián zaskučel a pokusil se ji chytit. Tika nevěděla, kam drakoniána bodá; neviděla vlastně skoro nic, jenom rudou mlhu. Bodala do všeho, co se hýbalo; kopala, dupala, bodala a párala. Věděla jen, že se musí rvát, dokud se netvor nepřestane hýbat.

Pak narazila ostřím do kamene a v paži ji ostře zabrnělo. Dýka jí vyklouzla z rukou, kluzkých od krve. Vyděsila se a zoufale po ní hrábla. Nahmátla ji a zvedla, prudce se otočila zpátky a spatřila, že nepřítel leží mrtvý u nohou. Skála, do které bodla, byl drakonián, proměněný v kámen.

Tika přerývaně dýchala a třásla se po celém těle. V ústech cítila odpornou, hořkou tekutinu. Dávivě zvracela, ale tím se jí ulevilo.

Divoké bušení srdce se zpomalilo, dýchala o něco lehčeji a cítila jen pálivou bolest ve škrábancích na rukou a nohou. Zvedla pochodeň, podržela ji nad drakoniánem a čekala, až se mrtvola rozpadne v prach. Teprve když se drakonián konečně rozsypal, uvěřila, že je mrtvý.

Otřásla se a chystala se zhroutit na zem, když ji najednou napadlo, že by jich tu mohlo být víc. Rychle si otřela krev z dlaní, aby jí nůž neklouzal, a čekala. Ruce i nohy jí hořely bolestí a začala se třást.

Pak se jí v hlavě rozjasnilo. Kdyby tu byli další, už by zaútočili. Tenhle byl sám, doufal, že bude mít kořist jenom pro sebe.

Tika si prohlédla svoje rány. Paže i nohy jí křižovaly dlouhé rozeklané škrábance, ale to bylo všechno. Její divoký útok drakoniána naprosto zaskočil. Škrábance hrozivě pálily a krvácely, ale to bylo dobře. Rány aspoň nebudou hnisat.

Tika škrábance očistila vodou z měchu a nabrala si vodu i do úst, aby se zbavila odporné pachuti. Vyplivla ji. Bála se polykat, aby nezačala znovu zvracet.

Cítila se smrtelně vyčerpaná, bylo jí mdlo a třásla se. Toužila stočit se do klubíčka a pořádně se vyplakat, nesnesla však pomyšlení, že by měla v tomhle odporném tunelu ještě zůstat. Kromě toho se musí dostat k Řekyvanovi. Nemůže plýtvat časem.

Tika si zastrčila Králíkomor za opasek, stiskla zuby a odhodlaně se vydala dál.

❁ ❁ ❁

Tasslehoff vedl Karamona, Raistlina a prince Sturma, jak mu teď šotek říkal, větrací šachtou. Když dosáhli vrcholu, opatrně a s nadějí vyhlédli. V noci drakoniany vůbec neslyšeli a doufali, že když už je drak mrtvý a místo vypleněné, budou pryč. Místo toho drakoniany našli utábořené dole pod východem.

Drakoniáni spali na zemi, stočení do klubíčka, ocasy ovinuté kolem nohou a křídla složená. Většina z nich měla hlavu položenou na pytlech plných věcí, které našli v pevnosti. Jeden drakonián držel hlídku. Seděl opřený zády o balvan, hlava mu každou chvíli klesla a

vzápětí ji s prudkým trhnutím zase zvedl.

„Myslel jsem, žes mluvil o vojsku," zamračil se Karamon. „Já jsem jich napočítal patnáct."

„To je skoro vojsko," odvětil Tas.

„Ani náhodou," řekl Karamon.

„Patnáct nebo patnáct set, v tom není žádný rozdíl," prohlásil Raistlin. „Pořád kolem nich musíme projít."

„Pokud tu není jiná cesta ven." Karamon se podíval na Sturma, který zavrtěl hlavou.

„Thorbardin leží tam," ukázal k jihu. „Za Dergothskými pláněmi."

„Jo, já vím," řekl Karamon. „Za posledních pět minut už jsi nám to řekl třikrát. Vede z pevnosti ještě jiná cesta? Tajná chodba?"

„Naše vojsko udeřilo na bránu pevnosti. Vešli jsme dovnitř zepředu a obránce jsme smetli."

„Je to jediná cesta," řekl Raistlin.

„Nemůžeš to vědět jistě. Můžeme to prozkoumat."

„Věř mi," rozhodně prohlásil Raistlin, „vím to."

Karamon zavrtěl hlavou, ale dál se nedohadoval.

„Prostě počkáme, až drakoniáni odejdou," rozhodl Raistlin. „Nebudou tu trčet celý den. Nejspíš se vrátí do pevnosti pokračovat v plenění. Až budou uvnitř, můžeme odejít."

„Mohli bychom je teď prostě pobít," řekl Sturm. „Jsou to jenom goblini. Ve čtyřech ten hmyz snadno zvládneme."

Karamon se na Sturma užasle zadíval. „Goblini? To nejsou goblini." Zmateně se podíval na Raistlina. „Proč si myslí, že jsou to goblini?"

„Pozoruhodné," se zaujetím řekl Raistlin. „Můžu se jen dohadovat, ale protože za princova života drakoniáni ještě neexistovali, přilba neví, kam je zařadit. A tak princ vidí to, co čeká – gobliny."

„Skvělé," zamumlal Karamon. „Prostě zatraceně skvělé."

Nahlédl přes okraj dolů na příkrý sráz, černý a hladký, vysoký asi třicet stop. Končil mohutnou hromadou sutin – kusy stěn pevnosti, balvany a kamení, všechno naházené na hromadě. Dole pod hromadou suti byl velký kus suché země, na kterém drakoniáni

tábořili, a za nimi pak mlha a bažina.

„Asi bychom po tom srázu mohli slézt dolů," pochybovačně se ozval Karamon, „ale vypadá dost hladce."

Karamon počkal, dokud drakoniánovi na hlídce neklesla hlava, a přetáhl se přes okraj, aby lépe viděl. Jakmile se však dotkl rukou hladké, černé skály, zaklel a prudce stáhl ruku zpátky.

„Sakra!" řekl a třel si ruku, která byla úplně červená. „Ta zatracená skála je studená jak led! Je to jako strčit ruku do zmrzlého jezera!" Cucal si prsty.

„Nech mě sáhnout si!" ozval se dychtivě Tas.

Strážce se škubnutím zvedl hlavu. Zívl a rozhlédl se kolem. Karamon šotka popadl a stáhl ho zpět.

„Aspoň *ty* můžeš použít kouzlo a slétnout dolů," zabručel Karamon k bratrovi. „My ostatní budeme potřebovat lana, abychom se mohli od té skály odstrčit. Bude to pomalý sestup a celou dobu budeme snadný terč."

Raistlin se úkosem podíval na dvojče. „Dnes ráno máš pěkně mizernou náladu, bratře."

„Jo, no…" Karamon si promnul strniště na bradě. Dva dny se neholil a vousy ho začínaly svědit. „Bojím se o Tiku, to je všechno."

„Obviňuješ mě z toho, že to děvče uteklo samo."

„Ne, Raiste, neobviňuju tě," povzdechl si Karamon. „Jestli to musíš vědět, obviňuju sebe."

„Můžeš obviňovat i mě," žalostně se nabídl Tas. „Měl jsem jít s ní."

Šotek se chytil za čupřinu a za trest se bolestivě zatahal za vlasy.

„Pokud za to někdo může, je to samotná Tika. Odešla z vlastní hlouposti," řekl Raistlin. „Kromě toho je třeba říct, že vrátit se do tábora znamená mnohem menší nebezpečí, než v jakém by byla tady s námi."

Karamon se zavrtěl a chystal se něco říct, ale Raistlin ho zarazil.

„Raději bychom se měli připravit k odchodu. Karamone, ty a Tas běžte zpět a přineste další provazy a všechno, co najdete a co by se nám mohlo hodit. Já tady zůstanu s Jeho Výsostí."

Jakmile se Karamon a Tasslehoff zvedli, myslel si Sturm, že už jdou, a Raistlin musel použít ty nejpřesvědčivější argumenty, aby

rytíři zabránil vyrazit.

„Doufám, že drakoniáni brzo půjdou dovnitř,“ řekl Karamon. „Už tady Sturma moc dlouho neudržíme.“

❁ ❁ ❁

Karamon a Tasslehoff se vrátili s provazem a začali se připravovat k cestě dolů. Jakmile si Sturm uvědomil, co dělají, nabídl jim pomoc. Sturm o šplhání po skalách nic nevěděl, ale princ Grallen, který prožil celý život pod horou v podzemních síních trpaslíků, se v těchhle záležitostech vyznal. Jeho rady byly neocenitelné. Ukázal Karamonovi, jak uvázat silné uzly a jak provazy nejlépe připoutat.

Zatímco pracovali, drakoniánský tábor dole se probudil. Raistlin, který hlídal, si všiml, že tam velí bozak. Měl bronzové šupiny a byl větší a nejspíš i chytřejší než baazové, ale nechoval se příliš jako velitel, spíš jako tyran a poháněč otroků.

Jakmile se probudil, kopal a bušil do baazů, dokud se s bručením a reptáním nezvedli. Bozak baazům rozdělil špalky červivého masa; největší kus si nechal pro sebe a pro pět baazů, kteří mu očividně dělali tělesnou stráž.

Podle toho, co Raistlin pochytil ze směsi obecné, žoldácké hantýrky a řeči drakoniánů, bozak rozkazoval svým mužům, aby se vrátili do pevnosti a dál pátrali po čemkoliv cenném. Připomínal jim, že si vezme svůj podíl a ať se radši nikdo nepokouší něco před ním schovat, nebojím rozpárá křídla.

Pod bozakovým velením drakoniáni napochodovali do pevnosti a brzy Raistlin slyšel, jak se chodbami hluboko pod větrací šachtou rozléhají bozakovy hrdelní výkřiky.

Karamon napjatě čekal, provaz v ruce, dokud hlasy drakoniánů a zvuky dusajících nohou neutichly. Potom se podíval na bratra a přikývl.

„Jsme připravení.“

Raistlin vylezl na okraj otvoru. Sevřel Magiovu hůl, postavil se, podíval se dolů na zem asi osmdesát stop pod sebou a zvedl paže.

„Ne, Raiste!“ náhle řekl Karamon. „Můžu tě snést dolů na zádech.“

Raistlin se ohlédl: „Už jsi mě to viděl dělat nesčetněkrát, bratře.“

„Ano, já vím,“ odpověděl Karamon. „Jenom… tvá magie nepracuje *vždycky* správně.“

„Moje magie nefunguje pořád, protože jsem člověk a jsem omylný,“ popuzeně řekl Raistlin. Nikdy neměl rád, když mu to někdo připomínal. „Ale magie hole neselže nikdy.“

Navzdory sebejistým slovům Raistlin ucítil hluboko v břiše stejný záchvěv nejistoty, jaký cítil vždycky, když se magii zcela vydával do rukou. Jako vždycky si řekl, že je hlupák. Rozpřáhl ruce, vyslovil slovo moci a vykročil do vzduchu.

Magiova hůl nezklamala. Kouzlo ho opředlo a snášelo ho jemně dolů na proudech magie, jako by byl lehounký jako pampeliškové chmýří.

„Kéž bych to uměl taky udělat,“ toužebně prohlásil Tasslehoff a nahlédl přes okraj. „Myslíš, že bych to mohl zkusit, Karamone? Možná tam trošku kouzla zbylo…“

„A to by ses chtěl připravit o legraci se slézáním z téhle příkré skalní stěny, která je tak studená, že ti spálí ruce, když se jí dotkneš?“ zabručel Karamon. „Proč bys to dělal?“

Podíval se dolů. Raistlin na něj mávl, aby ukázal, že je v bezpečí, a pospíšil si ke vchodu do pevnosti. Dlouhou chvíli tam stál, díval se a naslouchal a pak znovu zamával, že je všude bezpečno. Karamon spustil dolů vaky, včetně šotkovy prakovky a Sturmovy zbroje, kterou chtěl Raistlin odložit, ale Karamon trval na tom, aby ji vzali s sebou.

Raistlin vaky odvázal, složil je stranou a postavil se poblíž vchodu do pevnosti, schovaný za balvanem. Kdyby drakoniáni vyšli ven, překvapil by je. Karamon, Tas a Sturm začali sestupovat.

Sturm ručkoval dolů se zkušenou lehkostí. Tasslehoff zjistil, že je skalní stěna opravdu zábavná. Když se od ní odstrčil nohama, odlétl do vzduchu a pak se zase zhoupl zpět. Skvěle se bavil a poskakoval po skále, dokud mu Karamon nevrle nerozkázal, ať toho nesmyslu nechá a sleze na pevnou zem. Karamon se pohyboval pomalu, protože se bál, že je na provaz příliš těžký, a měl potíže, kam s nohama. Konečně přistál dole a upřímně si vydechl úlevou. Ve srovnání s tím bylo sešplhání po hromadě suti v podstatě snadné.

Zrovna si sbírali věci, když se Raistlin v úkrytu narovnal a zasyčel na ně, ať jsou zticha.

„Někdo jde!“

Karamon se vyděšeně podíval na tři provazy, visící z ústí větrací šachty. Z tohohle místa viděl, jak pevnost přišla ke svému jménu. Vstup do pevnosti tvořil ústa lebky, s řadou rozeklaných stalagmitů a stalaktitů, které představovaly zuby. Provazy, táhnoucí se z očního důlku, oznamovaly celému světu, že jsou tady. Karamon uvažoval, že by se ukryli v husté mlze v bažinách, ale drakoniáni by po nich šli a on by s nimi raději bojoval na suché zemi.

Karamon tasil meč. Tasslehoff zalitoval toho, že nemá Králíkomor, a zvedl prakovku. Sturm taky tasil meč. Princ Grallen byl stejně zkušený válečník jako Sturm Ostromeč. Raistlin, ukrytý za balvanem, si připravoval kouzla.

Ze vchodu do pevnosti vyšel bozak a jeho pět tělesných strážců. Měli v úmyslu prohledat kořist, kterou tady baazové nechali, a ověřit si, jestli některý něco neukrývá. Bozak, který měl v plánu loupit, nebyl připravený na boj. Všechny je velice překvapilo, když zjistili, že čelí ozbrojeným nepřátelům.

Drakoniáni však byli zrozeni pro boj a bozak se rychle vzpamatoval. Nejprve použil magii a seslal kouzlo na válečníka, který vypadal jako největší hrozba. Z ruky s drápy vylétla oslepující bílá střela a zasáhla Sturma, který vykřikl, chytil se za hruď, zhroutil se na zem a zasténal.

Bozak viděl, že rytíře složil, a obrátil se ke Karamonovi. Roztáhl mohutná křídla, takže vypadal ještě větší, a zaútočil. Vrčel a oháněl se mečem mocnými, prudkými rozmachy. Karamon odrazil první ránu vlastní čepelí; síla útoku mu zalomcovala paží až k loktu.

Než se Karamon stačil vzpamatovat, bozak se rychle otočil, švihl ho mohutným ocasem, podrazil mu nohy a srazil ho na kolena. Karamon se zoufale pokoušel vyškrábat na nohy. Když vzhlédl, viděl, jak ho bozak obchází s napřaženým mečem. Karamon zvedl meč a obě čepele o sebe zařinčely.

Raistlin se neviděný krčil v úkrytu u vchodu. Rozsypal růžové lístky a seslal kouzelný spánek na tři baazy, kteří byli k němu nejblíž. Nebyl si příliš jistý výsledkem, protože už na drakoniány tohle i jiná

kouzla zkoušel a oni dokázali vlivům magie odolat.

Dva baazové klopýtli a jeden zažíval a sklonil meč, ale jen na okamžik. Podařilo se mu spánek setřást a vrhl se do boje. Druzí dva zůstali taky na nohou, a co hůř, uvědomili si, že se je někdo pokusil očarovat. S meči v rukou se otočili a uviděli Raistlina.

Raistlin se na ně chystal vrhnout ohnivou smrt, když s hrůzou zjistil, že mu vyklouzla slova zaklínadla. Horečně pátral v paměti, ale slova tam nebyla. Hořce proklel vlastní hloupost. Předchozího večera si víc všímal Tiky a bratra, místo aby studoval.

Jeden z drakoniánů už byl u něj a zuřivě se rozmáchl mečem. Raistlin zoufale zvedl hůl, aby úder odrazil, a modlil se, ať se hůl neroztříští.

Když meč hůl zasáhl, zablesklo se, ozvalo se zapraskání a zaskučení. Baaz zbraň upustil a poskakoval kolem, vrčel a tiskl si bolavou ruku. Druhý baaz, který viděl, jaký osud postihl jeho druha, se k Raistlinovi a holi přikrádal opatrněji, ale blížil se. Raistlin se opřel zády o balvan a podržel hůl před sebou.

Nikdo z drakoniánů se neobtěžoval se šotkem. Nepovažovali ho za hrozbu, nechávali si ho na konec. Jeden z baazů se rozběhl ke Sturmovi, aby ho dorazil, okradl nebo obojí.

„Hej, ještěří tlamo!“ zaječel Tasslehoff, rozběhl se a praštil ho prakovkou do týla.

Drakonián měl tvrdou lebku a úder mu nijak neublížil, jen ho naštval. S taseným mečem se obrátil na šotka, ale nemohl ho chytit. Tas uskakoval hned sem, hned tam, dobíral si baaze a vyzýval ho, ať si ho zkusí praštit.

Baaz se znovu a znovu rozmachoval mečem, ale ať mávl kamkoliv, šotek byl vždycky někde jinde, vysmíval se mu a otloukal ho prakovkou. Při všem tom poskakování, uhýbání a nadávkách, které zahrnovaly i „šupinatý zadek“ a „dračí lejno“, drakonián úplně přišel o rozum a pustil se za šotkem.

Tasslehoff ho odváděl od Sturma, ale v tom nadšení se bohužel nedíval, kam jde, a ocitl se nebezpečně blízko bažiny. Naposled uskočil, aby ho rozzuřený baaz nerozsekl vejpůl, uklouzl na kameni a po divokém kymácení a mávání rukama s výkřikem a šplouchnutím spadl do bažiny.

Baaz se už už brodil za ním, když ho bozakův ostrý rozkaz vyzval, ať se vzpamatuje. Chviličku zaváhal, ale pak nechal šotka, který zmizel v bažině, být a rozběhl se na pomoc svému společníkovi a dorazit čaroděje.

Karamon a bozak si vyměnili řadu tak zuřivých úderů, že jim od čepelí létaly jiskry. Byli vyrovnanými soupeři a Karamon by nakonec možná vyhrál, protože bozak celou noc popíjel a byl v žalostném stavu. Strach o bratra a zoufalá touha skončit s tímhle bojem však způsobily, že byl nepozorný. Myslel, že se soupeř odkryl, a zaútočil. Příliš pozdě si uvědomil, že je to jenom finta. Meč mu vylétl z ruky a se srdcervoucím šplouchnutím přistál ve vodě za ním. Karamon vrhl úzkostlivý pohled na své dvojče a pak uskočil stranou a odkutálel se pryč. Bozak šel po něm.

Karamon kopnul a zasáhl bozaka botou do kolena. Drakonián bolestně zavrčel a na oplátku Karamona taky kopl, do žaludku. Vyrazil mu dech z plic. Mohutný muž byl chvilku bezmocný. Bozak zvedl meč a chystal se mu uštědřit smrtící ránu, když se zpoza něj ozval odporný, mučivý výkřik. Drakonián zastavil úder a rozhlédl se kolem sebe.

Karamon zvedl hlavu, aby se podíval taky. Oba ztuhli hrůzou.

Vedle Raistlina se vznášely bledé, studené oči, skryté v roztrhaných cárech noci. Jeden drakonián ležel na zemi a už se rozpadal na popel. Druhý baaz strašlivě ječel, zatímco mu paži kroutila ruka stejně bledá a netělesná jako oči. Baaz se pod dotekem přízraku třásl a pak se převrátil, zachycený v kamenné smrtelné agónii.

Karamon se snažil vstát. Byl si jistý, že další obětí přízraků bude bratr. K jeho úžasu si však přízraky Raistlina, tisknoucího se k balvanu a držícího před sebou hůl, vůbec nevšímaly. Neživé oči a plíživá temnota se jako strašlivý mrak snesly na bozaka, který teď křičel bolestí a zmítal se ve smrtícím sevření. Kroutil se a snažil se uniknout, ale temnota ho držela pevně.

Když začalo bozakovo tělo tuhnout, Karamon si vzpomněl, co se s bozaky stane, když zemřou, a lezl, klouzal a vlekl se pryč ve snaze dostat se od mrtvoly co nejdál. Bozakovy kosti vybuchly. Karamona zasáhla vlna horka a síla výbuchu, srazila ho na břicho a na chvíli ho

omráčila.

Potřásl hlavou, aby si ji vyčistil, namáhavě se zvedl na nohy a zjistil, že bitva skončila. Dva přeživší drakoniáni se dali na útěk zpátky do pevnosti. Prchali jako o život. Přízraky odpluly za nimi a Karamon po chvíli uslyšel smrtelné výkřiky baazů. Úlevně si oddechl – a ztuhl.

Dvě bledé oči se vznášely blízko Raistlina.

Karamon se rozběhl k dvojčeti, přestože neměl tušení, jak ho zachránit.

Pak spatřil, jak oči poklesly, skoro jako by se nemrtvý Raistlinovi ukláněl. Vzápětí zmizely a nechaly po sobě jen strašlivý chlad a prach z obětí.

„Jsi zraněný?“ zalapal po dechu Karamon.

„Ne. Ty?“ krátce se zeptal Raistlin.

Věnoval bratrovi krátký pohled, který očividně odpověděl na jeho otázku, a zadíval se na Sturma. „Co je s ním?“

„Nevím. Zasáhlo ho nějaké kouzlo. Raiste, ty přízraky…“

„Zapomeň na přízraky. Jak moc je raněný?“ zeptal se Raistlin a protáhl se kolem bratra.

„Nevím,“ řekl Karamon a kulhal za ním. „Měl jsem docela dost práce.“

Natáhl se, chytil bratra za paži a zastavil ho.

„Ta věc se ti uklonila. Přivolal jsi to?“

Raistlin si bratra přeměřil studeným pohledem, s lehce trpkým úsměvem na rtech. „Jestli si myslíš, že můžu poroučet nemrtvým, máš přehnané představy o mé moci, bratře. Ujišťuji tě, že takové kouzlo dalece přesahuje moje schopnosti.“

„Ale Raiste, viděl jsem…“

„Pche! Něco se ti zdálo,“ zamračil se Raistlin. „Kolikrát ti mám říkat, že nemám rád, když na mě někdo sahá!“

Karamon dvojče pustil.

Raistlin odspěchal prohlédnout Sturma. Karamon si nevzpomínal, že by si někdy předtím dělal o rytíře takové starosti. Měl pocit, že se Raistlin víc bojí o prince Grallena než o Sturma. Karamon se pomalu vydal za ním, zrovna když se z vody vynořil Tasslehoff, prskající a plivající špínu.

„Fuj!“ řekl šotek a shrnul si z očí nasáklé vlasy. „To je teda pěkně hloupé místo pro bažinu! Jak je Sturmovi? Co mi uteklo?“

Raistlin nahmatával rytíři tep. Hrudní plát byl sežehlý, ale ochránil ho před nejhorší částí blesku. Když se ho Raistlin dotkl, Sturm pohnul prsty a otevřel oči. Pak se pokusil vstát.

„Raiste,“ řekl Karamon, pomáhaje Sturmovi na nohy, „jestli jsi je nepřivolal ty, tak proč ty přízraky nezaútočily i na nás? Proč útočily zrovna na drakoniány?“

„Nevím, Karamone,“ dopáleně odsekl Raistlin. „Nejsem odborník na nemrtvé.“

Když viděl, že bratr pořád čeká na vysvětlení, povzdechl si. „Může to mít spoustu příčin. Víš stejně dobře jako já, že nemrtví často zůstávají jako strážci. Možná drakoniáni sebrali nějaký posvátný předmět, nebo se možná zlo obrátilo samo proti sobě, jak tak rád říkává rytíř.“

Karamon nevypadal moc přesvědčeně. „Jo, možná.“ Zadíval se na bratra a náhle řekl: „Měli bychom odsud zmizet, než se vrátí zbytek baazů.“

Raistlin se podíval do ústí jeskyně, připomínajícího zubatou čelist lebky, a na chvíli se mu zazdálo, že se zřícenina směje. „Nemyslím, že se ostatní vrátí, ale máš pravdu. Měli bychom jít.“ Podíval se na rance s kořistí, povalující se na zemi, a potřásl hlavou: „Škoda, že nemáme čas si to projít. Kdo ví, jaké cennosti tam dole našli.“

„Nedotkl bych se toho, ani kdybys mi zaplatil,“ řekl Karamon a věnoval rancům temný pohled. „Tak dobrá. Vaše Výsosti, veďte nás.“

Sturm stál nejistě, zdálo se však, že je nezraněný, kromě malých spálenin na nikách a pažích. Vyrazil do bažiny a brodil se po kotníky ve vodě. Mlha se trhala a válela kolem něj.

„Zrovna jsem odtamtud vylezl,“ namítal Tas. „Není to tak zábavné, jak byste si mysleli.“ Pokrčil rameny a zvedl prakovku. „Tak jo. Víc mokrý už asi být nemůžu.“ Skočil do bažiny a plácal se za Sturmem.

Raistlin se ušklíbl. Vykasal si plášť ke kolenům, bodl holí do tmavé vody, aby vyzkoušel dno, a opatrně do ní vkročil.

Karamon šel za ním, připravený bratra kdykoliv zachytit. „Jenom

jsem měl dojem, že jsem ten přízrak slyšel, jak ti něco říká, Raiste. Myslel jsem, že říkal ‚pane'."

„Máš bujnou fantazii, bratře," jízlivě odvětil Raistlin. „Až to bude za námi, měl bys napsat knihu."

16.

TIČINO VAROVÁNÍ, ŘEKYVANOVO DILEMA. UPRCHLÍCI SE ROZHODUJÍ.

aurana byla v jeskyni, kterou sdílela s Tikou, a ležela na posteli. Celý den i noc zůstala vzhůru a hledala pohřešovanou přítelkyni a šotka. Byla vyčerpaná, ale přesto nemohla usnout. Znovu uvažovala nad vším, co jí Tika řekla, nad vším, co udělala, když byly naposledy spolu. Vodítka měla přímo před sebou. Laurana měla hned vědět, že se chce Tika vydat za Karamonem a že Tas půjde s ní. Měla něco udělat, aby je zastavila.

„Kdybych pořád nemyslela na… jiné věci…“

Například na Tanise. Sotva Laurana zavřela oči a začala dřímat, probral ji Zlatolunin hlas: „Laurano! Našli jsme ji!“

Dva muži z Plání přinesli Tiku na nosítkách do jeskyně, kde byli ošetřováni nemocní a zranění. Lidé se seběhli podívat; ženy si soucitně a starostlivě šeptaly, zatímco muži vrtěli hlavami. Opatrně položili nosítka na podlahu. Než Zlatoluna přinesla studenou vodu, její manžel zapálil oheň. Laurana postávala nad Tikou.

„Kde ji našli?“

„Ležela na břehu potoka,“ řekla Zlatoluna.

„Byl s ní Tas?“

„Byla sama. Po šotkovi ani stopy.“

Tika bolestně zasténala a neklidně se zavrtěla. Oči měla dokořán a rozrušeně se jí leskly, viděla však jen vlastní horečnatý svět. Když

se nad ní Zlatoluna sklonila, Tika vykřikla a začala do ní divoce bušit pěstmi. Musel zasáhnout Řekyvan a dva Pláňané a i potom se zmítala a snažila se vyprostit.

„Co je s ní?“ zeptala se vyděšeně Laurana.

„Podívej na ty škrábance. Zaútočilo na ni nějaké divoké zvíře,“ odpověděla Zlatoluna a omývala Tice čelo studenou vodou. „Medvěd nebo možná puma.“

„Ne,“ prohlásil Řekyvan. „Drakonián.“

Jeho žena zvedla hlavu a zděšeně se na něj podívala: „Jak to můžeš vědět?“

Řekyvan ukázal na několik skvrn od popela na Tičině kožené zbroji. „Stopy drápů jsou jenom na pažích a na nohách; divoké zvíře by nechalo škrábance po celém těle. Drakonián se ji pokoušel chytit, znásilnit ji…“

Laurana se zachvěla. Řekyvan vypadal velmi zamračeně a jeho manželka velmi ustaraně.

„Co teď?“ zeptala se Laurana. „Bude v pořádku, že? Dokážeš ji uzdravit…“

„Ano, Laurano, ano,“ konejšila ji Zlatoluna. „Nechtě ji se mnou o samotě, všichni.“ Uhladila Tičiny rusé kadeře, provlhlé potem, a položila dlaň na medailon Mišakal, který nosila kolem krku. „Měl bys svolat setkání rady, manželi.“

„Nejdřív si musím promluvit s Tikou.“

Zlatoluna zaváhala a pak řekla: „Dobře. Pošlu pro tebe, až bude vzhůru, ale jenom na chvíli. Potřebuje jíst a odpočívat.“

„Dovol mi zůstat,“ prosila Laurana. „Tohle je moje chyba.“

Zlatoluna zavrtěla hlavou: „Musíš jít vyhledat Elistana.“

Laurana nechápala, viděla však, že Zlato lunu i Řeky vana něco trápí. Vyprovodila vojvodu z přístřešku.

„Co je? Co se děje?“

„Na Tiku zaútočil drakonián,“ prohlásil Řekyvan. „Muselo se to stát tady. Nebo skoro tady.“

Laurana najednou pochopila hrozivé souvislosti. „Bohové, smilujte se nad námi. To znamená, že naši nepřátelé našli cestu do údolí! Zlatoluna má pravdu – musím to říct Elistanovi…“

„Udělej to potichu,“ varoval ji Řekyvan. „Přiveď ho s sebou.

Nikomu jinému nic neříkej; ještě ne. Nechceme, aby vypukla panika.“

„Ne, jistěže ne,“ řekla Laurana a odspěchala.

Lidé se shromáždili v uctivé vzdálenosti od jeskyně a čekali na zprávy. Tiku, veselou a připravenou se smát, měl kromě nejvyššího teokrata každý v údolí rád.

Jakmile Laurana vyšla z jeskyně, zastavila ji Marita a starostlivě se ptala, jak se Tice vede. Laurana viděla, že bude snazší oznámit to všem najednou.

„Právě teď je hodně nemocná, ale je s ní Zlatoluna a uzdraví se,“ řekla Laurana davu. „Potřebuje klid a odpočinek.“

„Co se jí stalo?“ zeptala se Marita.

„To nebudeme vědět, dokud se neprobudí,“ vyhnula se otázce Laurana. Podařilo se jí vyklouznout a odešla hledat Elistana.

Potkala ho, když mířil ke Zlatoluně.

„Slyšel jsem o Tice,“ řekl. „Jak je jí?“

„Bude v pořádku, díky bohům,“ odpověděla Laurana. „Řekyvan tě prosí, aby sis s ním promluvil.“

Elistan se na ni pátravě zadíval. Vyčetl jí na tváři obavy a strach a chystal se zeptat, co se děje, ale rozmyslel si to. „Přijdu hned.“

Když se vrátili, zastihli před jeskyní postávat ještě pár lidí. Laurana je znovu ujistila, že Tika bude v pořádku, a dodala, že nejlepší, co pro ni můžou udělat, je zahrnout ji do svých modliteb.

Řekyvan stál v ústí jeskyně. Když k němu došli Laurana a Elistan, Zlatoluna odtáhla závěs a pozvala je dovnitř.

„Horečka už polevila a rány se hojí, ale pořád je ještě po tom zážitku otřesená. Ale chce s tebou mluvit. Trvá na tom.“

Tika ležela zabalená v přikrývkách u ohně. Pořád byla tak bledá, že se pihy, které považovala za své prokletí, ostře rýsovaly na bílé kůži. Přesto se pokusila posadit, když ostatní vešli.

„Řekyvane! Musím s tebou mluvit!“ ozvala se naléhavě a natáhla třesoucí se ruku. „Prosím, poslouchej…“

„Poslechnu si tě,“ řekl Řekyvan a klekl si vedle ní, „ale nejdřív musíš vypít trochu vývaru a pak si lehnout, jinak nás moje manželka oba vyhodí na mráz.“

Tika se napila vývaru a do tváří se jí částečně vrátila barva.

Laurana si k ní klekla.

„Tolik jsem se o tebe bála.“

„Promiň,“ kajícně řekla Tika. „Zlatoluna mi řekla, že jste nás všichni hledali. Nechtěla jsem… nemyslela jsem…“ Hluboce si povzdechla a odložila misku. Odhodlaně se na ně podívala. „Jak se ukázalo, dobře, že jsme šli.“

„Počkej chvilku,“ ozval se Řekyvan. „Ještě než nám povíš svůj příběh, kde je šotek? Je Tasslehoff v bezpečí?“

„V největším možném bezpečí,“ řekla Tika smutně. „Je s Raistlinem, Karamonem a Sturmem. Jestli se mu ještě dá říkat Sturm…“

Když Tika viděla jejich ustaraný výraz, povzdechla si: „Začnu od začátku.“

Vyprávěla, jak se rozhodla vydat za Karamonem a pokusit se ho přivést k rozumu.

„Byla to hloupost; teď už to vím,“ dodala lítostivě.

Líčila jim, jak s Tasem vešli do tunelu pod horou, jak se vynořili na druhém konci a ocitli se v Lebce s mrtvým drakem, hordami drakoniánu a thorbardinským princem Grallenem, dříve Sturmem Ostromečem.

„Ta přilba, kterou si nasadil, byla prokletá nebo očarovaná, nebo něco takového. Nepochopila jsem to a Raistlin o tom nemluvil,“ řekla Tika.

Elistan vypadal vážně, Řekyvan pochybovačně a Zlatoluna znepokojeně. Dala Tice na čelo studený obklad a řekla, že by si měla odpočinout.

Tika si obklad sundala. „Vím, že mi nevěříte. Sama bych si nevěřila, kdybych to neviděla na vlastní oči. Dokonce jsem s tím… s tím princem Grallenem mluvila.

Karamon říkal, že ta přilba čekala, až někdo půjde kolem a nasadí si ji, aby ho pak mohla přinutit jít do Thorbardinu a říct králi, že je bitva ztracena.“

„Tři sta let zpoždění,“ tiše řekla Laurana.

„Ale víte, teď mají cestu dovnitř Thorbardinu,“ řekla Tika. „Ten princ Grallen je tam odvede.“

Všichni se po sobě podívali. Řekyvan zavrtěl hlavou. Lidé z Plání

magii odjakživa nedůvěřovali a tohle znělo příliš podivně, než aby se tomu dalo věřit. Soustředil se na bezprostřednější hrozbu.

„Slyšela jsi drakoniány mluvit o tom, že přichází vojsko. Sem. Do údolí."

„Ano. Proto jsem se vrátila. Varovat vás."

„Proč s tebou nešel Karamon?" zeptal se Řekyvan s přísným nesouhlasem. „Proč tě poslal zpátky samotnou?"

„Karamon chtěl jít," srdnatě ho bránila Tika. „řekla jsem mu, ať nechodí. Řekla jsem mu, ať zůstane se Sturmem, s bratrem a s Tasem, když si Sturm teď myslí, že je trpaslík a tak. Řekla jsem mu, že si poradím sama, a poradila jsem si."

Oči jí ztvrdly a sevřela pěsti. „Když na mě ten netvor zaútočil, zabila jsem ho. Je po něm!"

Uviděla jejich ustarané pohledy a propukla v pláč. „Karamon nevěděl, že se v té chodbě schovává drakonián! Nikdo to nevěděl!" Zhroutila se zpátky na slamník a rozvzlykala se.

„Musí si odpočinout," pevně řekla Zlatoluna. „Myslím, že víš všechno, co potřebuješ vědět, manželi."

Zahnala je ven, vrátila se k Tice a podržela ji v náručí, aby se vyplakala.

„Co budeme dělat, Ctěný synu?" zeptal se Řekyvan.

„Rozhodnutí je na tobě," odvětil Elistan. „Tanis ti předal velení."

Řekyvan si hluboce povzdechl a rozmrzele se zadíval k jihu. „Jestli věříš tomu, co Tika vyprávěla…"

„Samozřejmě že jí věříme," rozhněvaně jim skočila do řeči Laurana. „Riskovala život, aby nás varovala."

„Hederik a ostatní jí neuvěří," podotkl Řekyvan.

Laurana umlkla. Samozřejmě měl pravdu. Nejvyšší teokrat a jeho spojenci nechtějí odejít a bude se jim hodit jakákoliv záminka, aby zůstali. Skoro slyšela Hederika, jak vykládá lidem, že se Tice nedá důvěřovat. Bývalá zlodějka, pak čížnice (a bohové vědí, co ještě), utekla, aby byla se svým milým, a tohle si vymyslela, aby zakryla své hříchy.

„Jen málokdo má rád Hederika," poukázala Laurana, „a *mají* rádi Tiku."

„A co je důležitější," dodal Elistan, „mají rádi tebe a obdivují tě,

Řekyvane. Pokud lidem řekneš, že přichází nebezpečí a že musí odejít, budou ti naslouchat.“

„Myslíš, že bychom měli odejít?“ zeptala se Laurana.

„Ano,“ bez váhání odpověděl Řekyvan. „Myslím si to od toho dne, kdy nad námi přeletěl drak. Měli bychom vyrazit na jih, než horské průsmyky uzavře hluboký sníh. Tohle údolí už není bezpečné útočiště. Tičin příběh jenom potvrzuje, čeho jsem se už dlouho bál.“

Odmlčel se a tiše řekl: „Jenže co když se mýlím? Taková výprava bude plná nejistot a nebezpečí. Co když dojdeme k Thorbardinu a najdeme brány zavřené? A co hůř, co když Thorbardin vůbec nenajdeme? Mohli bychom se toulat po horách, dokud bychom nepadli hladem a nezmrzli. Žádám lidi, aby opustili bezpečné místo a odkráčeli přímo do nebezpečí. To nedává smysl.“

„Zrovna jsi říkal, že tohle místo není bezpečné,“ podotkl Elistan. „Od chvíle, kdy se tu objevil drak, jsou lidé neklidní a vystrašení. Vědí, že nás draci hlídají, i když je nevidíme.“

„Je to těžké břemeno,“ řekl Řekyvan. „Mám na starosti stovky životů.“

„Nemáš je na starosti sám, příteli,“ tiše mu řekl Elistan. „Paladin je s tebou. Přednes svůj strach a obavy bohu.“

„Dá mi znamení, Ctěný synu? Poví mi bůh, co dělat?“

„Bůh ti nikdy neříká, co dělat,“ odpověděl Elistan. „Bůh ti dá moudrost, aby ses dokázal správně rozhodnout, a sílu, abys to dokázal uskutečnit.“

„Moudrost.“ Řekyvan se usmál a zavrtěl hlavou. „Nejsem moudrý. Byl jsem pastýř…“

„A jako pastýř jsi užíval své schopnosti a instinkt k tomu, abys ochránil stádo před vlky. To je moudrost, kterou ti Paladin dal, moudrost, na kterou se musíš spolehnout.“

Řekyvan se nad tím zamyslel.

„Svolám lidi, aby se v poledne shromáždili,“ řekl nakonec. „A tam jim oznámím svoje rozhodnutí.“

Když odcházeli, ohlédla se Laurana přes rameno na Řekyvana. Kráčel k jeskyni, v níž postavili malý oltář na počest bohům.

„Je to dobrý muž. Jeho víra je silná a pevná,“ řekla. „Tanis vybral moudře. Kéž by…“

Zarazila se. Neměla v úmyslu vyslovit svoje myšlenky nahlas.

„Kéž by co, má drahá?“ zeptal se Elistan.

„Kéž by Tanis našel stejnou víru,“ řekla Laurana nakonec. „Nevěří v bohy.“

„Tanis víru nenajde,“ prohlásil Elistan s úsměvem. „Myslím, že si spíš víra najde jeho, stejně jako si našla mě.“

„Nerozumím.“

„Ani já si nejsem jistý, že rozumím,“ připustil Elistan. „Moje srdce se nad Tanisem trápí, ale Paladin mě ujišťuje, že tyhle starosti můžu bezpečně svěřit do jeho rukou.“

„Doufám, že má hodně velké ruce,“ povzdechla si Laurana.

„Tak velké jako nebesa,“ řekl Elistan.

❁ ❁ ❁

Jestli Řekyvan mluvil k Paladinovi, zřejmě nenašel příliš útěchy či klidu. Když se postavil před zástup, tvářil se temně a zachmuřeně. Jeho řeč nebyla uklidňující ani útěšná. Řekl lidem o Tičině výpravě. Řekl, že rytíř, Sturm Ostromeč, našel cestu do Thorbardinu (podrobnosti moc nerozváděl). Pověděl jim, že Tika zaslechla drakoniány, jak mluví o vojsku, chystajícím se přepadnout údolí, a že na ni jeden drakonián zaútočil, když se k nim vracela, aby je varovala.

Hederik našpulil rty, obrátil oči v sloup a odfrkl si. „Tika Waylanová je milé děvče, ale jak si někteří vzpomenou, bývala to číšnice.“

„Já jí věřím,“ prohlásil Řekyvan a jeho pevný tón umlčel i Hederika, alespoň dočasně. „Věřím, že se tohle údolí, které dřív bylo klidným přístavem, může brzy proměnit v bojiště. Jestli nás přepadnou tady, nebudeme mít kam utéct, kudy uniknout. Budeme tu v pasti jako krysy čekat, až nás zajmou nebo zabijí. Bohové nám poslali toto varování. Bylo by špatné nevšímat si ho. Navrhuji, abychom co nejdříve odešli na jih k Thorbardinu, kde se setkáme s přáteli.“

„No tak, mějte rozum,“ řekl Hederik. Obrátil se k davu a zvedl ruce, aby lidi utišil. „Nepřipadá vám divné, že by si bohové k

takovému varování vybrali děvče z hostince místo někoho váženého a uznávaného…“

„Jako jste vy?“ zeptal se Řekyvan.

„Chystal jsem se říct, jako je Ctěný syn Elistan,“ skromně řekl Hederik, „ale ano, myslím, že by bohové mohli užít jako svou nádobu i mne.“

„Možná kdyby si chtěli uložit pivo,“ zašeptal Gilthanas Lauraně do ucha.

„Pst, bratře,“ pokárala ho. „Tohle je vážné!“

„Samozřejmě, ale oni Řekyvana neposlechnou. Je to cizinec jako my.“ Podíval se na Lauranu. „Víš, poprvé v životě začínám chápat, jak se musel Tanis cítit osamělý, když žil mezi námi.“

„Já si mezi těmihle lidmi nepřipadám osamělá,“ namítla Laurana.

„Jistěže ne,“ odpověděl Gilthanas a zamračil se. „Ty máš Elistana.“

„Prosím, Gile, nezačínej i ty,“ začala Laurana, ale bratr odešel a zamířil k Pláňanům. Nic elfovi neřekli, ale mlčky a uctivě se rozestoupili, aby mu mezi sebou udělali místo.

Cizinec mezi cizinci.

Laurana by šla za ním, ale hněvala se na něho, na Tanise, na Tiku, na všechny, kdo byli schválně rozhodnutí špatně si vykládat její vztah s Elistanem, Pracovala pro Elistana podobně jako předtím pro otce: jako diplomat a prostředník. Uměla hovořit s lidmi, uklidňovat je a pomáhat jim překonat hněv a strach a vyslechnout argumenty. Tvořili s Elistanem dobrý tým. Nebylo na tom nic romantického! Pokud vůbec, byl pro ni jako otec.

Nebo bratr.

Podívala se na Gilthanase a její hněv zeslábl v lítost. Dřív si bývali tak blízcí. Od chvíle, kdy začala pracovat s Elistanem, s Gilthanasem sotva promluvila. Ne, začalo to dříve. Ve chvíli, kdy jí do života znovu vstoupil Tanis.

A možná to ani nebyl Tanis, uvažovala. Bratr nesouhlasil s jejím vztahem k půlelfovi o nic víc než v minulosti. To, co mu leželo v žaludku, byl její vztah k lidem. Měla by se od nich držet dál, zůstat jim nadřazená.

Gilthanas se stejně jako otec hněval, že bohové použili k ohlášení

svého návratu lidi. Bohové měli přijít k elfům, kteří byli, koneckonců, vyvolení. Byly to přece lidské hříchy, co přivolalo na svět hněv bohů.

„My jsme hodné děti," říkala si v duchu Laurana. „Neměli by nás trestat. Ale byli jsme opravdu hodní? Nebo nás jen nikdy nepřistihli?"

Elfové podobné pochybnosti neznali. Elfové si byli jisti svým místem v řádu světa. Naproti tomu lidé neustále pochybovali, neustále hledali, neustále se ptali. To na nich měla Laurana ráda. Nepřipadala si tak se svými pochybnostmi sama.

Napadlo ji, že se to Gilthanasovi nikdy nepokusila vysvětlit. Rozhodla se, že to udělá. Pomůže mu pochopit. Podívala se na něj a usmála se, aby mu ukázala, že se nehněvá. Bratr ji viděl, ale záměrně se vyhnul jejímu pohledu. Laurana si povzdechla a znovu se soustředila na setkání.

Dohadování pokračovalo. Elistan podporoval Řekyvana, stejně jako Marita.

„Všichni jsme viděli draka," řekla Marita, „s tím ďáblem Verminaardem na hřbetě. Teď v tomhle údolí – nebo těsně u něj, v tom není rozdíl – zaútočili na jednoho z našich lidí. Pokud tohle není znamení, že už tu není bezpečno, tak nevím, co to je."

Hederikovy argumenty však byly také přesvědčivé. Váhu jim dodávala skutečnost, že teď lidé nejsou v bezprostředním nebezpečí, ale ocitnou se v něm, pokud opustí přístřeší jeskyní a vyrazí do divočiny. Důkazem byl útok na Tiku.

Tohle Řekyvan nemohl zpochybnit. Leželo mu to na srdci jako kámen a Řekyvan to prostě a otevřeně přiznal.

„Jestli půjdeme, někteří z nás, nebo i všichni, můžou zemřít," řekl. „Věřím však, že jestli zůstaneme a nic neuděláme, jestli si nebudeme všímat Tičina varování, padneme za oběť krutému a surovému nepříteli."

Byl si jistý alespoň tím, že se k němu přidají jeho lidé. Pláňané věřili, že přicházejí potíže, a nakonec se shodli, dokonce i Que-Kiri, že přijmou Řekyvana za svého vůdce. Jejich tichá jistota dodala jistotu i jemu, stejně jako čas strávený s bohy. Řekyvan během modliteb neslyšel žádné sliby nesmrtelných hlasů ani necítil

konejšivý dotyk nesmrtelné dlaně, přesto však odešel od oltáře s klidným vědomím, že nekráčí sám.

Chystal se ještě něco říct, když u vchodu zavládl rozruch. Objevila se Zlatoluna a podpírala nejistě kráčející Tiku.

„Trvala na tom, že přijde," řekla Zlatoluna. „Naléhala jsem na ni, ať odpočívá, ale Tika říkala, že musí mluvit za sebe."

Lidé si soucitně šeptali. Škrábance na pažích už byly zhojené, ale ještě byly patrné. Tika, po překonané horečce stále bledá a slabá, odstrčila Zlatoluninu ruku a postavila se sama, aby řekla, co má na srdci.

„Chci vám všem jenom připomenout, kdo vás osvobodil z Pax Sarkasu," řekla jim Tika, „kdo vás zachránil před otroctvím a smrtí. Nebyl to on, nejvyšší teokrat." Střelila po Hederikovi ostrým pohledem. „Byli to Tanis Půlelf a Flint Křesadlo, kteří odešli, aby se pokusili najít Thorbardin. Byli to Sturm Ostromeč, Karamon Majere a Raistlin Majere, kteří odešli do velkého nebezpečí, do Lebky, kde našli způsob, jak do Thorbardinu vejít. Byli to Řekyvan a Zlatoluna, kteří vám ukázali, jak přežít, a léčili vaše rány.

Nemuseli to dělat, nikdo z nich. Mohli už dávno odejít a vrátit se domů, ale neudělali to. Zůstali tady a riskovali život, aby vám pomohli. Vím, že odejít bude těžké, ale… ale já jen chci, abyste to uvážili."

Mnozí to uvážili a podle toho mluvili ve prospěch odchodu. Jiní si nebyli tak jistí. Řekyvan nechal debatu volně plynout, ale když se začaly argumenty znovu a znovu opakovat, ukončil ji.

„Já už jsem se rozhodl. Každý z vás se musí rozhodnout za sebe. Ti, kdo půjdou s mou ženou a se mnou, ať se připraví k odchodu. Vyjdeme pozítří za úsvitu."

Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Cesta bude obtížná a nebezpečná a já vám nemůžu slíbit, že najdeme bezpečné útočiště v Thorbardinu, a ostatně ani kdekoliv jinde. Můžu vám slíbit jednu věc: dávám do zástavy vlastní život. Udělám všechno, co umím, abych se postavil mezi vás a temnotu. Budu bojovat a bránit vás do posledního dechu."

Opustil síň shromáždění za naprostého ticha. Jeho lidé a Gilthanas se k němu přidali. Tika trvala na tom, že se vrátí do své

jeskyně; říkala, že si nejlépe odpočine ve vlastní posteli.

Lidé se shlukli kolem Elistana a hledali u něj radu a ujištění. Mnozí si přáli, aby rozhodl za ně – mají zůstat, nebo jít? To však klerik neudělal, trval na tom, že se každý musí rozhodnout sám. Opakovaně jim radil, aby svěřili své starosti a obavy bohům, a potěšilo ho, když viděl, že někteří odcházejí k oltáři. Jiní ale odkráčeli v hněvu a chtěli vědět, k čemu tedy jsou bohové, když jim neřeknou, co mají dělat.

Laurana mu stála po boku, trpělivě pomáhala a nabízela vlastní ujištění a rady. Když odešel poslední člověk, byla vyčerpaná a sklíčená.

„Nikdy jsem nechápala, jak někdo může úmyslně uctívat zlé bohy. Teď už to chápu," řekla Elistanovi. „Kdybys byl klerikem Takhisis, slíbil bys těm lidem, cokoliv chtějí. Tvé sliby by si vyžádaly strašlivou cenu a nebyly by dodrženy, ale na tom by nezáleželo. Lidé odmítají přijmout odpovědnost za vlastní život. Chtějí, aby jim někdo říkal, co mají dělat, a chtějí někoho, koho můžou obvinit, když se všechno zvrtne."

„Žijeme v prvních dnech po návratu bohů, Laurano," řekl Elistan. „Naši lidé jsou jako slepci, kteří náhle znovu prohlédli. Světlo je oslepuje stejně, nebo i víc než temnota. Dej jim čas."

„Čas – to je jediná věc, kterou nemáme," povzdechla si Laurana.

Nakonec se většina lidí rozhodla odejít s Řekyvanem. Kromě jeho argumentů pro ně byl stejně přesvědčivým důvodem k odchodu i strach vyvolaný draky, kteří přelétali nad táborem. Hederik a jeho stoupenci však dali na vědomí, že zamýšlejí zůstat.

„Budeme tady čekat na ty, kdo se vrátí," oznámil Hederik a zlověstným tónem dodal: „Na ty, kdo přežijí."

Řekyvan neúnavně pracoval celý den, dlouho do noci a celý další den, odpovídal na otázky, pomáhal lidem určit, co si mají vzít s sebou, pomáhal jim balit. Uprchlíci už měli za sebou obtížné putování z Pax Sarkasu do údolí a věděli, co budou na cestu potřebovat. Dokonce i malé děti si svázaly ranečky.

V noci před odchodem nemohl Řekyvan usnout. Ležel bdělý, hleděl do tmy, pochyboval o sobě a pochyboval o svém rozhodnutí, dokud ho Zlatoluna neobjala. Políbil ji a držel ji, srovnal svůj dech s

jejím a usnul.

❁ ❁ ❁

Řekyvan se probudil před svítáním. Lidé se v šeru vynořovali z jeskyní, zdravili se s přáteli a hubovali děti, které odchod chápaly jako prázdniny a chovaly se neobvykle divoce. Hederik se objevil, usilovně vzdychal a dával lidem sbohem s truchlivým výrazem, jako by už je viděl mrtvé.

Řekyvan cítil, že několik lidí začíná váhat, a byl rozhodnutý vyrazit, jakmile se na obloze objeví první paprsek, ještě než si to stačí rozmyslet. Zvědové už našli zřetelnou Tanisovu stopu a hlásili, že první část cesty bude snadná; to lidem pomůže zvednout náladu a dodá jim to sebedůvěru.

Zrodil se jasný a slunečný den. Těsně před jejich odchodem se vrátili zvědové se zprávou, že trpaslíkova stezka vede do průsmyku mezi horami, kterého si předtím nevšimli. Řekyvan si prohlížel jednoduchou mapku, kterou mu Flint nakreslil, a zvědové potvrdili, že mapka odpovídá tomu, co našli. Když ji Řekyvan zkoumal, vzpomněl si na trpaslíkův záhadný poslední pokyn – vzít s sebou krumpáče. Rozhodl se poslechnout, přestože to znamenalo, že někomu přidá další zátěž.

Lidé se zaradovali, že byl objeven průsmyk. Považovali to za šťastné znamení. Uprchlíci vyrazili tiše, bez nepatřičného povyku či zmatků. Tvrdý život v nich vykoval odolnost. Byli zvyklí na fyzickou námahu; ušli mnoho mil, aby se dostali sem, a byli připraveni ujít mnoho dalších. Byli zdraví, Mišakal vyléčila jejich nemoci. Dokonce i Tika byla skoro tak silná jako obyčejně. Laurana si všimla, že je její přítelkyně neobvykle zádumčivá a tichá; Tika se rozhodla jít sama, vyhýbala se jakékoliv společnosti. Tělesná zranění se zahojila, zranění srdce však bylo hlubší, a dokonce ani bohyně ho nedokázala vyléčit.

Svítilo slunce. Den se oteplil, ale vzduch zůstal právě tak chladný, aby jim při chůzi nebylo horko. Marita začala zpívat jakýsi pochod a brzy se všichni přidali. Uprchlíci kráčeli dostatečně rychle, vytrvalým tempem.

Řekyvan cítil, jak se jeho břímě odlehčuje.

❁ ❁ ❁

V noci po odchodu uprchlíků seděl nejvyšší teokrat Hederik sám ve své jeskyni. Strávil den tím, že stoupence, kteří se rozhodli zůstat, oblažoval jednou ze svých nejlepších řečí. Zůstalo jich však méně, než čekal, a ti už všechny jeho proslovy slyšeli. Když padla tma, někteří si našli záminku vyklouznout ven, buď si šli lehnout, nebo se usadili u ohně a hráli „černé tečky“ – hazardní hru, při které se bílé destičky označené černými tečkami urovnávají do nejrůznějších číselných vzorů. Protože nejvyšší teokrat přísně zakázal sázky, lidé raději hráli tajně.

Hederik zjistil, že je sám, bez posluchačů. Noc byla tichá, neuvěřitelně tichá. Teokrat byl zvyklý na šum a ruch tábora, byl zvyklý důležitě se jím procházet. To všechno teď bylo pryč. Přestože si dal záležet, aby to nebylo poznat, byl rozhněvaný, že mu tak málo lidí uvěřilo a zůstalo, že se jich tolik rozhodlo odejít do neznáma s neotesaným, nevzdělaným divochem. Hederik si říkal, že ještě budou litovat.

Ale teď, když byl sám a měl čas přemýšlet, litoval on. Seděl ve tmě a neklidně přemítal, co s ním bude, jestli to hloupé děvče z hospody mělo pravdu.

17.

ŽÁDNY STÍN. PŘÍLIŠ MNOHO STÍNŮ. TRPASLÍKOVY SNY.

tejné slunce, které zahřálo srdce i duše uprchlíků, zářilo na nebi nad Karamonem, Raistlinem, Sturmem a Tasem. Těm čtyřem však sluneční světlo nepřineslo teplo ani radost. Kráčeli pustou a neúrodnou krajinou, zničenou, holou, prázdnou a bezútěšnou. Kráčeli Dergothskými pláněmi.

Všichni si mysleli, že nic nemůže být horší než brodění se bažinou kolem Velké lebky. Voda páchla plísní a hnilobou. Netušili, jací tvorové by mohli přežít pod slizem pokrytou hladinou, ale něco tam žilo. Podle vlnek na hladině nebo nečekaných prudkých pohybů kolem nohou poznávali, že vyrušili nějaké bažinné starousedlíky. Museli se držet pohromadě, aby se v husté mlze jeden druhému neztratili. Museli jít pomalu a šouravě, aby se vyhnuli pařezům a hnijícím větvím ukrytým pod vodou.

Naštěstí nebyla bažina velká. Brzy ji opustili a vynořili se z bahna na suché, pusté a tvrdé zemi. Mlha po nich natahovala tenké prsty, ale studený vítr je brzy rozfoukal. Znovu spatřili slunce a sebejistě si mysleli, že mají nejhorší za sebou. Sturm ukázal na vzdálený horský hřeben.

„Pod tímto štítem, známým jako Hledač mraků, leží Thorbardin," řekl jim princ Grallen a Raistlin se na Karamona vítězoslavně podíval.

Po krátkém odpočinku šli dál a vstoupili na Dergothské pláně.

Brzy si všichni začali přát, aby byli kdekoliv jinde, dokonce i zpátky v té odporné mlze, kterou právě opustili. Bažiny byly aspoň živé. Jejich život byl zelený a slizký, šupinatý a vlnící se, plazivý a kluzký, ale byl to život.

Na Dergothských pláních vládla smrt. Nic tady nežilo. Kdysi tu bývaly lučiny a lesy, v nichž žili ptáci a zvěř. Před třemi sty lety tu bylo bitevní pole, kde proti sobě v hořkém zápasu bojoval trpaslík s trpaslíkem. Pole nasáklo krví, zvěř byla pobita, ptáci odlétli. Tráva byla udupána a stromy pokáceny pro pohřební hranice, na nichž hořely mrtvoly. Přesto zde život zůstal. Stromy by znovu dorostly. Tráva by se zazelenala, ptáci a zvěř by se vrátili.

Pak přišel děsivý výbuch, který rozbořil mocnou pevnost a zabil všechny na obou stranách. Katastrofa zahubila všechno živé, vyrvala odsud život s takovou zuřivostí, že nepřežil ani kousíček. Žádné stromy, tráva, zvířata či hmyz. Žádný mech ani lišejník. Nic než smrt. Groteskní hromádky zkroucené, zčernalé, roztavené zbroje a hromady popela, jež zasypaly krajinu, přes kterou se přehnal oheň – to bylo vše, co zůstalo ze dvou velikých vojsk, jejichž zápas skončil v jediném strašlivém okamžiku, když oheň pohltil jejich těla, uvařil v nich krev a úplně je strávil.

Dergothské pláně, ležící mezi Velkou lebkou a Thorbardinem, byly pláněmi zoufalství. Na modrém nebi svítilo slunce, avšak jeho světlo bylo chladné jako svit vzdálených hvězd a nezahřálo nikoho z těch, kdo byli nuceni přejít tímto děsivým územím, tak strašlivým, že udusilo radostnou náladu i v šotkovi.

Tasslehoff pochodoval a hleděl dolů na popelem pokryté boty, protože to bylo lepší než dívat se dopředu a nevidět nic jiného než nic, když si náhle všiml čehosi podivného. Podíval se na nebe a znovu dolů na zem a pak napjatým hlasem řekl: „Karamone, já jsem ztratil svůj stín.“

Karamon šotka slyšel, ale předstíral, že neslyší. Měl dost starostí s bratrem. Raistlin měl potíže. Podivná síla, která ho hnala a posilovala cestou k Velké lebce, jako by ho při odchodu z ní opustila. Cesta bažinami mága vyčerpala. Kráčel pomalu, opíral se o hůl a každý krok jako by představoval velkou námahu.

Odmítl však zastavit a odpočinout si. Trval na tom, že půjdou dál,

upozornil je, že jim princ Grallen nedovolí zastavit, což byla nejspíš pravda. Sturm kráčel rychle, oči upřené na horu, a Karamon ho musel neustále krotit, jinak by nechal pomalého mága daleko za sebou.

„Podívej, Karamone, ty jsi ten svůj taky ztratil," řekl Tas s úlevou. „Teď už si nepřipadám tak špatně."

„Co jsem ztratil?" zeptal se Karamon, který poslouchal jenom na půl ucha.

„Svůj stín," řekl Tas a ukázal na zem.

„Nejspíš bude skoro poledne," unaveně odvětil Karamon. „Když máš slunce přímo nad hlavou, nemůžeš svůj stín vidět."

„Taky jsem si to myslel," řekl Tas, „ale podívej se na slunce. Je skoro na obzoru. Jsou tak dvě hodiny do setmění. Ne," povzdechl si, „naše stíny jsou pryč."

Karamon se s pocitem, že se chová pošetile, ohlédl po svém stínu. Tas měl pravdu. Slunce bylo před ním, ale za ním se netáhl žádný stín. Dokonce neviděl ani vlastní stopy, které by měly být v šedém, jemném popelu zřetelně patrné. Najednou měl strašlivý pocit, že přestal existovat.

„Kráčíme zemí mrtvých. Živí sem nepatří," řekl Raistlin a jeho hlas byl stěží víc než šepot. „Nevrháme stíny. Nenecháváme stopy."

Karamon se otřásl. „Nenávidím tohle místo."

Zlověstně se podíval na Sturma, který se zastavil, čekal na ně a netrpělivě podupával. „Raiste, co když nás ta prokletá přilba vede do pasti? Možná bychom se měli obrátit zpátky."

Raistlin toužebně pomyslel na návrat k Velké lebce. Nemohl to vysvětlit, ale dokud byl tam, cítil se silný a zdravý, znovu skoro celý. Tady venku se musel nutit ke každému kroku a jediné, po čem toužil, bylo svalit se na prašnou šedou zem a spát v popelu mrtvých. Zakašlal, zavrtěl hlavou a slabě ukázal na rytíře.

Karamon pochopil. Sturm byl pod vlivem přilby a musel jít do Thorbardinu. Kdyby se otočili, pokračoval by bez nich.

Raistlin zatahal Karamona za rukáv.

„Musíme jít dál!" zalapal po dechu. „Nesmíme na tomhle strašlivém místě uváznout přes noc!"

„Amen, bratře!" řekl Karamon procítěně. Silnou paží podepřel

dvojče a ulehčil jeho namáhavým krokům. Dohnali Sturma.

„Doufám, že dostanu stín zpátky," prohlásil Tasslehoff, který se vlekl za nimi. „Měl jsem ho rád. Chodil všude se mnou."

Ploužili se dál.

❁ ❁ ❁

Tanis viděl, jak se stíny prodlužují a kloužou přes stezku. Ze dne už zbývalo jen pár hodin. Rychle sestoupili z hory po staré trpasličí cestě, která vedla dolů mezi borovice. Ještě pár mil a budou v lese. Lůžko z jehličí vypadalo velmi lákavě, obzvlášť po nepohodlné a neradostné noci na hoře, s kameny místo slamníku a balvanem místo polštáře.

„Cítím kouř," řekl náhle Flint a zastavil se.

Tanis nasál vzduch. I on cítil kouř. Nijak zvlášť si ho nevšímal. V táboře kouř z kuchyňských ohňů prostupoval vším. Teď byl Tanis unavený po celodenní chůzi a nedocházelo mu, co by to mohlo znamenat. Když mu to došlo, zvedl hlavu a zadíval se na oblohu.

„Tamhle," řekl, když zahlédl pár proužků kouře, stoupajících z lesa nedaleko od nich. Zadíval se na kouř. „Možná je to lesní požár."

Flint zavrtěl hlavou: „Je cítit spáleným masem."

Zamračil se a zpod hustého obočí věnoval kouři otrávený pohled. „Ne, to není lesní požár." Zasekl krumpáč do země a zakaboněně prohlásil: „To jsou tupí trpaslíci. Ta vesnice, o které jsem ti říkal." rozhlédl se kolem. „Měl jsem poznat, kde jsme, ale z tohohle směru jsem ještě nikdy nepřišel."

„Můžu se zeptat, jestli je to ta vesnice, ve které tě uvěznili?"

Flint prudce odfrkl a obličej mu sytě zrudl. „K tomu místu bych se nepřiblížil ani za sto tisíc let!"

„Ne, jistěže ne," řekl Tanis, ukrývaje úsměv. Změnil téma. „Předtím jsme tupé trpaslíky vždycky potkávali ve městech. Zdá se mi podivné najít je tady v divočině."

„Cekají, až se otevřou brány," řekl Flint.

Tanis se na trpaslíka zmateně zahleděl: „Jak dlouho už tady jsou?"

„Tři sta let." Flint mávl rukou. „Všude tady kolem najdeš jejich

hnízda. Ten den, kdy se brány zavřely a nechaly je venku, se tupí trpaslíci utábořili před horou a čekali. Byli si jistí, že se brána znovu otevře. Cekají dodnes.“

„To aspoň dokazuje, že jsou tupí trpaslíci optimisté,“ poznamenal Tanis. Otočil se ke stezce, která se vinula k dýmu.

„Kam myslíš, že jdeš?“ zeptal se Flint, který stál a ani se nehnul.

„Promluvit si s nimi,“ odpověděl Tanis.

Flint zabručel: „Není tu šotek, takže ti chybí tvoje denní dávka pitomostí týdne.“

„Tupí trpaslíci mají talent najít to, co je ukryté,“ odpověděl Tanis. „Jak jsme viděli v Xak Sarotu, dokážou se vetřít do tajných chodeb i tunelů. Kdo ví? Možná našli nějakou cestu dovnitř hory.“

„Jestli jo, tak proč žijí venku?“ zeptal se Flint, ale vyrazil za přítelem.

„Možná nevědí, co našli.“

Flint zavrtěl hlavou. „I kdyby našli cestu do Thorbardinu, stejně nikdy nepochopíš, co ti říkají. A nenech se těmi ničemy přesvědčit, ať zůstaneš na večeři.“ Svraštil nos. „Pche! Takový puch! Ani pečená krysa nesmrdí tak mizerně jako tohle!“

Ocitli se v místě, kde byl kouř hustý a puch obzvlášť odporný. Jestli to měl být oheň k vaření, Tanis si nedokázal představit, co tupí trpaslíci vaří.

„Neboj se,“ řekl a zakryl si nos i ústa dlaní, pokoušeje se co nejméně dýchat.

Stezka je dovedla na mýtinu. Flint a Tanis se prudce zastavili a v pochmurném tichu hleděli na děsivou scénu. Všechna stavení byla vypálená, všichni tupí trpaslíci pobití, těla spálená. Zůstaly tu jen zuhelnatělé kostry a dýmající hroudy zčernalého masa.

„Tak ne pečené krysy,“ drsně řekl Flint. „Pečení tupí trpaslíci.“

Tanis a Flint si uvázali přes nos a ústa látku a prošli zničenou vsí, hledajíce někoho, kdo přežil. Bylo to marné pátrání.

Ať to udělal kdokoliv, udeřil rychle a nemilosrdně. Někdo tupé trpaslíky – známé zbabělce – očividně zastihl nepřipravené, takže neměli ani čas utéci. Podřezali je na místech, kde stáli. V některých tělech zely díry; jiná byla rozsekaná na kusy. Dalším mezi žebry trčely zpola spálené šípy. Některá neměla žádné rány, ale i tak byla

mrtvá.

„Činilo se tu nějaké odporné kouzlo," zachmuřil se Tanis.

„Nečinilo se tu jenom kouzlo."

Flint sáhl dolů a opatrně zvedl jílec zlomeného meče, ležícího vedle těla tupého trpaslíka, který měl na hlavě naražený polévkový kotlík. Improvizovaná přilba mu nejspíš na chviličku zachránila život, na tak dlouho, aby se dostal až k okraji vsi, než ho útočník dostihl a donutil ho zaplatit za zlomený meč. Tupý trpaslík ležel jako zkroucená hromádka, kotlík stále na hlavě, se zlomeným krkem.

Flint se podíval na meč a řekl: „Drakoniáni."

I když měl jen půlku zbraně, snadno poznal podivnou zoubkovanou čepel, užívanou služebníky Královny temnot.

„Takže jsou na téhle straně hory," mračil se Tanis.

„Možná nás právě teď odněkud pozorují," řekl Flint, pustil zlomený meč a popadl bojovou sekeru.

Tanis vytáhl meč z pochvy a oba se zadívali do stínů.

Poslední sluneční paprsky klesaly za hory. Pod borovicemi už byla tma. Stíny nadcházející noci se mísily s kouřem, takže se nedalo nic rozeznat.

„Už pro ty ubohé mizery nemůžeme nic udělat," řekl Tanis. „Pojďme odsud."

„Souhlasím," řekl Flint, ale pak oba ztuhli.

„Slyšel jsi to?" zeptal se tiše Tanis.

Sotva Flinta v šeru viděl.

Trpaslík přišel blíž, položil Tanisovi ruku na záda a zašeptal: „Zní to jako řinčení zbroje. Něco velkého se plíží mezi stromy."

Tanis si vzpomněl na odporné drakoniány se širokým rozpětím křídel a těžkými tlapami, obloženými v plátovém brnění a kroužkových košilích. Živě si je představoval, jak se pokoušejí plížit mezi borovicemi, jak šustí v podrostu, šlapou na suché listí a lámou větvičky – a přesně takové zvuky slyšeli. Najednou všechno utichlo.

„Viděli nás!" zasyčel Flint.

Tanis si na otevřeném prostranství připadal zranitelný. Byl v pokušení říct Flintovi, ať se rozběhne k lesu, ale ovládl se. Ať je tam venku kdokoliv, v tom šeru a kouři je možná mohl slyšet, ale rozhodně ne vidět. Jestli se rozběhnou, prozradí se.

„Nehýbej se,“ varoval Tanis. „Počkej!“

Nepřítel v lese očividně dostal stejný nápad. Už neslyšeli žádné další zvuky, ale věděli, že tam pořád je a taky čeká.

„K čertu s tím!“ zamumlal Flint. „Nemůžeme tu stát celou noc.“ Než ho Tanis mohl zarazit, trpaslík hlasitě vykřikl: „Hej, ještěří slize! Přestaň se schovávat, vylez a bojuj!“

Uslyšeli rychle potlačené vyjeknutí. Potom se jakýsi hlas opatrně zeptal: „Flintě? Jsi to ty?“

Flint sklonil meč. „Karamon?“ zavolal.

„A já, Flintě!“ vykřikl další hlas. „Tasslehoff!“

Flint zasténal a zavrtěl hlavou.

Z lesa se ozvalo hlasité praskání. Vzplály pochodně a zpod stromů se vynořil Karamon. Zpola nesl Raistlina, který sotva šel. Tasslehoff se k nim rozběhl, popadl za ruku Sturma a táhl ho za sebou.

„Počkej, až uvidíš, koho jsem našel!“ volal Tas.

Tanis a Flint hleděli na rytíře, který měl na hlavě divnou, příliš velkou přilbu. Tanis vykročil, aby Sturma objal, ale rytíř se stáhl, uklonil se a zůstal stát opodál. Upřeně hleděl na Flinta, a ne zrovna přátelsky.

„Nezná tě, Tanisi,“ řekl Tasslehoff a stěží potlačoval vzrušení. „Nikoho z nás nezná!“

Tanis se obrátil na Karamona. „Nepraštili ho zase po hlavě, že ne?“ zeptal se.

„Ne. Je očarovaný.“

Tanis se podíval na Raistlina.

„Já ne,“ řekl mág a unaveně klesl na pahýl stromu, který unikl ohni. „To si rytíř udělal sám.“

„To je dlouhé povídání, Tanisi. Co se tady stalo?“ zeptal se Karamon a zachmuřeně si prohlížel zničenou vesnici.

„Drakoniáni,“ řekl Tanis. „Ty stvůry očividně překročily hory.“

„Jo, taky jsme na nějaké narazili,“ přitakal Karamon. „Ve Velké lebce. Myslíš, že tady ještě někde jsou?“

„Žádného jsme neviděli. Takže jste se dostali do pevnosti?“ zeptal se Tanis.

„Jo. A jsme rádi, že jsme z toho hrozného místa a z těch

prokletých plání pryč.“ Kývl hlavou směrem, odkud přišli.

„Jak jste nás našli?“

Raistlin zakašlal a podíval se na bratra. Karamon zrudl a zašoupal velkýma nohama.

„Myslel si, že cítí jídlo,“ uštěpačně sdělil Raistlin.

Karamon se ostýchavě zazubil a pokrčil rameny.

❁ ❁ ❁

Flint mezitím sledoval Sturma a Tasslehoffa, který se vrtěl potlačovanou radostí. „Co se stalo Sturmovi?“ zeptal se Flint. „Proč na mě tak civí? Kde vzal přilbu? A proč ji má na hlavě? Nesedí mu. Ta přilba je…“ Flint přišel blíž a zamžoural, aby si mohl přilbu v šeru prohlédnout. „… je trpasličí!“

„Není to Sturm!“ vychrlil Tas. „Je to princ Grallen zpod hory! Není to úžasné, Flintě? Sturm si myslí, že je trpaslík! Jen se ho zeptej!“

Flint otevřel pusu dokořán. Pak ji zase prudce zavřel. „Tomu nevěřím.“ Přešel k rytíři. „No tak, Sturme. Nedělej si ze mě…“

Sturm sevřel ruku na jílci meče. Modré oči pod hledím byly chladné a tvrdé. Řekl něco trpasličí řečí, klopýtaje přes slova, jako by je jazyk měl potíže vyslovit, ale řeč si nebylo možné splést.

Flint ohromeně zíral.

„Co říkal?“ zeptal se Tas.

„Drž se dál, ty vršecká špíno,“ přeložil Flint, „nebo něco v tom smyslu.“ Trpaslík se zlostně zamračil na Karamona, a obzvlášť na Raistlina. „Koukejte mi někdo říct, co se děje!“

„Byla to jeho vlastní chyba,“ zopakoval Raistlin a věnoval Flintovi studený pohled. „Nemám s tím nic společného. Varoval jsem ho, že je přilba očarovaná a že by ji měl nechat na pokoji. Odmítl poslechnout. Věří, že je nějaký princ Grallen.“

„Thorbardinský princ,“ řekl Flint. „Jeden ze tří synů krále Duncana. Grallen žil před třemi sty lety.“ Tak docela Raistlinovi nevěřil. Přišel blíž, aby si přilbu prohlédl.

„Opravdu je to přilba hodná královského rodu,“ připustil. „Nikdy jsem takovou neviděl!“ Natáhl ruku. „Kdybych jenom mohl…“

Sturm tasil meč a položil ho Flintovi na hruď.

„Nechoď blíž!“ varoval ho Raistlin. „Pochop, Flintě. Jsi vršecký trpaslík. Princ Grallen tě považuje za nepřítele. Zemřel, když s nimi bojoval.“

„Pochop!“ rozzuřeně opakoval Flint. S ostražitým pohledem upřeným na Sturma zvedl ruce a couvl. „Nic z toho nechápu.“ Zamračil se na Raistlina. „Souhlasím s Tanisem. Tohle smrdí jako práce čaroděje!“

„Taky to je práce čaroděje,“ chladně prohlásil Raistlin, „ale ne moje.“

Vysvětlil jim, jak na přilbu náhodou narazil, jak ho s ní Sturm našel a jak člověka okouzlila.

„Magie přilby určitě hledala válečníka, a když ji Sturm zvedl, kouzlo se ho zmocnilo. Není to zlé kouzlo. Neublíží mu, jenom si na krátký čas půjčilo jeho tělo. Až dojdeme do Thorbardinu, princova duše bude doma. Magie nejspíš rytíře pustí a bude z něj zase ten zamračený a zarputilý Sturm Ostromeč, jakého známe odjakživa.“

Tanis se podíval zpátky na Sturma, který pořád stál s taseným mečem a sledoval Flinta zlověstným pohledem.

„Říkáš, že ho magie ‚nejspíš‘ pustí,“ řekl Raistlinovi.

„Já to kouzlo neseslal, Tanisi. Nemůžu to vědět jistě.“ Znovu zakašlal, odmlčel se a dodal: „Možná nechápeš, jak je to důležité. Princ Grallen ví, kde najít brány Thorbardinu.“

„U veliké Reorxovy brady!“ vykřikl Flint. „Mág má pravdu!“

„Říkal jsem ti, že klíč k Thorbardinu leží ve Velké lebce.“

„Nikdy jsem o tobě nepochyboval,“ řekl Tanis, „i když musím přiznat, že jsem si představoval spíš něco jako mapu.“ Poškrábal se ve vousech. „Vidím ale problém v tom, jak princi zabráníme zabít Flinta, než se tam dostaneme.“

„Princ si myslí, že jsme žoldnéři. Mohli bychom mu říct, že Flint je náš vězeň,“ navrhl Karamon.

„Nic takového neuděláš!“ zařval Flint.

„A co vyslanec, který jde domluvit podmínky příměří?“ zeptal se Raistlin.

Tanis se podíval na Flinta, který musel něco namítnout, a tak řekl, že tomu nikdo se zdravým rozumem neuvěří. Nakonec však zdráhavě

přikývl. „Pověz mu, že jsem taky princ, princ z klanu Neidar.“

Tanis potlačil úsměv a vydal se vysvětlit celou záležitost princi Grallenovi, kterému to očividně připadalo jako přijatelné vysvětlení. Sturm zastrčil meč zpět do pochvy a prkenně se Flintovi poklonil.

„Takže teď, když je to vyřízeno,“ prohlásil Karamon, „nemáte vy dva něco k jídlu? Nám už došly všechny zásoby.“

„Nechápu, jak můžeš mít hlad,“ řekl Raistlin. Zakryl si ústa a nos rukávem. „Ten puch je strašlivý! Měli bychom se aspoň přesunout do závětří.“

Tanis se rozhlédl po zničené vesnici a ubohých, zkroucených a kouřících malých tělech. „Proč by to drakoniáni dělali? Proč by se namáhali pobíjet tupé trpaslíky?“

„Přece aby je umlčeli,“ ozval se Raistlin. „Zakopli o něco, o co neměli – nějaké drakoniánské tajemství nebo tajemství, které měli drakoniáni chránit. A tak museli zemřít.“

„Rád bych věděl, co je to za tajemství,“ ustaraně přemítal Tanis.

„Pochybuji, že se to někdy dozvíme,“ odvětil Raistlin a pokrčil rameny.

❁ ❁ ❁

Opustili vesnici a vrátili se na cestu, která vedla po svahu hory k Thorbardinu.

„Pomodlil jsem se za ty ubohé tupé trpaslíky,“ vážně prohlásil Tasslehoff, když se přesunul vedle Tanise. „Modlitbou, co mě naučil Elistan. Ověřil jsem jejich duše Paladinovi.“

„Svěřil,“ opravil ho Tanis. „Svěřil jsi jejich duše Paladinovi.“

„To taky,“ povzdechl si Tas.

„Dobře, že tě to napadlo,“ řekl Tanis. „Nikdo z nás ostatních si na to nevzpomněl.“

„Měli jste starosti s velkými věcmi,“ řekl Tas. „Já se starám o ty malé.“

„Mimochodem,“ ozval se Tanis, jak ho náhle něco napadlo. „Nechal jsem tě v táboře! Kde ses vzal u Raistlina, Sturma a Karamona? Myslel jsem, že jsem ti řekl, ať dáváš pozor na Tiku.“

„Dával jsem!“ řekl Tas. „Počkej, až to uslyšíš!“

Pustil se do vyprávění. Tanis poslouchal a čím dál víc se mračil.

„A kde je Tika? Proč není s vámi?“

„Vrátila se varovat Řekyvana,“ vesele oznámil Tasslehoff.

„Sama?“ Tanis se ohlédl na Karamona, který se neúspěšně pokoušel schovat za svoje hubené dvojče.

„Vykradla se v noci, Tanisi,“ bránil se Karamon. „Že, Raiste. Nevěděli jsme, že odešla.“

„Měli jste jít za ní,“ přísně prohlásil Tanis.

„Ano, měli jsme,“ uhlazeně řekl Raistlin, „a kde bys byl teď, Půlelfe? Potuloval by ses po úbočí hory a hledal cestu do Thorbardinu. Tika nebyla v nebezpečí. Šla cestou, kterou známe jenom my.“

„To doufám,“ mračil se Tanis.

Vykročil napřed a spolkl zlostná slova, která by nevedla k ničemu dobrému. Znal Karamona i Raistlina spoustu let a věděl, že dvojčata mají mezi sebou pouto, které se nedá zlomit. Vždycky si myslel, že je to nezdravé pouto, nebylo však na něm, aby ho hodnotil. Doufal, že rozkvétající milostný vztah mezi Tikou a Karamonem dá mohutnému válečníkovi sílu, aby se z bratrova smrtelného sevření vyprostil. Očividně se to nestalo.

Tanis neměl tušení, co se ve Velké lebce přihodilo, ale z nešťastného pohledu, který Karamon upíral na dvojče, usoudil, že se ho Tika pokusila přesvědčit, aby šel s ní, a Raistlin tomu zabránil.

„Jestli se jí něco stane, Raistlin mi za to zaplatí vlastní kůží,“ zamumlal si Tanis pod vousy.

Aspoň že měla Tika dost rozumu, aby šla uprchlíky varovat. Doufal, že se k nim dostala včas a že dají na její varování a uniknou. Teď se nemůže vrátit, jakkoliv by chtěl. Jeho výprava do Thorbardinu je tisíckrát naléhavější než předtím.

❁ ❁ ❁

Flint pochodoval vzadu za Sturmem, neschopný odtrhnout oči od rytíře a úžasné přilby, kterou měl na hlavě – nebo spíš, podle Raistlina, která měla jeho. Trpaslík nedůvěřoval žádným kouzlům, obzvlášť ne těm, která měla něco společného s Raistlinem, a nikdo

ho nikdy nepřesvědčí, že v tomhle nemá Raistlin nějakým způsobem prsty.

Flint musel připustit, že se stalo něco, co Sturma změnilo. Rytíř znal v řeči trpaslíků pár slov, která za ta léta od Flinta pochytil, ale ne mnoho. Rozhodně nemohl mluvit řečí thorbardinských, která se trochu lišila od řeči vršeckých trpaslíků.

Když se utábořili, Tanis prince požádal, ať jim popíše cestu do Thorbardinu, a princ Grallen mu pohotově vyhověl. Mluvil o linii hřebene, kterou budou sledovat cestou vzhůru. Řekl jim, jak daleko půjdou a jak najdou tajnou bránu, i když neprozradil, jak ji otevřou.

Tanis se na Flinta podíval, jestli to souhlasí. Flint nevěděl přesně, který hřeben princ myslí, ale znělo to hodnověrně.

To ovšem Flint neřekl, jen zabručel a prohlásil, že pravdu zřejmě zjistí zítra a že by jim měl Tanis dopřát chvilku odpočinku.

Když se Flint uložil, zadíval se na nebe a pátral po obloze, dokud nenašel rudou hvězdu, jejíž oheň použil Reorx, kovář světa.

Flint zjistil, že se mu zamlouvá představa být vyslancem. Samozřejmě, když to Raistlin navrhl, protestoval prostě proto, že to řekl Raistlin, ale neprotestoval příliš. Vzdal se bez většího povyku.

Pak ho napadlo, co když jsem opravdu vyslanec? Co když jsem já ten trpaslík, který má válčící klany konečně znovu spojit?

Dlouho ležel bdělý a sledoval jiskry, jež létaly oblohou, jak bůh pracoval na svém věčném díle a koval různá stvoření, a sám sebe viděl jako jednu z těch jisker. Jenže jeho světlo bude zářit navždy.

18.

OPUŠTĚNÍ ÚDOLÍ. ZRÁDNÁ STEZKA. ZÁKLADNÍ KÁMEN.

První den cesty byl pro uprchlíky vcelku snadný, druhý den však začala být chůze čím dál těžší. Stezka se vinula vzhůru, a přitom byla čím dál příkřejší a užší, až se nakonec proměnila v tenkou pěšinu se strmou stěnou na jedné straně a děsivým, několik set stop dlouhým srázem, končícím dole na kamenech, na druhé. V dálce ležel průsmyk. Už tam skoro byli, ale nejdřív budou muset projít tímhle úsekem.

Přes toto nebezpečné místo půjdou po jednom. Řekyvan zastavil. Mnoho lidí se děsilo už při pohledu na sráz tak blízko jejich nohou. Jak předtím napadlo Tanise, byla mezi nimi i Zlatoluna.

Narodila se a vyrostla na Prašných pláních, v ploché krajině, která se táhla do nekonečna a celé míle mezi ní a nádhernou oblohou nestálo nic. Svět hor a údolí byl pro Zlato lunu nový a ještě si na něj nezvykla. Řekyvan procházel podél řady a povzbuzoval ostatní, když za ním přiběhl jeden z Pláňanů.

„Zlatoluna," řekl. „Radši bys měl jít za ní."

Našel svou ženu přitisknutou zády ke skalní stěně. Tvář měla mrtvolně bledou a třásla se hrůzou. Došel k ní. Chytila se ho a ruka, která ho svírala pevně jako smrt, byla ledová.

Byla na začátku řady. Řekyvan nezapomněl na její strach z výšek a pokusil se ji přesvědčit, aby šla na konci, ale ona se nedala. Tvrdila, že už je z toho vyléčená, a sebejistě kráčela vpředu. Možná by to

zvládla, nebylo to tak daleko, ale udělala osudnou chybu a podívala se dolů. Viděla se, jak letí vzduchem a přistává dole na zemi, viděla polámané kosti, prasklou lebku, krví postříkané kameny a rudé jezírko kolem rozbitého těla.

„Odpusť, manželi. Nezvládnu to," řekla tiše. Když ji jemně pobídl, ztuhla. „Dej mi chvilku."

„Zlatoluno," řekl tiše a podíval se dolů na stezku, kde čekala řada uprchlíků. „Ostatní se na tebe dívají, čekají, že jim dodáš odvahu."

Prosebně se na něj podívala. „Chci jít. Vím, že musím jít, ale nemůžu se pohnout!"

Nahlédla přes okraj na příkrý sráz, kameny, stromy a údolí, které vypadalo tak daleko a hluboko dole, otřásla se a znovu zavřela oči.

„Nedívej se dolů," radil jí. „Dívej se nahoru. Dopředu. Vidíš tamhle tu průrvu? To je průsmyk přes hory. Musíme ho jen projít a jsme na druhé straně!"

Zlatoluna se podívala, zavrtěla hlavou a přitiskla se zády ke skále.

„Modlila ses k bohům o odvahu?" zeptal se Řekyvan manželky.

Zlatoluna se na něj roztřeseně usmála. „Mám odvahu od Mišakal v srdci, manželi, ale teď musí sestoupit do chodidel."

V tu chvíli ji velice miloval a políbil ji na tvář. Objala ho a stiskla tak pevně, že skoro nemohl dýchat. Odvedl ji ze stezky zpět na pevnou zem a přemýšlel, co dělat.

Budou tu další jako jeho žena, pro které bude těžké, jestli ne nemožné projít. Musí přijít na to, jak jim pomoci.

Řekl lidem, aby se zastavili a odpočinuli si, a mezitím nad tím uvažoval. Zatímco přemýšlel, jeden ze zvědů, kteří šli před nimi, přispěchal po stezce zpět. Kývl na Řekyvana.

„Našli jsme něco divného," hlásil Pláňan. „Nahoře, v ústí průsmyku, leží na zemi trpaslíkův krumpáč."

„Možná už se s ním nechtěl dál táhnout," navrhl.

Zvěd se usmál a zavrtěl hlavou. „Jak víš, nemám moc rád trpaslíky, vojvodo, ale nikdy jsem nepotkal žádného, který by nedokázal odnést na zádech celou horu, kdyby si to umanul. Není moc pravděpodobné, že by odhodil krumpáč."

„Pokud k tomu neměl dobrý důvod," zamyšleně podotkl Řekyvan. „Nic jiného tam není? Nic nenaznačuje, že tu na ně někdo

zaútočil nebo že se jim stalo něco zlého?“

„Kdyby bojovali, viděli bychom stopy bitvy, ale na kamenech není krev, na zemi žádné rýhy, nikde žádné vaky nebo jiné odložené věci. Podle mě tam ten krumpáč nechali úmyslně jako nějaké znamení, ale nikdo netušíme jaké.“

„Nechtě ho, kde je,“ řekl Řekyvan. „Ať na něj nikdo nesahá. Přijdu se na to podívat. Snad tu hádanku rozluštím.“

Pláňan přikývl a vrátil se ke společníkům. Zvěd, který se jmenoval Orlí spár, procházel po stezce s jistotou pumy. Řekyvan ho sledoval a prohlížel si stezku. Na některých místech se rozšiřovala, takže tam vedle sebe mohli jít dva i tři lidé. Mohl by poslat muže, jako je Orlí spár, kteří nemají s výškami potíže, na všechna taková místa, aby byli připraveni nabídnout silnou paži a konejšivou dlaň těm, kdo tudy budou procházet.

Řekyvan vysvětlil plán, vyzval dobrovolníky a vybral statné, dobře stavěné muže, kteří se nebáli závratných výšek. Rozestavil je na různá místa podél stezky. Přešel ke Zlatoluně, řekl jí, co má dělat, a ukázal na prvního z mužů, který stál na římse jen pár stop od ní s nataženou rukou.

„Musíš přejít sama jen kousek,“ řekl jí. „Nedívej se dolů. Drž se zády u skály a dívej se jenom na Nočního sokola.“

Zlato luna roztřeseně přikývla. Musí to udělat. Její manžel na ni spoléhá. Zašeptala jméno bohyně a roztřeseně se pustila po stezce, krok za krokem. Srdce jí bušilo v hrudi a ústa měla vyschlá jako poušť. Dokázala to a křečovitě se chytila Nočního sokola. Pomohl jí projít kolem sebe, podržel ji a povzbudil. Další muž byl o kousek dál, ale Zlatoluna se ohlédla na Řekyvana, poslala mu vítězný, třebaže roztřesený úsměv a posouvala se dál.

Řekyvan na ni byl pyšný. Zdálo se, že jeho plán funguje, ale šlo to pomalu, strašlivě pomalu. Samozřejmě, některým lidem to vůbec nedělalo potíže. Marita, která šla za Zlatolunou, kráčela sebejistě a odmítla nabídnutou ruku. Jiní se drželi ruky jako klíště. Někteří nedokázali stát a museli lézt po čtyřech.

Touhle rychlostí jim bude trvat celý den, nebo ještě déle, než se dostanou k průsmyku. Řekyvan nechal velení Elistanovi a šel se podívat na krumpáč, který tu trpaslík tak nevysvětlitelně odložil.

❁ ❁ ❁

Řekyvan souhlasil s Orlím spárem. Krumpáč tu zůstal schválně. Přemýšlel proč. Nebylo to označení cesty, ta byla na tomhle místě jasná. Všiml si žilkovaného kamene, jiného než ostatní kolem, a viděl, jak se o něj špička krumpáče opírá.

Neopírá se tak úplně o kámen, uvědomil si. Dřepl si a podíval se blíž. Špička byla ve skutečnosti lehce vklíněná pod kamenem.

Vstal, založil si ruce na hrudi a pečlivě se rozhlédl kolem, po celém úbočí. Zvědové už překročili průsmyk a vrátili se ohlásit, že opravdu vede přes hory. Na druhé straně našli Tanisovu značku.

Tak co má tedy znamenat tahle značka? Nepochyboval, že je to důležité.

Podíval se na pomalý postup uprchlíků po stezce a pomyslel si, že má alespoň dost času na přemýšlení.

Neměl však tolik času, jak si myslel.

❁ ❁ ❁

Později odpoledne, když slunce začalo klesat a stezka se zahalila do stínu, Řekyvan nařídil přerušit stoupání. Byl spokojený s tím, jak se jim podařilo postoupit. Zůstala jen asi stovka lidí, kteří ještě museli přejít zrádnou stezku k průsmyku. Neztratili jediného člověka, i když se jim několikrát zastavilo srdce, jak některým uklouzly nohy a povolil stisk ruky. Nebo když jakýsi chlapec na stezce ztuhl a nemohl se hnout a jeden z mužů k němu musel sešplhat, aby ho zachránil.

Ti, kdo přešli, se teď připravovali strávit noc v průsmyku, šťastní, že už jsou tady. Doufali, že mají nejhorší za sebou. Řekyvanovi zvědi hlásili, že na druhé straně našli něco, co vypadá jako stará trpasličí cesta. Už se jim půjde lépe.

Řekyvan počítal, že uprostřed zítřejšího dopoledne budou všichni za průsmykem. Někteří z těch, kdo se ještě neodvážili na stezku, budou potřebovat víc času; byli mezi nimi i tací, kteří se to zatím neodvažovali ani zkusit. Trochu je povzbudilo, že jejich přátelé

dokázali přejít bez nehody, a řekli Řekyvanovi, že až se vyspí, půjde to. Všichni měli dobrou náladu a chystali se uložit k spánku. Laurana a Elistan se nabídli, že zůstanou se zadní skupinou, a Řekyvan odešel. Byl si jistý, že lidé jsou v dobrých rukou.

Večer byl chladný a táboření ve skalách nebylo ani zdaleka pohodlné. Řekyvan uprchlíkům zakázal rozdělávat oheň. Vysoko na hoře by ohně ve tmě zářily jako majáky. Lidé se zabalili do plášťů a pokrývek, vklínili se mezi kameny, jak nejlépe to šlo, a choulili se k sobě, aby se zahřáli, připravení strávit nepohodlnou a neveselou noc. Řekyvan procházel kolem, mluvil s hlídkami, ujišťoval se, že jsou bdělé a ostražité. A celou dobu přemýšlel o krumpáči.

Ještě než si šel lehnout, ke krumpáči zašel, prohlížel si ho ve světle hvězd a uvažoval, co znamená.

❁ ❁ ❁

Řekyvana probudil Zlatolunin vyděšený výkřik. Probral se a zjistil, že mu manželka svírá rameno.

„Něco tam je!“

Taky to cítil a s ním i mnozí další. Slyšel, jak lidé všude kolem něj vykřikují a vrtí se. Řekyvan už stál, když k němu doběhla jedna z hlídek.

„Draci!“ řekl muž tiše a naléhavě tlumeným hlasem. „Přelétají hory!“

„Co je to?“ ptali se lidé zděšeně, když Řekyvan odešel se strážcem z průsmyku na otevřené prostranství, kde se mohl rozhlédnout. Podíval se k severu a zachvěl se. –

Hvězdy zakrývala černá křídla. Draci byli na opačné straně údolí. Letěli pomalu a široce máchali křídly, jako by nesli těžká břemena a jen s námahou se drželi ve vzduchu. Řekyvanovi to připomnělo údery křídel sokola, který se pokouší odnést stepního králíka.

Řekyvana zalil dračí strach, ale on už ho poznal a odmítl se mu poddat. Zrovna se chystal svolat válečníky, když uslyšel kroky. Otočil se a našel lidi shromážděné kolem, jak tiše čekají na rozkazy.

„Tohle je útok na tábor, před kterým nás varovala Tika,“ řekl a žasl nad vlastním klidem. „Draci nejspíš nevědí, že jsme odešli.

Povězte lidem, že *musí* zůstat zticha a musí zůstat v úkrytu! Závisí na tom jejich životy. Může nás prozradit i zaplakání dítěte.“

Zlatoluna se rozběhla a spolu s několika dalšími Pláňany začala vysvětlovat lidem, jaké nebezpečí jim hrozí.

Tu a tam zakňouralo dítě, a jak se šířil dračí strach, ozývalo se sténání a tlumené výkřiky. Zlatoluna a ostatní však byli blízko a uklidňovali je modlitbami k bohům. Brzy tábor jako těžká, dusivá pokrývka zahalilo ticho. Lidé se krčili mezi skalami a balvany ve stínech průsmyku, tiskli si děti k srdci a čekali.

Draci dolétli nad vypálený hájek. Lunitár byl v polovině a jeho světlo dopadalo na rudé šupiny a postavu v přilbě, letící na drakovi v čele. Řekyvan poznal rohatou přilbu Pána Verminaarda. Za nimi letěli čtyři další rudí draci. Zatímco je sledoval, draci zpomalili. Začali se pomalu a namáhavě otáčet ve vzduchu a zamířili nad jeskyně, v nichž si uprchlíci vybudovali domov.

Nebyli to ladní, lehce kroužící rudí draci, jaké Řekyvan viděl bojovat na obloze nad Pax Sarkasem. Tihle letěli neohrabaně a Řekyvan měl znovu pocit, že nesou těžký náklad.

Vedle něj se vynořil Gilthanas.

„Co Laurana a lidé na druhém konci stezky?“ zeptal se.

Řekyvan přemýšlel o Hederikovi a těch, kdo zůstali s ním, a jen zavrtěl hlavou, že nemají naději. Pak si uvědomil, že Gilthanas mluví o něčem jiném. Myslel ty, kteří se ještě neodvážili přes těžký úsek. Ti tábořili na svahu, v otevřeném prostoru, a neměli se kde ukrýt.

„Musíme je dostat na druhou stranu,“ naléhal Gilthanas.

„Potmě? To je příliš nebezpečné.“ Řekyvan zavrtěl hlavou. „Musíme doufat, že se draci spokojí s útokem na jeskyně a nenapadne je zaletět sem.“

Zatvrdil se, připravený, že uvidí draky chrlit oheň na jeskyně, ale k tomu nedošlo. Draci dál kroužili nad údolím a ve spirálách uspořádaně klesali níž a níž. Drak, který nesl Verminaarda, zůstával ve výšce a sledoval je shora. Řekyvana to zmátlo, ale pak uviděl něco, co ho zmátlo ještě víc.

Z dračích hřbetů začaly padat vaky; nebo tak to aspoň vypadalo. Řekyvan si nedokázal představit, co to draci shazují. Náhle se vyděšeně nadechl.

Nebyly to vaky. Byli to drakoniáni, seskakovali z dračích zad! Viděl, jak ve skoku roztahují křídla, jak se jim měsíční světlo odráží od šupinaté kůže a na čepelích mečů.

Křídla zpomalila pád drakoniánů a umožnila jim klouzavě přistát na zemi. Vypadalo to, že drakoniáni nejsou v seskakování z draků příliš zběhlí. Někteří spadli po hlavě mezi husté stromy a mnozí s kopáním a plácáním přistáli v potoce.

Mrazivý vzduch prořízlo vzteklé vytí. Slyšel, jak ti na zemi vykřikují rozkazy a jak se důstojníci pokoušejí zažehnat zmatek, najít své muže a zformovat je.

Nebude to trvat dlouho. Pak se drakoniáni dají na pochod k jeskyním a zjistí, že kořist je pryč. Přijdou je hledat.

„Máš pravdu," řekl Gilthanasovi. „Musíme sem dostat i ostatní." Tiše zavrtěl hlavou: „Kéž nám bohové pomůžou!"

Chůze po příkré, úzké stezce byla obtížná a hrozivá i přes den. Teď bude po lidech chtít, aby po ní šli v noci, a musí to udělat potmě. A tiše.

Řekyvan se vypravil po zrádné stezce dolů a našel tam Lauranu a Elistana, kteří už na něj čekali.

Elistan ho předešel: „Už jsme všechny potichu probudili. Jsou připravení."

„Ubohý Hederik," tiše řekla Laurana a dívala se, jak se drakoniáni začínají rojit po kopci.

Řekyvanovi dělalo potíže vyždímat ze sebe jakýkoliv soucit s teokratem a s těmi, kdo se nechali oklamat a věřili mu. Stejně tím nemohl ztrácet čas. Podíval se po shromážděné skupině. I ve tmě bylo patrné, že jsou všichni bledí, ale stáli tu tiše, připravení. Řekyvan nenáviděl pomyšlení na to, co musel udělat dál, ale neměl na vybranou.

„Musíme jim zavázat ústa."

Elistan a Laurana na něho hleděli, jako by přemýšleli, jestli se nezbláznil.

„Nechápu…" začala Laurana.

„Naší jedinou nadějí na únik je ticho," vysvětlil Řekyvan. „Jestli někdo spadne, drakoniáni by mohli zaslechnout výkřiky."

Laurana zbledla a zakryla si ústa rukou.

„Jistě,“ tiše řekl Elistan a odspěchal.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Řekyvan Laurany.

„Ano,“ odpověděla mdle.

„Dobře.“ Řekyvan mluvil rychle a věcně. „Musí vyjít hned. Nemáme čas. Drakoniáni zaútočí na jeskyně, ale nebude trvat dlouho, než jim dojde, že jsme pryč. Přijdou nás hledat.“

„Budeme v bezpečí v průsmyku?“ zeptala se Laurana.

„Doufám,“ odvětil Řekyvan. Pokoušel se uklidnit i sám sebe. „Nevěděli jsme o průsmyku, a to jsme tady strávili měsíce. Se štěstím a s boží pomocí nás drakoniáni nenajdou. A jestli ano, můžeme se bránit.“

Domluvil a nadechl se. S oslnivou jasností, jako by mu hlavou projel blesk, spatřil v duchu krumpáč ležící pod žilkovaným kamenem, který sem nepatřil.

„Pospěšte si!“ řekl Lauraně. „Udržuj je v pohybu. Nedovol nikomu zastavit se.“ Otočil se k odchodu. „Jestli se někdo zalekne, musí zůstat vzadu. Není čas je hýčkat. Udržuj všechny v pohybu!“

Vydal se zpátky po zrádné cestě a přitom ho napadlo, že je to potmě vlastně jednodušší. Neviděl, jak hluboko může spadnout, ani ostré kameny, čekající, až se o ně rozbije. Muži, kteří pomáhali ve dne, znovu zaujali svá místa a rozestavili se, připravení pomáhat těm, kteří už se vydali na cestu. Elistan zůstával na začátku stezky, uklidňoval je a dával jim Paladinovo požehnání. S roubíky kolem úst se lidé vydali po stezce.

Řekyvan se zastavil a ohlédl k táboru. Část drakoniánů se už hnala k jeskyním. Jakmile se dostanou na obydlená místa, budou zmatení, kam se jejich oběti poděly. Budou si myslet, že se lidé stáhli hlouběji do jeskyní, a prohledají tunely a chodby. Nakonec si uvědomí pravdu. Jeskyně jsou opuštěné. Verminaard ví, že uprchlíci nemůžou jít na sever. Nejlogičtější cesta povede na jih. Tam se podívají nejdřív.

Řekyvan se podíval k východu a uvažoval, kolik času zbývá do svítání.

Nemyslel si, že je ho moc…

„Pojďte se mnou,“ řekl bojovníkům. „Nepotřebujete zbraně. Potřebujete krumpáče! A přiveďte mi nějaké muže, kteří pracovali v

dolech.“

❁ ❁ ❁

První vlna drakoniánů se vrhla k jeskyním, kde předtím bydleli uprchlíci: Řev, který měl vnést strach do srdcí jejich obětí, se změnil v kletby, když vráželi do jedné jeskyně po druhé a nacházeli hrubý nábytek, hračky, oblečení a zásoby jídla a vody, které tam uprchlíci museli nechat.

Řekyvan vzal horníky k místu, kde Flint nechal krumpáč. Ukázal jim krumpáč i žilkovaný kámen a vysvětlil, co se jim podle něho trpaslík pokoušel říct.

Horníci si celou oblast co nejpečlivěji prohlédli ve světle měsíce a hvězd a shodli se, že tenhle kámen je základní. Nedokázali však říct, jestli to bude, nebo nebude fungovat.

Přechod přes stezku pokračoval, avšak mučivě pomalu. Řekyvan dál hlídal oblohu. Ještě nebylo vidět světlo, ale hvězdy už začínaly blednout.

Přecházelo posledních pár lidí. Jedna mladá žena nahoře zavrávorala a zhroutila se na zem. Po tvářích jí tekly slzy a třásla se, ale nevydala ani hlásku. Zlatoluna ji vzala a odvedla stranou.

Předposlední přešla Laurana. Gilthanas, jeden z těch, kdo pomáhali na stezce, jí něco řekl elfsky, když ho míjela. Stiskla mu ruku a políbila ho.

Poslední šel Elistan. Nesl na zádech dítě, chlapec se ho držel rukama kolem krku. Klerik měl pevný krok, nezakolísal. Chlapcova matka, která čekala na druhé straně, se nedokázala dívat a skryla si tvář v dlaních.

„To byla legrace, Elistane,“ řekl chlapeček, když se dostali do bezpečí a sundal si z úst roubík. „Můžeme ještě jednou?“

Lidé se zasmáli, i když to znělo otřeseně. Muži opustili stezku a všichni vyrazili k průsmyku.

Dole v táboře se drakoniáni vynořili z jeskyní. Už bylo dost světla, takže Řekyvan viděl, co se tam děje. Verminaardův drak přistál na zemi. Drakoniáni se shlukli kolem Dračího velmistra, který se naklonil a něco probíral se svými důstojníky. Na jeho rozkaz se

další tři rudí draci rozlétli přes údolí. Jeden mířil na východ. Jeden letěl na západ.

Jeden letěl na jih, přímo k nim.

Drak se ovšem nedíval jejich směrem. Hleděl dolů a prohledával dno údolí.

„Rychle, rychle!“ tiše popoháněl lidi Řekyvan a hnal je, jako kdysi hnal ovce. „Schovejte se v průsmyku. Stáhněte se co nejvíc dozadu.“

Lidé spěchali. Nedošlo k panice a Řekyvan si už už začínal myslet, že by se jim opravdu mohlo podařit uniknout, když vzduch prořízl čísi výkřik: „Počkejte! Neopouštějte mě! Neopouštějte mě!“

Drak ho uslyšel. Netvor zvedl hlavu a přesunul pohled.

Řekyvan zaklel a otočil se.

Po stezce utíkal Hederik, tučné břicho mu poskakovalo nahoru a dolů, na tvářích měl skvrny a ústa otevřená dokořán. Jeho stoupenci se hnali za ním, tlačili se a strkali v panickém spěchu.

Hederik doběhl ke srázu. Podíval se na Řekyvana, podíval se dolů a zbledl.

„To nepřejdu!“

„Ostatní to dokázali,“ prohlásil Řekyvan ledově a ukázal na draka, který změnil směr a teď letěl k nim.

Hederikovi přátelé odstrčili teokrata stranou, vyrazili na stezku a spěchali po ní. Hederik se vlekl za nimi, roztřesený strachem.

Bezpečně přešel, a jakmile se ocitl na druhé straně, přihnal se k Řekyvanovi a chystal se začít chrlit požadavky. Řekyvan ho popadl a postrčil ho do rukou několika Pláňanů, kteří nejvyššího teokrata zahnali do průsmyku.

Drak zvedl hlavu a mohutně zařval.

Řekyvan se rozběhl k místu, kde trpaslík nechal krumpáč. Ohlédl se a uviděl, že dračí řev upozornil Pána Verminaarda. Jeho drak vyskočil do vzduchu a vznesl se k nebi. I drakoniáni se rozběhli směrem k nim. Pohybovali se po zemi rychleji než lidé, protože si pomáhali i křídly. Dlouhými skoky se hnali po stezce jako šupinatý příval.

Verminaardův drak hbitě zamířil k průsmyku. Drakoniáni se sem taky blížili, mnohem rychleji, než jak by Řekyvan pokládal za

možné.

Řekyvan popadl krumpáč. Ohlédl se a ujistil, že i poslední opozdilci už jsou bezpečně v průsmyku.

„Paladine, stůj při nás!“ modlil se Řekyvan; vzpomněl si na Flinta a dodal: „Reorxi, veď mou ruku.“

Udeřil krumpáčem do žilkovaného kamene, do místa, o které se předtím opírala špice. Kámen se skutálel ze svahu a Řekyvan odklopýtal zpět. Chvíli se nic nedělo a Řekyvan si začínal zoufat. Vzhlédl a spatřil, jak se k němu žene drak. Verminaard měl nataženou ruku, ukazoval na průsmyk a ještěra naváděl.

Pak se země zatřásla. Ozvalo se zapraskání a skřípot a Řekyvan s úžasem sledoval, jak se úbočí hory dává do pohybu a řítí se přímo na něj.

Otočil se a utíkal do průsmyku. Kameny se od sebe odrážely a létaly mu nad hlavou. Se zvukem podobným hromobití sklouzla po úbočí kamenná lavina a strhla s sebou stezku, po které uprchlíci právě přešli. Ústí průsmyku se začalo plnit kusy kamene.

Řekyvan se vrhl na zem a kryl si rukama hlavu. Neviděl draka, ale slyšel jeho rozzuřený řev. Kamenná lavina se ještě chvíli sypala a pak náhle všechno utichlo, jen několik kamenů se dokutálelo a usadilo na místa.

Řekyvan se opatrně rozhlédl. Úbočí se změnilo. Vstup do průsmyku byl zavalený obrovskými balvany. Slyšel, jak na druhé straně čerstvě vytvořené kamenné stěny pleskají dračí křídla. Drak nemohl dosednout, protože kamenná lavina zničila i těch pár rovných říms, které tu byly předtím. Slyšel, jak se netvor pokouší mohutnými tlapami prohrabat kameny do průsmyku. Nebylo to nejspíš k ničemu, protože toho brzy nechal.

Řekyvan se podíval nahoru. Sněhem pokryté štíty čněly z obou stran vysoko nad ním. Vyděšeně uvažoval, jestli se drak nepokusí průsmyk přeletět. Průrva mezi horami byla příkrá a úzká. Řekyvan pochyboval, že by se drak vešel dovnitř; rozhodně by riskoval, že si zraní křídla. Přesto by jim možná mohl přinést zkázu i z velké výšky.

Napjatě čekal, až se nad nimi ve světle úsvitu objeví mohutné rudé tělo a křídla, ale drak se neukázal. Řekyvan si uvědomil, že netvor odletěl, protože už necítil dračí strach. Na chvíli jsou v

bezpečí.

Na chvíli.

Řekyvan prošel mezi kameny a připojil se k ostatním. Objímali se a smáli, plakali a vděčně se modlili. Řekyvan se nedokázal k oslavě připojit. Dobře věděl, proč Verminaard nezaútočil. Není nutné riskovat, že se drakovi něco v průsmyku stane, když úplně stačí, aby si na ně počkal, až vyjdou na opačné straně. Jak jim řekla Tika, za horami jsou drakoniáni. Uprchlíci nemůžou zůstat zalezlí v průsmyku navždy. Nakonec budou muset ven a velmistrovo vojsko tam na ně bezpochyby bude čekat.

Zbývala jen naděje, že Tanis, Flint a ostatní najdou brány Thorbardinu.

Jinak jsou uprchlíci v koncích.

KNIHA DRUHÁ

1.

PRINC GRALLEN SE VRACÍ. BRÁNY THORBARDINU. A CO TEĎ?

edeni Sturmem, který byl v područí očarované přilby, stoupali úbočím Hledače mraků. Šplhali příkrou soutěskou, která se zařezávala do svahu. Byla to jedna z mnoha soutěsek, a kdyby je princ nevedl, nikdy by ji nenašli, nebo by si ji vybrali jenom čirou náhodou.

Tanis dál značil cestu pro uprchlíky a nejednou ho přitom napadlo, jestli jen neplýtvá časem. Často se ohlížel na cestu, kterou přišli, doufaje, že uvidí nějaké znamení, že jsou v bezpečí, ale průsmyk byl neustále zahalený v mlze nebo nízko visících mracích a nebylo nic vidět.

Ukázalo se, že je výstup poměrně snadný. Kdykoliv se dostali do příliš příkré části soutěsky, kudy by bylo těžké projít, zajistily jim bezpečnou cestu hrubé schody vytesané ve skále. Dokonce ani pro Raistlina to nebylo těžké. Noční odpočinek mu umožnil nabrat síly. Říkal, že mu čistý, studený horský vzduch uvolňuje plíce. Méně kašlal a vlastně měl docela dobrou náladu.

Slunce bylo jasné, nebe bez mráčku. Viděli, jak se dole táhnou zpustošené pláně, a kdesi v dálce zbořenou pevnost, která vypadala, jak řekl Karamon, jako lebka na tácu. Pokud mohl Tanis soudit, postupovali dobře, neměl však tušení, kam jdou. Několikrát se Sturma zeptal, kam míří, ale rytíř v přilbě jen zavrtěl hlavou a pokračoval ve šplhání vzhůru. Tanis se ohlédl na Flinta, ale trpaslík jenom krčil rameny. Očividně měl o celé věci značné pochybnosti.

„Jestli je tady v úbočí brána, tak ji nevidím,“ zlobil se.

Jak stoupali výš, byl vzduch stále chladnější a řidší. Lidem, půlelfovi i šotkovi se začala točit hlava. Dýchali namáhavě.

„Doufám, že už to není daleko,“ řekl Tanis, když došel Sturma. „Jestli ano, pak se bojím, že to někteří z nás nezvládnou.“

Ohlédl se na Raistlina, který se svezl na zem. Tolik k čistému horskému vzduchu. Karamon se opíral o balvan. Tasslehoffovi se třásla kolena. Dokonce i Flint supěl, i když odmítal připustit, že něco není v pořádku.

Sturm zvedl hlavu a zadíval se skrz hledí: „Už jsme skoro tam.“

Ukázal na kamennou římsu, širokou asi pět stop, která vyčnívala z horského úbočí. Tady soutěska končila. Tanis se ohlédl na Flinta a překvapeně zjistil, že starému trpaslíkovi září oči a tvář má červenou. Stál a hladil si vous.

„Myslím, že je to ono, chlapče,“ řekl měkce. „Myslím, že jsme blízko!“

„Proč? Vidíš něco?“ zeptal se Tanis.

„Je to jenom pocit,“ řekl Flint. „Připadá mi to správně.“

Tanis se rozhlédl kolem: „Já nic necítím. A nic nevidím, ani stopu po bráně.“

„A taky neuvidíš,“ hrdě prohlásil Flint, „ne s těma svýma napůl elfskýma a napůl lidskýma očima. Připusť to, příteli. Ty bys cestu nikdy nenašel.“

„To rád připouštím,“ řekl Tanis a s úsměvem dodal: „A ty bys ji našel?“

„Našel,“ tvrdil Flint, „kdybych ji chtěl najít, což jsem zatím nechtěl.“

Tanis si prohlédl velikou šedou skálu před nimi. „Jestli najdeme bránu, pustí nás horští trpaslíci dovnitř?“

„Na to se teď sám sebe neptám,“ odvětil Flint.

Tanis se na něj tázavě zadíval.

„Ptám se sám sebe, jestli jsou pod horou ještě nějací trpaslíci, kteří by nám odpověděli ‚ano‘, nebo ‚ne‘. Možná zůstala brána zavřená tři sta let, protože není nikdo, kdo by ji otevřel.“

Sturm už šel dál a Flint vyrazil za ním. Tanis se ohlédl na ostatní.

„Jdeme,“ řekl Karamon.

Raistlin přikývl a s podporou hole a bratra začal šplhat nahoru. Tasslehoff se vlekl za nimi.

Opustili soutěsku a vešli na kamennou římsu.

„Tohle postavili trpaslíci," řekl Flint a dupnul na římsu. „Jsme tady, Půlelfe! Jsme tady!"

Římsa byla rovná a hladká. Kdysi bývala mnohem širší, ale část už se během času utrhla nebo vydrolila. Nedošli po římse daleko, snad třicet stop, když se Sturm zastavil a otočil se ke skalnaté stěně. Flint si dychtivě prohlížel kámen. Trpaslíkovi zvlhly oči a dlouze, rozechvěle vzdychl. Když promluvil, znělo to zastřeně.

„Našli jsme ji, Tanisi. Bránu Thorbardinu."

„Ano?" Tanis se díval nahoru dolů, ale neviděl nic než hladkou skálu.

Sturm s nataženýma rukama přistoupil ke skále.

„Dívej se!" tiše řekl Flint.

Raistlin Tanise odstrčil, dychtivý vidět, co se stane. Tasslehoff si pospíšil ke Sturmovi a napjatě zíral na hladkou skalní stěnu.

„Na tvém místě bych tam nestál," varoval ho Sturm.

„Nechci si nechat nic ujít," namítl Tas.

Sturm pokrčil rameny a otočil se k hoře. Zvedl ruce a zvolal řečí trpaslíků:

„Jsem Grallen, syn Duncana, krále pod Horou. Má duše se vrací do síní mých otců. Ve jménu Reorxe, vyzývám bránu, nechť se otevře."

Když Sturm zmínil boží jméno, Flint si sundal přilbu a přitáhl si ji k hrudi. Sklonil hlavu.

Z rubínu uprostřed Sturmovy přilby zazářil paprsek. Horské úbočí osvětlilo světlo, rudé a jasné jako plamen Reorxova ohně.

Země zaduněla a shodila Tanise na všechny čtyři. Hora se otřásla a zachvěla. Raistlin si pomohl holí. Karamonovi ujely nohy a sklouzl kus dolů po stezce. Na skalní stěně se objevila ohromná brána, asi šedesát stop vysoká a třicet široká. Odněkud zevnitř se ozvalo skřípění a vrzání.

„Z cesty!" zařval Flint. Popadl Tasslehoffa za krk a stáhl ho stranou.

Z úbočí hory vyrazil jako zátka ze sudu ohromný kamenný blok a

duněl po římse přímo přes místo, kde předtím stál šotek.

Teď, když byla brána otevřená, viděli ohromný šroub, který postrkoval mohutný žulový balvan dopředu. Brána skřípěla přes římsu a pokračovala dál, za okraj. Mechanismus, který ji otevíral, sténal a kvílel a tlačil dál a dál, až zůstal těžký kamenný blok viset nad úbočím.

Hřídel, která bránu poháněla, byla vyrobena z dubu, silného a pevného, ale dřevo nedokázalo odolat tlaku a prasklo. Kamenný blok se odlomil a zřítil se dolů svahem, až se zaduněním přistál na kamenech. Hleděli na trosky v šokovaném tichu. Pak se ozval Raistlin.

„Brána Thorbardinu je otevřená," řekl, „a už se nedá zavřít."

❁ ❁ ❁

Tanis se rozhlédl, jestli jsou všichni v pořádku. Karamon se škrábal zpět soutěskou. Flint odstrkoval Tasslehoffa, který se pokoušel trpaslíka obejmout za to, že mu zachránil život.

„Kde je Sturm?" zeptal se Tanis vyděšeně; bál se, že ho to mohlo rozdrtit.

„Šel dovnitř," řekl Raistlin, „chvilku potom, co se brána otevřela."

„Zatraceně!" zamumlal Tanis.

Nahlédli dovnitř, nic však neviděli ani neslyšeli. Z dutiny vanul ven teplý vzduch, páchnoucí zemí.

„Smrdí to temnotou," zamumlal Karamon.

Tanis tasil meč a Karamon také. Raistlin sáhl do váčku. Flint s vážným výrazem potěžkal bojovou sekeru. Pomalu a opatrně vešli dovnitř.

Všichni kromě Tasslehoffa.

„Vsadím se, že jsem po třech stech letech první šotek, který vkročí do Thorbardinu!" vykřikl, zamával prakovkou, vřítil se dovnitř a křičel: „Haló, trpaslíci! Tady jsem!"

„Spíš po třiceti tisících letech," popuzeně se ozval Flint. „Žádnému šotkovi nebylo nikdy dovoleno vkročit pod horu. A podotýkám, že z dobrého důvodu!"

Trpaslík se rozběhl za Tasem. Tanis s ostatními spěchal za ním, když se ze tmy ozval Tasslehoffův hlas a vydal ten nejděsivější zvuk, jaký můžete zaslechnout, když máte co do činění se šotkem.

„Jejda!“

„Tasi!“ zařval Tanis, ale odpověď nepřišla.

❁ ❁ ❁

Do brány svítilo bledé slunce a osvětlilo jim kousek cesty. Brzy však nechali světlo za sebou a byli pohlceni neproniknutelnou, nekonečnou nocí.

„Nevidím si ani nos mezi očima,“ bručel Karamon. „Raiste, rozsviť hůl.“

„Ne!“ namítl Tanis. „Ještě ne. Nechceme se prozradit. A mluvte potichu.“

„Trpaslíci už stejně vědí, že jsme tady,“ popuzeně podotkl Karamon, „pokud nejsou hluší.“

„Možná,“ řekl Tanis, „ale raději buďme přehnaně opatrní než neopatrní.“

„Trpaslíci nás vidí i potmě,“ zašeptal Karamon bratrovi. „Tanis vidí potmě. *My* jsme ti slepí.“

Ze tmy se ozval zvuk běžících nohou a cinkání zbroje. Karamon zvedl meč, ale Tanis zavrtěl hlavou.

„To je Flint,“ řekl jim. „Našel jsi Tase?“ zeptal se trpaslíka, když k nim doběhl.

„Sturma,“ zamračeně hlásil Flint. „Pojďte. Tamhle. Podívejte se sami. Ten pitomý šotek se tentokrát dostal do pěkné šlamastyky. Zajali je Theiwaři!“

„Nic nevidím,“ mumlal Karamon.

„Pst, bratře,“ tiše řekl Raistlin.

Tanis elfským zrakem viděl Sturma, jak leží na podlaze, mrtvý nebo v bezvědomí. Vedle rytíře se krčil Tasslehoffa v rukách držel přilbu prince Grallena. Zdálo se, že si ji právě chtěl nasadit, ale vyrušili ho.

Kolem šotka stálo šest trpaslíků, oblečených v kroužkových košilích, které jim sahaly až po kolena. Tanis aspoň předpokládal, že

jsou to trpaslíci. Nebyl si jistý, protože podobné trpaslíky nikdy neviděl. Byli hubení a vypadali podvyživeně, měli dlouhé, nečesané černé vlasy a řídké černé vousy. Jejich kůže neměla oříškově hnědou barvu jako u většiny trpaslíků, ale byla nezdravě bílá, bledá jako rybí břicho. Cítil pach nemytých těl. Tři trpaslíci mířili meči na Tasslehoffa. Další tri se shlukli kolem Sturma a očividně se pokoušeli ukrást mu zbroj.

„Co se děje?“ dožadoval se hlasitým šepotem Karamon. „Co je tam? Nic nevidím!“

„*Širak!*“ řekl Raistlin a krystal na jeho holi se rozzářil jasným bílým světlem.

Tanis se k němu rozzlobeně otočil: „Myslel jsem, že jsem ti říkal…“

Přerušily ho pronikavé výkřiky. S úžasem se otočil a viděl, jak trpaslíci pouštějí zbraně na zem a zakrývají si oči rukama. Bolestně sténali a vztekle kleli.

Flint se podíval na Raistlina a přivřel oči.

„Proč na mě civíš?“ namítal mág. „Říkal jsi, že jsou to Theiwaři. O Theiwarech je známo, že jsou mimořádně citliví na světlo.“

„Možná je to známo trpaslíkům,“ zamračeně odsekl Flint. „Ještě jsem nepotkal člověka, který by o klanu Theiwar vůbec slyšel.“

„No tak teď už ano,“ chladně odvětil Raistlin.

Flint se po očku podíval na Tanise, který zavrtěl hlavou. Půlelf o Theiwarech nikdy neslyšel, a to byli s Flintem přátelé už léta. Raistlin se na téhle výpravě rozhodně chová podivně – dokonce i na Raistlina.

„Táhněte, theiwarská špíno!“ přikázal Flint v trpasličí řeči. Vykročil vpřed, sekeru výhružně zdviženou.

„Vršecký hnůj!“ vyštěkl jeden z Theiwarů a začal si něco mumlat a kroutit prsty.

„Zastavte ho!“ ozval se Raistlin. „Sesílá kouzlo!“

Flint se na místě zarazil. „Ty jsi mág!“ zahulákal na Raistlina. „Zastav ho ty!“

„Tak se mi kliď z cesty.“

Flint se vrhl na podlahu a nad hlavou mu přeletěl blesk. Úder zasáhl Theiwara do hrudi. Náraz otřásl síní a Theiwarovo kouřící tělo

se zhroutilo. Jeho společníci přestali obírat Sturma a utekli chodbou. Chvíli se ozývalo řinčení kroužkových košil a dusot nohou, pak ale zvuky náhle utichly.

„Nejsou daleko," varoval je Tanis.

„Špinavci theiwarští!" pěnil Flint. Zamračil se na Tanise. „Říkal jsem, že se sem nemáme vracet! Půjdu do chodby a budu hlídat. Vy se podívejte na rytíře." Vyrazil pryč, ale ještě zařval: „A seberte šotkovi tu přilbu!"

❁ ❁ ❁

Raistlin stál nad Sturmem a svítil na rytíře, zatímco ho Karamon prohlížel. „Žije. Tep má silný. Nevím, co s ním je. Nevidím žádné rány…"

Tanis se přísně podíval na Tase.

„To jsem nebyl já!" okamžitě se ozval Tas. „Našel jsem ho na zemi, v bezvědomí. Přilba ležela vedle. Myslím, že ji musel odhodit."

„Přesněji řečeno, přilba odhodila jeho," řekl Raistlin. „Jelikož už je princ Grallen zpátky v síních svých otců, kouzlo přilby rytíře pustilo. Až se Sturm probudí, bude sám sebou – bohužel."

Tanis natáhl k šotkovi ruku: „Myslím, že bys mi měl tu přilbu raději dát."

Tasslehoff si ji přitiskl k hrudi: „Ti hnusní trpaslíci ji chtěli ukrást! Já jsem ji zachránil! Nemohl bych si ji aspoň jednou zkusit? Strašně rád bych byl trpaslíkem…"

„Jenom přes mou mrtvolu!" zahulákal ze tmy Flint.

„Sturme!" Karamon chytil přítele za rameno a zatřásl jím. „Sturme! Probuď se!"

Rytíř zasténal a otevřel oči. Chviličku na Karamona zmateně hleděl, než ho poznal.

„Proč jste mě nechali tak dlouho vyspávat? Měli jste mě probudit. Už jsem měl určitě dávno hlídat." Sturm se posadil a chytil se za hlavu, která se mu najednou zatočila. „Měl jsem strašně divný sen…"

Tanis Raistlinovi naznačil, aby šel stranou: „Bude si něco z toho

pamatovat?“

„Pochybuji,“ odpověděl Raistlin. „Vlastně spíš bude mít potíže uvěřit nám, až mu budeme vykládat, co se mu přihodilo.“

„Přísahám, Sturme, je to pravda!“ říkal Karamon. „Nasadil sis tu přilbu na hlavu a najednou jsi to nebyl ty. Byl jsi trpaslík, princ Grallen. Už nejsme v Lebce. Přivedl jsi nás sem do Thorbardinu. Ne, opravdu, Sturme. Nelžu. Bylo to tak, přísahám. Jestli mi nevěříš, zeptej se Tanise.“

Sturm se obrátil k Tanisovi a šokované couvl: „Co děláš tady ve Velké lebce? Šel jsi přece s Flintem.“

Zarazil se a zmateně se rozhlédl kolem. „Takže je pravda to, co říkal Karamon? Že jsem byl pod vlivem… nějakého kouzla? Že jsme tady, uvnitř Thorbardinu? A já jsem vás vedl?“ Vypadal opravdu zmateně. „Nevím, jak je to možné! Nemám ponětí, kde jsme ani jak jsme se sem dostali!“

„Až ti příště řeknu, abys nějakou věc nechal na pokoji, snad se budeš držet mých rad,“ poznamenal Raistlin.

Sturm se na Raistlina podíval a rozhněvaně zrudl. Pak stočil pohled k přilbě, kterou Tas zdráhavě a se spoustou protestů předal Tanisovi. Sturm na ni dlouho hleděl. Jeho hněv vyprchal. Podíval se na Raistlina a nevrle řekl: „Snad ano.“ Zatřásl hlavou, otočil se a odešel, z dosahu světla a do tmy.

„Potřebuje být chvíli sám,“ řekl Raistlin a zastavil Tanise, který si se Sturmem chtěl jít promluvit. „Sturm se s tím musí vyrovnat sám. Ty máš jiné věci k přemýšlení, Půlelfe.“

„Jo,“ řekl Karamon. „Tak jsme tady. V Thorbardinu.“ Podíval se na Tanise. „A co teď?“

Dobrá otázka.

❁ ❁ ❁

Brána vedla do vstupní dvorany vystlané kusy a úlomky zbroje, zlomenými zbraněmi a dalšími pozůstatky dávné bitvy. Tanis se rozhlédl kolem a podle nahromaděného prachu a pavučin usoudil, že tu nikdo nebyl od konce války před třemi sty lety. Tasslehoff se hrabal v troskách, aby se utěšil po té záležitosti s přilbou, a Raistlin

do něčeho šťouchal holí, když se ze tmy najednou přihnal Flint.

„Někdo jde! Z klanu Hylar, podle vzhledu," dodal. „Mají nějaký spor s Theiwary."

V dálce svítilo světlo. Ještě trpaslíky neviděli, slyšeli však zvuky těžkých bot dupajících na kameni, chřestění zbroje, cinkání kroužkových košil a řinčení zbraní. Jakýsi hluboký hlas velitelským tónem něco řekl. Odpověděly mu kletby a bylo slyšet utíkající nohy.

Dusání bot pokračovalo a mířilo k nim.

„Držte se svého," řekl Flint, „a nechte mluvit mě." Když to říkal, výhružně se podíval na Tasslehoffa.

„Jací jsou ti Hylaři?" zeptal se potichu Karamon. „Jak se liší od Theiwarů?"

„Theiwaři jsou známí jako temní trpaslíci, protože nenávidí světlo. Nedá se jim věřit. Dlouho toužili vládnout pod horou, a podle všeho teď možná i vládnou."

„Theiwaři jsou také jediní trpaslíci, kteří umějí používat magii," řekl Raistlin.

Flint se na mága zlověstně zahleděl: „Jak jsem říkal, Theiwarům se nedá věřit."

„V Thorbardinu vládl klan Hylar," pokračoval Flint. „Byl to jejich král Duncan, kdo před námi zavřel bránu a nechal nás hladovět."

„To už je dávno, příteli," tiše řekl Tanis. „Je čas nechat minulost minulostí."

Flint nereagoval. Dusající boty se přiblížily. Sturm si nasadil vlastní přilbu, kterou mu Karamon přinesl z Lebky, a tasil meč. Raistlin si připravoval další kouzlo. Tasslehoff točil prakovkou. Tanis se po nich rozhlédl.

„Jsme tady, abychom poprosili trpaslíky o laskavost," připomněl jim. „Vzpomeňte si na ty, kdo na nás spoléhají."

„Raději bys měl Grallenovu přilbu dát mně," řekl Flint.

Tanis mu přilbu podal. Flint ji vzal, otřel z ní část špíny a rukávem košile vyleštil rubíny. Pak si ji zastrčil pod paži, stál a čekal.

„Bojí se tihle Hylaři světla?" zeptal se Karamon.

„Ne," řekl Flint. „Klan Hylar se nebojí ničeho."

2.

ZNOVUZROZENÝ HRDINA. NEPŘEDVÍDANÉ KOMPLIKACE.

Z chodby vypochodoval zástup dvanácti Hylarů. Všichni měli kroužkové košile a přes ně těžkou plátovou zbroj. Výjimkou byl jeden trpaslík, který byl špinavý, vypadal přepadle a na zápěstích měl okovy. Zatímco se Hylaři postavili cizincům, tenhle trpaslík klesl na podlahu, jako by byl zmožený únavou. Jeden z ostatních se zastavil, položil mu ruku na rameno a něco mu řekl. Nemocný trpaslík přikývl, jako by svého druha ujišťoval, že je v pořádku.

Někteří Hylaři měli meče; jiní nesli kopí a v závěsech na zádech se jim houpala válečná kladiva. Několik jich drželo lucerny, svítící podivným zelenkavým světlem, osvětlujícím široké okolí. Trpaslíci pomalu, ale odhodlaně kráčeli chodbou.

Když se přiblížili, jeden z nich vystoupil vpřed. Byl ve zbroji jako jeho společníci, ale na rozdíl od nich měl přes zbroj tabard. Tabard zdobilo kladivo a trpaslík držel kladivo i v ruce, mimořádně dlouhé válečné kladivo, mnohem větší, než jaké trpaslíci obvykle nosili. Na rukojeti byly vyleptané runy chválící Reorxe, boha Kovářské výhně, Stvořitele světa, a dokonce zasahovaly i na hlavu kladiva.

Sturm se na kladivo zadíval a přisunul se k Tanisovi.

„To je Charasovo kladivo!“ řekl tiše. „Poznávám ho podle starých obrazů!“

„Máš dobré oči, člověče,“ řekl trpaslík obecnou řečí. Zvedl

kladivo a zálibně se na ně podíval. „Není to pravé Charasovo kladivo. Je to napodobenina. Nechal jsem ji udělat, když jsem přijal své jméno. Jsem Charas," prohlásil hrdě, „Arman Charas. Menší Charas. Znovuzrozený Charas. Jednoho dne se mi dostane vědění, jak najít pravé kladivo. Do té doby s sebou nosím tohle jako připomínku, že jsem předurčen k slávě."

„Dobří bohové!" zamumlal Sturm. Neodvážil se podívat Tanisovi do očí.

Arman Charas byl vyšší než ostatní trpaslíci. Byl to nejvyšší trpaslík, jakého kdy Tanis viděl, a postavou a stavbou těla mohl soupeřit s Karamonem. Měl mohutná ramena, širokou hruď, silné, svalnaté nohy. Přes ramena mu padaly dlouhé vlasy. Spletený vous mu sahal pod pás. Na hlavě měl přilbu posázenou drahokamy a označenou symbolem kladiva.

Arman a jeho vojáci se zastavili asi dvacet kroků od družiny. Ostatní Hylaři hleděli na družinu se směsí úžasu a podezření. Arman si ji měřil klidně. Pokynul několika svým mužům.

„Běžte se podívat, co to bylo za rámus."

Vojáci vyrazili a proběhli kolem skupiny. Přitom se na ni podezíravě dívali.

„Ten rámus, který jste slyšeli, bylo otevírání Severní brány," řekl Flint řečí trpaslíků.

Arman se na něj krátce podíval a pak odvrátil oči a čekal, až se vrátí jeho muži. Přispěchali zpátky a ohlásili, že Severní brána je otevřená a nedá se zavřít; leží v troskách na úpatí hory.

„To jste udělali vy?" zamračil se Arman.

„Jestli myslíte rozbití brány, tak ne," prohlásil Flint.

Tasslehoff, usilovně hledící na lucerny trpaslíků, najednou řekl: „Uvnitř jsou červi! Červi, kteří svítí! Karamone, podívej se…"

„Čtyři lidé, Neidar a *šotek.*" Poslední slovo Arman vyslovil, jako by mu nechutnalo.

„Tasslehoff Bosonožka," řekl Tas a vyrazil s nataženou rukou.

Karamon šotka chytil a stáhl ho zpět. Pevně ho držel za rameno a Raistlin před něj ještě postavil hůl.

„Jenom jsem chtěl být zdvořilý," dotčeně řekl Tas.

„Jak čtyři lidé, Neidar a šotek prošli zapečetěnou bránou?" zeptal

se Arman.

Flint otevřel ústa k odpovědi, ale Arman velitelsky zvedl ruku. „Kdes přišel k té přilbě, kterou držíš?“

„Našli jsme ji,“ odpověděl šotek obvyklou šotčí mantrou. „Myslím, že jste ji museli ztratit.“

Karamon si povzdechl a velkou dlaní zakryl šotkovi pusu.

Ve Flintovi to zvolna vřelo celou dobu, co Arman Charas mluvil. Teď už to nevydržel a překypěl vztekem.

„Vidím, že se trpaslíci pod horou za těch tři sta let nenaučili slušnému chování!“ prohlásil rozhněvaně. „Stojíš tu v přítomnosti staršího, mladíku, a nemáš ani dost zdvořilosti, aby ses zeptal na jméno nebo proč tady jsme, než začneš s obviňováním.“

Arman zrudl. „Jsem hylarský princ. Já se ptám a já rozkazuji. Přesto,“ řekl po odmlce, naznačující, že si není tak jistý sám sebou, jak se tváří, „ti dovolím podat vysvětlení, jestli můžeš. Představ se.“

„Jsem Flint, syn Durgarův, syna Roghara Křesadla. Vršecký trpaslík,“ dodal Flint a skoro přitom křičel, „jako byl můj otec a děd. Kdo je tvůj otec, Armane Charasi, že se prohlašuješ za prince?“

„Jak jsem řekl, jsem Arman Charas, syn Hornfela, thána klanu Hylar. Jsem znovuzrozený hrdina trpaslíků. Když jsem obdržel toto jméno, zahalilo mne posvátné světlo a Charasův duch vstoupil do mého těla. Jsem jeho živým vtělením a jako takový jsem předurčen najít Kladivo, spojit trpasličí národy a učinit svého otce Hornfela králem.“

Tanis si všiml, že zatímco Arman líčil svůj skvělý původ, někteří z mužů obraceli oči v sloup. Několik jich vypadalo zahanbeně. Jeden něco tiše zamumlal a ostatní kolem se zazubili. Jejich pobavení však rychle zmizelo, když se Arman podíval směrem k nim.

Flint si hladil vous. Nevěděl, co na tohle říct, a tak se vrátil k záležitosti s bránou.

„Jak jsem ti řekl, Armane Charasi, brána se nám otevřela. Nijak jsme se nepodíleli na její zkáze. Římsa, na které se měl blok zastavit, se časem vydrolila. Mechanismus bránu odstrčil za okraj. Hřídel neunesla váhu kamene, praskla a kamenný blok se zřítil do strže.“

„Jak jsi našel bránu, která byla tři sta let skrytá, Flintě Křesadlo?“ vyslýchal ho Arman Charas zamračeně. Pořád mluvil obecnou, takže

mu všichni rozuměli. „A jak se vám podařilo vstoupit, tobě a lidským společníkům?“

„A šotkovi,“ zamumlal Tasslehoff za Karamonovou dlaní. „Pořád mluví, jako bych tu nebyl!“

„Zbožné přání,“ zamumlal Karamon.

„Vedlo nás tohle,“ odvětil Flint a zvedl Grallenovu přilbu. „Mí přátelé našli přilbu ve Velké lebce.“

„Já jsem našel přilbu ve Velké lebce,“ opravil ho Raistlin. Lehce se Armanu Charasovi uklonil. „Jsem Raistlin Majere a toto je můj bratr Karamon.“

Karamon se nešikovně, trhaně poklonil.

„Hned jsem věděl, že je přilba kouzelná,“ pokračoval Raistlin. „Byla posedlá duchem svého padlého vlastníka, jenž zemřel v boji. Jmenoval se Grallen, syn Duncanův…“

Arman vykřikl, položil ruku na jílec meče a o krok couvl. Muži se s křikem a povykem seběhli kolem něj.

Karamon i Sturm sevřeli meče. Podívali se na Flinta, ale ten vypadal stejně zmateně jako oni. Takovou reakci nečekali. Předpokládali, že budou za vrácení přilby mrtvého prince oslavováni jako hrdinové. Místo toho se zdálo, že budou muset bojovat o život.

Arman utišil vřavu velitelským gestem. S temným, zamračeným výrazem chvíli zíral na přilbu a pak se podíval zpátky na Raistlina.

„Lidský čaroděj. To jsem mohl vědět. To ty jsi sem přinesl přilbu?“ ptal se.

„Našel jsem ji,“ řekl Raistlin. „Tento šlechetný rytíř,“ ukázal na Sturma, „se uvolil, že si ji nasadí, a tak umožnil duchovi trpasličího prince, aby ovládl jeho tělo. Pod vlivem kouzla přilby nás princ Grallen požádal, abychom ho doprovodili do síní otců. Princův duch otevřel bránu. Jsme rádi, že jsme mohli naplnit přání jeho duše, že, Sturme?“ řekl Raistlin s jasnou narážkou.

„Jsem Sturm, syn Angora Ostromeče,“ řekl Sturm a nespustil přitom ruku z jílce. „Je mi ctí, že jsem mohl posloužit padlému princi.“

Arman na ně hleděl a černé oči pod převislým obočím se mu leskly.

„Teď jsi na řadě ty, Tanisi,“ tiše řekl Raistlin.

Tanis se podíval na Flinta, který pokrčil rameny. Byl stejně zmatený jako ostatní.

„Vaše Výsosti," oslovil Tanis Armana Charase, „Když Raistlin řekl, že jsme sem s přilbou přišli dobrovolně, vyjádřil se diplomaticky. Pravdou je, že jsme v té záležitosti neměli na vybranou. Ve skutečnosti si přilba vzala našeho přítele, – Sturma Ostromeče, za rukojmí a přinutila ho jít do Thorbardinu. Nevěděl, co dělá. Zotročil ho princ, který zemřel před třemi sty lety. Nemáme ponětí, co to bylo za prince. Nikdo z nás o něm nikdy neslyšel, kromě Flinta, který zná dějiny svého lidu."

„Znám je velmi dobře. Vím, jak nám král Duncan zavřel horu a nechal nás hladovět…"

„Moc nám nepomáháš," zamumlal Tanis.

Flint si něco zabručel pod vousy.

Charas zavrtěl hlavou.

„Jestli je tvůj příběh pravdivý a vy jste nám přinesli přilbu zpět bez jakýchkoli zlých úmyslů, je to ještě horší." Zalétl k ní pohledem a ještě víc se zamračil. „Přilba prince Grallena je prokletá, a jestli to opravdu je jeho přilba, přivolali jste na nás kletbu. Přivolali jste na nás zkázu trpaslíků!"

Tanis si vzdychl. „Promiňte. To jsme nemohli vědět." Nebyla to moc přesvědčivá omluva, nevěděl však, co jiného říct.

„Možná jste věděli, možná ne," řekl Arman Charas. „Musím ohlásit zničení brány Radě thénů. Budete mít možnost přednést jí svůj příběh. Jestli mu uvěří…"

„Co myslíš tím Jestli'?" naježil se Flint. „Máš tu drzost říct mi do vousů, že moji přátelé a já lžeme?"

„Máme jen vaše slovo, že je ta přilba tím, za co ji prohlašujete. Může to být podvod, padělek."

Zdálo se, že Flint pukne vzteky. Než však stačil něco říct, Raistlin chladně prohlásil: „Dá se jednoduše zjistit, jestli mluvíme pravdu, Vaše Výsosti."

„Jak?" podezřívavě se ptal Charas.

„Nasaďte si tu přilbu na hlavu," řekl Raistlin.

Charas se na ni vyděšeně podíval: „Toho by se žádný trpaslík neodvážil! Rada usoudí, jak nejlépe postupovat."

„Já si ji nasadím," nabídl se Tasslehoff, ale nikdo si ho nevšímal.

„Nemusím dokazovat Radě ani nikomu jinému, že nejsem lhář!" Flint byl tak vzteklý, že ze sebe skoro nemohl vypravit větu. Prudce se otočil k přátelům: „Říkal jsem vám, že chodit sem je chyba! Nevím, co chcete dělat vy, ale já jdu! A když tady tu přilbu nechtějí, beru ji s sebou!"

Flint si vrazil přilbu pod paži a vyrazil chodbou ke zničené bráně.

„Zastavte ho!" rozkázal Arman Charas. Velitelsky mávl rukou. „Chopte se jich!"

Vojáci už jednali. Sturm hleděl dolů na trpasličí kopí, které ho šimralo na krku. Tanis cítil, jak ho cosi ostrého šťouchlo do zad. Karamon zvedl pěsti. Raistlin mu něco řekl a Karamon nechal ruce klesnout dolů, ale zlostně se na trpaslíky mračil. Tasslehoff se rozmáchl prakovkou, ale nějaký trpaslík mu ji vykopl z ruky, popadl Tase za vlasy a přiložil mu nůž na krk.

Flint slyšel rozruch za sebou a otočil se. Byl rudý vzteky a v hlavě mu bušila krev. Položil si Grallenovu přilbu k nohám, postavil se nad ni a zvedl bojovou sekeru.

„Duši prvního trpaslíka, který se ke mně přiblíží, pošlu do síní otců, jinak ať si mě vezme Reorx!"

Arman Charas vydal ostrý rozkaz a čtyři trpaslíci vyrazili s tasenými zbraněmi za Flintem.

„Všechny nás kvůli němu zabijí, Tanisi!" ozval se Raistlin.

Tanis na Flinta zakřičel, ať přestane, ale rozzuřený vršecký trpaslík klel, nadával, zuřivě se rozmachoval sekerou, a buď Tanisův rozkaz neslyšel, nebo si ho nevšímal. Vojáci do něho strkali kopími. Flint do nich bušil sekerou. Jeden voják mezitím proklouzl za něj, kopl a podrazil Flintovi nohy. Flint spadl na záda a ostatní na něj skočili. Jeden mu sebral sekeru. Ostatní ho chytili za ruce a nohy.

„Thorbardinská zrada! Čekal jsem to! Varoval jsem tě, Tanisi!" hulákal Flint a marně se snažil vyprostit. „Říkal jsem ti, jak se k nám budou chovat!"

Jakmile Flintovi svázali ruce, vytáhli ho na nohy. Pořád ještě klel a nadával. Všichni Hylaři, včetně Charase, hleděli na Grallenovu přilbu, ležící na kamenné podlaze na místě, kam ji položil Flint. Nikdo se k ní nepřiblížil, natož aby se jí dotkl.

„Vezmu ji,“ nabídl se Raistlin.

Charas měl chuť nabídku přijmout, ale zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl. „Pokud do Thorbardinu přichází tahle kletba, ať dopadne na mne.“

Sáhl dolů pro přilbu. Ostatní trpaslíci od něj couvli a s hrůzou čekali, co se stane; byli si jistí, že to bude něco strašlivého.

Když se Charas dotkl přilby, bezděčně sebou škubl, ale uchopil ji.

Nestalo se nic.

Zvedl přilbu, dal si ji pod paži a setřel si pot z obličeje. Ukázal na družinu. „Seberte jim zbraně a dobře je svažte.“

Trpaslíci jim svázali ruce, všem kromě Raistlina, který jim zakázal, aby se ho dotkli. Úkosem se po něm podívali, pak po sobě a nechali ho být. Arman se zastavil, opatrně pomohl nemocnému trpaslíkovi na nohy a vedl je temnou chodbou pryč.

Tanis, postrkovaný kopím, šel za ním.

„Tohle asi není vhodná chvíle požádat, aby poskytli přístřeší osmi stům lidí,“ zamumlal Raistlin, který šel vzadu.

Tanis se na něj zamračil.

Trpaslík kráčející za Tanisem ho znovu šťouchl do zad. „Hýbej se, špíno!“ rozkázal trpaslicky.

Kráčeli hlouběji do nitra hory a nesli s sebou zkázu trpaslíků – a nejspíš i svou vlastní.

3.

VÍRA, NADĚJE.
A HEDERIK.

prchlíci se trmáceli úzkou soutěskou. Chůze byla pomalá a únavná, protože si museli hledat cestu mezi kameny a skalisky. Přitom pořád jedním okem sledovali šedé, zamračené nebe nad sebou. Neviděli draky, ale cítili jejich neustálou přítomnost. Dračí strach, který netvoři vysílali, nebyl silný, protože se vznášeli ukrytí v mracích vysoko nad nimi, přesto je tížil na srdcích, přidával břemena jejich duším a zpomaloval je.

„Průsmyk je pro draky příliš nebezpečný. Proč by se obtěžovali?“ řekl Řekyvan Elistanovi. „Stačí jim počkat, až se odsud vynoříme. Dříve nebo později nám nic jiného nezbude, nemáme zásoby, abychom tu mohli zůstat déle. Jakmile vyjdeme do otevřené krajiny, zaútočí na nás. Nemáme tušení, jak jsme daleko od Thorbardinu ani jestli tam vůbec najdeme útočiště, až se tam dostaneme.“

„Cítím strach, příteli,“ odvětil Elistan, „jako stín na srdci, ale stíny způsobuje slunce, které svítí za nimi. I jiné oči se na nás dívají a střeží nás. Mohlo by být dobré připomenout to lidem.“

„Tak to raději nejdřív připomeň mně,“ řekl Řekyvan. „Přiznávám, že má důvěra v bohy prochází těžkou zkouškou.“

„Má také,“ klidně odpověděl Elistan a Řekyvan si klerika užasle přeměřil.

Elistan se usmál: „Vypadáš překvapeně, že mě slyšíš říkat něco takového. Víra v bohy není snadná, příteli. Nevidíme je a neslyšíme.

Nekráčejí mezi námi jako příliš úzkostliví rodiče, nerozmazlují nás a nehýčkají, nedrží nás za ruce, abychom neupadli, když zakopneme. Myslím, že kdyby to dělali, brzy bychom se začali hněvat a bouřit.“

„Není snad špatné pochybovat?“

„Pochyby jsou přirozené. Jsme smrtelní. Naše mysl je ve srovnání s myslí bohů maličká jako oblázek ve srovnání s celými nebesy. Bohové vědí, že nemůžeme pochopit jejich pohled. Jsou k nám trpěliví a shovívaví.“

„Ale přesto za trest hodili na svět ohnivou horu,“ namítl Řekyvan. „Tisíce zahynuly a další tisíce pak kvůli tomu trpěly. Jak si to máme vysvětlit?“

„Nijak,“ prostě řekl Elistan. „Můžeme cítit žal a hněv. To je naprosto přirozené. Hněvám se, když na to pomyslím. Nechápu, proč to bohové udělali. Stále se jich na to ptám.“

„Ale přesto jim zůstáváš věrný,“ užasl Řekyvan. „Miluješ je.“

„Když máme děti, copak se na nás nikdy nerozhněvají? Nepochybují o nás a nevzdorují nám? Chceš, aby byly tvé děti poddajné a pokorné, vždycky se tě ptaly na dovolení, poslouchaly bez otázek?“

„Jistěže ne,“ odpověděl Řekyvan. „Tak slabé děti by si nikdy nenašly vlastní cestu.“

„Miloval bys své děti, i kdyby tě neposlechly a vzepřely se ti?“

„Hněval bych se na ně, ale miloval bych je,“ tiše odvětil Řekyvan a podíval se na Zlatolunu, která procházela mezi lidmi, mírně s nimi hovořila a přinášela jim ulehčení a útěchu, „protože by to byly mé děti.“

„Tak bohové světla milují nás.“

Jakýsi Pláňan postával poblíž, nechtěl je vyrušit, očividně však přinášel důležitou zprávu. Řekyvan se k němu obrátil a naznačil Elistanovi, aby zůstal.

„Ano, Noční sokole, co se děje?“

„Stezka, kterou nám půlelf a trpaslík označili, pokračuje dolů úbočím do borového lesa a potom úzkou soutěskou stoupá na horu. Elf Gilthanas, který má orlí zrak, vidí v úbočí hory zející otvor. Věří, že to může být legendární thorbardinská brána.“

„Nebo jeskyně… nebo dračí sluj,“ podotkl Řekyvan.

Ještě nedomluvil a žalostně se usmál na Elistana.

Noční sokol zavrtěl hlavou. „Podle Gilthanase je otvor obdélníkový s přesnými hranami, jaké by nevytvořila příroda ani drak.“

„Jak vypadá území mezi námi a tou bránou, jestli je to opravdu brána?“ zeptal se Řekyvan.

„Otevřené větru a nebi,“ odpověděl Noční sokol.

„A dračím očím,“ dodal Řekyvan, „a očím armády drakoniánů.“

„Ano, voj vodo,“ odvětil Noční sokol. „Nepřítel je tam venku a je na pochodu. Viděli jsme něco, co vypadalo jako jednotky drakoniánů. Přesouvaly se z předhůří a mířily do hor.“

„Vědí, že jsme tady. Draci jim to řekli.“

„Můžeme bránit tenhle průsmyk,“ navrhl Noční sokol.

„Ale nemůžeme tu zůstat navždycky. Máme zásoby jen na několik dnů a brzy začne sněžit. Jak vypadá ta stará cesta?“

„Je dobře postavená. Dva po ní můžou jít vedle sebe i s místem navíc, ale je úplně odkrytá, dokud se nedostaneme k linii stromů dole, a potom neposkytuje žádný úkryt cestou nahoru. V dohledu není jediný strom nebo keř.“

Řekyvan zamračeně zavrtěl hlavou.

„Vrať se a sleduj nepřítele i otvor v úbočí hory. Dej mi vědět, jestli někdo vyjde ven nebo vstoupí dovnitř. To by nám mohlo potvrdit, že jsme opravdu našli bránu.“

Řekyvan se obrátil zpět k Elistanovi.

„A co mám dělat teď, Ctěný synu? Vypadá to, že jsme našli bránu Thorbardinu, ale nemůžeme se k ní dostat. Bohové nám jednou rukou dají požehnám, a druhou políček.“

Elistan se chystal něco odpovědět, když se objevila Zlato luna.

„Teď jsem na řadě já,“ řekla. Vypadala řádně rozzlobená. Rty tiskla k sobě a v modrých očích se jí blýskalo.

Řekyvan si povzdechl: „Jakou novou starost mi přinášíš, má manželko?“

„Starou starost – Hederika. Proč mu jenom Mišakal nepodtrhla nohu, když se škrábal přes tu stezku…“ Zlatoluna si všimla, že tu stojí i Elistan, a zrudla. „Odpusť, Ctěný synu. Vím, že jsou to hříšné myšlenky.“

„Hederik by pokoušel i trpělivost bohů,“ suše řekl Elistan. „Mišakal určitě musela mít chuť udělat něco podobného. Jaké potíže dělá teď?“

„Chodí mezi lidmi a vykládá jim, že nás Řekyvan odvedl na smrt. Řekyvan způsobil zával a teď se nemůžeme vrátit do jeskyní. Jsme polapení v tomhle průsmyku a umřeme tu hladem a zimou.“

„Co ještě?“ zeptal se Řekyvan, když Zlatoluna zaváhala. „Pověz mi i to nejhorší.“

„Hederik tvrdí, že bychom se měli podřídit, vzdát se Verminaardovi.“

„Ty draky na nás přivedl Hederik!“ rozhněvaně namítl Řekyvan. „Musel jsem shodit to kamení, protože nás on ohrozil! Měl jsem ho nechat jeho osudu!“

„A lidé mu naslouchají?“ zeptal se vážně Elistan.

„Bojím se, že ano, Ctěný synu.“ Zlatoluna soucitně položila manželovi ruku na rameno. „Není to tvá chyba. Lidé to vědí, ale je jim zima, jsou unavení a tíží je dračí strach. Nemůžou se vrátit do jeskyní a bojí sejít dál.“

„Vědí, co jim Verminaard udělá! Pošle je zpátky do dolů!“

„O tom pochybuji,“ řekl Elistan. „Přišel k jeskyním s úmyslem zabíjet, ne zajmout.“

„Lidé tomu neuvěří. Člověk ztracený v divočině považuje za útočiště i vězeňskou celu,“ řekla Zlatoluna. „Musíš k nim promluvit, manželi. Ujistit je. Noční sokol mi říkal, že zvědové možná našli bránu…“

„Která nám nebude k ničemu,“ zamumlal Řekyvan. „Mezi námi a bránou je armáda drakoniánů a ani si nejsme jistí, jestli je ten otvor v hoře opravdu brána. Může to být prostě jen dutina. A i kdyby to byla brána, může uvnitř stát trpasličí vojsko a čekat na nás se zbraněmi v rukou!“

Řekyvan se sklíčeně posadil na balvan a svěsil ramena. „Tanis vybral špatného muže. Nevím, co mám dělat.“

„Aspoň víš, co *nemáš* dělat,“ rázně prohlásila Zlatoluna. „Nevšímej si Hederika!“

Řekyvan se přestal mračit, a dokonce i tiše zasmál, i když jen krátce. Objal Zlatolunu a přitáhl si ji blíž.

„A jakou máš pro mě radu, manželko?“

„Pověz lidem pravdu.“ Vzala jeho tvář do dlaní a láskyplně se mu zadívala do očí. „Buď k nim upřímný. Nic víc nežádají. Budeme se modlit k bohům, prosit je, aby nám pomohli přečkat dlouhou noc. Ráno přinese nový den a novou naději.“

Řekyvan ji políbil: „Ty jsi moje radost a moje spása. Bohové vědí, co bych si bez tebe počal.“

„A *dostali jsme* jeden malý dar,“ řekla Zlatoluna, uvelebená v manželově náruči. „Draci vědí, že jsme tady. Už se před nimi nemusíme skrývat. Můžeme zapálit ohně a ohřát se.“

„To je pravda,“ souhlasil Řekyvan. „Zapálíme ohně, nejen abychom se ohřáli, ale i drakům navzdory. Nebudeme bohy prosit, aby nás zachránili, budeme jim děkovat za vysvobození. Ani nás nenapadne, že bychom se mohli vzdát!“

Uprchlíci zapálili ohně, a když jasně hořely a šířily teplo a radost, lidé posílali bohům modlitby díků. Dračí strach ustoupil a lidé zvedli hlavy. Všichni s nadějí mluvili o novém ránu a o zítřku.

Hederik viděl, že ztratil posluchače, přestal mluvit o tom, že by se měli vzdát, a zbožně se modlil spolu s ostatními. Vůbec v tyhle nové bohy nevěřil, ale předstíral to, protože to bylo politicky výhodné. Věřil však v sebe a byl doopravdy přesvědčený, že kdyby se Verminaardovi vzdali, jak navrhoval, dokázal by se Dračímu velmistrovi vetřít do přízně. V jeho prospěch je nutno říct, že nevěřil, že mají jakoukoliv naději na únik. Byl přesvědčený, že je Řekyvan omezený surovec, který by je raději viděl všechny mrtvé, než aby se sklonil před nepřítelem.

Hederik neměl obavy. Jako politik věděl, že davy jsou nestálé. Potřeboval jenom získat čas, aby přijali jeho pohled na věc. Když té noci uléhal, samolibě myslel na zítřek, kdy Řekyvan, Elistan a jejich stoupenci budou konečně muset připustit porážku.

❁ ❁ ❁

Přišel další den a přinesl s sebou změnu. Bohužel to nebyla změna k lepšímu. Draci létali níž, dračí strach zesílil, vzduch se ochladil a den byl pochmurnější.

Hederik zašel za Řekyvanem a hlasitě promluvil, tak aby ho slyšelo co nejvíc lidí.

„Co uděláš teď, vojvodo? Naši lidé začínají stonat a brzy začnou umírat. Víš stejně dobře jako já, že tady nemůžeme zůstat. Tví bohové tě zklamali. Přiznej, že tohle dobrodružství byla hloupost. Naší jedinou nadějí je vzdát se Dračímu velmistrovi – což je obtížný a nebezpečný úkol, ale já se nabízím, že ho podstoupím."

„A dostaneš od Verminaarda odměnu, že jsi nás vydal," řekl Řekyvan.

„Na rozdíl od tebe myslím na dobro lidí," prohlásil Hederik. „Raději nás všechny uvidíš umřít, než abys připustil, že ses mýlil!"

Jednu konkrétní osobu by Řekyvan viděl umřít opravdu s radostí, ale mlčel.

„Čekáš snad, až bohové udělají zázrak?" vysmíval se mu Hederik.

„Možná ano," zamumlal Řekyvan, otočil se na patě a odešel.

„Lidé už tě nebudou následovat!" varoval ho Hederik. „Však uvidíš."

Řekyvan si myslel, že je to velmi pravděpodobné. Procházel mezi uprchlíky a viděl, jak se choulí k sobě, aby se zahřáli, tváře pobledlé. Teplo ohňů, které je hřály včera v noci, se ráno změnilo ve studený popel. Alespoň však mají jídlo a vodu ještě na několik dní a nejsou tak daleko od brány – jestli je to brána a jestli je trpaslíci pustí dovnitř.

Jestli, jestli, jestli. Tolikrát jestli.

„Hodil by se nám zázrak," vážně prohlásil Řekyvan a zvedl zrak k nebesům. „Nežádám nic velkého, žádné hýbání horami – jen něco malého."

Cosi chladného a mokrého ho zaštípalo na kůži. Dal si ruku na tvář a cítil, jak se mu pod prsty rozpouští sněhová vločka. Další mu spadla do oka; ještě další přistála na nose. Podíval se na šedá mračna, do masy bílých vloček, jež se líně snášely z nebe.

Místo zázraku jim bohové seslali další zkoušku. Sníh uzavře průsmyk. Budou muset odejít, aby tu neuvázli nadobro.

I když ho však zahalilo zoufalství, cítil úlevu. Nejprve nechápal proč, ale pak mu to došlo. Dračí strach je pryč. Na nebi už nejsou

draci.

Hleděl na sníh, který hustě padal všude kolem. Byl by padl na kolena a děkoval, ale nemohl ztrácet čas.

Řekyvan dostal svůj zázrak. Bylo na něm, aby ho využil.

4.

ARMANŮV OSUD. OZVĚNA KOVADLINY, PODSEBITÍ A ČERVÍ MASO.

Flint Tanisovi mnohokrát popisoval divy trpasličí říše, i když vždy s jistou hořkostí. I když by žádný vršecký trpaslík nikdy nevyměnil své místo ve světě „nahoře“ za život pod horou, všichni byli hluboce raněni tím, že jim byla odňata možnost volby.

Tanis si vždycky potají myslel, že Flint ve svých líčeních úžasných divů království pod Horou přehání. Flint ve skutečnosti žádný z oněch divů nikdy nespatřil, jen opakoval příběhy svého otce, který je slyšel od Flintová dědečka, a tak to šlo několik generací zpět. Flint byl přesvědčen, že se v Thorbardinu skrývá nesmírné bohatství, jež bylo jemu a jeho lidu upřeno, takže když vyprávěl o městě postaveném uvnitř obrovitého stalaktitu, Tanis vždycky pečlivě skrýval úsměv.

Teď, když Tanis kráčel cestami pod horou, začínal si myslet, že starému příteli křivdil. Zatímco lidé stavěli kamenné budovy tak, že pokládali jeden blok na druhý, trpaslíci si vytesávali obydlí uvnitř hory a spíše kameny odstraňovali, než aby je přidávali, takže všechny stavby jako by splývaly v podivuhodné, úchvatné útvary.

Opustili bránu a vešli do rozlehlé síně, podepírané kulatými sloupy. Světlo podivných, zeleně svítících červů a zářící krystal na vrcholu Raistlinovy hole osvětlovaly nádhernou vytesanou výzdobu, zobrazující scény ze života trpaslíků.

Přestože teď byla síň opuštěná, očividně ji postavili tak, aby se dala využít i pro přepravu zboží, které kdysi proudilo velikou branou tam i zpět. Po kolejnicích, vestavěných v podlaze, jezdívaly vozy se železnými koly a vozily zboží i návštěvníky hlouběji do hory.

Tanis se užasle rozhlížel a představoval si ohromnou síň kypící trpaslíky i ostatními, kteří do Thorbardinu přicházeli. Kdysi tu bývali elfové i lidé, protože zboží a řemeslná zručnost trpaslíků byly velmi žádané. Tehdy proudilo do Thorbardinu zlato a stříbro, a ven plynulo železo, ocel a vzácné drahokamy vytěžené z hory.

Teď byly železné koleje rezavé. Vozy ležely převrácené, kola zamrzlá v čase. Obchody, kde se kdysi prodávaly hrnce a kotlíky, obruče na kola vozů, dřevěné hračky, meče, zbroj a třpytivé drahokamy, teď zásobovaly jen smutné a prázdné sny duchů.

Domy byly dávno zabedněné, okenice popadaly, dřevěné dveře visely na rezavých pantech.

„Tanisi," zašeptal Karamon. „Podívej se na Flinta. Něco mu je."

Tanis se starostlivě ohlédl na trpaslíka. Karamon měl pravdu. Flint nevypadal dobře. Přestal proklínat věznitele a přestal se vzpouzet, což bylo špatné znamení. Obličej měl popelavě šedý, s rudými skvrnami. Dýchal namáhavě. Strážci je hnali rychlým tempem. Trpasličí vojáci měli tasené zbraně a byli ostražití.

„Vaše Výsosti," zavolal Tanis, „nemohli bychom se zastavit a odpočinout si, nebo aspoň zpomalit?"

„Tady ne," odvětil Arman. „Už jsme v téhle části říše až příliš dlouho. Přišli jsme sem osvobodit mého bratra Cepína," dodal a ukázal na bledého trpaslíka, který šel po jeho boku. „Slyšeli jsme hluk u brány a vydali jsme se na průzkum. Teď ale musíme zmizet, než přijdou další Theiwaři."

„Takže v téhle části říše vládnou Theiwaři?" zeptal se Tanis a podíval se na Flinta. Zdálo se, že trpaslík skoro neposlouchá. „Klany Theiwar a Hylar jsou ve válce?"

„Ještě ne," mračil se Arman, „ale je to jen otázka času."

„Prostě máme štěstí," zamumlal Sturm. „Válka *pod* zemí stejně jako nahoře."

Tanis si myslel totéž a uvažoval, jak boj mezi trpaslíky ovlivní jeho vlastní poslání. Najednou si s leknutím uvědomil, že Raistlin jde

těsně za ním; cítil znepokojivý pach růžových lístků a rozkladu. Trochu zpomalil.

„Jen pár slov, Půlelfe," řekl Raistlin. „Když je řeč o Theiwarech, nepřipadá ti divné, že je náš příchod vůbec nepřekvapil? Srovnej to s tím, jak reagovali Arman Charas a jeho vojáci."

„Abych byl upřímný, nevzpomínám si, jak Theiwaři reagovali," řekl Tanis, „kromě toho, že měli v rukách meče, samozřejmě."

„Tohle není záležitost k žertování," káravě řekl Raistlin, a než stačil Tanis cokoliv odpovědět, mág se pohněvaně stáhl k bratrovi.

Tanis si povzdechl. Měl jistou představu, kam Raistlin mířil, ale byla to další starost, kterou teď nepotřeboval, a tak ji odsunul stranou. Znovu se podíval na Flinta, který pevně tiskl čelisti, snad v hněvu nebo bolestí – u tvrdohlavého starého trpaslíka se to nedalo snadno rozeznat.

Karamon se ho zeptal, jestli není zraněný nebo nemocný, ale Flint si ho nevšímal. Pochodoval, hluchý k obavám svých přátel.

Arman Charas k Tanisovu překvapení opustil místo v čele jednotky a stáhl se dozadu, aby mohl jít vedle vězňů. Očividně ho fascinovali, obzvlášť Tanis, a tak na něho neustále civěl.

„Ty nejsi člověk," řekl nakonec.

„Mám elfskou krev," potvrdil Tanis.

Arman přikývl, jako by to uhádl.

„Tahle síň kdysi musela být překrásná," řekl Tanis. „Možná že teď, když je brána otevřená, bude možné tuhle opuštěnou část Thorbardinu znovu vystavět. Přivést zpátky k bývalému blahobytu."

„Tahle část teď patří Theiwarům a ti se o budování nestarají, víc je zajímají temné pletichy a intriky. A tahle část říše není opuštěná," řekl Arman. Zlověstně dodal: „Theiwaři jsou kolem, sledují nás ze stínů a ujišťují se, že se v jejich království nezdržíme."

„Proč na nás nezaútočí?" zeptal se Tanis, potěšený, že s ním hylarský princ aspoň mluví.

„Dávají přednost protivníkům, kteří putují sami a neozbrojení. Jako můj nevlastní bratr. Náhodou narazil na theiwarské državy a padl do zajetí. Žádali výkupné, ale můj otec oprávněně odmítl platit lupičům a vrahům. Naši špehové mi sdělili, kde Cepína drží, a otec poslal jednotku pod mým velením, abychom ho osvobodili."

Opustili síň a vstoupili na území, které vypadalo jako prastarý chrám; na stěnách byly vytesány symboly různých bohů.

„V dávných časech muselo do Thorbardinu přicházet velmi mnoho lidí," poznamenal Tanis.

„Přicházeli z celého Ansalonu," hrdě řekl Arman, „dokonce i z dalekého Ištaru. Přicházeli nakupovat nebo měnit. Přicházeli si najímat naše řemeslníky a stavitele. Přinášeli našemu lidu blahobyt a bohatství." Hlas mu ztvrdl a slova zhořkla. „Přinesli Pohromu a po ní válku a všechen náš blahobyt skončil."

„Nemusel skončit, kdyby ti pod horou nezavřeli bránu a nenechali venku své bratrance, kteří měli právo vstoupit," prohlásil Flint. Byla to první slova po dlouhé době.

Tanis rád viděl, že se Flintovi začíná vracet do tváře barva. Navíc vytáhl starou hádku, což naznačovalo, že se začíná vzpamatovávat z toho, co ho sužuje.

„To teď nemusíme probírat," varoval Flinta, ale klidně si mohl ušetřit dech.

„Král Duncan – nebo Derkin, jak ho pojmenovali Neidar – neměl v téhle věci na vybranou," prohlásil Arman. „I nás postihla Pohroma. Velká část naší zemědělské čtvrti byla zničena. Měli jsme omezené zásoby jídla. Kdybychom pustili vaše lidi dovnitř, nezachránili bychom vás. Všichni bychom společně umřeli hlady."

„To říkáš ty," odfrkl Flint, ale nezněl v tom obvyklý vztek.

Těkal očima po troskách kdysi skvělého města, a přestože se to snažil skrývat, to, co viděl, ho šokovalo a sklíčilo. Z divů Thorbardinu zbyly rozbité vozy a rezavé panty u dveří.

Tanis se rozhodl změnit téma, než Flint začne nějakou novou tirádu.

„Jestli zůstane Severní brána otevřená, ovládnou ji Theiwaři. Jaký vliv to bude mít na Hylary?"

„Brána nezůstane otevřená," rozhodně prohlásil Charas. „Pokud se nestane něco, co by tomu zabránilo, Rada thénů pošle vojáky, aby bránu hlídali a odráželi vetřelce, dokud ji nebude možné znovu zavřít a zapečetit."

„Ty si myslíš, že by brána měla zůstat otevřená, že?" řekl Tanis, doufaje, že našel spojence.

„Věřím, že je mým osudem vládnout spojeným národům trpaslíků, až získám Charasovo kladivo," řekl Arman. „K tomu musí brána zůstat otevřená."

„Proč jsi si tak jistý, že právě ty to kladivo najdeš?" zeptal se Flint.

Arman zvedl hlavu a zesílil hlas. Jeho slova se ozvěnou nesla jeskyní. „Tak pravil Charas: ‚Teprve až dobrý a čestný trpaslík povstane spojit národy, vrátí se Charasovo kladivo. Bude odznakem jeho oprávnění.'" Položil si dlaň na srdce: „Ten trpaslík jsem já."

Ze tmy se ozval posměšek. Někteří vojáci se smáli do vousů. Pokud je Charas slyšel, předstíral, že neslyší.

„Zeptej se ho ještě na to Charasovo kladivo," pobízel Sturm Tanise, ale ten zavrtěl hlavou.

Flint znovu zmlkl. Starý trpaslík by nikdy nepřipustil, že je unavený, ale Tanis si všiml, že ho chůze vyčerpává.

„Jak daleko ještě musíme jít, než opustíme území Theiwarů?" zeptal se.

„Musíme přejít přes ten most," odvětil Arman a ukázal před sebe. „Jakmile budeme na druhé straně, v Západní čtvrti, budeme v bezpečí. Pak se můžeme zastavit a odpočinout si."

Před nimi se otevřela rozlehlá jeskyně, překlenutá nezvyklým kamenným mostem. Po obou stranách ho lemovaly malé kamenné sošky trpaslíků. Kamenní trpaslíci byli asi tři stopy vysocí a tvořili zábranu, aby lidé přecházející most nespadli. Středem mostu vedly železné koleje, po jejichž stranách byly chodníky pro pěší. Most, stejně jako všechno v téhle části Thorbardinu, nesl známky zanedbanosti. Některým soškám chyběly hlavy nebo paže, jiné byly úplně zničené a zůstala po nich jen prázdná místa v řadě.

„Tahle jeskyně je známá jako Ozvěna kovadliny; říká se, že úder trpasličího kladiva do kovadliny se v téhle jeskyni nese ozvěnou celou věčnost," řekl jim Arman Charas.

„Skvělé obranné zařízení," řekl Sturm a uznale si most prohlížel. Zadíval se nahoru, ale neviděl nic než tmu. „Chápu dobře, že ve stropě je podsebití?"

Armana Charase rytířova chvála potěšila. „Nepřítel se nikdy nedostal za tenhle most. Obránci Severní brány shazovali kameny na

ty, kdo se ho pokoušeli překročit, lili na ně tekuté olovo a vařící olej. Jejich kostry ještě leží na dně jeskyně.“

Při té zmínce se Flint zamračil. Zastavil se a svraštil čelo: „Nepůjdu přes něho,“ prohlásil.

Arman ho špatně pochopil. „Teď už tam nahoru nikdo nechodí. Nemusíš se bát…“ začal blahosklonným tónem.

„Bát se?“ Flint zrudl. „Nebojím se! To je úcta! Mí lidé na tomhle mostě umírali a ty říkáš, že leží tam dole nepohřbení a jejich duše se ztracené toulají kolem.“

„Leží tam i mí lidé,“ řekl Arman. „Až přijde ten požehnaný den, kdy sjednotím království, dám rozkaz, aby byli mrtví obou stran s náležitou úctou pohřbeni.“

Flinta Armanovo prohlášení očividně zaskočilo; zdálo se, že mu došla řeč. Zamumlal něco v tom smyslu, že tedy přejde, ale vrhal po Armanovi divné pohledy.

Arman poslal napřed část svých vojáků, aby se ujistili, že je most bezpečný. Potom následoval on s vězni a zbytek vojáků těsně za nimi. Vydali se na dlouhou cestu z jedné strany Ozvěny kovadliny na druhou.

„Šílený jako svišť,“ mumlal Flint.

❁ ❁ ❁

„Tohle je opravdu dlouhý most,“ poznamenal Tasslehoff s těžkým povzdechem.

Karamon souhlasně zabručel.

Tasslehoff se zatím vystříhal potíží, hlavně proto, že ho trpaslíci spoutali tak pečlivě, že neměl šanci vyklouznout. Kdykoliv Tas zahlédl něco zajímavého a chtěl se za tím vydat, voják ho šťouchl do zad kopím. Karamon uvažoval, jak dlouho potrvá, než si šotek buď najde způsob, jak uniknout, nebo než trpaslíka naštve natolik, že šotka napíchne.

„Myslel jsem si, že cesta přes most s podsebitím bude hrozně zajímavá, ale není. Je to nuda.“

„A ani zmínka o večeři,“ zabručel Karamon. „Žaludek mám tak prázdný, že mi pleská o páteř. Co vlastně trpaslíci v Thorbardinu

jedí?“

„Červy,“ řekl Tasslehoff. „Jako jsou ti v lucernách.“

„Ne!“ šokované prohlásil Karamon.

„Ale ano,“ řekl Tas. „Trpaslíci mají veliké farmy, kde ty obrovské červy chovají, a jatka, kde je porcují na červí stejky a červí drůbky a červí žebra…“

Karamon se vyděsil: „Raiste, Tas říká, že trpaslíci jedí červy. Je to pravda?“

Raistlin poslouchal Tanisův rozhovor s Armanem a vrhl po Karamonovi pohled, který říkal stejně zřetelně jako slova, že ho nemá otravovat s hloupými otázkami.

Karamon najednou zjistil, že nemá takový hlad, jak si myslel. Šotek se nakláněl přes ohrazení a snažil se zahlédnout dno.

„Kdybych spadl, padal bych tak dlouho, až bych zase vyletěl na druhé straně světa?“ zeptal se Tas.

„Kdybys spadl, padal bys tak dlouho, dokud bys nepřistál na dně a neroztříštil se na kamenech,“ odpověděl Karamon.

„Asi máš pravdu,“ řekl Tas. Podíval se před sebe, kde spolu šli Flint, Tanis a Arman Charas. „Slyšíš, co říkají?“

„Ne,“ odvětil Karamon. „Přes všechno to dupání, řinčení a cinkání neslyším nic. Tihle trpaslíci nadělají kraválu jako zlobři při oslavách!“

„Nemluvě o tom hromu,“ řekl Tas.

Karamon se na něj nechápavě otočil: „O jakém hromu?“

„Před chviličkou jsem slyšel hrom,“ řekl šotek. „Určitě přichází bouřka.“

„I kdyby, tady dole bys hromy neslyšel.“ Karamon svraštil čelo. „Nevymýšlíš si?“

„Ne, Karamone,“ řekl Tas. „Proč bych to dělal? Slyšel jsem hrom a v nohách mám pocit, jako když z nebe sjede blesk…“

Teď už to slyšel i Karamon. Vzhlédl nahoru do tmy. „To není hrom… Raistline! Pozor!“

Karamon se vrhl dopředu, srazil bratra na zem a kryl ho vlastním tělem. Přesně v tom okamžiku dopadl na místo, kde Raistlin ještě před chviličkou stál, ohromný balvan. Než balvan sletěl dolů, srazil dvě sošky trpaslíků a udělal pořádnou díru v ohrazení.

Když zasvištěl druhý balvan, Hylaři se rozprchli. Tenhle minul cíl a proletěl daleko od mostu. Slyšeli, jak první balvan dopadl dolů a rozbil se na kusy.

„Raistline! Zhasni světlo!“ vykřikl Tanis. „Všichni dolů, na zem!“

„*Dulak!*“ vyjekl Raistlin a světlo na konci hole zhaslo. Trpaslíci zaclonili lucerny a most se zahalil do tmy.

„Tohle nám moc nepomůže,“ zavrčel Flint. „Theiwaři vidí ve tmě líp než za světla. Je to jen otázka míření.“

„Měl jsem dojem, žes říkal, že je podsebití neprůchodné,“ řekl Tanis Armanovi.

„Bývalo.“ Vůdce trpaslíků jako jediný stál a s užaslým vztekem hleděl vzhůru. „Theiwaři ho museli opravit, ale to je divné…“

Dolů spadl další balvan a zasáhl most kus před nimi. Arman zmlkl. Kámen praskl a most se nebezpečně zachvěl.

„Karamone,“ popuzeně zasyčel Raistlin, „slez ze mě! Nemůžu dýchat.“

„Promiň, Raiste,“ řekl Karamon a odsunul se. „Jsi v pořádku?“

„Ležím na zádech na mostě, je tu tma jak v hrobě a někdo na mě vrhá kameny. Ne, nejsem v pořádku,“ odsekl Raistlin.

Další balvan zasáhl zábradlí a rozbil další sošky trpaslíků. Všichni sebou škubli.

„Tenhle mě těsně minul!“ zamračeně hlásil Sturm. „Nemůžeme tu trčet a čekat, až nás to rozmačká na kaši!“

„Jak daleko je to odsud do úkrytu?“ tiše se Armana zeptal Tanis.

„Kousek. Jen asi čtyřicet stop.“

„Měli bychom tam doběhnout,“ naléhal Tanis.

„Někteří z nás nevidí ve tmě jako ty, Půlelfe,“ podotkl Karamon. „Myslím, že se raději nechám rozplácnout kamenem, než abych spadl z tohohle mostu.“

Někde blízko zaduněl další balvan. Všichni se přitiskli k zemi.

Arman zavelel svým mužům: „Odkryjte lucerny!“

Vojáci rychle uposlechli rozkaz a všichni se rozběhli.

„Ten most nakonec není tak nudný, jak jsem si myslel,“ vesele prohlásil Tas. „Myslíš, že na nás budou příště lít vroucí olej?“

„Běž, sakra!“ rozkázal Tanis.

Tasslehoff běžel, a protože byl mimořádně hbitý a zvyklý prchat před nejrůznějším nebezpečím, od rozčilených hlídek po naštvané hospodyně, brzy všechny předběhl. Karamon se hnal za ním a držel se u bratra. Raistlin si podkasal plášť a s holí v ruce hbitě utíkal. Sturm skupinku uzavíral. Běžet se svázanýma rukama bylo nešikovné, ale padající kameny jim poskytly skvělý motiv, proč sebou hodit.

Najednou se za nimi ozval výkřik. Cepín, nemocný trpaslík, klopýtl a spadl na kolena. Arman se otočil. Když viděl, jaké má bratr potíže, natáhl ruce s Grallenovou přilbou k jednomu z vojáků. Voják se však přikrčil, zavrtěl hlavou a běžel dál.

„Vezmu ji!“ nabídl Flint. „Ale musíš mi přeříznout pouta.“

Kolem zasvištěl další balvan a všichni se bezděčně přikrčili. Cepín zděšeně vykřikl; balvan zasáhl most kousek od něj a zasypal ho kamennými úlomky. Charas zaváhal jen na okamžik, pak vytáhl nůž, přeřízl Flintovi pouta a hodil mu přilbu. Vzápětí vyrazil po mostě zpět, uhýbaje dalšímu balvanu, který udeřil do zábradlí a odrazil se. Arman chytil bratra za ruce, zvedl ho a přehodil si ho přes záda.

Pokračovali v běhu přes most. Zelené světlo červích luceren přejíždělo sem a zase tam, jak se lucerny houpaly. V jeho mihotavých záblescích se zdálo, jako by trpasličí sošky tančily jakýsi divoký tanec, což dodávalo běhu o život děsivou kulisu.

Tanis se držel u Flinta, který teď musel nést přilbu; myslel si, že by starý trpaslík mohl potřebovat pomoc. Flint však utíkal dobře, hlavu držel skloněnou a nohy mu kmitaly. Grallenovu přilbu svíral pevně v náruči, a přestože běžel o život, měl v obličeji výraz pochmurného zadostiučinění, jež věštilo potíže každému, kdo by se mu ji mohl pokusit znovu sebrat.

Ze zeleně osvětlené tmy padaly další kameny a svištěly tak těsně kolem, až cítili na tvářích závany vzduchu. Tanis už viděl konec mostního oblouku, krytý velkou vstupní chodbou. Světlo odhalilo žebra a odporné hroty padací mříže, která byla naštěstí zvednutá.

Pohled na konec je popohnal, ochabujícím dodal druhý dech. Jako první proběhl Tasslehoffa po něm zaduněli vojáci. Zbytek skupiny dorazil po nich. Raistlin se těsně před ústím zhroutil a bratr

ho musel dovnitř vtáhnout. Poslední přišel Arman Charas, který nesl na zádech Cepína. Jakmile sešli z mostu, přestaly kameny padat.

„Theiwaři mířili na nás,“ řekl Sturm, lapaje po dechu.

„Mířili na Raistlina,“ zdůraznil Tanis.

Flint si odfrkl. „Říkal jsem, že jsou zkažení. Nikdy jsem netvrdil, že nemají zdravý rozum.“

5.

REORXŮV CHRÁM. CHARASOVO KLADIVO. PODIVNÉ SETKANÍ.

Všichni, dokonce i zdatní trpaslíci, kteří obvykle snadno zvládali každou fyzickou námahu, klesli na podlahu a lapali po dechu. Tanis měl spoustu otázek, ale nedostávalo se mu dechu, aby je mohl položit.

Raistlin se opřel zády o stěnu strážnice. Jeho zlatavá kůže získala ve světle luceren podivný, nazelenalý odstín. Měl zavřené oči a občas zasípal.

„Není zraněný, je jenom vyčerpaný," sdělil jim Karamon.

„Všichni jsme vyčerpaní, nejenom tvůj bratr," popuzeně namítl Sturm, pokoušeje se rozmasírovat si křeč v noze. „Strávili jsme půlden šplháním na horu. Vyschlo mi v hrdle. Potřebujeme vodu, odpočinek…"

„…a jídlo," řekl Karamon a spěšně dodal: „Zeleninu nebo tak něco."

„Tohle místo je ještě uvnitř území ovládaného Theiwary. Kousek odsud je Reorxův chrám," řekl jim Arman. „Tam si můžeme odpočinout."

Karamon se s pochybami obrátil na bratra: „Zvládneš to, Raiste?"

Raistlin se ušklíbl, oči stále zavřené: „Asi budu muset."

„Obávám se, že tě musím požádat, abys přilbu nesl i dál," řekl Arman Flintovi. „Cepín nemůže pokračovat bez mé pomoci a žádný z mých mužů s ní nechce mít nic do činění."

„Když si myslí, že je ta přilba tak strašná, proč ji prostě nehodí z toho mostu a nezbaví se jí?“ zeptal se Flinta Karamon.

„Hodil bys z mostu kosti svého otce?“ zpražil ho Flint otázkou. „Ať je prokletá, nebo ne, princův duch se vrátil ke svému lidu a musí být uložen k odpočinku.“

Arman trval na tom, aby šli, a tak se vzdycháním a bručením vyrazili. Přešli padací most, který vypadal, jako by ho už celá léta nikdo nezvedl. Sturm se obával pronásledování a navrhl, že by se ho mohli pokusit vytáhnout, ale Arman řekl, že je mechanismus zrezivělý a že to nepůjde.

„Theiwaři nás nebudou pronásledovat,“ dodal.

„Říkal jsi taky, že na nás nezaútočí,“ podotkl Flint.

„Až můj otec uslyší o tomhle útoku na mě a moje muže, rozhněvá se,“ prohlásil Arman. „Mohlo by to vést k válce.“

Opustili strážnici a vyšli na hlavní cestu, lemovanou dalšími opuštěnými domy a obchody. Z hlavní cesty odbočovaly různými směry ulice a uličky. Nebyla tu žádná světla, zvuky, žádné známky osídlení.

Raistlin kulhal. Bratr mu pomáhal. Flint pochodoval se svěšenou hlavou a pevně svíral přilbu. Tasslehoffovy kroky začaly umdlévat. Arman sešel z hlavní cesty, zahnul doleva a vedl je boční ulicí.

Před nimi se objevila velká stavba. Bronzové dveře, označené symbolem kladiva, zely dokořán.

„Reorxův chrám,“ řekl Arman.

Hylarští vojáci si při vstupu dovnitř sundali přilby, zdálo se však, že to dělají spíš ze zvyku než ze skutečné vážnosti nebo úcty. Jakmile byli trpaslíci uvnitř, uvolnili se a udělali si pohodlí, natáhli se na podlaze na místě, kde kdysi stával oltář, dlouze se napili z kožených měchů a zašátrali v tornách po jídle.

Arman se s vojáky poradil a pak jednoho z nich vyslal napřed se zprávami pro otce. Dalšího pověřil stráží u dveří a dvěma jiným přikázal hlídat družinu.

Tanis mohl poukázat na to, že se těžko pokusí o útěk, protože se nikomu z nich nechce znovu přes Ozvěnu kovadliny, byl však příliš unavený, než aby se dohadoval.

„Zůstaneme tu přes noc,“ oznámil Arman. „Cepín není dost silný

na cestu. Myslím, že tu budeme celkem v bezpečí. Theiwaři málokdy zajdou tak daleko, ale pro všechny případy jsem poslal jednoho ze svých mužů, aby nám přivedl posily ze Západní čtvrti.“

Tanis to považoval za skvělý nápad.

„Mohli byste nás aspoň rozvázat?“ zeptal se Armana. „Máte naše zbraně. Nemáme v úmyslu vás přepadnout. Chceme mít možnost promluvit před Radou.“

Arman si ho zkoumavě přeměřil a pak přikývl. „Rozvažte je,“ poručil svým vojákům.

Hylaři nevypadali příliš nadšeně, ale udělali, co přikázal. Arman se staral o bratra, ujišťoval se, že má něco k jídlu a pohodlí. Tanis se zvědavě rozhlížel po chrámu. Byl by rád věděl, jestli se Reorx trpaslíkům ukázal, stejně jako se zjevili ostatní bohové. Ze zchátralosti chrámu a lhostejného chování trpaslíků, kteří se ukládali k spánku, Tanis usoudil, že bůh z nějakého důvodu trpaslíkům svůj návrat ještě neoznámil.

Podle moudrých začalo stvoření světa, když Reorx, přítel boha rovnováhy Gileana, udeřil svým kladivem do Kovadliny času a přinutil tak Chaose zpomalit koloběh zkázy. Jiskry, jež odlétly z božího kladiva, se staly hvězdami. Světlo těchto hvězd bylo proměněno v duše, jimž bohové dali smrtelná těla a svět Krynnu, na němž mohly pobývat. Přestože o stvoření trpaslíků se vždycky vedly spory (trpaslíci věří, že je stvořil Reorx ke svému obrazu, zatímco ostatní je považovali za stvoření, přivedená k životu při průchodu Šedokamu z Gargathu), trpaslíci pevně věřili, že jsou Reorxovým vyvoleným lidem.

Když Reorx během Pohromy odešel s ostatními bohy, byli trpaslíci zdrcení. Mnozí tomu odmítali uvěřit a drželi se víry v boha, přestože na jejich modlitby odpovídalo jen ticho. Zatímco tedy většina ostatních plemen Krynnu na staré bohy zapomněla, trpaslíci si Reorxe stále pamatovali a uctívali ho, vyprávěli o něm příběhy a byli si jistí, že se ke svým lidem jednou vrátí.

Thorbardinští trpaslíci stále přísahali při Reorxově jménu; Tanis slyšel na mostě dost kleteb, aby to věděl. Flint dělal totéž, co ho Tanis znal, ačkoliv už byl Reorx pryč více než tři sta let. Podle Flinta se Reorxovi klerici vytratili ze světa těsně před Pohromou, ve stejný

čas, kdy tajemně zmizeli i ostatní klerici pravých bohů. Jsou teď však pod horou noví klerici?

Tanisovi přátelé se také rozhlíželi po chrámu a půlelf uhádl, že uvažují o podobných věcech, alespoň někteří. Karamon toužebně hleděl na jídlo.

Arman prošel kolem a všem nabídl příděl. Trpaslíci žvýkali proužky jakéhosi soleného masa. Karamon se na ně hladově podíval, ale pak se obrátil k Tasslehoffovi, pomyslel na červy a s hlubokým povzdechem zavrtěl hlavou. Arman pokrčil rameny a podal kus Flintovi, který si vzal pořádný kus a zamumlal poděkování.

Raistlin odmítl cokoliv k jídlu a rovnou se uložil. Tasslehoff seděl se zkříženýma nohama před jednou z luceren, žvýkal svoje jídlo a pozoroval červa uvnitř. Flint mu řekl, že jsou to larvy obrovských červů, kteří se prokousávají skálou. Tase to uchvátilo a neustále ťukal na sklo, aby viděl, jak se larva kroutí.

Sturm se usadil vedle Tanise a zeptal se: „Neměli bychom jim říct o návratu bohů?“

Tanis důrazně zavrtěl hlavou: „Už tak máme dost potíží.“

„Budeme muset mluvit o bozích,“ trval na svém Sturm, „až se budeme ptát na Charasovo kladivo.“

„Nebudeme mluvit o kladivu,“ úsečně prohlásil Tanis. „Budeme se snažit vyhnout trpasličím kobkám!“

Sturm se nad tím zamyslel. „Máš pravdu. Mluvit o bozích by bylo nepříhodné, obzvlášť pokud se k nim Reorx ještě *nevrátil*. Ale nevím, proč bych se Armana nemohl zeptat na kladivo. Ukazujeme tím, že známe jejich dějiny.“

„Prostě to nech být, Sturme,“ ostře řekl Tanis a šel si promluvit s Flintem.

Sedl si vedle trpaslíka a vzal si trochu masa. „Co je s Karamonem? Ještě nikdy jsem ho neviděl odmítnout jídlo.“

„Šotek mu řekl, že je to červí maso.“

Tanis maso rychle vyplivl.

„Je to sušené hovězí,“ zasmál se tiše Flint.

„Řekl jsi to Karamonovi?“

„Ne,“ mazaně se zazubil trpaslík. „Prospěje mu trochu zhubnout.“

Tanis zašel za Karamonem uklidnit jeho strach. Když odcházel, mohutný muž hltavě žvýkal tuhé a šlachovité hovězí maso a přísahal, že šotkovi utrhne ty jeho špičaté uši a nacpe mu je do bot. Půlelf se vrátil k Flintovi dokončit rozhovor.

„Slyšel jsi tyhle trpaslíky mluvit o Reorxovi, kromě kleteb?“ zeptal se Tanis.

„Ne.“ Flint držel na klíně Grallenovu přilbu a ochranitelsky ji přidržoval. „A ani neuslyším.“

„Myslíš si, že se k nim Reorx nevrátil?“

„A proč?“ odfrkl Flint. „Horští trpaslíci zabouchli dveře i před Reorxem, když je zabouchli nám.“

„Sturm se mě ptal… Myslíš, že bychom měli trpaslíkům říct, že se bohové vrátili?“

„Neřekl bych horskému trpaslíkovi ani jak najít vlastní vousy ve sněhové vánici!“ pohrdavě řekl Flint.

S rukama na přilbě se opřel o zeď a uvelebil se k spánku.

„Měj jedno oko otevřené, příteli,“ tiše řekl Tanis.

Flint zabručel a přikývl.

❁ ❁ ❁

Tanis je obešel. Sturm ležel na podlaze a hleděl do tmy. Tasslehoff usnul vedle červí lucerny.

„K čertu se všemi šotky,“ prohlásil Karamon, když Tase přikrýval. „Mohl jsem umřít hlady!“ Podezřívavě se rozhlédl. „Nevěřím těmhle trpaslíkům, Tanisi,“ řekl tiše. „Neměl by někdo z nás hlídat?“

Tanis zavrtěl hlavou. „Všichni jsme vyčerpaní a zítra se máme dostat před Radu. Potřebujeme, aby nám to myslelo.“

Natáhl se na studenou kamennou podlahu opuštěného chrámu. Ačkoliv v životě nebyl tak unavený, nemohl usnout. V duchu je všechny viděl sedět v trpasličích kobkách, odsouzené už nikdy nespatřit denní světlo. Už teď začínal mít pocit, že je uvězněný; kamenné zdi ho svíraly. Přestože to byl velký chrám, nebyl dost velký, aby v něm bylo pro Tanise dost vzduchu. Měl pocit, že se dusí, a pokoušel se setřást pocit úzkosti, který se ho zmocňoval

vždycky, když pobýval ve tmě a v uzavřeném prostoru.

Tělo ho bolelo vyčerpáním. Zrovna se začínal uklidňovat a usínat, když ho náhle prudce probral Sturmův hlas.

„Tvůj hrdina, Charas, se zúčastnil závěrečné bitvy, že?“

Tanis tiše zaklel a vstal.

Sturm a Arman spolu seděli na opačné straně místnosti. Chrápání vojáků otřásalo zdmi, ale Tanis přesto docela zřetelně slyšel jejich rozhovor.

„Charasovi dali jméno Solamnijští rytíři,“ říkal Sturm. „*Charas* v mé mateřštině znamená ‚rytíř‘.“

Arman několikrát přikývl a hrdě si pohladil vous, jako by Sturm mluvil o něm, a ne o jeho slavném předkovi.

„Měl legendární kladivo s sebou v poslední bitvě?“ zeptal se Sturm.

Tanis v duchu zasténal. Byl by zasáhl – nechtěl, aby je trpaslíci začali podezřívat, že sem přišli Kladivo ukrást – ale už bylo pozdě. Teď by tím způsobil víc škody než užitku. Zůstal zticha.

„Charas bojoval odvážně,“ vyprávěl Arman s nesmírným potěšením, „přestože byl velkým odpůrcem oné války; říkal, že bratr by neměl zabíjet bratra. Charas zašel dokonce tak daleko, že si oholil vous, aby dal najevo svůj odpor. Tím šokoval svůj lid – hladká brada je znakem zbabělce.

A někteří tak Charase i nazvali, neboť když viděl, jak trpaslíci na obou stranách přišli o rozum a zabíjejí se s nenávistí a pomstychtivostí, opustil bitevní pole. Vzal s sebou těla dvou synů krále Duncana, kteří zahynuli, když bojovali bok po boku. Tak Charas přežil strašlivý výbuch, jenž připravil o život tisíce trpaslíků a lidí.

Král Duncan spatřil těla svých synů, a když se k němu donesla zpráva o výbuchu a dozvěděl se, že na Dergothských pláních leží bezpočet mrtvých trpaslíků, rozkázal zapečetit brány Thorbardinu. Ve svém žalu přísahal, že již nikdo další v té strašlivé válce nezahyne.“

„Říkáš, že Duncan měl dva syny, kteří zahynuli na bitevním poli, a Charas přinesl těla zpět. A kdo tedy je princ Grallen?“ Sturm zbledl; zdálo se, že ho to trápí. „Nevím, jak to vím, ale princ

nezemřel na bojišti. Tělo nebylo nikdy nalezeno.“

Arman se zamračeně podíval na přilbu. Flint usnul, ale ani ve spánku ji nepřestal pevně svírat.

„Jestli bude onen příběh vyprávěn, rozhodne Rada,“ přísně prohlásil Arman. „Teď o tom nebudeme mluvit.“

„Tak mluvme o příjemnějších tématech,“ řekl Sturm. Hlas se mu zastřel úctou. „Celý život jsem slyšel vyprávět příběhy o legendárním Charasovu kladivu, posvátném kladivu, jímž vládl sám Huma Drakomor. Moc rád bych ho spatřil a vzdal mu úctu.“

„To my všichni,“ řekl Arman.

Sturm se zamračil, jako by si myslel, že si z něj trpaslík dělá legraci. „Nechápu,“ řekl škrobeně.

„Charasovo kladivo je ztraceno. Strávili jsme jeho hledáním tři sta let. Bez posvátného Kladiva nemůže být žádný trpaslík prohlášen za Nejvyššího krále, a bez krále se lid nikdy nespojí.“

„Ztraceno?“ šokovane opakoval Sturm. „Jak by mohli trpaslíci někam založit tak drahocennou věc?“

„*Nezaložili* ho,“ rozhněvaně odvětil Arman Charas. „Když byly brány zapečetěny, klany začaly kout pikle, jak svrhnout krále Duncana, kterého tehdy považovaly za slabého. Všichni thénové přicházeli za Charasem a žádali, ať podpoří jejich nárok na trůn. Charas nechtěl mít s nikým z nich nic společného, a tak tajně opustil Thorbardin a odešel do vyhnanství, které na sebe sám uvalil. Zůstal stranou mnoho let. Nakonec ho však unavilo putování a zatoužil po svém domově a lidu, a tak se vrátil do Thorbardinu, jen aby zjistil, že se situace ještě zhoršila.

V království se odehrávala občanská válka. Charas si ještě stačil promluvit s Duncanem, než král zemřel. Sklíčený žalem pak odnesl Duncanovo tělo do velkolepé hrobky, kterou si král vystavěl. Legendární kladivo vzal s sebou. Pověděl jsem vám, co řekl,“ dodal Arman. „Proroctví, které naplním.“

Sturm zdvořile přikývl, proroctví ho však nezajímala. „Takže Kladivo je v hrobce krále Duncana.“

„To je jen předpoklad. Charas se nikdy nevrátil a neřekl nám to. Nikdo neví, jak skončil.“

„Kde je ta hrobka?“

„Na místě posledního odpočinku všech trpaslíků, v Údolí thénů.“

Sturm se tahal za dlouhý knír, což ukazovalo, že je rozrušený. Tanis tušil důvod. Žádný rytíř by nikdy nerušil posvátný spánek šlechetných mrtvých, Sturm však velmi toužil po Kladivu.

„Snad,“ prohlásil po chvíli, „bych mohl získat svolení vstoupit do hrobky. Udělal bych to s úctou a vážností, samozřejmě. Proč vrtíš hlavou? Je to zakázáno?“

„Dá se to tak říct,“ odpověděl Arman. „Když se Charas nevracel, thénové a jejich stoupenci se o závod rozběhli k hrobce. Každý z nich doufal, že se právě jemu podaří Kladivo získat. V posvátném údolí vypukl boj. Pak, když bitka vrcholila, mocná síla vyrvala hrobku ze země a vynesla ji k nebi.“

„Hrobka zmizela?“ vyděsil se Sturm.

„Nezmizela. Vidíme ji, ale nemůžeme se k ní dostat. Duncanova hrobka se vznáší stovky stop vysoko nad Údolím thénů.“

Sturm svraštil čelo.

„Nehleď tak sklíčeně, pane rytíři,“ blahosklonně prohlásil Arman. „Budeš mít možnost spatřit slavné Kladivo.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Sturm.

„Jak jsem řekl, já jsem trpaslík, o němž hovoří proroctví. Já jsem ten, kdo byl vyvolen najít Charasovo kladivo. Až přijde pravý čas, sám Charas mě k němu dovede. Jsem si jistý, že čas už téměř nadešel.“

„Jak to můžeš tvrdit?“

Arman neodpověděl. Prohlásil, že je unavený, odešel zkontrolovat bratra a šel si lehnout.

Hluboce zklamaný Sturm se stáhl do zachmuřeného mlčení. Tanis hleděl do neproniknutelné tmy. Kladivo, které potřebovali k vykování dračích kopí, bylo ztraceno. A pokud ne ztraceno, pak mimo dosah.

Zdálo se, že se nic nedaří.

❁ ❁ ❁

Flint udělal, co mu doporučil Tanis – spal s jedním okem otevřeným. To oko se otevřelo dokořán, když spatřilo, jak do chrámu vkráčel

podivný trpaslík, nenucené a sebejistě, jako by mu to tady patřilo. Nepodobal se žádnému jinému trpaslíkovi, jakého kdy Flint v životě viděl. Cizinec měl skvělý vous, lesklý a bujný, a dlouhé vlnité vlasy, které mu splývaly po zádech. Měl na sobě modrý plášť se zlatými knoflíky, boty vysoké až ke stehnům, nabíranou košili a klobouk se širokou střechou a červeným peřím nahoře. Flint se při tom šokujícím pohledu prudce narovnal.

Chystal se varovně vykřiknout, ale cosi v drzém chování neznámého trpaslíka ho zastavilo. Taky ho vyvedlo z míry, že cizí trpaslík zamířil přímo k němu a nezdvořile na něho civěl.

„Tak tedy," zamračil se Flint. „Kdo jsi?"

„Znáš moje jméno," řekl trpaslík a dál na něj hleděl svrchu, „stejně jako já znám tvoje. Jsem tvůj starý přítel, Flinte Křesadlo."

Flint odmítané zaprskal: „To tedy nejsi! V životě jsem neměl přítele, který by se takhle vyparádil. Peří a volány! Zahanbil bys i hejsky z Palantasu!"

„Přesto mě znáš. Často mě voláš. Přísaháš při mé bradě a žádáš, abych si vzal tvou duši, jestli lžeš." Trpaslík sáhl do tmy a vytáhl džbán. Vyndal z něj zátku, přičichl si k němu, široce se usmál a nabídl Flintovi.

Vzduch naplnila libá vůně silného destilátu známého jako trpasličí kořalka.

„Dáš si doušek?" zeptal se cizinec.

Flint pojal strašlivé podezření. Potřeboval něco na vzpamatování. Vzal džbán, přiložil si ho ke rtům a dal si doušek. Ohnivá kořalka mu sežehla jazyk, stáhla hrdlo, zakroutila krkem a pak zasyčela jícnem do žaludku, kde vybuchla.

Flint si dojatě povzdechl a utřel si slzy z očí.

„Dobrá, že? To je má domácí," řekl trpaslík a hrdě dodal: „Vsadím se, žes ještě nikdy nic podobného neochutnal."

Flint přikývl a zakašlal.

Trpaslík chňapl po džbánku, sám se napil, zazátkoval ho a hodil zpátky do vzduchu, kde džbán zmizel. Dřepl si před Flinta, který se kroutil před pronikavým pohledem jeho černých očí.

„Už ti došlo, jak se jmenuji?" zeptal se trpaslík.

Flint znal jeho jméno stejně dobře jako svoje vlastní, bylo to však

tak šokující odhalení, že mu nechtěl uvěřit, a tak zavrtěl hlavou.

„Nebudu z toho dělat vědu," řekl trpaslík a s dobrosrdečným úsměvem pokrčil rameny. „Stačí říct, že tě znám, Flintě Křesadlo. Znám tě moc dobře. Znal jsem tvého otce a tvého děda, a oni znali mě, stejně jako mě znáš ty, i když jsi příliš tvrdohlavý, než abys to připustil. To mě těší. Velice mě to těší.

A proto," řekl trpaslík, naklonil se dopředu a nezdvořile Flinta píchl prstem do hrudi, „pro tebe něco udělám. Dám ti šanci stát se hrdinou. Dám ti šanci najít Charasovo kladivo a zachránit svět vykováním dračích kopí. Tvé jméno, Flintě Křesadlo, bude znít v síních a palácích po celém Ansalonu."

Flint se nedůvěřivě zeptal: „A v čem je háček?"

Trpaslík se rozchechtal, až se ohýbal smíchy. Nikdo jiný v chrámu ho kupodivu neslyšel. Nikdo se ani nezavrtěl.

„Už ti nezbývá moc času, Flintě Křesadlo. Víš to, že ano? Občas nemůžeš popadnout dech, bolí tě čelist a levá paže… máš stejné příznaky, jaké měl těsně před koncem tvůj otec."

„Ne!" rozhořčil se Flint. „Jsem ve stejně dobré kondici jako všichni ostatní trpaslíci tady! Vlastně v lepší!"

Cizinec pokrčil rameny. „Říkám jenom, že musíš přemýšlet o tom, jaký odkaz po sobě zanecháš. Budou tvé jméno zpívat bardové, až odejdeš, nebo umřeš potupnou smrtí, sám a zapomenutý?"

„Jak jsem řekl, v čem je háček?" mračil se Flint.

„Stačí, když si nasadíš Grallenovu přilbu," řekl trpaslík.

„Cha!" řekl Flint hlasitě. „Věděl jsem to! Past!"

„Není to past," řekl trpaslík a samolibě si pohladil vous. „Princ Grallen ví, kde najít Kladivo. Ví, jak se k němu dostat."

„A co kletba?" namítl Flint.

Trpaslík pokrčil rameny: „Je to nebezpečné, to nepopírám. Jenže život je hazardní hra, Flintě Křesadlo. Chceš-li všechno získat, musíš všechno vsadit."

Flint si to přemílal v hlavě a bezděčně si třel levou ruku. Pak si všiml, že si ho trpaslík měří s mazaným úsměvem, a nechal toho.

„Rozmyslím si to," řekl Flint.

„Jak je libo," odpověděl trpaslík, vstal, protáhl se a zívl.

Flint taky vstal, z úcty. „Udělal… hm… udělal jsi tuhle nabídku i

někomu jinému?“

Trpaslík lstivě zamrkal: „To je moje věc.“

Flint zabručel. „Vědí… ti trpaslíci… že tady jsi?“

Trpaslík se zamračeně rozhlédl po chrámu: „Vypadá to snad, že vědí? Rozmazlení spratci! ‚Udělej tohle! Udělej tamhleto! Dej mi tohle. Dej mi tamto. Prokaž mi větší přízeň než jemu. Vyslyš mé prosby; jeho neposlouchej. Jsem hoden. On není. Pche!“

Trpaslík zařval. Zvedl ruce k nebesům a zatřásl pěstmi a znovu a znovu řval. Hora se zachvěla a Flint spadl na kolena.

Trpaslík nechal ruce klesnout. Uhladil si plášť, urovnal krajky a zvedl opeřený klobouk.

„Možná se do Thorbardinu vrátím,“ řekl. Mrkl na Flinta a mazaně se usmál. „A možná ne. To se ukáže.“

Nasadil si klobouk na hlavu, probodl Flinta pohledem a odkráčel z chrámu, hvízdaje si veselou melodii.

Flint zůstal na kolenou.

Arman Charas se probudil a uviděl ho skrčeného na podlaze.

„Aha, cítil jsi otřes,“ řekl. „Neplaš se. To byl jen malý otřes. Hrkal, jak říkáme. Jenom zahrká nádobím. Nic víc. Běž ještě spát.“

Arman si znovu lehl, převalil se a brzy znovu chrápal.

Otřesený Flint vstal a otřel si pot z čela. Zadíval se na Grallenovu přilbu a přemýšlel – ne poprvé – jaké by to bylo být hrdinou. Přemýšlel o bolesti v paži a přemýšlel o smrti a o tom, že si ho nikdo nebude pamatovat. Přemýšlel o nádobí, jak hrká v Thorbardinu.

Konečně si znovu lehl, ale nešel spát. Položil přilbu vedle sebe a dal si záležet, aby se jí nedotýkal.

6.

ZAMRZLÉ AMBICE.
PLÁN OBLEVY.

Dray-yan pochodoval komnatou a čekal, až dorazí Grag s hlášením. Pochodování sem a tam, stejně jako krčení rameny, pochytil aurak od lidí. Když byl poprvé svědkem toho, jak Dračí velmistr Verminaard přemýšlí nad problémy a přitom pochoduje po místnosti tam a zpátky, sledoval to s pohrdáním jako politováníhodné plýtvání fyzickými silami. To bylo předtím, než se setkal s vlastními problémy. Teď pochodoval i aurak.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Dray-yan poznal Gragovo bušení a Verminaardovým hlasem vyštěkl rozkaz, ať ho vpustí dál.

Grag vešel a hbitě za sebou zavřel dveře.

„No?“ dožadoval se Dray-yan, když viděl Gragův zamračený výraz. „Jaké máš zprávy?“

„Brána Thorbardinu je otevřená a v horách sněží. Museli jsme se vzdát pronásledování otroků.“

„Škoda,“ řekl Dray-yan.

„Sníh je mokrý a těžký a není skrz něj nic vidět!“ bránil se Grag. „Draci, rudí i modří, v tom odmítají létat. Říkají, že se jim sníh usazuje na křídlech. Nevidí, neorientují se a bojí se, aby nenarazili do úbočí. Jestli chceme draky, kteří jsou zvyklí na sníh, máme si prý poslat pro bílé draky, kteří jsou na jihu.“

„Ti mají svou práci v tažení k Ledové stěně. I kdyby souhlasili,

že přiletí, vyjednávání s Dračím velmistrem Feal-Thasem by trvalo týdny a my nemáme času nazbyt.“

„Zdá se, že tě otroci moc nezajímají,“ podotkl Grag, „potom, co sis dal takovou práci s útokem.“

„Nezajímají. Otroci můžou jít do Propasti.“ Dray-yan se zamračil a ukázal na svitek převázaný černou stuhou, který ležel na stole. „Dostal jsem od Ariakase pochvalu za zdvojnásobení těžby železa.“

„To by tě mělo potěšit, Dray-yane,“ řekl Grag s podivem, proč to auraka nepotěšilo.

„Dovol, ať to řeknu jinak. *Pán Verminaard* obdržel pochvalu,“ řekl Dray-yan. Rozdrtil to jméno mezi zuby a pak ho vyplivl.

„Aha,“ porozuměl Grag.

„Proniknutí do Thorbardinu je *moje* práce!“ vztekal se Dray-yan. „*Můj* nápad! Já jsem trávil čas jednáním s těmi rozježenými, šilhavými theiwarskými krysami! A kdo získá uznání? Verminaard! *On* obdržel od císaře pozvání do Neraky, aby přijal Ariakasovy díky a povýšení! Co budu dělat, Gragu? Nemůžu vkráčet do chrámu Jejího Temného Veličenstva v téhle iluzi. A ani nechci! *Já* – Dray-yan! Já si zasloužím tu pochvalu, díky a povýšení!“

„Vždycky můžeš Ariakasovi poslat zprávu, že byl Verminaard zabit.“

„Ariakas by sem vyslal jiného lidského Dračího velmistra tak rychle, až by mi odletěly šupiny. Tu samici, které říkají Modrá dáma. Nic by se jí nelíbilo víc než získat velení Rudé armády, a jak jsem slyšel, pohrdá drakoniány. Jestli to tu převezme, my dva skončíme v železných dolech!“

Dray-yan začal znovu křižovat pokojem. Drápy už vytrhaly v kobercích velké díry a teď nechávaly škrábance na dlažbě pod nimi.

„Císař se znovu ptá na uprchlé otroky a na ten artefakt, to trpasličí kladivo. Zdá se, že je jím posedlý. Chce, abych ho našel, tedy aby ho Verminaard našel a přinesl s sebou do Neraky, až tam přijede. Kde asi mám vyhrabat nějaké plesnivé staré kladivo? Císař taky chce záruky, že byli všichni otroci zabiti. Skrývají se mezi nimi nebezpeční lidé, nějací elfští nájemní vrazi nebo něco takového.“

Grag se mlčky díval na pochodujícího auraka. Aurakovy osobní ambice stát se Dračím velmistrem mu byly úplně ukradené, ale v

jednom měl Dray-yan pravdu. I Grag slyšel jisté řeči o Modré dámě. Gragovi se tu žilo dobře a byl si toho vědom.

„Co uděláme s otroky?“ zeptal se. „Nejspíš využijí sněžení, pokusí se kolem nás proklouznout a získat přístup do Thorbardinu.“

Dray-yan se k němu otočil: „Máme v té oblasti jednotky?“

„Nějaké ano, ale většina jich je rozmístěných kolem jižní části Thorbardinu. Nedostanou se na sever včas. Škoda, že Pán Verminaard zpackal útok v údolí.“

Dray-yan v duchu zaklel. Plán útoku – dostat do údolí jednotky drakoniánů na dračích hřbetech – byl skvělý. Osobně na bitvu dohlížel v převleku Dračího velmistra Verminaarda. Nelíbila se mu připomínka, že plán selhal. Nepotěšilo ho, že to Grag zmínil.

„Lidé věděli, že přicházíme!“ zasyčel. „To je jediné vysvětlení. Rád bych věděl, jak to zjistili.“

„Nerozumíš, Dray-yane? Je to chyba *Pána Verminaarda,*“ řekl Grag a zdůraznil jméno. „Dračí velmistr nedokázal držet jazyk za zuby. Prozradil svůj úžasný nápad posadit drakoniány na draky a poslat je na lidi. Jejich špehové se o tom doslechli a podařilo se jim lidi varovat, takže měli čas uniknout. Tak to aspoň řekneš císaři, jestli se bude ptát.“

Dray-yan si všiml, že se bozakovi lesknou oči.

„Máš pravdu, Gragu!“ řekl zaujatě. „Je to chyba Pána Verminaarda. Pokračuj. Mluvil jsi o našich jednotkách v té oblasti. Co jednotky u Velké lebky?“

„Nedostavily se na místo setkání. Buď zběhli, nebojsou mrtví.“

„Takže,“ pokračoval Dray-yan, „kvůli břídilství Pána Verminaarda nemáme v oblasti dost mužů, abychom lidem zabránili dostat se do Thorbardinu.“

„Tohle Pán Verminaard opravdu nezvládl. Je to hanba,“ pokračoval Grag, „protože Její Temné Veličenstvo ví, že to byl tvůj nápad posadit drakoniány na dračí hřbet. Potěšil jsi Její Temné Veličenstvo.“

„Ano?“ pochybovačně se zeptal Dray-yan. „Tak proč mi ztěžuje život? Proč nevyčistí nebe od sněhových mraků, aby mohli její draci létat?“

„Nižší bohové dělají, co mohou, aby se jí postavili,“ přezíravě

prohlásil Grag. „Její Temné Veličenstvo jim nevěnuje pozornost. Dává ti možnost obstát ve zkoušce, Dray-yane, a i když tě pořád nemám rád…“

„Jak mi neustále opakuješ,“ odfrkl Dray-yan.

„…tvůj úspěch bude pro všechny drakoniány dobrým znamením. Jestli se staneš Dračím velmistrem, získáme tím všichni.“

„Ano, pokračuj,“ řekl Dray-yan.

„Pán Verminaard už měl potíže kvůli tomu, že vůbec otrokům dovolil uprchnout. Teď má další, protože je nedokáže znovu chytit.“

„Ale císař Ariakas Verminaarda pochválil za vyjednávání s trpaslíky.“

„Za vyjednávání, která nechal na tobě, zatímco honil uprchlíky.“

„Skvěle…“ zamumlal Dray-yan.

„Kdyby Pán Verminaard znovu selhal a po tom selhání zemřel nečestnou a potupnou smrtí, a kdyby ses ty vrhl vpřed a všechno zachránil, císař by tě jistě odměnil. Její Temné Veličenstvo by na to dohlédlo.“

Dray-yan mlčel a přemílal to. Čím víc nad tím uvažoval, tím víc se mu to zamlouvalo. Všechny omyly by se mohly připsat Pánu Verminaardovi. Vítězství budou jeho vlastní. Široce se zazubil a poplácal bozaka po šupinatém rameni.

„Výborně, Gragu! Jsme dobrý tým!“

„Doufám, že si to budeš pamatovat, až budeš Dračím velmistrem,“ řekl Grag škrobeně, šupiny naježené rozčilením. Neměl rád, když na něj někdo sahal.

„Budu! Budu. Co chceš za odměnu, Gragu?“ zeptal se Dray-yan velkomyslně.

„Velení pluku,“ řekl Grag okamžitě. „Pluku lidí.“

Dray-yan se ušklíbl: „Myslím, že by se to dalo zařídit. A teď, pokud jde o ty otroky…“

„Můžeme na ně zaútočit jednotkami, které tam máme,“ řekl Grag. „Těmi, které vyčistily to hnízdo tupých trpaslíků, jsou ještě poblíž.“

„Tupí trpaslíci?“ Dray-yan na ně zapomněl.

„Ti, co objevili naše tajné tunely.“

„Aha, ti. Ne,“ řekl Dray-yan po chvíli uvažování. „Pán Verminaard to ještě jednou zkazí. Dovolí lidem dostat se k

Thorbardinu.“ Aurak smutně zavrtěl hlavou. „To bude osudná chyba Jeho Excelence, nemyslíš, Gragu?“

„Osudná,“ řekl Grag a cvakl čelistmi.

„Naštěstí pro Její Temné Veličenstvo,“ pokračoval Dray-yan a sáhl pro pero, inkoust a pergamen, „skvělý aurak, který je Verminaardovým zástupcem, situaci zachrání.“

7.

ZLÉ SNY. OBŘÍ HOUBY. SOUKROMÉ MYŠLENKY.

lint se probudil a zjistil, že má ruku položenou na Grallenově přilbě. Prudčeji odtáhl a neklidně se na přilbu zadíval. Živě si vzpomínal na včerejší sen, tak živě, že mu to připadalo skoro skutečné. Směšné, jistě. Pro Elistana a Zlatolunu bylo samozřejmě naprosto v pořádku, že se setkávali s bohy. Koneckonců jsou to lidé a lidé vždycky mluvili o svých bozích důvěrně, skoro jako by to byli jejich kamarádi, a pak začali s obracením na víru a dělili se o své náboženské vyznání s každým, koho potkali.

Pro Flinta Křesadla to ale bylo jiné. Víra byla pro trpaslíka hlubokou a soukromou záležitostí. Jistě, příležitostně přísahal při Reorxových vousech, ale to bylo z úcty. Flint nechodil světem a nevychvaloval jeho přednosti cizincům. Kdyby to dělal, mohli by se pro uctívání Reorxe rozhodnout i šotci!

Reorx není bůh, který by strkal nos do soukromých záležitostí trpaslíků. A stejně tak trpaslíci nemají boha otravovat, aby zasáhl. Tak to aspoň cítil Flint. Zdálo se, že někteří jiní trpaslíci to tak necítí. Všechny ty řeči o trpaslících, dožadujících se, aby pro ně Reorx udělal tohle a napravil tamhleto…

Pokud by tedy věřil nějakému cizinci v přepychových kalhotách, který nemá na práci nic jiného než rušit starého trpaslíka ve spánku.

Flint se zadíval na přilbu. Vzal ji Armanovi, protože byl

naštvaný, že ji Arman vzal jemu. Flint byl nucen připustit, že jinak by se té prokleté věci ani nedotkl. Nepochyboval, že je prokletá.

Přilba je kouzelná, což znamená, že ji museli vyrobit Theiwaři, jediní trpaslíci, kteří dokázali užívat magii. Je pravda, že je to stará přilba a Theiwaři podle všeho nebyli za dávných časů tak prohnaní a zkažení jako teď. Přilba ho sem přivedla, i s jeho přáteli, a ukázala jim, jak vstoupit dovnitř, přestože se ještě nedalo říct, jestli to bylo k dobrému, či k zlému. Přilba neudělala Sturmovi nic zlého. Pokud šlo o Flintův názor, proměna z člověka v trpaslíka byl krok vpřed.

Ale i tak to byla kouzelná přilba a pro Flinta neexistovalo nic takového jako dobrá magie. Neměl v úmyslu si ji nasadit.

Podíval se na Tanise, který ještě spal, i když ne hluboce ani klidně, soudě podle toho, jak vzdychal a mumlal.

„Rád bych věděl, jestli mu mám o tom snu říct."

Ze všech přátel byl Tanis jediný, o kom by Flint vůbec uvažoval, že by mu to pověděl. Věděl, co by řekli ostatní, kdyby zjistili, že mu Reorx dal šanci najít Charasovo kladivo. Jakmile by se doslechli, že stačí nasadit si přilbu, Raistlin a Sturm by mu ji hned přetahovali přes uši. Svěřit se Karamonovi nepřipadalo v úvahu. Prostě by to řekl bratrovi. Nad Tasslehoffem Flint ani neuvažoval.

„Ne," rozhodl se Flint. „Nemůžu to říct ani Tanisovi. Má na starosti všechny ty uprchlíky. Nikdy by neudělal nic, čím by mi ublížil, ale kdyby na to došlo a on si musel vybrat, požádal by mě, ať si tu přilbu nasadím…"

Flint si povzdechl a pak si mrzutě řekl: „Byl to sen! Hloupý sen. Copak já bych mohl být hrdina… copak bych to vůbec *chtěl?"*

❁ ❁ ❁

Arman je probudil brzy ráno – aspoň předpokládali, že je ráno; nedalo se odhadnout, kolik je hodin. Vydali se hlouběji do říše trpaslíků, jejíž rozlehlost je ohromovala. Zdálo se, že se táhne dál a dál; jak řekl Tas – nahoru, dolů i do stran.

„Thorbardin se rozkládá pod horou na třech stech čtverečních mil," chlubil se Arman. „Postavili jsme v každém patře domy, obchody i dílny, patro nad patrem, všechno hezky uspořádaně.

Můžete jít do kteréhokoliv města v kterékoliv části Thorbardinu a vždycky budete přesně vědět, co tam najdete.“

Na Tanisovi by se ale takové tvrzení rozhodně dokazovat nedalo. V bludišti se úplně ztratil, všechny ulice, obchody a domy mu připadaly stejné, dokud se nedostali k tomu, čemu Arman říkal „dopravní šachty“, což byly velké otvory vyvrtané ve skále, které spojovaly všechna patra. Na mohutných řetězech byla zavěšená velká vědra, řinčící mezi patry nahoru a dolů. Ti, kdo se chtěli dostat z jednoho patra do druhého (a nechtěli šplhat po řetězových žebřících, visících mezi jednotlivými patry), mohli do vědra nastoupit a svézt se na místo určení.

Tanis nahlédl přes okraj jedné ze šachet a užasl nad tím, kolik je tu pater. Arman Charas považoval vědra za zázrak trpasličí mechaniky a čekal, že tím na družinu udělá dojem. Když zjistil, že už podobné zařízení viděli používat v troskách Xak Sarotu, byl zklamaný. Přezíravě prohlásil, že to zařízení jistě navrhli trpaslíci.

Nejeli ve vědrech, za což byl Karamon vděčný; jeho předchozí zkušenost s trpasličí přepravou patřila k těm, které by rád co nejdřív zapomněl. Šli dál po cestě, kterou Arman nazýval Cestou thénů. Zavedla je z opuštěných městských částí Theiwarů do lesa – do zvláštního, podivuhodného lesa, umístěného v rozlehlém přirozeném jeskynním dómu zvaném „Západní čtvrť“. Tady družina užasla natolik, že to uspokojilo dokonce i Armana Charase.

„Všechny ty stromy jsou houby!“ vykřikl Tasslehoff.

Šotek potěšené zatleskal a přitom mu nedopatřením vypadl malý nožík. Tanis ho poznal; patřil Armanu Charasovi. Rychle nožík sebral, a když jim trpaslík ukazoval divy houbového lesa, nenápadně mu ho strčil do boty.

Raistlin, jenž měl za sebou dlouhé studium bylin a rostlin, si obří houby, které jim čněly nad hlavami, dychtivě prohlížel. Z úrodné hlíny pučely jedlé i jiné houby a podivné rostliny, prospívající ve tmě, a naplňovaly vzduch zemitým, štiplavým pachem. Nebyl to nepříjemný pach, ale Tanisovi připomněl, že jsou hluboko pod zemí, pohřbení zaživa.

Najednou měl strašlivý pocit, že jestli odsud nevypadne, udusí se. Hraď se mu stáhla. Na čele mu vyrazil pot. Byl v silném pokušení

vytrhnout se a rozběhnout zpátky k bráně. Neodradilo ho ani pomyšlení na déšť balvanů. Olízl si suché rty a rozhlédl se po únikové cestě.

A pak se vedle něj vynořil Flint, spolehlivý a uklidňující.

„Staré potíže?“ zeptal se trpaslík tiše.

„Ano!“ Tanis zatahal za límec tuniky, která byla volná, ale ne dost volná.

Flint vytáhl měch s vodou, kterou doplnil ve studni u chrámu: „Na, napij se. Zkus myslet na něco jiného.“

„Na něco jiného než na to, že jsem zavřený v hrobce?“ řekl Tanis, napil se studené vody a omyl si čelo a krk.

„Včera v noci jsem měl sen,“ nevrle řekl Flint. „Přišel ke mně Reorx a nabídl mi Charasovo kladivo. Stačí, když si nasadím tuhle přilbu.“

„Tak si ji nasaď,“ řekl Sturm. „Proč váháš?“

Flint se zaškaredil. Otočil se a zjistil, že mu rytíř dýchá na záda. „Nemluvil jsem s tebou, Sturme Ostromeči. Mluvil jsem s Tanisem.“

„Bůh trpaslíků k tobě přijde a řekne ti, ať si nasadíš přilbu a že tě na oplátku odvede k Charasovu kladivu, a ty bys mi to neřekl!“

„Byl to sen!“ prohlásil Flint.

„Co byl sen?“ zeptal se Karamon, který zrovna přišel.

Sturm mu to vysvětlil.

„Raiste,“ zavolal Karamon, „tohle by sis měl poslechnout.“

„Co si poslechnout?“ zavolal Tasslehoff a přihnal se k nim.

Raistlin se zdráhavě odtrhl od studia hub a připojil se k nim. Sturm jim to pověděl a Flint znovu popuzeně prohlásil, že to byl jenom sen, a zalitoval, že se o tom vůbec zmínil.

„Určitě to byl jenom sen?“ zeptal se Tanis. „Koneckonců jsme byli v Reorxově chrámu.“

„Takže ty teď říkáš, že věříš v bohy?“ odsekl Flint.

„Ne,“ řekl Tanis.

Sturm se na něj káravě podíval.

„Ale myslím si…“ Tanis se zarazil.

„Myslíš si, že bych si tu přilbu měl nasadit?“ řekl Flint.

„Ano!“ prohlásil pevně Sturm a Raistlin mu dělal ozvěnu.

Tanis neodpověděl.

„Přilba Sturmovi neřekla, kde je Kladivo," poukázal Flint.

„Sturm není trpaslík," řekl Karamon.

Flint se na něj zamračil: „Nasadil by sis tu přilbu ty, ty hromotluku?"

„Já si ji nasadím!" vykřikl Tasslehoff.

Karamon zavrtěl hlavou.

„Myslel jsem si to," zavrčel Flint. „No, Půlelfe?"

„Kdybys našel Charasovo kladivo a vrátil ho trpaslíkům, byl bys hrdina," řekl Tanis. „Thénové by ti byli ochotní dát všechno, oč bys požádal, možná by i otevřeli království uprchlíkům."

„Nesmysl!" řekl Flint a vztekle oddusal pryč.

„Musíš ho přinutit, aby si tu přilbu nasadil, Tanisi," naléhal Sturm. „Jeden z vojáků mluví obecnou. Ptal jsem se ho na Kladivo. Řekl mi otevřeně, že nikdy neexistovalo, že je to jenom mýtus. Podle něj Arman Charas prohledal Údolí thénů skrz naskrz, jak hledal vstup do hrobky. Ale kdyby Flint věděl, jak Kladivo najít…"

„Má pravdu, Tanisi," řekl Raistlin. „Musíš přesvědčit Flinta, aby si přilbu nasadil. Neublíží mu. Sturmovi neublížila."

„Jenom si ho zotročila a ovládla jeho tělo," odsekl Tanis, „proměnila ho v jinou osobu a přinutila přijít sem."

„Ale pak ho pustila," řekl Raistlin a rozpřáhl ruce, jako by nechápal ten povyk.

„Znáš Flinta. Víš, jak umí být tvrdohlavý. Jak myslíš, že mu tu přilbu nasadíme, když o tom odmítá i jenom uvažovat? Svážeme ho, přidržíme na zemi a narazíme mu ji na hlavu?"

„Mám ve vaku provaz!" s nadějí se nabídl Tas.

„Musí to být jeho volba," oznámil Tanis. „Víte, že čím víc ho tím budete otravovat, tím spíš se zatvrdí a tím menší je šance, že něco udělá. Doporučuji vám, abyste mu dali pokoj. Nechtě ho, ať se rozhodne sám."

Raistlin a Sturm se po sobě podívali. Oba Flinta znali a věděli, že má Tanis pravdu. Raistlin sklonil hlavu a vrátil se zpět ke svým houbám. Sturm odkráčel a popotahoval si přitom knír.

Tanis si přál, aby trpaslík mlčel. „Do Propasti se vším," zamumlal.

Potom dorazil Arman. „Už jsme tu strávili spoustu času. Dostal

jsem vzkaz, že se s vámi setká Rada thénů.“

„To je od ní pěkné,“ řekl Karamon. „Půjdu Raistlina odtrhnout od těch hub.“

Karamon šel hledat bratra. Našel ho, jak klečí na čtyřech a prohlíží si nějakou podivnou rostlinu s černými lístky a nachovou lodyhou, která smrděla jako kravinec. Nakonec se jim podařilo Raistlina přesvědčit, aby šel, ale museli mu slíbit, že se sem určitě někdy vrátí, aby mohl pokračovat ve studiu.

Zatímco kráčeli Cestou thénů, Raistlin pěl chválu na divy, které viděl, a získával si Armanovu přízeň pokládáním bezpočtu otázek o postupech pěstování hub, typu půdy, který potřebují, o tom, jak trpasličí zemědělci udržují hlínu vlhkou, a tak dále.

Tanis si pomyslel, že mu trpaslíkovo překvapující odhalení alespoň odvedlo myšlenky od úvah nad tím, že je polapený míle pod zemí.

Předpokládal, že by za to měl být vděčný.

❁ ❁ ❁

Houbový les ustoupil polím hub a dalších podivně vypadajících rostlin. Teď je Arman nutil ke spěchu, nedovoloval jim zastavit. Trpaslíci na polích přestávali pracovat a civěli na ně. Dokonce i malí poničí, kteří tahali pluhy, zvedali hlavy, aby se podívali. Nejeden trpaslík odhodil hrábě nebo motyku a rozběhl se přes pole, zřejmě šířit zprávu, že poprvé po třech stech letech pod horu vstoupili „Vysocí“.

V obydlenějších částech Thorbardinu se stále používaly vozy a koleje. Armanova stráž zabavila několik vozů a nařídila trpaslíkům, kteří v nich jeli, ať si počkají na další. Nikdo z těchhle trpaslíků nikdy neviděl člověka a nejspíš lidi pokládali za stejný mýtus jako Kladivo. Stáli jako vrostlí do země a civěli na ně. Děti propukaly ve vyděšený pláč.

Většinou nikdo nic neříkal, jen zírali. Tu a tam se však našlo pár trpaslíků, kteří k nim měli poznámky. Všechny se týkaly Flinta, jenž byl očividně, podle oděvu a způsobu, jakým nosil vousy, vršecký trpaslík. Zjevně nepatřil pod horu a brzy se roznesla zpráva, že je to

Neidar, jeden z nepřátel.

Tanis si velmi dobře uvědomoval, že si Flint a všechen jeho lid pěstují tři sta let starou zášť vůči Thorbardinu. Doufal, že thorbardinští trpaslíci budou velkorysejší. Koneckonců, po ohromných ztrátách na obou stranách to byli oni, kdo zvítězil – pokud se to dá nazvat vítězstvím. Avšak soudě podle temných pohledů a mumlaných poznámek nebyla ani jedna strana připravena zapomenout, tím méně odpustit.

Ne všechny urážky a ne všechny kameny však patřily cizincům. Jakýsi kámen zasáhl jednoho z vojáků mezi lopatky. Nebyl to příliš velký kámen a neškodně se odrazil, ale hylarští vojáci byli podrážděni a chtěli pronásledovat pachatele, kteří mezitím zmizeli v zástupu.

Arman však mužům přísně připomněl, že odpoledne bude zasedání Rady a že se nesmějí opozdit. Vojáci bručeli, ale poslechli rozkazy. Tanis měl pocit, že zasedání byla jen výmluva. Když se rozhlédl po shromážděném davu trpaslíků a spatřil zachmuřené tváře, uviděl situaci Armanovýma očima – dav jev přesile a ve špatné náladě. Udivující a znepokojující bylo, že tihle trpaslíci nebyli Theiwaři.

„Potíže pod horou," řekl Flint a nedokázal se ubránit troše samolibosti.

„Zjisti, co se děje," řekl Tanis. „Mohlo by to ovlivnit rozhodnutí Rady ohledně naší věci."

Flint neměl vůbec chuť povídat si s Armanem Charasem, usoudil však, že má Tanis pravdu. Než předstoupí před Radu, potřebují vědět něco o politické situaci v Thorbardinu. Počkal s rozhovorem, dokud nebyli všichni ve voze a nevezli se po kolejích hlouběji a hlouběji do hory. Flint nebyl zvyklý loudit z někoho informace. Cítil se nepříjemně a nevěděl, kde začít. Naštěstí se Arman obrátil na Flinta jako první.

„Pro některé válka ještě neskončila," poznamenal a Flint nevěděl, jestli to myslí jako jistý druh omluvy nebo jako obvinění.

„A pro některé nikdy neskončí," zarputile odpověděl Flint, „dokud ti pod horou žijí v bezpečí a pohodlí, zatímco můj lid dře na zemi a odráží gobliny a zlobry, aby ji uhájil."

Arman se ušklíbl: „Myslíš, že si tady žijeme dobře?“

„A ne snad?“ namítl Flint a ukázal na pole, útulné domky a krámky, kolem kterých projížděli.

„Vypadá to tak,“ řekl Arman. „Jenomže nevidíš stovky horníků, kteří nemají práci, protože jsou železné doly zavřené. Vlastně jsi je viděl,“ dodal. „Ty, kteří po nás házeli kameny.“

„Doly jsou zavřené!“ užasl Flint. „Proč? Jsou vytěžené?“

„Kdepak, železa je spousta,“ řekl Arman, „jen není nikdo, kdo by ho kupoval. Kdyby každý trpaslík v Thorbardinu potřeboval deset mečů, čtrnáct kotlíků nebo třicet šest kastrolů, bylo by dost práce, jenže nikdo tolik nepotřebuje. Majitelé dolů nemají peníze na platy horníkům. Trpaslíci, kteří nemají práci, nemůžou zaplatit řezníkům, a ti nemůžou zaplatit svým domácím, kteří nemůžou zaplatit rolníkům…“

„Naše děti zabíjejí draci, goblini a ještěří muži,“ rozhořčil se Flint. „Nahoře zuří válka a vy si stěžujete, že nemůžete zaplatit řezníkovi! Ale už jsem řekl víc, než jsem měl. Půlelf vypoví náš příběh, až bude stát před Radou.“

Armanovi se zajiskřilo v očích. „Pověz mi víc o tom, co se děje na povrchu.“

Flint zavrtěl hlavou.

„Tady dole bude taky válka,“ řekl Arman, když bylo jasné, že mu Flint žádné podrobnosti neřekne. „Viděl jsi ty trpaslíky. Slyšel jsi, jak na nás volali. V Thorbardinu ještě vládne Rada, ale lidé jsou čím dál nespokojenější. Před rokem by se žádný Theiwar neodvážil zaútočit na Hylara. Teď, když roste nepokoj mezi lidmi, nás nepřátelé, klany Theiwar a Daergar, považují za slabé a zranitelné.“

Arman chvíli mlčel a pak náhle dodal: „Ptal ses, jaké jsem dostal znamení, že je můj osud blízko. Povím ti to. Věřím, že to bylo otevření Severní brány.“

„A co Grallenova přilba?“ zeptal se Flint.

Arman se zamračil. „Nevím. Té části úplně nerozumím.“ Pokrčil rameny a rozzářil se. „Ale věřím v Charase. Povede mě. Můj čas je blízko.“

Flint se zavrtěl na sedátku. Cítil se kvůli svému snu nepříjemně provinile, jako by s Reorxem něco kuli Armanovi za zády.

„Nebuď hlupák,“ pokáral sám sebe.

Arman Charas utichl. Tvářil se jako u vytržení a snil o svém osudu.

Pokračovali po Cestě thénů, všichni ponoření ve vlastních myšlenkách a snech.

Karamon se držel bočnice vozu, který se na kolejích povážlivě houpal, a myslel na Tiku. Nadával si, že ji nechal odejít samotnou, modlil se, ať je v pořádku, a věděl, že jestli se jí něco stalo, bude to jeho vina. Doufal, že mu odpustí, doufal, že ho chápe, jak mu vzkázala.

„Raistlin mě potřebuje, Tiko,“ opakoval si Karamon v duchu znovu a znovu a mohutnou dlaní svíral bočnici vozu. „Nemůžu ho opustit.“

Raistlin přemýšlel nad podivnými věcmi, které se mu staly ve Velké lebce. Jak znal cestu na místo, kde nikdy nebyl? Proč oslovoval Karamona cizím jménem, které nebylo tak úplně cizí? Proč ho přízraky chránily? Neměl ponětí, ale v hloubi duše měl neodbytný pocit, že to ví. Byl to nepříjemný a znepokojivý pocit a rozčiloval ho; podobný pocit, jako když si chce člověk vzpomenout na něco životně důležitého a má to na dosah, ale přece si to nemůže vybavit.

„Pán nám poroučí…“ řekl mu přízrak. Jaký pán?

„Ne *můj* pán,“ pevně řekl Raistlin. „Ať pro mě udělá cokoliv, nikdo nikdy nebude *mým* pánem!“

Sturm přemýšlel o Charasovu kladivu a jeho dlouhé a slavné historii. Původně bylo známé jako Kladivo cti, vykované před mnoha staletími jako upomínka na Reorxovo kladivo. Trpaslíci ho darovali lidem Ergotu jako symbol míru. Říká se, že jeden čas patřilo i slavnému vládci elfů Kith-Kananovi. Vždy ho užívali pro mír a z čestných důvodů, nikdy k prolévání krve.

A pak Kladivo vyhledal Huma Drakomor, vložil je do rukou slavného trpasličího kováře a vyzval ho, ať vykove první dračí kopí. Takto ozbrojen, s požehnáním bohů, dokázal Huma zahnat Královnu temnot a její ohavné draky zpět do Propasti.

Potom Kladivo zmizelo a znovu se vynořilo v rukou hrdiny, jenž ho byl hoden – Charase, který Kladivo použil, aby se pokusil

vykovat mír, avšak selhal a teď je Kladivo ztraceno.

„Kdybych to jen mohl být já, kdo ho donese zpátky rytířům!“ říkal si v duchu Sturm. „Postavil bych se před pána Růže a řekl bych: ‚Vezměte si je, můj pane, a užijte je k vykování požehnaných dračích kopí!‘ Kladivo by rytířům pomohlo porazit zlo a zprostilo by mě viny, vynahradilo by všechno zlé, co jsem kdy udělal.“

Tasslehoffovy myšlenky nebyly tak snadno popsatelné, podobaly se spíše opilé včele, bzučící nevyzpytatelně od jednoho květu ke druhému. Ubíraly se asi takto:

„Karamon mě nemusí tak pevně držet, (rozhořčeně) Nevypadnu. Jé! Hele tam! (vzrušeně) Musím se podívat blíž. Ne, asi se nepodívám, (toužebně) Tady je to. Podívej tam! Další trpaslíci! Ahoj, trpaslíci! Já jsem TasslehofF Bosonožka. Byla to řepa? (nadšeně) Armane, hodili po tobě řepou? Na řepu to má rozhodně legrační barvu! (zvědavě) Ještě nikdy jsem neviděl černou řepu. Mohl bych se na ni podívat? No, nemusíš se tak vztekat, (dotčeně) Nepraštilo tě to tak silně. Hej, kluku! Podívej se na *tohle!* (vzrušeně) …“

Tanis myslel na Řekyvana a uprchlíky. Byl by rád věděl, jestli přežili útok drakoniánů, jestli míří do Thorbardinu. Pokud ano, pak na něj spoléhají, že jim v trpasličím království najde bezpečné útočiště.

Tanis si vybavil jeden okamžik z loňského podzimu, kdy se s Flintem setkal na vršku poblíž Utěšína, a divil se, ne poprvé, jak se odtamtud ocitl tady – v trpaslíky vyrobeném voze, jedoucím po zarezlých kolejích celé míle pod povrchem země, s břemenem osmi set mužů, žen a dětí na ramenou. Jak se zapletl do války, v níž nikdy nezamýšlel bojovat. Jak pomohl přivést zpět bohy, ve které nevěří.

„Přitom jsem jen zašel do hospody napít se se starými přáteli,“ povzdechl si s úsměvem.

Flint seděl ve voze, držel Grallenovu přilbu a poslouchal, jak kola vozu rytmicky vyťukávají slova: „Není čas. Není čas. Není čas.“

8.

STARÁ TRPASLIČÍ CESTA. STOPY VE SNĚHU.

prchlíci se plahočili sněhem, který Řekyvan považoval za požehnání od bohů. Sníh padal ve velkých vločkách, jež se snášely přímo dolů z šedé oblohy. Bylo chladno a bezvětří. Všude bylo ticho; sníh utlumil všechny zvuky.

Řekyvan se bál, že sníh bude nejen požehnáním, ale i kletbou, protože cesty budou kluzké a nebezpečné. Hederik, kterého bohové znovu přechytračili, zlověstně prorokoval otevřené zlomeniny, uklouznutí na ledu a lidi padající ze skal, poněvadž stará cesta bude jistojistě v mizerném stavu, rozbitá a popraskaná.

Hederik ovšem neznal trpaslíky. Když trpaslíci staví cestu, staví ji tak, aby vydržela. Cesta sice byla úzká, ale nedotčená, a chůze po ní byla bezpečná, protože trpaslíci vzali v úvahu, že ti, kdo po ní budou procházet, půjdou za špatného i dobrého počasí, v zimě i v létě, za deště i sněžení, v mlze i v bouři, za větru i plískanice. V místech, kde byla nejpříkřejší, vytesali rýhy, aby neklouzala, a postavili zídky, aby lidé nespadli ze srázu.

Sníh je sice ukryl před nepřáteli, ale také jednoho před druhým. Lidé se drželi pohromadě a neodvažovali se pustit z dohledu ty před sebou v obavách, aby se neztratili. Chvílemi, když chumelilo tak hustě, že nikdo neviděl nic kromě nadýchaných vloček, museli zůstat stát a počkat, až příval zeslábne a oni budou moci pokračovat.

Přesto postupovali dost rychle a Řekyvan doufal, že do západu

slunce budou všichni dole.

Zatím na ně nikdo nezaútočil. Řekyvan si nemohl pomoci a divil se proč. Bál se, že na ně bude nepřítel čekat v lese, ale zvědové zatím nenašli žádné známky drakoniánů, jejichž stopy by byly ve sněhu snadno rozpoznatelné.

„Možná jsou drakoniáni jako ještěrky a v chladnu jim tuhne krev," nadhodil ke Gilthanasovi.

Ti dva šli skoro vpředu. Přímo před nimi se rozkládal borový les; chvílemi, když sněžení polevilo, viděli stromy, tmavě zelené tak, že byly skoro do modra. Část uprchlíků už došla k lesu a připravovala tábor. Řekyvan měl v plánu nechat je v lese, v úkrytu stromů, zatímco se on sám vydá na horu prozkoumat otvor a zjistit, jestli je to opravdu brána do trpasličího království.

„Možná nepřítel čeká, až padne noc," poznamenal Gilthanas.

„Tomu říkám povzbuzení," pravil Řekyvan.

„To ty trváš na tom, že se podíváš božímu daru na zuby," odvětil Gilthanas.

„Je to příliš snadné," zamumlal Řekyvan.

V tu chvíli Gilthanasovi ujela noha na rozbředlé směsi sněhu a ledu a byl by škaredě upadl, kdyby ho Řekyvan nezachytil.

„Jestli je tohle snadné, nechtěl bych vidět, co bys považoval za těžké, Pláňane," zabručel Gilthanas. „Jsem promočený naskrz. Nohy mám tak studené, že už je necítím. Skoro bych uvítal draka s ohněm."

Řekyvan se náhle zachvěl, ne zimou, ale jakousi bezejmennou předtuchou. Obrátil se zpátky k hoře a zamrkal, aby se zbavil sněhu, jenž se mu usadil na řasách. Když chumelení na chvíli polevilo, viděl, jak lidé, roztroušení po cestě, vytrvale sestupují dolů.

„Brzy přestane sněžit," předpověděl Gilthanas.

Řekyvan souhlasil. Cítil přicházející změnu. Zvedal se vítr a honil sníh ve vířících kruzích. Vzduch se oteploval. Přestane sněžit a draci budou moci znovu vzlétnout.

Než s Gilthanasem došli k borovicím, uprchlíci už postavili na vyčištěném místě velkou hranici. Řekyvana potěšilo místo, které jeho zvědové vybrali jako tábořiště. Větve borovic byly hustě propletené a vytvářely baldachýn, skrz který by měly potíže proniknout i dračí

oči. Ženy věšely na větve blízko ohně pokrývky a šaty, aby je usušily, a část z nich pod Tičiným vedením uvažovala, co by mohla uvařit k večeři. Gilthanas si zapomněl stěžovat na zimu a mluvil o lovecké výpravě. Vyrazil vyhledat muže, kteří by se k němu připojili.

Tika se uzdravila ze zranění, ale Řekyvan si o ni pořád dělal starosti. Stála ve skupince žen, které se bavily o dušeném mase, polévkách a pečené zvěřině. Obvykle by její nakažlivý smích setřásal sníh z větví stromů a všechny kolem by přiměl usmát se nebo se připojit k jejímu veselí. Teď sice s ostatními mluvila a říkala, co si myslí, byla však nenápadná a tichá. Zlatoluna došla k manželovi, chytila ho za paži a opřela se mu hlavou o rameno. I ona sledovala Tiku.

„Není ve své kůži," řekl. „Možná se úplně neuzdravila. Měla by sis o ní promluvit s Mišakal."

Zlatoluna zavrtěla hlavou. „Bohové můžou vyléčit zranění masa a kostí. Nedokážou zahojit zranění srdce. Miluje Karamona. On ji také miluje – nebo spíš miloval by ji, kdyby byl volný."

„Je volný," mračil se Řekyvan. „Musí jenom říct tomu svému bratrovi, aby ho nechal pro změnu žít vlastní život."

„To Karamon nemůže."

„Mohl by, kdyby chtěl. Raistlin je mocný mág, mocnější, než dává najevo. Je bystrý a inteligentní. Dokáže si ve světě poradit. Nepotřebuje bratra."

„Ty to nechápeš. Karamon to všechno ví. Toho se nejvíc bojí," řekla tiše Zlatoluna, „dne, kdy ho bratr nebude potřebovat."

Řekyvan se ušklíbl. Jeho manželka má pravdu; nechápe to. Otočil se k Orlímu spáru, který trpělivě stál poblíž.

„Našli jsme něco, na co by ses měl jít podívat," řekl zvěd tiše. Zalétl očima k Zlatoluně a dodal: „Jenom ty."

Řekyvan šel za ním. V téhle oblasti nasněžilo méně, zem byla sotva pokrytá bílým popraškem. Šli asi dvě míle mezi stromy, až došli k troskám vesnice a spáleným tělům tupých trpaslíků.

„Nešťastní bídní ubožáci," řekl Řekyvan a čelo se mu svraštilo hněvem.

„Zkoušeli utéct. Ani nepomysleli na boj," řekl Orlí spár.

„Ne, tupí trpaslíci by nebojovali," souhlasil Řekyvan.

„Pobili je na útěku. Podívej se na tohle – šípy v zádech, usekané hlavy. Děti rozsekané na kusy. A tady," ukázal na zmrzlé bláto, v němž byly patrné stopy nohou s drápy. „Byli to drakoniáni."

„Jsou tu nějaké nedávné známky jejich přítomnosti?"

„Ne. K útoku došlo před několika dny," řekl Orlí spár. „Popel je studený. Útočníci jsou dávno pryč. Ale pojď se podívat, co ještě jsme našli."

„Tady," řekl a ukázal na stopy. „A tu. A tady a tady. A tohle."

Ukázal na ohnutou cínovou lžíci, jemně položenou na těle dítěte spolu s výhonkem jehličí a bílým pírkem.

„Dar mrtvému," řekl tiše. „Tyhle stopy patří šotkovi."

Řekyvan se podíval ze lžíce na tělíčko a zavrtěl hlavou. „Poznávám tu lžíci. Patří Hederikovi."

„Musel ji někde vytratit," řekl Orlí spár a oba se usmáli.

„Tasslehoffovy stopy jsou všude kolem. A jsou tu i další. Dvě sady otisků u sebe, velké nohy a malé. A tady někdo opřel konec hole."

„Karamon a Raistlin. Takže došli až sem," řekl Řekyvan.

„A tady nechal svou obvyklou stopu půlelf. Tohle jsou stopy cvoků na trpasličích botách a tohle je rytíř, Sturm Ostromeč. Jak vidíš, chvíli tu stáli a mluvili. Stopy se otiskly hluboko do hlíny. Pak společně odešli tímhle směrem, k hoře."

„Takže naši přátelé jsou naživu a pohromadě, nebo aspoň byli," Řekyvanova tvář potemněla, „když zaútočili drakoniáni."

„Ne, přišli později. Jejich stopy jsou i v popelu. Ať měli drakoniáni pro tohle vraždění jakýkoliv důvod, nebylo to kvůli našim přátelům. Hádám, že to udělali prostě z lásky k zabíjení."

„Snad," odvětil Řekyvan nepřesvědčeně. Nechtěl o tom mluvit nahlas, ale i když to netušil, jeho myšlenky se ubíraly stejným směrem jako Raistlinovy dohady. Tupí trpaslíci zemřeli z nějakého důvodu. „Nechtě si to pro sebe, není třeba strašit ostatní. Jak říkáš, ten, kdo to udělal, už je dávno pryč."

Orlí spár souhlasil a vrátil se s ostatními zvědy do tábora najíst se a odpočinout si. Brzy ráno vyrazí dál k hoře.

V noci přestalo sněžit. Vítr se otočil, vanul teď od oceánu na západ a vzduch se oteplil. Sníh začal tát a Řekyvan se před usnutím

bál, že ráno vysvitne slunce a vrátí se draci.

Bohové na ně nezapomněli. Když přišlo jitro, nebylo slunce vidět. Ze sněhu se nad větve borovic zvedl hustý mlžný opar. Lidé, zahalení v šedé pokrývce, čekali v lese na Gilthanase a Řekyvana, zatímco ti dva šplhali po úbočí hory k zející díře, která mohla, ale nemusela být Bránou Thorbardinu.

9.

STROM ŽIVOTA. RADA THÉNŮ. OD DESÍTI K PĚTI.

Rachotící vůz na kolech se houpal na kovových kolejích a vezl družinu k veliké jeskyni, srdci Thorbardinu. Před nimi leželo ohromné podzemní jezero a z něj se zvedal jeden z divů světa.

Byl to tak úchvatný pohled, že se dlouho nikdo nepohnul ani nepromluvil. Karamon polkl. Raistlin tiše vydechl. Tasslehoff oněměl, což byl div sám o sobě. Flint byl pohnutý do hloubi duše. O tomhle slýchal vyprávět celý život a pomyšlení, že tu teď stojí a po třech stech letech se jako první ze svého lidu dívá na tohle legendární místo, ho opravdu dojalo.

Arman Charas vystoupil z vozu.

„Strom života Hylarů," řekl a mávl rukou jako pouťový vyvolávač. „Působivé, co?"

„Nikdy jsem nic podobného neviděl," řekl Tanis s úžasem.

„A ani neuvidíš," chraplavým hlasem řekl Flint a srdce mu přetékalo hrdostí. „Tohle mohli postavit jen trpaslíci."

Strom života Hylarů byl obrovský stalaktit, sahající až do jezera známého jako Moře Urkanů. Stalaktit, dole úzký, se směrem nahoru postupně rozšiřoval až ke stropu, který byl tak vysoko nad nimi, že museli natahovat krk, aby viděli horní část. Vnější strana stalaktitu byla porostlá zvláštním duhovým korálem, žijícím v jezeře, a teplý svit pulsující z myriád korálových větviček způsoboval, že bylo v

rozlehlé jeskyni světlo skoro jako za dne. Navíc po celém Stromu života blikala světélka, protože trpaslíci vystavěli ve stalaktitu ohromné město. Toto byl proslulý Strom života, jenž byl po staletí domovem klanu Hylar.

Jezero na různých místech křižovaly lodě tažené na lanech a vozily trpaslíky všech klanů ke Stromu života i od něj, neboť jak naznačovalo jméno, toto bylo bijící srdce Thorbardinu. Hylaři si ho mohli nárokovat jako své město, avšak trpaslíci ze všech ostatních klanů tady obchodovali a využívali hostince, krčmy i pivnice, nacházející se ve všech patrech.

Přístaviště byla rušná místa. Dělníci v docích chvátali kolem a vykládali i nakládali lodní náklad, zatímco cestující trpělivě stáli v dlouhých řadách a čekali, až se na ně dostane.

Ze Západní čtvrti dorazila zpráva, že se otevřela brána a Vysocí, kteří tudy vešli, byli uvězněni a budou předvedeni před Radu thénů. V docích se shromáždily davy trpaslíků, aby se na cizince podívali. Nedocházelo tu k žádným nepokojům jako v okrajových oblastech. Jen málo trpaslíků se při pohledu na ně mračilo a hlavním terčem nepřátelských pohledů byli Flint, šotek a čaroděj. Flint si však všiml, že se mnohé oči upírají na to, co nesl – na Grallenovu přilbu. I o ní už se šířily zvěsti. Pohledy upřené na přilbu byly temné, hořké a obviňující. Mnozí trpaslíci dělali prastaré znamení proti zlu.

Flint si s přilbou nervózně pohrával. Ať na ní spočívá jakákoliv kletba, musí být silná. Tihle trpaslíci nebyli neznalí, pověrčiví Theiwaři nebo divocí Klárove. Většina z nich patřila k Hylarům, vzdělaným a praktickým. Flint by dal přednost urážlivým výkřikům před tímhle těžkým, zlověstným tichem, které halilo dav jako plášť.

Když Arman Charas poslal vojáky dopředu, aby zabrali loď na laně, Karamon se neklidně podíval na Tanise.

„Co uděláme s trpaslíkem?“ řekl.

„Co s ním?“ zeptal se Tanis nechápavě.

Karamon ukázal palcem k jezeru. „Přísahal, že už nikdy na žádnou loď nevkročí.“

Tanis si vzpomněl. Flint se bojí lodí. Prý kvůli tomu, že ho Karamon jednou na rybářské výpravě málem utopil. Tanis se na přítele s obavami zadíval. Čekal pořádný výstup, ale k jeho

překvapení si Flint prohlížel lodě s tichou lhostejností a zdálo se, že mu nedělají nejmenší starost. Po chvíli si Tanis uvědomil proč.

Ještě se nenarodil trpaslík, který by plaval. Trpaslík ve vodě klesá ke dnu jako kámen – jako pytel kamení. Žádný trpaslík se na vodě necítí dobře, a když stavěli své lodě, mysleli na to. Lodě měly ploché dno, byly široké, dlouhé a důkladně postavené, aby se ve vodě nehoupaly, nekolébaly a neposkakovaly. Kolem nízkých lavic byly vysoké dřevěné bočnice bez oken, přes které nebylo vidět vířící vodu pod nimi.

Arman postrkoval družinu k lodi, prohlašoval, že před sebou mají ještě kus cesty, než se dostanou ke Dvoru thénů, který byl v jednom z horních pater. Pak nějaký hlas vykřikl:

„Hoďte tu prokletou přilbu do jezera a Marmana Armana s ní!“

Marman Arman. „Marman“ byl v trpasličtině hovorový výraz pro „bláznivý“. Flint se podíval po Armanovi, zvědavý, co bude dělat. Viděl však jenom jeho záda. Arman stál na přídi a hleděl dopředu. Záda měl ztuhlá, ramena napjatá a bradu vystrčenou. Dělal, že urážlivou slovní hříčku neslyšel.

Flint se trochu posunul, aby mu viděl do obličeje. Mladý trpaslík byl rudý a tiskl zuby. Pěsti měl sevřené a zatínal si nehty do dlaní.

„Najdu ho,“ přísahal. Rychle zamrkal a na řasách se mu zaleskly slzy. „Najdu!“

Flint zahanbeně odvrátil zrak. Přál si, aby se nebyl podíval. Neměl Armana rád, považoval ho za chvastouna a tlučhubu, zjistil však, že je mu ho líto, stejně jako mu kdysi bylo líto půlelfa, který nemohl najít domov mezi elfy ani mezi lidmi, jako mu bylo líto osiřelých dvojčat, která se už v dětství musela postarat sama o sebe, i mladého solamnijského chlapce, jenž musel opustit otce a žít ve vyhnanství.

Flint nesrovnával Armana s ostatními vědomě. Rozhodně neměl nijak v úmyslu pomáhat tomuhle mladému trpaslíkovi, který je zatkl, ale Flint stejně tak nikdy nezamýšlel pomáhat Tanisovi, Sturmovi, Raistlinovi nebo Karamonovi. Kdyby ho někdo z něčeho takového obvinil, byl by to rozhodně popřel. Dvojčata náhodou bydlela v sousedství, Tanis náhodou potřeboval obchodního partnera. To je všechno.

Přesto bylo v tu chvíli Flintovi Armana Charase velice líto. Kdyby starý trpaslík mohl najít toho, kdo tu urážku vykřikl, dal by mu pěstí.

❁ ❁ ❁

Lanová loď přirazila k doku u Stromu života. Tady byly davy větší a mísily se v nich všechny klany. Vojáci vytvořili kordon a drželi hlupáky stranou. Družina se setkávala se stejnými úšklebky, stejnými temnými pohledy a stejným zlověstným tichem, narušovaným jen radostným hlasem šotka, který se neustále pokoušel zastavovat, představovat se a podávat si ruce, jen aby ho zamračený Karamon vždycky odtáhl pryč.

Pak se někde uprostřed davu ozvalo tiché mručení, jako vrčení obrovské nestvůry s mnoha hrdly. Mručení sílilo a znělo čím dál výhružněji. Náhle se dav pohnul dopředu a zatlačil na vojáky, kteří se museli vzájemně zaklesnout lokty a pevně zapřít nohama, aby trpaslíky udrželi na místě.

„Radši byste je odsud měl dostat, Vaše Výsosti!“ vykřikl na Armana v trpasličtině jakýsi kapitán. „Jsou mezi nimi klarští dokaři a znáte Kláry, jsou potrhlí jak vzteklí netopýři. Dlouho je neudržíme.“

Arman ukázal k dopravní šachtě, kterou se trpaslíci přepravovali nahoru a dolů mezi patry Stromu života. Družina se hnala k ní, za zády hylarské vojáky, kteří dloubali konci kopí do těch, kdo se dostali příliš blízko.

Vydrápali se do velkých přepravních věder, která byla, ke Karamonově úlevě, mnohem stabilnější než kotle proměněné v přepravní nádoby, s nimiž se setkali v Xak Sarotu. Stěsnaní uvnitř vědra s Armanem Charasem hleděli na vzdorný dav. Výtah se zakymácel, zatřásl jimi a s řinčením vyrazil vzhůru.

Řinčivý, drncavý, trhaný výstup probíhal v napjatém tichu. Na všechny začal dopadal podivný svět, v němž se ocitli, tísnivá temnota, nebezpečí, která už měli za sebou, i nepřátelské přijetí, jehož se jim dostalo.

„Kéž bys tu přilbu nikdy nenašel,“ prohlásil najednou Flint a zamračil se na Raistlina. „Vždycky strkáš nos, kam nemáš!“

„Neobviňuj mě,“ odsekl Raistlin. „Kdyby mě ten hloupý rytíř poslechl a nestrčil do přilby *svůj* nos…“

„…tak bychom teď nebyli tady v Thorbardinu,“ ledově oponoval Sturm.

„Ne,“ jízlivě opáčil Flint. „Byli bychom někde jinde, někde, kde nám nechtějí podříznout krk!“

„Dej Raistlinovi pokoj, Flintě!“ ozval se rozhořčeně Karamon. „Neudělal nic špatného!“

„Nepotřebuji, abys mě bránil, Karamone,“ řekl Raistlin a hořce dodal: „Pokud jde o mě, jděte klidně všichni do Propasti.“

„Vždycky jsem chtěl jít do Propasti,“ prohlásil Tasslehoff. „Nechtěl bys tam jít taky, Raistline? Musí to být děsivé! Totiž úžasně děsivé.“

„Sklapni, pitomče!“ zaduněl Flint.

„Dobrá rada pro všechny,“ tiše podotkl Tanis.

Půlelf se opíral o stěnu kymácející se nádoby, ruce založené, hlavu svěšenou. Všichni věděli, nač myslí – na uprchlíky, za něž odpovídali, na lidi, kteří spoléhali, že jim najdou bezpečné místo. Možná právě teď uprchlíci běží o život, prchají před nepřáteli a všechny naděje na přežití vkládají do jejich rukou – a tohle je uvítání, které je čeká: rozhněvané davy, meče a kopí, balvany padající ze tmy.

Sturm si rozčileně popotahoval knír. Karamon lehce zrudl. Tasslehoff otevřel pusu a zase ji zavřel, když mu Raistlin jemně položil ruku na rameno. Flint zlostně zíral na dno vědra a odmítal se na kohokoliv podívat, protože správně tušil, že se všichni dívají na něj.

A na Grallenovu přilbu. Na prokletou Grallenovu přilbu.

Vědro rachotilo vzhůru, výš a výš šachtou. Když se konečně zatřáslo a zastavilo, ocitli se v jednom z nejvyšších pater stalaktitu. Tady byl podle Armana Dvůr thénů, kde se dnes setká Rada, aby probrala zničení brány a duchův návrat.

10.

THORBARDINŠTÍ THÉNOVÉ. TEMNÍ SPOJENCI.

Danis s ostatními nemohl vědět, že vejdou-li do Dvora thénů, vejdou do pasti. Neboť nikdo z nich nevěděl, včetně ostatních thénů, že královna Takhisis jednoho z nich svedla a přesvědčila ho, aby se připojil k jejím temným plánům.

Thorbardinu vládla Rada thénů a vládla mu již po staletí. Každé z trpasličích království mělo v Radě místo: Hylar, Theiwar, Neidar, Klár, Daewar, Daergar a Aghar.

Hylar byl díky vzdělanosti a vrozeným diplomatickým schopnostem už dlouho vůdčím thorbardinským klanem. Přestože v současnosti neměl nejvyššího krále, klan Hylar pod vedením svého théna Hornfela Thorbardin ovládal a usilovně se snažil zabránit tomu, aby pod horou vypukla občanská válka. Hornfel chápal, že s uzavřením dolů je jejich jedinou nadějí na záchranu otevření se světu, odpečetění bran. Bohužel i samotný klan Hylar byl v téhle otázce rozdělený; někteří si přáli vydat se do světa, zatímco jiní ho považovali za nebezpečné místo, před nímž je nejlepší nechat brány zavřené.

Neidar býval jediný klan, který kdysi mohl s Hylary soupeřit o vládu v Thorbardinu, měli vsak nepokojnou povahu a jeskyně pod horou jim připadaly příliš stísněné a malé. Dlouho před Pohromou Neidaři opustili Thorbardin, aby putovali světem, nechávali se najímat jako řemeslníci, obdělávali půdu, sklízeli úrodu a starali se o zvířata, která nemohla žít ve věčné tmě pod horou. Neidar a ostatní

klany si zachovali dobré vztahy, dokud neudeřila Pohroma a svět se navždy nezměnil.

Když se do horského království vkradl hladomor a nemoci, nejvyšší král Duncan usoudil, že Neidaři dokáží přežít i sami, a učinil bolestné rozhodnutí zavřít brány. Neidaři se rozzuřili. I oni čelili hladu a nemocem, ale navíc na ně útočili goblini, zlobři a zoufalí lidé. Rozešli se s trpaslíky pod horou a vytáhli proti nim do boje. Výsledek byl strašlivý. Neidar však měli stále nárok na křeslo v Radě, přestože už bylo po staletí prázdné.

Klár byl sužovaný klan, o němž se občas šeptalo, že ho Reorx proklel, když jakéhosi Klára přistihl, jak se ho pokouší podvést při hře v kostky. Klan postihovalo šílenství. V každé klarské rodině byl alespoň někdo úplně nebo částečně nepříčetný. Proto měli Klárove sklon držet se stranou, což jim vlastně vyhovovalo, neboť dokázali skvěle ovládat urkany, obří červy, co hloubili tunely, a pečovat o farmy a zvířecí stáda. Hylaři se pokládali za ochránce Klarů, kteří je na oplátku ve všem podporovali.

Pokud Reorx Kláry proklel, klan Daewar byl naopak bohu obzvlášť drahý – jak se Daewaři domnívali. Do čehokoliv se Daewaři pustili, všechno měli sklony dělat s fanatickou vážností. Viděli se jako vyvolení bohů a mnozí z nich se stávali Reorxovými kleriky. Stavěli skvostné chrámy s bohatou výzdobou. Daewarští kněží žádali za své služby vysoké poplatky a za ně pak stavěli ještě velkolepější chrámy.

Když bohové opustili svět, byli Daewaři zdrcení a zmatení. Někteří z jejich lidí, praví klerici, tehdy zmizeli. Ti, kteří zůstali, už neměli moc léčit nemoci, které se šířily říší, ani sesílat na pole kouzla posilující úrodu. Ostatní trpaslíci je začali obviňovat ze své bídy a zaútočili na jejich chrámy. Daewaři se báli, že budou jejich překrásné chrámy zničeny, a tak zoufale tvrdili, že jsou ostatní bohové i Reorx stále nablízku, jen se drží stranou.

Daewarští kněží pokračovali v každodenní činnosti, udržovali v Reorxových chrámech ohně, prosili ho, ať vyslyší jejich modlitby, a v některých případech dělali vlastní malé „zázraky“, aby se pokusili dokázat, že bůh odpověděl. Zuřiví daewarští vojáci – stejně fanatičtí v boji jako jejich klerici ve víře – dohlédli na to, že se ostatní klany

držely mimo jejich království.

Jak plynul čas, všichni kromě těch nejfanatičtějších přestali v bohy věřit. Někteří se obrátili ke kultům, uctívajícím cokoliv od posvátné bílé krysy až po neobvyklý skalní útvar. Mnozí Daewaři se stali vojáky a vytvořili nejlépe vycvičenou, nejzuřivější a nejodhodlanější bojovou sílu pod horou.

Přestože však byli Daewaři skvělými bojovníky, nebyli nijak zvlášť bystří nebo tvořiví. „Vousy se jim vrazily do mozku," jak se říkalo.

Klan Daergar byl odnoží Theiwarů a jejich bratranci je stále považovali za „temné" trpaslíky. Během Válek o trpasličí bránu byli obviněni, že se spikli proti Hylarům, a král Duncan je vykázal do nejhlubší části hory. Daergarům to až tak nevadilo, protože už dávno byli především horníky a zkušenými hledači cenné rudy a žil, ať už železných, zlatých nebo stříbrných.

Ztráta příjmů z těžby však Daergary těžce zasáhla a klan klesl do bídy a hanby. V království vládli lupiči a zločinecké tlupy; zbídačení trpaslíci se snažili zajistit si živobytí jakýmkoliv způsobem, nejčastěji nečestně.

Daergaři obviňovali ze svých potíží Hylary, věřili, že zavření dolů bylo spiknutí, které je mělo zničit. Hylarský thén Hornfel se obával, že se Daergaři a Theiwaři chtějí spojit, aby svrhli radu a zmocnili se vlády nad Thorbardinem. Hornfel dělal, co mohl, aby udržel s oběma klany smír; nešťastným důsledkem však bylo, že vypadal slabý.

Jak se ukázalo, stejně už bylo pozdě. Klany Theiwar a Daergar neplánovaly spojenectví. Už se spojily a našly si nové mocné přátele, kteří jim pomáhali.

Klan Aghar, známý jako tupí trpaslíci, měl ke všeobecnému úžasu zbytku Krynnu také místo v Radě. Vysmívaní, žalostně zaostalí a notoricky zbabělí tupí trpaslíci nebyli dokonce ani skutečnými trpaslíky, jak alespoň trpaslíci vždycky tvrdili. Říkalo se, že v sobě mají gnómskou krev. (Gnómové to samozřejmě popírali.) Důvody, proč měli Aghaři křeslo v Radě, sahaly až k prvním dnům, kdy se Thorbardin teprve stavěl.

V té době byl vůdčím klanem horských trpaslíků klan Theiwar.

Viděl však, že Hylaři získávají moc a chtěl si v Radě zajistit většinu. Theiwari už tupé trpaslíky dlouho zastrašovali a utlačovali a věřili, že je přesvědčí a donutí k tomu, aby podporovali, cokoliv navrhnou. Theiwari trvali na tom, aby klan Aghar dostal křeslo a plný hlas v Radě.

Hylaři prohlédli theiwarský plán a pokusili se mu zabránit, Theiwari však mazaně prohlásili, že pokud teď budou z Rady vypovězeni Aghaři, budou brzy na řadě další klany. To rozzuřilo horkokrevné Daergary a vylekalo nejisté Kláry. Klan Hylar neměl jinou možnost než ustoupit. Tak byli tupí trpaslíci poctěni křeslem v Radě, přestože neměli pod horou žádné město, ale zamořili celou horu jako krysy, jež tvořily hlavní součást jejich jídelníčku. Naneštěstí pro Theiwary nakonec tupí trpaslíci častěji podporovali Hylary, prostě proto, že je Hylaři litovali a byli na ně hodní (alespoň podle měřítek tupých trpaslíků).

Osmé křeslo drželo Království mrtvých. Trpaslíci ctili své předky, a přestože bylo toto místo vždycky prázdné, trpaslíci považovali své mrtvé za nedílnou součást trpasličího života, na niž se nemá zapomínat.

Deváté křeslo náleželo Nejvyššímu králi, tomu z Rady, kterého si vyvolili. I toto křeslo bylo prázdné, už tri sta let. Podle Armana Charase nebudou mít trpaslíci Nejvyššího krále, dokud nebude nalezeno Charasovo kladivo. Snad to byla jen výmluva. Nejvyšší králové byli už v dobách před Kladivem. Za současného neklidu nebyl žádný klan dostatečně silný, aby uplatnil nárok na titul. Jeden z thénů si ale budoval pozici, která by mu umožnila situaci napravit.

Realgar z klanu Theiwar byl mimořádně nebezpečný trpaslík, mnohem nebezpečnější, než si ostatní mysleli. Částečně to souviselo s jeho vzhledem, neboť byl hubený a malý. Jeho rodina bývala nejchudší z nejchudších do té míry, že záviděla i tupým trpaslíkům. Hladovění mu zabránilo vyrůst, ale zároveň mu zbystřilo mysl.

Unikl chudobě tím, že se prodal theiwarskému černokněžníkovi. Obstarával pro něj nejrůznější hanebnosti, včetně loupení a vražd. Mezi výprasky Realgar dychtivě sbíral útržky znalostí, které černokněžník utrousil. Bystrý a lstivý Realgar byl v černé magii brzy zběhlejší než jeho pán. Pomstil se černokněžníkovi, přestěhoval se do

jeho domu a tvrdě pracoval na tom, aby se z něj stal nejobávanější a v důsledku toho nejmocnější trpaslík v království Theiwar. Prohlásil se za théna, ale to mu nestačilo. Realgar byl odhodlaný získat korunu Nejvyššího krále. Theiwaři budou znovu vládnout pod horou.

Bohužel neznal způsob, jak svého cíle dosáhnout. Klan Theiwar neměl dobré bojovníky. Nevěděli nic o kázni a nikdo by z nich nikdy neudělal soudržný bojový oddíl. Theiwaři, starající se jen o vlastní prospěch, navíc naprosto nechápali myšlenku obětování života pro nějaký cíl. K tomu je znevýhodňovala i neschopnost snášet světlo. Zasviťte jim do očí a jsou v podstatě slepí.

Theiwaři byli dobří v bodáni do zad, užívání černé magie proti nepřátelům, únosech a krádežích. Tyto schopnosti jim pomohly přežít a udržet si kontrolu nad vlastní říší, ale nikdy by nestačily k porážce mocných Hylarů nebo nelítostných Daewarů. Zdálo se, že budou Theiwaři navěky žít pod nadvládou toho odporného Hornfela.

Realgar roky dumal nad svými zmařenými ambicemi, až jeho fňukání konečně dolehlo k uším někoho, kdo hledal temné a nespokojené duše. K Realgarovi přišla Takhisis, Královna temnot, a on se před ní pokořil. Takhisis mu nabídla, že mu na oplátku za několik laskavostí pomůže dosáhnout cíle. Žádané laskavosti nebyly nic těžkého, ve skutečnosti přinesly Theiwarům prospěch. Realgarovi nedělalo potíže dodržet svou část dohody a Takhisis prozatím dodržovala svou.

Realgar oslovil théna Daergarů, trpaslíka jménem Rance, a předložil mu nabídku. Realgar našel kupce pro železnou rudu ze zavřených daergarských dolů. Chtěl pár dolů znovu otevřít, těch, co byly ukryté hluboko v jeskynním labyrintu daergarské říše. Horníci se vrátí do práce, ale v tajnosti.

Na oplátku za otevření dolů a za přislíbený podíl na moci, až se Realgar stane Nejvyšším králem, Rance slíbil postavit tajný tunel skrz hory do Pax Sarkasu, kde teď vládl Dračí velmistr Verminaard. O ničem z toho se nesměl dozvědět žádný jiný thén.

Rance byl velký, ale nijak zvlášť chytrý trpaslík, který se stal thénem, protože jeho tlupa lupičů byla právě u moci. Bylo mu celkem jedno, kdo je Nejvyšší král, hlavně když dostane podíl na zisku. Vybudoval tedy tajný tunel do Pax Sarkasu. Hornfel netušil, že

Realgar a Rance už otevřeli brány Thorbardinu a první osoba, která jimi vešla, byl Dračí velmistr Verminaard.

Dílo bylo u konce. Na oplátku za vyslání vojska drakoniánů, kteří měli pomoci porazit Hylary, Theiwaři a Daergaři souhlasili, že budou prodávat do Pax Sarkasu železnou radu a s ní meče a palcáty, bojová kladiva a sekery, ocelové hlavice šípů a kopí. Všechno se to seběhlo v době, která byla pro Pána Verminaarda velmi příhodná, přestože si to neuvědomoval, neboť už nežil.

Takto byl Dray-yan schopen udržet přísun železné rady a zásobovat dračí armády skvělými zbraněmi.

Vojsko drakoniánů už vstoupilo do tajného tunelu. Realgar byl připraven zahájit útok, ale otevření Severní brány a příchod cizinců ho vykolejily. Pokusil se Vysoké zabít, doufaje, že se jich zbaví dřív, než se o nich dozví někdo další. Drakoniáni už opravili a přestavěli podsebití nad Ozvěnou kovadliny; mělo to být tajemství, velitel drakoniánů měl v úmyslu využít podsebití v případě vpádu hylarského vojska.

Realgar však neměl na tajemství čas. Poslal Theiwary nahoru s rozkazem házet na most kameny.

Ukázalo se, že to není zdaleka tak jednoduché, jak si Realgar představoval. Theiwaři nejsou fyzicky silní a měli potíže dovalit kameny na místa. Neviděli na cíl – pokaždé když nahlédli dolů, oslepilo je kouzelné světlo čarodějovy hole – a tak místo míření spíš nechali balvany padat. Vysocí unikli a Realgara čekaly nepříjemnosti s drakoniánským velitelem, odporným ještěrem jménem Grag, který mu vynadal, že prozradil jednu z jejich nejlepších strategických výhod.

„Možná jste nám prohrál válku," chladně mu řekl Grag. „Proč jste nezavolal mě a moje muže? Rychle bychom se s tou špínou vypořádali. Vlastně bychom vás odměnili. Ti zločinci podnítili povstání lidských otroků, na jejich hlavu je vypsaná odměna. Protože jste to zpackal, jsou teď hluboko v srdci Thorbardinu, mimo náš dosah. Kdo ví, jaké potíže způsobí?"

Realgar se proklínal, že nezavolal drakoniány, aby mu pomohli zabít Vysoké. Nevěděl, že se na nich dají vydělat peníze, jinak by to určitě udělal.

„Ti otroci míří k Thorbardinu,“ vztekle pokračoval Grag. „Mají v plánu vyhledat cestu dovnitř. Prakticky na prahu máte osm set lidí!“

„Ne osm set válečníků?“ polekal se Realgar.

„Ne. Asi polovina jsou děti a starci, ale muži a některé ženy jsou dobří bojovníci a mají na své straně jednoho nebo dva bohy. Samozřejmě, slabé bohy, ale už v minulosti s nimi byly potíže.“

„Neříkáte, doufám, že se bojíte pár stovek lidských otroků a jejich slabých bohů?“ zeptal se Realgar a ušklíbl se.

„Poradím si s nimi,“ zamračeně odsekl Grag, „ale budu muset rozdělit síly a bojovat na dvou frontách místo jedné; a na obou by nás mohli napadnout z boku.“

„Ještě nevstoupili do hory,“ řekl Realgar. „Budou potřebovat svolení Rady, a to nezískají tak snadno. Slyšel jsem zvěsti, že s sebou přinesli prokletý předmět známý jako Grallenova přilba. Dokonce ani Hornfel není tak hloupý, aby dovolil osmi stům lidí courat se po Thorbardinu, obzvlášť když jsou prokletí! Neboj se, Gragu. Zúčastním se setkání Rady. Udělám všechno nezbytné, abych zajistil pokračování našich plánů.“

Realgar poslal informátory, aby šířili zprávy, že s sebou cizinci přinesli prokletou přilbu mrtvého prince. Všichni ten temný příběh znali, přestože Hylaři jeho veřejné vyprávění už tři sta let zakazovali zákonem. Realgar udělal, co mohl, aby lid proti cizincům popudil, a vyrazil na setkání Rady.

Theiwarští mágové nenosí pláště. Realgar byl odpadlík jako většina trpasličích čarodějů. Nevěděl nic o Řádech Vysoké magie. Dokonce nevěděl nic ani o tom, že je jeho magie darem od temného boha jménem Nuitár, který si trpasličí učence oblíbil. Realgar neměl knihu kouzel, protože neuměl psát ani číst. Sesílal kouzla, která předtím sesílal jeho mistr, jenž se je naučil od svého mistra, a tak dál až do hlubin času.

Realgar si vzal na setkání Rady zbroj. Měl skvělou zbroj, protože Theiwaři měli dar zpracovávat ocel. Přilbu měl koženou, s hledím vybaveným zvláštním kouřovým sklem na ochranu citlivého zraku. Měla i další výhodu – bránila ostatním vidět jeho obličej, připomínající lasičku, neboť měl dlouhý úzký nos, malé šilhavé oči a slabou bradu porostlou řídkými vousy.

Ještě ani nevešel do Dvora thénů, když k němu přistoupil Rance.

„Co víš o těch Vysokých?“ vyptával se.

„Ne tak nahlas!“ zasykl Realgar a odtáhl Ranceho stranou.

„Slyšel jsem, že Vysocí vešli Severní bránou a prošli tvým územím! Mají s sebou prokletou přilbu. Je mezi nimi čaroděj *a* Neidar! Proč jste je vpustili? Proč jste jim dovolili dojít až sem? Co to udělá s našimi plány?“

„Jestli na chvíli sklapneš, tak ti to povím,“ řekl Realgar, „*nedovolil* jsem jim vstoupit. Zničili bránu, už to z nich dělá zločince. Pokud jde o přilbu, může to být prokletí pro Hylary a požehnání pro nás. Drž pusu zavřenou a sleduj mě.“

Rancemu se to nelíbilo; ani za mák theiwarskému bratrovi nevěřil. Kdyby byli sami, nedal by Realgarovi pokoj, dokud by se nedozvěděl víc, ale Hornfel už dorazil a podezřívavě se na ně díval. Nesmělo to vypadat, že si příliš rozumějí. Rance s tichým bručením vkráčel do Dvora a šel se posadit na svoje místo, na trůn klanu Daergar. Realgar odešel zaujmout místo na svém trůně.

Rada thénů se chystala ke shromáždění.

11.

NOVA PŘILBA HOVOŘÍ. FLINT SE SÁZÍ.

Dvůr thénů byla velkolepá budova umístěná u vnější stěny Stromu života. Hylarští vojáci s královskými odznaky je doprovodili dvojitými bronzovými dveřmi do dlouhé, sloupovím lemované vstupní síně. Na konci síně bylo oblé pódium, na němž stálo devět trůnů. Trůny byly vytesané z žilkovaného mramoru, každý v jiné barvě, od bílé po šedou, červenavě hnědou a zelenou. Devátý trůn, který stál uprostřed, byl větší než ostatní, z čistě bílého mramoru zdobeného zlatem a stříbrem.

Vojáci utvořili dvě řady podél sloupoví. Arman Charas vedl družinu dopředu, až pod rotundu před trůny. Z tohoto místa by osoba, která mluví k Radě, mluvila k Nejvyššímu králi, před jehož trůnem se nalézala, a ostatní thénové by na ni hleděli z obou stran. Jelikož neměli Nejvyššího krále, přesunul se ten, kdo k radě mluvil, doprostřed síně, aby viděl všechny thény najednou a nemusel se neustále otáčet od jednoho k druhému, což by pro něj bylo značně nevýhodné.

Flint kráčel před svými přáteli. Grallenovu přilbu nesl v rukou. Před Dvorem měli s Armanem krátkou výměnu názorů, kdo z nich by měl přilbu nést. Po pravdě řečeno, Flint nechtěl s tou prokletou věcí nic mít a byl by se jí rád vzdal, jenže Hylar se dotkl jeho hrdosti, a tak mu ji nechtěl dát. Kromě toho mu pořád v koutku mysli vězel Reorxův slib.

Ani Arman Charas přilbu nechtěl. Požádal o ni, aby udělal zadost

své cti, nijak však nenaléhal; vyslovil obavu, že by spor mohl vést ke krveprolití.

Za Flintem šel Tanis se Sturmem po boku. Po nich následovali Raistlin s Karamonem, kteří mezi sebou drželi Tasslehoffa. Raistlin šotkovi pohrozil, že jestli otevře pusu, sešle na něj kouzlo spánku. Tasslehoffa by obvykle vyhlídka na to, že ho někdo začaruje, uchvátila, nechtěl si však nechat ujít nic z toho, co by se mohlo přihodit s trpaslíky, a tak byl na vážkách. Nakonec usoudil, že začarovat se může nechat kdykoliv, zatímco výslech před Radou thénů je příležitost, která se přihodí jednou za život, takže se hrdinsky rozhodl nechat pusu zavřenou.

Thénové seděli na trůnech, navenek klidní, přestože je otevření brány a příchod prokleté přilby šokovaly. Jediný opravdu klidný byl thén Agharů, Velkoblaf Blaf z rodu Blafů, který tvrdě spal. Obvykle prospal většinu jednání a probouzel se, jen když ho vytrhlo ze spánku obzvlášť silné zachrápání. V takových případech zamrkal, zívl, poškrábal se a znovu usnul.

Když je Arman Charas představoval, Flint si prohlížel thény a v duchu si je třídil, kdo může být přátelský, a kdo je nebezpečný. Hornfel z klanu Hylar byl trpaslík vznešeného vzezření a urozených způsobů, vážný a důstojný. Postupně uvážlivým pohledem prozkoumal celou družinu. Když se podíval na Flinta, zatvářil se ustaraně, a při pohledu na přilbu se zachmuřil.

Realgar, thén Theiwarů, jehož trůn stál v nejtemnějším z temných stínů, si je prohlížel se zamračeným odporem, stejně jako Rance, thén Daergarů. To Flinta nepřekvapilo, temní trpaslíci nenáviděli všechny ostatní. Zneklidnil ho však opar samolibosti, který se kolem Theiwara vznášel. Flint neviděl Realgarovi do očí, ukrytých za kouřovým sklem přilby, viděl však pohrdavou křivku rtů, z níž měl nepříjemný pocit; jako by Realgar věděl něco, co ostatní nevědí. Rozhodl se, že Theiwara nespustí z očí.

Vůdce Daewarů, Gneiss, byl velkolepě vypadající trpaslík, vyšňořený v plné zbroji, ale nic víc se o něm říct nedalo. Tufa z klanu Klár měl v očích divoký výraz typický pro všechny Kláry, i pro ty příčetné. Tufa často zalétal nejistým pohledem k Hornfelovi, jako by čekal, až mu Hylar řekne, co si má myslet. Rance z klanu

Daergar by byl nepřítelem Neidara už jen proto, že to tak bylo odjakživa a vždycky to tak bude. Otázkou je, jestli se Daergaři spolčili s Theiwary a jestli něco plánují.

Když byli představeni všichni thénové, Flint se uctivě uklonil prázdnému trůnu Království mrtvých a vzdorně i dalšímu prázdnému trůnu, jenž patřil klanu Neidar. Hornfel se přitom tvářil vážně. Realgar si hlasitě odfrkl, čímž probudil Velkoblafa, který zareptal, otočil se a znovu usnul.

Flint začal s představováním družiny. „Já jsem Flint Křesadlo.“ Otočil se k Tanisovi. „Tohle je…“

Realgar mu nevychovaně skočil do řeči: „Proč nejsou tihle zločinci v řetězech a v okovech? Zničili Severní bránu. Jsou to vrazi a špehové. Proč nejsou v kobkách?“

„Nejsme špehové,“ rozhněvaně odpověděl Flint. „Přinášíme naléhavé zprávy a varování ze světa mimo horu. Královna Takhisis, již trpaslíci znají jako Falešnou Ocel, se vrátila z Propasti a přivedla si svoje odporné draky. Vytvořila dračí muže, hrozivé válečníky vedené Dračími velmistry, kteří ve světě vedou válku. Mnohá království už propadla temnotě, včetně Qualinesti. Thorbardin může být další z nich.“

Všichni thénové začali mluvit najednou, hulákali, mávali rukama a hrozili prsty na sebe a na Flinta, který hulákal a hrozil zpět.

„Naši kněží by určitě věděli, kdyby se Falešná Ocel vrátila,“ pohrdavě prohlásil Gneiss. „Neviděli jsme žádná znamení.“

„A pokud jde o ty draky a dračí muže, copak jsme děcka, abychom věřili takovým báchorkám?“ vykřikl Rance.

Velkoblaf, vytržený ze spánku, se zmateně rozhlížel kolem sebe.

„Co se děje?“ zeptal se Sturm Tanise, který jako jediný kromě Flinta znal řeč trpaslíků. Rytíř byl zvyklý na okázalou etiketu Solamnijců a vřava, která tu vypukla, ho šokovala. „Tohle je hádka opilců, ne setkání králů!“

„Trpaslíci si nepotrpí na ceremonie,“ řekl Tanis. „Flint jim řekl, že se Takhisis vrátila. Probírají jeho tvrzení.“

„Dokážu, že jsou to špehové!“ Realgar měl tenký, skřípavý, mírně ufňukaný hlas, jako by si myslel, že mu neustále někdo ubližuje. „Moji lidé se pokusili tuhle smečku uvěznit, ale Arman

Charas a jeho lupiči, kteří neměli žádné právo vstoupit na naše území, je zahnali.“

„Měli jsme naprosté právo odvést mého bratra z vaší kobky,“ vášnivě namítal Arman.

„Porušil naše zákony,“ mrzutě prohlásil Realgar.

„Neporušil žádný zákon. Unesli jste ho, abyste mohli žádat výkupné.“

„To je lež!“ Realgar vyskočil na nohy.

„A je taky lež, že jsme museli utíkat o život přes Ozvěnu kovadliny?“ zahřměl Arman Charas. „Vaši lidé na nás z podsebití shazovali balvany a chtěli nás zabít!“

„Cože?“ zvedl se z trůnu i Hornfel. „O tom jsem ještě neslyšel!“

Tanis tlumočil přátelům. Flint nespouštěl oči z Theiwara. Pokoušel se stočit řeč zpět k důvodu, proč sem s ostatními přišli, ale moc daleko se nedostal. Náhle Flint pochopil, co se Theiwar chystá říct, a zděšeně si uvědomil, že thén jím i Armanem obratně manipuluje.

„Připouštím, že jsme zaútočili na naše bratrance,“ řekl Realgar. „Mí lidé se pokoušeli zabránit zločincům ve vstupu do naší říše. Vysocí jsou špehové. Pokoušeli se k nám tajně proniknout s prokletou přilbou, aby nás zničili. Uspěli by, ale mí lidé jejich zločin zhatili.“

„Špehové? Zločinci?“ popuzeně opakoval Hornfel. „Říkáš to pořád dokola, Realgare, ale na čem stojí tvoje obvinění?“ V hlase mu zaznělo ostří. „Také to nevysvětluje, proč jste se pokoušeli zabít mého syna a hylarské vojáky.“

Flint věděl, co přijde. Zahlédl jámu před sebou, ale ve chvíli, kdy si to uvědomil, už bezmocně ležel na dně.

„Ano, pokoušeli jsme se je zabít, abychom chránili Thorbardin. Tihle Vysocí,“ Realgar ukázal prstem na Tanise a ostatní, „a jejich Neidar dnes otevřeli bránu, aby sem mohla vrazit lidská armáda, která se teď ukrývá na úpatí hory, a zaútočit na nás!“

Thénové ohromeně umlkli. Všichni, včetně Hornfela, vrhali po Flintovi a jeho druzích temné, podezřívavé pohledy.

Realgar si znovu sedl. „Strašně nerad ti to říkám, Hornfele, ale tvůj syn je součástí spiknutí. Moji lidé chtěli Vysoké uvěznit. Tvůj

syn je zachránil a odhalil jim naši obranu.“ Realgar se odmlčel a úlisně řekl: „Nebo to už možná všechno víš, Hornfele. Možná jsi do toho zapletený i ty.“

„To je lež!“ vztekle zařval Arman a vrhl se na Realgara. Vojáci s tasenými meči ho rychle obklíčili a družinu pro jistotu s ním.

„Takhle chce Hornfel získat trůn Nejvyššího krále,“ vykřikl Realgar. „Chce prodat Thorbardin lidem!“

Velkoblaf teď posílil zmatek tím, že se postavil na trůn a z plných plic ječel, že je Vysocí všechny povraždí. Gneiss, thén Daewarů, stál a okázale vyzýval k pořádku. Nikdo ho neposlouchal. Thén Klarů také stál před trůnem a v ruce měl nůž.

Tanis překládání vzdal. Prostě všem říkal, co se děje.

„To je strašné!“ zachmuřeně prohlásil Sturm. „Teď uprchlíky nikdy nepustí dovnitř!“

„Otázkou je, jak se o těch uprchlících dozvěděl,“ zasyčel Raistlin. „Pověz Flintovi, ať se ho zeptá.“

„Co na tom záleží?“ řekl Sturm netrpělivě.

„*Tobě* na tom samozřejmě nezáleží,“ jízlivě odsekl Raistlin. „Zeptej se ho, Flintě.“

Trpaslík zavrtěl hlavou.

„Nebudou poslouchat,“ řekl zamračeně. „Spadli jsme Realgarovi do pasti. Teď se s tím nedá moc dělat.“

Hornfel se musel bránit, vytrvale popíral Realgarova obvinění. Arman Charas je také odmítl, prohlásil, že na družinu narazil náhodou, a dodal, že ji zatkl a předvedl před Radu.

„Spolu s Grallenovou kletbou,“ vykřikl Realgar.

„Ticho, všichni!“ zařval Hornfel a ostatní thénové se konečně přestali hádat. Rozzuřeně na ně hleděl, dokud si všichni zase nesedli. Vojáci pustili Armana, který si uhladil vous a mračil se na Realgara. Ten si mladého trpaslíka na oplátku výsměšně měřil.

Hornfel se obrátil k Flintovi a hrozivým tónem řekl: „Odpověz mí, Flintě Křesadlo z klanu Neidar. Jsou ta obvinění pravdivá?“

„Ne, nejsou pravdivá, velký thène.“

„Zeptej se ho na lidi v údolí!“ zavrčel Realgar.

„*Přicházíme* jménem skupiny lidí,“ řekl Flint.

„Připouští to!“ vítězně vykřikl Realgar.

„Ale nejsou to vojáci. Jsou to uprchlíci!“ rozhněvaně namítl Flint. „Muži, ženy a děti. Žádné vojsko! A nepokoušeli jsme se do Thorbardinu proklouznout. Severní brána se nám otevřela.“

„Jak?“ zeptal se Hornfel. „Jak jste našli bránu, která byla ukrytá tři sta let?“

Flint zdráhavě odpověděl; uvědomoval si, že to je to nejhorší, co může říct, protože tím hraje Theiwarovi do karet, neměl však jiné vysvětlení. „Přivedla nás sem Grallenova přilba a otevřela nám bránu.“

Raistlin přešel k Tanisovi a chytil ho za paži.

„Pověz Flintovi, ať se zeptá, odkud Theiwaři vědí o uprchlících,“ naléhal Raistlin.

„Co na tom?“ pokrčil rameny Tanis. „Když se brána otevřela, nejspíš se vydali na průzkum.“

„To není možné,“ namítl Raistlin. „Theiwaři nesnesou denní světlo!“

Tanis strnul: „To je pravda…“

„Ticho, oba!“ varoval je Sturm.

Hornfel vykročil dopředu a zvedl ruku, aby si vyžádal klid.

„Obvinění vznesená proti tobě a tvým přátelům jsou velmi vážná, Flintě Křesadlo,“ prohlásil. „Vstoupili jste do naší říše bez povolení. Zničili jste bránu.“

„To nebyla naše chyba!“ vykřikl Tasslehoff, ale Karamonova velká dlaň ho okamžitě umlčela.

„Přinesli jste s sebou prokletou přilbu.“

„Grallenova přilba není prokletá,“ zlostně řekl Flint. „Můžu to dokázat.“

Zvedl přilbu a narazil si ji na hlavu.

Thénové do jednoho vyskočili, dokonce včetně Aghara, který si myslel, že všichni vstali, protože už zasedání skončilo.

Raistlin zaťal nehty Tanisovi do ruky. „Tohle může být hodně špatné, příteli.“

„Tys chtěl, aby si tu zatracenou věc nasadil!“ řekl Tanis.

„Ale nevybral bych si tohle místo a tuhle chvíli,“ odvětil Raistlin.

Sturm instinktivně sjel rukou k pochvě; zapomněl, že mu trpaslíci vzali meč. Trpaslíci složili zabavené zbraně u vchodu. Sturm

odhadoval vzdálenost a uvažoval, jestli by se mohl dostat k meči, dřív než se vojáci dostanou k němu. Tanis viděl, kam se rytíř dívá, a uhádl, nač myslí. Varovně se na něj podíval. Rytíř poslušně přikývl, ale udělal dva kroky ke dveřím.

Flint stál uprostřed Dvora, přilbu na hlavě, a několik dlouhých, napjatých chvil se nic nedělo. Tanis už začínal lehčeji dýchat, když drahokam na přilbě rudě zazářil a zalil dvůr jasným červenooranžovým světlem, jako by v jejich středu zahořel posvátný oheň. Přilba zakryla Flintovu tvář; byly vidět jen vousy splývající dolů a oči.

Tanis v těch očích Flinta nepoznával a zdálo se, že Flint nepoznává jeho ani nikoho jiného. Rozhlížel se kolem sebe, jako by vešel do místnosti plné cizinců.

Thénové s neblahým tušením mlčeli. Všichni položili ruce na kladivo, meč nebo obojí. Vojáci tasili.

Flint si nevšímal thénů ani vojáků. Prohlížel si okolí; všechno zkoumal skrz hledí jako někdo, kdo se po dlouhém putování vrátil na milované místo.

„Jsem doma…“ řekl Flint hlasem, který mu nepatřil.

Hornfelův rozhněvaný výraz se proměnil v pochyby a nejistotu. Podíval se na syna, který zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. Realgar se ušklíbl, jako by nic jiného nečekal.

„Hraje to,“ zavrčel.

Flint přešel k pódiu, vystoupil na schody a usadil se na prázdném trůnu – na černém trůnu, na trůnu zasvěceném Království mrtvých. Vzdorně se rozhlédl po thénech, jako by je vyzýval, ať s tím zkusí něco udělat.

Všichni thénové na něj ochromeně zírali.

„Nikdo nesedá na trůn mrtvých!“ vykřikl Gneiss. Popadl Flinta za paži a pokusil se ho z posvátného trůnu stáhnout.

Flint se ani nehnul, ale daewarský thén najednou odvrávoral zpět, jako by ho zasáhlo neviditelné kladivo. Spadl z pódia a přistál na podlaze, roztřesený strachem a úžasem.

Flint, sedící na trůnu Království mrtvých s přilbou mrtvého muže na hlavě, promluvil:

„Jsem princ Grallen,“ řekl hlasem, který byl přísný a chladný a

nebyl to Flintův vlastní hlas. „Vrátil jsem se do síní svých otců. Takto mne vítáte?“

Ostatní thénové se koutkem oka dívali na Daewara, který ještě pořád ležel na zemi. Nikdo mu nešel na pomoc. Teď nikdo nehleděl posměšně nebo úkosem.

Rance se obrátil na Hornfela a nervózně řekl: „Ty jsi jeho potomek. Tvoje rodina na nás přivolala kletbu. Ty jsi ten, kdo by s ním měl promluvit.“

Hornfel si na znamení úcty sundal přilbu a důstojně přistoupil k trůnu. Arman by šel s otcem, ale thén synovi naznačil, ať zůstane vzadu.

„Jsi vítán v síni svých otců, princi Grallene,“ řekl Hornfel zdvořile, ale hrdě a bez obav, jak se sluší na hylarského théna. „Žádáme tě o odpuštění za křivdu, která se ti stala.“

„My Daergarové jsme s tím neměli nic společného, princi Grallene,“ řekl Rance hlasitě. „Jen abys věděl.“

„Neměli bychom být prokleti, není to spravedlivé,“ dodal Gneiss a vstal. „Naši otcové nevěděli o úkladech, které se proti tobě chystaly.“

„Tvá kletba by měla dopadnout jen na Hylary,“ řekl Rance.

„Taková fraška!“ prohlásil Realgar.

„Klid, všichni,“ řekl Hornfel a zpražil je pohledem. „Poslechněme si, co nám chce princ říct.“

Tanis mu rozuměl. Hornfel je chytrý. Zkouší Flinta, pokouší se odhalit, jestli to všechno jenom hraje, nebo jestli se ho opravdu zmocnil duch prince Grallena.

„Byla doba, kdy bych vás proklel,“ řekl jim Flint. Jeho hlas náhle zněl tvrdě a hrozivě. „Byla doba, kdy by můj hněv srazil tuhle horu.“ Vzplál hněvem. „Jak se opovažuješ hádat se se mnou, Hornfele z klanu Hylar? Jak se opovažuješ dál tupit mne, zavrženého, jehož život ukončili vlastní příbuzní!“

Flint tvrdě udeřil pěstí do podničky trůnu.

Hora se zachvěla. Strom života se otřásl. Podlaha se zatřásla a trůny thénů na pódiu zarachotily. Ve stropě se objevila trhlina. Sloupy zaskřípaly a zasténaly. Agharský Velkoblaf pronikavě zaječel a upadl do mdlob.

Hornfel klesl na kolena. Teď se bál. Všichni se báli. Vojáci v síni jeden po druhém poklekali na kamennou podlahu. Thénové je následovali, až stál jen Realgar; nakonec poklekl i on, přestože očividně nenáviděl každou vteřinu na kolenou.

Otřes dozněl. Hora utichla.

Tanis se rychle rozhlédl, aby se ujistil, že jsou všichni v pořádku. Sturm klečel na jednom koleni, ruku zvednutou v pozdravu, jakým rytíři zdraví krále. Raistlin zůstal stát, opíraje se o hůl, a jeho tvář i myšlenky zůstaly ukryté ve stínech kápě. Karamon si stáhl přilbu, ale pořád držel Tasslehoffa, který toužebně říkal: „Kdyby to jenom viděl i Fišpán!“ Tanis se znovu obrátil k Flintovi a uvažoval, co z toho vzejde.

Nic dobrého, pomyslel si zachmuřeně.

Hornfel znovu promluvil, nejistým hlasem. „Tví bratři se před smrtí přiznali ke svému zločinu, princi Grallene. Přestože tě nezabili, cítili se odpovědní za tvou smrt.“

„A to také byli,“ zlověstně pronesl princ. „Byl jsem nejmladší, otcův oblíbenec. Báli se, že je otec vynechá a odkáže vládu nad Thorbardinem mně. Je pravda, že jejich ruce nezasadily smrtící úder, přesto jsem však jejich rukama zemřel.

Byl jsem mladý. Bojoval jsem ve své první bitvě. Mí starší bratři přísahali, že na mne dohlédnou a budou mne chránit. Místo toho mne poslali vstříc smrti. Přikázali mi pochodovat s malou jednotkou do Zamanu, pevnosti toho odporného čaroděje. Udělal jsem, co mi řekli. Jak jinak? Miloval jsem je a obdivoval. Toužil jsem udělat na ně dojem. Mí vlastní muži se mne pokoušeli varovat, řekli mi, že je to sebevražedný úkol, ale já je neposlouchal. Věřil jsem bratrům, kteří tvrdili, že moji muži lžou, že bitva už je vyhraná. Tvrdili, že pro mne bude poctou zajmout čaroděje a přivést jej v řetězech.

Darovali mi tuto přilbu, slíbili, že mě učiní nepřemožitelným. Znali pravdu – přilba mě neudělala neporazitelným. Toto dílo Theiwarů, kouzlo drahokamu, zajalo mou duši a uvěznilo ji, aby se ani můj pomstychtivý duch nemohl vrátit a vyjevit pravdu o tom, co se stalo.“

„Tví bratři byli zahanbeni tím, co učinili, vznešený princi,“ řekl Hornfel. „Přiznali svou vinu Charasovi a potom se vrhli vyhledat

smrt v bitvě. Tvůj otec truchlil, když se tu hořkou novinu dozvěděl. Udělal, co mohl, aby napravil škodu. Postavil na tvou počest sochu a zbudoval ti hrobku. Tvé bratry pohřbil v neoznačeném hrobě.“

„A přesto otec už nikdy nevyslovil mé jméno,“ pravil princ Grallen.

„Tvůj vznešený otec obviňoval sám sebe, Vaše Výsosti. Nedokázal unést připomínku oné tragédie. ‚Ztratil jsem tři syny,‘ řekl. ‚Jednoho v boji a dva v temnotě.‘

Ve skutečnosti není třeba nás proklínat, ctěný princi,“ dodal Hornfel hořce. „Trůn, na kterém seděl tvůj otec jako Nejvyšší král, je od jeho smrti prázdný. Charasovo kladivo je ztraceno. Nemůžeme se ani utěšit návštěvou hrobky tvého otce, neboť ji jakási strašlivá síla vyrvala ze země, takže teď visí vysoko nad Údolím thénů. Hrobka našeho Nejvyššího krále se tam vznáší mimo náš dosah jako věčný trest a připomínka.

Náš národ je rozdělen a obávám se, že brzy vypukne občanská válka. Nevím, co bys nám ještě mohl udělat, princi Grallene,“ řekl Hornfel, „pokud nám nestrhneš horu na hlavu.“

„Teda!“ obdivně hvízdl Tas. „Opravdu by to Flint dokázal? Shodit horu?“

„Sklapni!“ nařídil Tanis a zatvářil se tak vztekle, že Tasslehoff sklapl.

„Byla doba, kdy bych se vám pomstil, má duše se však za ta století mnohému naučila.“

Flintův hlas se zklidnil. Povzdechl si a ruka, kterou svíral v pěst, se uvolnila. „Naučil jsem se odpouštět.“

Flint pomalu vstal.

„Duše mých bratrů odešly na další část své životní pouti. 1 duše mého otce odešla a s ní putovala duše vznešeného Charase. Brzy se k nim připojím, neboť jsem nyní osvobozen z moci krutého kouzla, které mne poutalo.

Avšak než odejdu, dám vám dar – varování. Falešná Ocel se vrátila, ale i Reorx a další bohové. Brána Thorbardinu je znovu otevřena. Do hory svítí světlo. Zavřete bránu znovu, nevpusťte světlo, a temnota vás pohltí.“

„Hraje to,“ zamumlal Realgar. „Copak to nevidíte, hlupáci?“

„Zavři hubu, nebo ti ji zavřu sám!“ ozval se Tufa. Klár měl pořád v ruce nůž.

„Děkujeme ti, princi Grallene,“ uctivě odvětil Hornfel. „Budeme dbát tvých slov.“

Arman Charas vstal. „To je všechno, co nám povíš, princi Grallene? Nemáš nějakou zprávu pro mne?“

„Mlč, synu!“ pokáral ho Hornfel.

„Princ řekl, že jsou bohové znovu s námi! To je ta chvíle, o které mluvil Charas: ‚Až se moc bohů vrátí, objeví se Kladivo, aby znovu vykovalo svobodu Krytinu.‘“

Arman Charas přešel před trůn Království mrtvých. „Pověz mi, jak vejít do Duncanovy hrobky. Pověz mi, kde je Charasovo kladivo, vznešený princi, neboť to je můj osud!“

Světlo drahokamu zesláblo, zamihotalo se a uhaslo.

„Počkej, princi Grallene!“ vykřikl Arman. „Nemůžeš odejít! Musíš mi to říct!“

Flint pomalu zvedl ruce a zvolna si sundal přilbu z hlavy. Nevypadal vítězně nebo hrdě. Vypadal unaveně. Tvář měl vyčerpanou a bledou. Zdálo se, jako by zestárl o všechny ty roky, po které byl princ mrtev.

„*Ty* to víš!“ vykřikl najednou Arman a ukázal na Flinta. Hlas mladého trpaslíka hořel vztekem. „Řekl to *tobě!*“

Flint odešel od trůnu mrtvých, Grallenovu přilbu pod paží.

Realgar se zasmál. „Je to podvod, fraška! Lže. Celou dobu lhal. Nemá ponětí, kde najít Kladivo!“

„Znal podrobnosti ze života a smrti prince Grallena,“ řekl Hornfel. „Když jsme o něm pochybovali, hora se otřásla. Možná se Reorx a ostatní bohové *vrátili.*“

„Souhlasím s Realgarem“ řekl Rance. „Hledač mraků se třásl i dřív a nikdo z nás to neprohlašoval za nic jiného než zvyky hory. Proč by to teď mělo být jinak?“

Flint se protáhl mezi thény, ale Arman mu zastoupil cestu.

„Pověz mi, kde najít Kladivo! Jsem princ! Je to můj osud!“

„A proč bych to dělal?“ vybuchl Flint. „Abys sis mohl Kladivo vzít a mě i moje přátele uvrhnout do kobek?“

„Vezměte jeho přátele jako rukojmí, dokud nevrátí Kladivo,“

navrhl Daewar.

„Zkuste to a Kladivo může zůstat ztracené dalších tři sta let!“ rozzuřeně opáčil Flint.

Realgar si Flinta měřil přivřenýma očima. Usmál se a řekl: „Navrhuji sázku.“

Ostatní thény to zaujalo. Trpaslíci stejně jako jejich bůh milují hazard.

„Jakou sázku?“ zeptal se Hornfel.

„Jestli tenhle Neidar najde Charasovo kladivo a vrátí nám ho, uvážíme, že bychom ty lidi pustili dovnitř – samozřejmě pokud to není vojsko. Jestli selže, zůstane i se svými přáteli naším vězněm a zapečetíme bránu.“

Hornfel si pohladil vous a zkoumavě se na Flinta zadíval. Daewar spokojeně přikývl a Klár se tiše zasmál a poškrábal se na bradě ostřím nože.

„Přece nad něčím takovým nemůžou vážně uvažovat!“ prohlásil Sturm, když jim to Tanis přeložil. „Nemůžu uvěřit, že by se sázeli o něco tak vážného! No, Flint se toho samozřejmě nezúčastní.“

„Souhlasím s rytířem,“ řekl Raistlin. „Něco na tom není v pořádku.“

„Možná,“ zamumlal Flint, „ale někdy musíte všechno vsadit, abyste všechno získali. Přijímám sázku,“ vykřikl nahlas, „s jednou podmínkou. Se mnou si můžete dělat, co chcete, ale jestli prohraju, budou moji přátelé volní.“

„To přece nemůže, Tanisi!“ protestoval Sturm, šokovaný a pobouřený. „Nemůže se sázet o posvátné Charasovo kladivo!“

„Uklidni se, Sturme,“ řekl popuzeně Tanis. „Kladivo zatím nikomu nepatří.“

„To nepřipustím!“ prohlásil Sturm. „Jestli s tím nic neuděláš ty, tak musím já! To je svatokrádež!“

„Nech Flinta, ať to vyřeší po svém, Sturme,“ varoval ho Tanis. Když se rytíř otočil, popadl ho za paži a přinutil poslouchat. „Nejsme v Solamnii. Jsme v říši trpaslíků. Nevíme nic o jejich zákonech, pravidlech a zvycích. Flint ano. Vzal na sebe obrovské riziko, když si nasadil tu přilbu. Dlužíme mu důvěru.“

Sturm zaváhal. Chvíli se zdálo, že se Tanisovi vzepře, ale pak si

to rozmyslel a zdráhavě přikývl.

„Vsadíme se," řekl Hornfel za ostatní thény, „za těchto podmínek: Nepřijímáme žádné podmínky ohledně tvých přátel, Flintě Křesadlo z klanu Neidar. Jejich osud je svázán s tvým. Pokud skutečně najdeš Charasovo kladivo a vrátíš nám ho, uvážíme, že lidem, které zastupuješ, povolíme vstoupit do Thorbardinu – podle toho, jak se nám budou jevit. Pokud jsou to, jak tvrdíš, rodiny, a ne vojáci, budou vítáni. Je to přijatelné?"

„Chraňte nás bohové!" zamumlal Sturm.

Flint si plivl do dlaně a natáhl ruku. Hornfel si také plivl do dlaně, potřásli si rukama a sázka byla uzavřena.

Hornfel se obrátil k Tanisovi.

„Dokud bude váš přítel pryč, budete našimi hosty. Zůstanete v pokojích pro hosty ve Stromě života. Pro vaše bezpečí vám poskytneme stráže."

„Děkuji," řekl Tanis, „ale my půjdeme s přítelem. Nemůže se vydat na tak nebezpečnou výpravu sám."

„Váš přítel nepůjde sám," odvětil Hornfel a pousmál se. „Můj syn Arman ho doprovodí."

„To je bláznovství, Flintě!" řekl Raistlin tichým hlasem. „Řekněme, že Kladivo najdeš. Co pak tomuhle trpaslíkovi zabrání, aby se obrátil proti tobě, zavraždil tě a ukradl ho?"

„*Já* mu v tom zabráním," zlostně se zamračil Flint.

„Už nejsi tak mladý jako dřív," namítl Raistlin, „ani tak silný, zatímco Arman je obojí."

„Můj syn by takovou věc nikdy neudělal," rozhněvaně prohlásil Hornfel.

„Jistěže ne," řekl Arman uraženě. „Jako syn svého otce a jako Hylar vám dávám slovo, že budu považovat starost o život vašeho přítele za posvátný závazek."

„Ostatně i Flint by mohl zavraždit Charase a ukrást Kladivo," radostně zavýskl Tasslehoff. „Že, Flintě?"

Flint zrudl. Karamon si těžce povzdechl, položil ruku šotkovi na rameno a zamířil s ním ke dveřím.

„Flintě, s tím nemůžeš souhlasit!" naléhal Sturm.

„Tohle není věc k dohadování," prohlásil Hornfel s

neodvolatelnou platností. „Žádný člověk, půlčlověk, a rozhodně žádný šotek neznesvětí posvátnou hrobku našeho Nejvyššího krále. Rada thénů skončila. Můj syn vás odvede do vašich pokojů.“ Hornfel se otočil na patě a odešel.

Družinu obestoupili vojáci. Neměli jinou možnost než jít s nimi.

Flint šel vedle Tanise. Starý trpaslík měl skloněnou hlavu a svěšená ramena. Pevně svíral Grallenovu přilbu.

„Opravdu víš, kde najít Kladivo?“ zeptal se ho Tanis tiše.

„Možná,“ zamumlal Flint.

Tanis se poškrábal ve vousech. „Uvědomuješ si, žes na to ‚možná‘ vsadil životy osmi set lidí?“

Flint se na přítele zpříma podíval: „Máš lepší nápad?“

Tanis zavrtěl hlavou.

„Myslel jsem si to,“ zavrčel Flint.

12.

HOSTINEC VYSOKÝCH. STURM SE HÁDÁ. FLINT VYŘEZÁVÁ.

okoje, které trpaslíci družině poskytli, byly umístěné v přízemí Stromu života, v části města, která byla starší než jiné a málo užívaná. Všechny budovy byly opuštěné a zabedněné. Flint jim ukázal proč.

„Všechno má lidskou výšku – dveře a okna. Tahle část Stromu života byla postavená pro lidi.“

„Říkávalo se jí Vysoké Město,“ řekl jim Arman. „Bývala to oblast vyhrazená lidským a elfským kupcům, kteří tu kdysi žili a pracovali. Dáváme vám pokoje v jednom z hostinců, postavených přímo pro vaše plémě.“

Obzvlášť Karamonovi se ulevilo. Už se dost namačkal v trpasličích vozech a vědrech a obával se, že bude muset strávit noc v posteli udělané pro krátké trpasličí nohy.

Hostinec byl v lepším stavu než většina ostatních domů, protože ho jakýsi podnikavý trpaslík používal jako skladiště. Měl dvě patra, okna z olovnatého skla a pevné dubové dveře.

„Před Pohromou bylo v tomhle hostinci každý večer plno,“ řekl Arman a uvedl „hosty“ dovnitř. „Z celého Ansalonu sem přicházeli kupci, z Ištaru, Solamnie i Ergotu. V téhle krčmě kdysi zněl smích a cinkání zlata. Teď neslyšíte nic.“

„Kromě pištění krys.“ Raistlin si znechuceně přitáhl plášť k tělu; po podlaze se rozběhlo několik krys, vyděšených nečekaným světlem z larvích luceren.

„Aspoň jsou tu dost velké postele,“ vděčně prohlásil Karamon, „a taky stoly a židle. Teď jenom kdyby tu bylo něco k jídlu a pití…“

„Mí muži vám přinesou jídlo, pivo a čisté lůžkoviny,“ řekl Arman a obrátil se k Flintovi. „Navrhuji, abychom se pořádně vyspali. Hned zítra ráno vyrazíme k Údolí thénů.“ Arman zaváhal a zeptal se: „Předpokládám, že míříme tam?“

Flint jen zabručel. Přešel k židli, sedl si a vytáhl kousek dřeva a nožík. Arman Charas zůstal stát ve dveřích a upíral na něj oči, očividně doufal, že trpaslík odhalí víc.

Flint zřetelně neměl co říct. Tanis s ostatními tu stál, rozhlížel se po šerém hostinci a nevěděl, co dělat.

Arman se zamračil. Zjevně chtěl Flintovi rozkázat, ať mluví, ale neměl na to právo. Nakonec řekl: „Postavím ven stráže, aby vás v noci nikdo nerušil.“

Raistlin se jízlivě zasmál. Tanis po něm střelil varovným pohledem a odvrátil se. Sturm odešel a přitáhl dovnitř dřevěné rámy postelí, uložené v koutě spolu se sudy, truhlami a laťkovými bednami. Karamon se nabídl, že pomůže, a s ním i Tasslehoff, i když šotek nejdřív ze všeho začal vydloubávat díry do bedýnek, aby se podíval, co je uvnitř. Arman stál a pozoroval je. Flint si dál vyřezával.

Nakonec se Arman zatahal za vousy a zeptal se, jestli mají nějaké otázky.

„Jo,“ řekl Karamon. Nad hlavou držel jeden z těžkých rámů postele a zrovna se ho chystal položit na podlahu. „Kdy bude večeře?“

❁ ❁ ❁

Dostali prosté a obyčejné jídlo a zapili ho pivem z jednoho soudku. Arman Charas konečně odešel. Tanisovi bylo mladého trpaslíka líto a zlobil se na Flinta, že k němu mohl být aspoň trochu milý. Koneckonců, Armanovi se zhroutily celoživotní sny. Flint však měl mizernou náladu, a tak Tanis mlčel; pochopil, že ať řekne cokoliv, jen by tím všechno zhoršil. Flint jedl mlčky, rychle do sebe naházel jídlo, a jen co dojedl, odešel od stolu a vrátil se k vyřezávání.

Sturm seděl celou večeři vzpřímeně a z naježeného kníru a ledově modrých záblesků v očích mu vyzařoval nesouhlas. Raistlin si vybíral, jedl jen málo a tvářil se odtažitě, myšlenky obrácené do sebe. Karamon vypil víc piva, než mu prospělo, a usnul s hlavou na stole. Mluvil jenom Tasslehoff – šťastně žvanil o vzrušujících událostech, které dnes zažili, a zřejmě mu nevadilo, že ho nikdo neposlouchá.

Najednou Raistlin odsunul talíř stranou a vstal: „Jdu studovat kouzla. Nerušte mě.“ Zabral si jedinou pohodlnou židli v místnosti a přisunul ji blíž k velkému kamennému krbu, v němž se Tanisovi podařilo rozdělat malý oheň.

Znechuceně se podíval na bratra, který ležel s hlavou na stole a šířil kolem sebe pach piva.

„Spoléhám na vás, že toho hromotluka někdo uloží do postele,“ řekl Raistlin. Vzápětí vytáhl knihu kouzel a brzy se ponořil do čtení.

Sturm s Tanisem odvlekli opilého Karamona na nejpevnější postel a hodili ho na slamník. Pak Sturm přešel k Flintovi, postavil se nad něj a hleděl dolů.

„Flintě, to nemůžeš udělat,“ řekl Sturm.

Flint zajel nožíkem do dřeva. Odlétla obzvlášť velká tříska a málem zasáhla Tasslehoffa, který se zrovna pokoušel otevřít zámek na velké truhle.

„Nemůžeš vyrazit na tak důležitou výpravu jenom s Armanem Charasem. Za prvé si nejsem úplně jistý, že je příčetný. Za druhé je to příliš nebezpečné. Měl bys odmítnout jít, pokud někdo z nás nepůjde s tebou.“

Zpod Flintová nože odlétaly kousky dřeva a přistávaly mu u nohou.

Sturm zrudl. „Thénové ti to nemůžou odmítnout, Flintě. Prostě jim řekni, že pro Kladivo bez pořádné ochrany nepůjdeš! Rád se vydám s tebou jako doprovod.“

Flint zvedl hlavu. „Pche!“ řekl a zaseji sklonil. Odlétla další tříska. „Odnesl bys Kladivo z Thorbardinu rovnou do Solamnie!“

Sturm bouchl pěstí do stolu, až cínové talíře poskočily, a vylekal Tase, který upustil šperhák. „Hej!“ ozval se šotek přísně. „Potichu. Raistlin a já se pokoušíme soustředit.“

„Kladivo je pro nás životně důležité!“ rozhněvaně prohlásil Sturm.

„Mluv potichu, Sturme,“ varoval ho Tanis. „Stěny jsou silné, ale ty dveře ne a stráž stojí přímo za nimi.“

„Stejně mluví jenom trpaslicky,“ řekl Sturm, ale ztišil hlas. Dvakrát přešel místnost tam a zpátky, pokoušeje se uklidnit, a pak se vrátil k Flintovi.

„Omlouvám se, že jsem křičel, ale myslím, že nechápeš důležitost toho podniku. Dračí kopí je jediná známá zbraň, která dokáže zabít ty odporné draky, a Charasovo kladivo je jediné kladivo, které se dá použít při jejich kování. Jestli přineseš Kladivo rytířům, budeš hrdina, Flintě. Navěky budeš ctěn v legendách a písních. A co je nejdůležitější, zachráníš tisíce životů!“

Flint se na něj nepodíval, zdálo se však, že poslouchá, co mu rytíř vykládá. Vyřezávání se zpomalilo. Teď odlétaly jen maličké třísky. Tanisovi se nelíbil směr, kterým se rozhovor ubírá.

„Zapomněl jsi na důvod, proč jsme sem přišli, Sturme?“ zeptal se Tanis. „Přišli jsme hledat bezpečné útočiště pro osm set mužů, žen a dětí. Flint slíbil, že jestli Kladivo najde, dá ho trpaslíkům. Hornfel na oplátku slíbil, že uprchlíci budou moct vstoupit do Thorbardinu. Jestli se pokusíme odejít s posvátným kladivem, tak je nenechá vejít. Ve skutečnosti bychom se odsud nejspíš nedostali živí. Podívej se na to věcně, Sturme. Dračí kopí je sen, legenda, mýtus. Nejsme si vůbec jistí, jestli taková zbraň kdy existovala.“

„Někteří z nás si jsou jistí,“ řekl Sturm.

„Uprchlíci jsou skuteční a jejich ohrožení je skutečné,“ oponoval Tanis. „Souhlasím se Sturmem, že bys zítra neměl chodit sám, Flintě, ale měl bych s tebou jít já.“

„Ty mi nevěříš, Půlelfe, že?“ Sturm zbledl a zorničky se mu rozšířily.

„Věřím ti, Sturme,“ povzdechl si Tanis. „Vím, že bys za mě položil život – i za Flinta a za každého z nás. Nepochybuji o tvojí odvaze, cti nebo přátelství. Jenom… se bojím, že jsi nerozumný! Vyměnil jsi zdravý rozum za planý sen o záchraně lidstva.“

Sturm zavrtěl hlavou: „Vážím si tě a ctím tě, Tanisi, jako bych si vážil a ctil otce, kterého jsem nepoznal. V téhle věci se ale nemůžu

vzdát. Co když teď zachráníme osm set životů, a pak ztratíme tisíce, až se Temná královna vydá dobývat a zotročovat Ansalon? Dračí kopí zatím můžou být pouhým snem, ale my ten sen jsme schopni uskutečnit! Bohové mě sem přivedli, abych vyhledal Charasovo kladivo, Tanisi. Věřím tomu celým srdcem."

„Bohové řekli *mně*, kde ho najít, Sturme Ostromeči." Flint si zastrčil nůž za opasek, vstal a odhodil ořezaný kousek dřeva do ohně. „Jdu spát."

„Sturm má v jedné věci pravdu, Flintě," řekl Tanis. „Měl bys thénům říct, že chceš, aby tě jeden z nás doprovodil. Je jedno kdo. Vezmi si Sturma, vezmi si Karamona. Jen si někoho vezmi! Uděláš to?"

„Ne." Flint odkráčel k trpasličí posteli, kterou si našel v opačném rohu místnosti.

„Měj rozum, příteli," Tanise začínala trpaslíkova tvrdohlavost unavovat. „Nemůžeš jít sám s Armanem Charasem! Nedá se mu věřit."

„Pokud chceš někoho, kdo ti bude opravdu k něčemu, měl by sis vybrat mě," ozval se Raistlin ze svého místa u ohně.

„Jako kdyby tobě někdo věřil!" Sturm si mága zlověstně změřil. „Měl bych jít já."

Flint se zastavil v půlce místnosti a otočil se k nim. Byl rudý vzteky.

„Spíš s sebou vezmu šotka než někoho z vás! Jasné?" Odpochodoval k posteli.

Tasslehoff vyskočil. „Mě? Bereš mě, Flintě?" vykřikl vzrušeně.

„Neberu nikoho," zavrčel Flint.

Dodupal k posteli, vylezl na ni, přetáhl si přikrývku přes hlavu a otočil se ke všem zády.

„Ale Flintě," zakvílel Tas, „zrovna jsi říkal, že…"

„Tasi, dej mu pokoj," řekl Tanis.

„Říkal, že vezme mě!" dohadoval se Tas.

„Flint je unavený. Všichni jsme unavení. Myslím, že bychom měli jít spát. Snad budou ráno věci vypadat jinak."

„Flint říkal, že mě vezme," mumlal Tas. „Měl bych si nabrousit meč."

Prohrabával vaky, hledaje svůj nůž. Když Králíkomor nenašel, vytáhl jiný a začal ve váčcích hledat brousek. Nenašel ho, narazil však přitom na několik jiných věcí, které byly tak zajímavé, že na nůž úplně zapomněl.

Raistlin zabouchl knihu.

„Doufám, že jste se sebou spokojení," řekl mág, když cestou k posteli procházel kolem Sturma a Tanise.

„Ráno si to rozmyslí," řekl Sturm.

„Nejsem si jistý." Tanis se podíval na trpaslíka. „Víš, jak umí být tvrdohlavý."

„Domluvíme mu," prohlásil Sturm.

Tanis, který už se příležitostně pokoušel popudlivému starému trpaslíkovi domlouvat, si nedělal velké naděje.

❁ ❁ ❁

Flint ležel a hleděl do tmy. Sturm má pravdu. Tanis má pravdu. Dokonce i Raistlin má pravdu! Rozum velí, aby s sebou zítra jednoho z nich vzal. Hornfel by souhlasil, kdyby na tom trval. Théni by neměli příliš na vybranou.

Když však nad tím přemýšlel, uvědomil si, že se rozhodl správně. Rozhodl se ze špatných důvodů, ale tím to nebylo o nic nesprávnější.

„Kladivo nepatří rytířům a jejich snům o slávě," řekl si Flint. „Nepatří elfům. Nepatří lidem, ať mají sebevětší potíže. Kladivo zhotovili trpaslíci a patří trpaslíkům. Trpaslíci by měli rozhodnout, co s ním, a jestli to znamená, že ho použijí k vlastní záchraně, tak ať."

Byl to dobrý důvod a zněl ušlechtile, ale nebyl to jediný důvod, proč šel Flint sám.

„Tentokrát budu hrdina já."

Jistě, pořád je tu možnost, že hrdinou bude Arman Charas, ale Flint to nepovažoval za pravděpodobné. Reorx mu slíbil, že když si nasadí přilbu, dostane Kladivo jako odměnu.

Flint Křesadlo, Zachránce lidí, Sjednotitel trpaslíků. Možná dokonce Flint Křesadlo, Nejvyšší král.

Flint se v duchu usmál. To poslední se nejspíš nestane, ale i starý

trpaslík může snít, ne?

13.

FALEŠNÝ KOV. PODIVNÍ SPOJENCI. FLINTU V SLIB.

Připadalo jim, že sotva usnuli, když je ráno probudilo Armanovo bušení na dveře. Hluboko pod zemí a bez slunečního světla nedokázali odhadnout čas, Arman je však ujistil, že ve světě venku už první sluneční paprsky zlatí sníh na vrcholcích hor.

„Jak to víš?“ bručel Karamon. Nelíbilo se mu, že ho budí „uprostřed noci“, jak říkal, obzvlášť když trpěl následky přílišného množství vypitého piva.

„Na některých místech Thorbardinu je možné vidět slunce a my podle něj seřizujeme vodní hodiny. Dnes jedno z těch míst uvidíš,“ řekl Arman Flintovi vážným tónem. „Sluneční světlo vždycky svítí nad Kalil S’rith – Údolím thénů.“

Sturm se zamračeně podíval na Tanise, který zavrtěl hlavou, a pak na Flinta, který se velmi pečlivě na nikoho nedíval. Starý trpaslík procházel sem a tam a měl spoustu nejrůznější práce – musel si nasadit zbroj, narazit si přilbu se „žíněmi gryfa“ a připoutat si Grallenovu přilbu k opasku.

Tanis viděl, jak se rytíř zatvářil. Věděl, co se chystá říct, dřív než to rytíř řekl, a pokusil se ho zastavit, bylo však pozdě.

„Flintě,“ řekl Sturm přísně. „Měj rozum. Vezmi jednoho z nás.“

Flint se otočil k Armanovi.

„Budu potřebovat zbraň. Nepostavím se kdovíčemu, co vyrvalo hrobku ze země, bez své bojové sekery.“

Arman Charas vytáhl ze závěsu na zádech zdobené kladivo. Než ho podal Flintovi, chviličku na ně lítostivě hleděl.

„To je tvoje,“ řekl Flint. „Já si vezmi svoji bojovou sekeru.“

Arman se zamračil. „Tobě se dostalo vědění, kde najít skutečné Kladivo. Ty bys měl nosit repliku. Nechal jsem ji udělat přesně pro tuto chvíli. Je to můj hold Charasovi. Poneseš ji do královské hrobky na Charasovu počest.“

Flint nevěděl, co říct. Cítil by se mnohem lépe se svou bojovou sekerou, nechtěl však mladého trpaslíka ještě víc zranit.

Natáhl ruku, vzal kladivo a málem ho upustil. Měl podezření, že ví, proč mu ho Arman dal. Kladivo bylo těžké a nemotorné, dobře vyzdobené, ale ne navržené. Pokusně se jím rozmáchl a málem si zlomil zápěstí.

Podezíravě se podíval na Armana, jestli se usmívá. Arman však stál vážně a Flint si uvědomil, že mladý trpaslík myslel to, co řekl, doopravdy.

Natáhl k němu ruku: „Přijímám ve jménu přátelství.“

Arman zaváhal a pak ruku strnule přijal.

„Možná jsme Armana špatně odhadli,“ řekl Tanis.

Sturm se ušklíbl: „Promenáduje se tu s falešným kouzelným kladivem. Podle mě to jenom potvrzuje, že je blázen.“

Raistlin se chystal něco říct, ale zmlknul. Zamyšleně si přeměřoval Flinta a kladivo.

„Co je?“ zeptal se mága Tanis.

„Měl by ses ještě jednou pokusit promluvit si s Flintem.“

Tanis mu mohl říct, že je to plýtvání časem, ale odešel k Flintovi, který si dál sbíral věci. Tasslehoff se nabídl, že mu pomůže, a výsledkem bylo, že Flint postrádal svůj nejoblíbenější nůž. Okamžitě se k šotkovi otočil, popadl ho a začal mu vysypávat kapsy, nevšímaje si Tasových námitek.

„Sturme, na pár slov,“ řekl Raistlin.

Sturmovi se nezamlouval podivný lesk v Raistlinových hodinových očích, ale doprovodil ho k oknu.

„To kladivo je kopie pravého?“ zeptal se Raistlin tiše.

„Viděl jsem kladivo jenom na obrazech," odpověděl Sturm, „ale podle mého mínění je stejné."

„Jak se pozná pravé od falešného?"

„O Kladivu se soudí, že je lehké, ale když udeří, je za tím božská síla, a když pravé Kladivo udeří do posvátné Kovadliny Thorbardinu, zazní tón, jenž je slyšet na zemi i v nebi."

Raistlin se ostře podíval na falešné kladivo. Založil si ruce v rukávech, naklonil se blíž a zašeptal: „Flint by mohl kladiva vyměnit."

Sturm na něj hleděl; nechápal nebo odmítal pochopit.

„Flint má falešné kladivo," vysvětloval Raistlin. „Stačí, aby nahradil pravé Kladivo falešným. Nechá si pravé a dá trpaslíkům to druhé."

„Poznají rozdíl," řekl Sturm.

Raistlin se usmál: „Myslím, že ne. Můžu na falešné kladivo seslat kouzlo a dát mu vlastnosti, které jsi popsal – nebo hodně podobné, takže dlouho nic nepoznají. Jakmile bude mít Arman kladivo v rukou – to kladivo, po kterém celý život pátrá – nebude se příliš snažit hledat na něm chyby. Dokážu to," dodal, „ale potřebuji, abys mi pomohl."

Sturm zavrtěl hlavou. „Toho se nezúčastním."

„Ale tím by se vyřešily všechny naše problémy!" naléhal Raistlin a položil Sturmovi ruku na paži. Rytíř sebou cukl, ale poslouchal. „Dáme trpaslíkům, co chtějí. My budeme mít, co chceme. Jakmile budou dračí kopí vykována, můžeš jim Kladivo odnést zpět. Žádná škoda – a mnoho dobrého."

„To není… čestné," řekl Sturm.

„No, jestli ti jde o čest, pak se ovšem můžeš čestně pomodlit nad malými dětmi, až jim draci Temné královny sežehnou maso z kostí." Raistlin zesílil stisk. „*Ty* možná máš právo dát přednost cti před životem, ale mysli na ty, kdo nemají na vybranou, na ty, kdo budou trpět a umírat pod vládou Temné královny. A ona povládne, Sturme. Víš stejně dobře jako já, že síly dobra – chatrné síly dobra – ji nedokáží nijak zastavit."

Sturm mlčel. Raistlin viděl a cítil boj, který v rytíři zuřil. Svaly na pažích se mu napjaly a ztvrdly. Nemyslel jen na nevinné, ale i na

sebe. To on přinese rytířstvu Kladivo. To on vyková legendární dračí kopí. To on bude zachráncem lidí v Solamnii, všech lidí všude.

Raistlin odhadoval většinu z toho, nač rytíř myslel, a hádal skoro správně. Raistlin předpokládal, že Sturma svádí sen o slávě, ale ve skutečnosti rytířem nakonec hluboce pohnula myšlenka na nevinné, kteří budou trpět v nadcházející válce. Znovu viděl kouřící trosky a zavražděné děti Que-šu.

„Co chceš, abych udělal?“ zeptal se Sturm zdráhavě. Nikdy by si nemyslel, že Raistlinovi pomůže spřádat jeho sítě. Znovu si připomněl nevinné.

„Musíš si promluvit s Flintem,“ řekl Raistlin. „Vysvětli mu plán. Mě poslouchat nebude.“

„Nejsem si jistý, jestli bude poslouchat mě,“ řekl Sturm.

„Musíme to aspoň zkusit! Nasaď mu tu myšlenku do hlavy.“ Raistlin se odmlčel a pak tiše dodal: „Tanisovi nic neříkej.“

Sturm rozuměl. Tanis by s takovým plánem nesouhlasil. Kdyby na to trpaslíci přišli, mohlo by jim to všem přinést smrt, jenže dračí kopí jsou největší naději na vítězství ve válce – což půlelf tvrdohlavě odmítal pochopit.

Sturm škrobeně přikývl. Raistlin se ve stínech kapuce sám pro sebe usmál. Vyhrál nad ctnostným rytířem, shodil ho z piedestalu ušlechtilosti. Kdykoliv v budoucnosti začnou Sturmovy lekce o morálce znít příliš nudně, bude stačit zašeptat: „Charasovo kladivo.“

„Odlákám Tanise stranou. Promluv si s Flintem.“

Tanis našel Flintův nožík a odeslal TasslehofFa prozkoumat podivný zvuk, který prý zaslechl vzadu v domě. Právě s Flintem probíral výpravu – tedy spíš Tanis probíral výpravu a Flint mlčel jako zařezaný – když Raistlin požádal Tanise, jestli s ním může mluvit.

„Mám obavy, jestli je Karamon v pořádku,“ řekl Raistlin vážně. „Dnes ráno mu není dobře.“

„Prostě toho příliš vypil, to je všechno,“ řekl Tanis. „Má kocovinu. Není to poprvé. Řekl bych, že už na to budeš zvyklý.“

„Myslím, že je to vážnější,“ trval na svém Raistlin. „Nějaká nemoc. Prosím, pojď se na něho podívat.“

„Víš o nemocech víc než já, Raistline…“

„Rád bych znal tvůj názor, Půlelfe,“ řekl Raistlin. „Víš, jak si tě vážím.“

Tanis ve skutečnosti nic takového nevěděl, ale kvůli vzdálené možnosti, že by Karamon skutečně onemocněl, doprovodil Raistlina k posteli, kde ležel jeho bratr s mokrým hadrem přes oči.

Když si Tanis Karamona prohlížel, Raistlin nad bratrem starostlivě postával. Sledoval přitom Sturma s Flintem. Raistlin neslyšel jejich rozhovor, ale ani to nepotřeboval. Přesně věděl, kdy Sturm trpaslíkovi řekl, aby vyměnil kladiva, protože Flintovi v tu chvíli klesla brada. Užasle na Sturma civěl a pak zuřivě zavrtěl hlavou.

Sturm pokračoval a naléhal silněji. Rytíř byl vážný a opravdový. Mluvil o nevinných. Flint znovu zavrtěl hlavou, ale slaběji. Sturm mluvil dál a Flint začínal poslouchat. Uvažoval o tom. Podíval se na Armana, pak na falešné kladivo. Svraštil čelo. Podíval se na Raistlina, který si ho přeměřil bez mrknutí, bez zakolísání. Flint odvrátil oči. Něco Sturmovi řekl; rytíř se otočil a s pečlivou nenuceností zamířil zpět k Raistlinovi.

„Jak je ubohému Karamonovi?“ zeptal se vážným tónem člověka, jenž bdí u něčí smrtelné postele.

Raistlin zavrtěl hlavou a vzdychl.

„Prostě toho moc vypil,“ podrážděně prohlásil Tanis.

„Možná je to tím červím masem,“ nadhodil Raistlin.

„O, bohové!“ zasténal Karamon. Chytil se za břicho, převalil se z postele, vrhl se do kouta a vyzvracel se do vědra.

„Vidíš, Tanisi,“ vyčetl mu Raistlin. „Bratr je opravdu nemocný! Nechám ho ve tvé péči; musím si promluvit s Flintem, než odejde.“

„A já bych si rád promluvil s tebou, Raistline,“ řekl Sturm. „Jestli mi chvilku věnuješ.“

Odešli od Tanise, který za nimi užasle hleděl a škrábal se na bradě. „Co mají ti dva za lubem? Zřejmě se domlouvají na Flinta. No, hodně štěstí.“

Odešel ujistit Karamona, že mu opravdu nedali k jídlu červy. <

„Flint slíbil, že to aspoň zváží,“ řekl Sturm.

„Tak to musí zvažovat rychle,“ řekl Raistlin. „Na seslání kouzla potřebuji čas a náš mladý přítel už je dychtivý vyrazit.“

Arman stál ve dveřích s rukama založenýma na hrudi. Každou chvíli se hluboce zamračil, dlouze povzdechl a poklepal špičkou boty o podlahu. „Až Kladivo najdeme, máme ho odnést do Chrámu hvězd," prohlásil. „Řekl jsem otci, že tam budeme do západu slunce, jestli ne dřív."

Flint na něj nevěřícně hleděl: „Co si myslíš? Že prostě vpochodujeme do hrobky, popadneme Kladivo a vyrazíme zpátky?"

„Nevím," studeně odpověděl Arman. „Ty jsi ten, kdo ví, jak ho najít."

Flint zavrčel a potřásl hlavou. Zavřel vak, zvedl ho z podlahy a hodil si ho přes rameno. Setkal se pohledem s Raistlinem a velmi lehce přikývl.

„Udělá to!" nadšeně sdělil Raistlin Sturmovi. „Je tu jedna věc. Kouzlo, které chci seslat, je kouzlo proměny. Má celý předmět zmenšit."

„Zmenšit?" zopakoval zděšeně Sturm. „Nechceme to kladivo zmenšit!"

„Toho jsem si vědom," řekl Raistlin podrážděně. „Mám v úmyslu kouzlo pozměnit, aby zmenšilo váhu kladiva, ale ne velikost. Je tu ale malá možnost, že udělám chybu. Pokud ano, bude naše spiknutí odhaleno."

Sturm se zachmuřil: „V tom případě bychom neměli pokračovat."

„Řekl jsem malá možnost," poznamenal Raistlin. „Velice malá."

Přešel k Flintovi, který mu zpod převislého obočí věnoval temný pohled.

„Tahle replika je velmi pěkné řemeslné dílo," prohlásil Raistlin. „Můžu si ji na chvíli podržet a prohlédnout si ji blíž?"

Flint se rozhlédl kolem. Arman přestal strašit ve dveřích a vyrazil ven, kde se pokoušel zahnat rostoucí rozčilení chůzí. Tanis byl na opačné straně místnosti a mluvil s Karamonem. Flint pomalu sáhl pro kladivo. Nešikovně ho vytáhl z postroje a podal ho Raistlinovi.

„Je těžké," řekl jízlivě.

Raistlin kladivo vzal, potěžkal ho a předstíral, že si prohlíží runy.

„Neslo by se líp," řekl Flint a nervózně si přitom pohrával s řemínky zbroje, „kdyby bylo lehčí."

„Dívá se někdo?" zamumlal Raistlin.

„Ne," řekl Sturm a potáhl si knír. „Arman je venku. Tanis je s tvým bratrem."

Raistlin zavřel oči. Jednou rukou kladivo sevřel a druhou přejel nad runami zdobeným kovem. Tiše se nadechl a zašeptal podivná slova, která ve Flintovi vyvolala pocit, jako když člověku leze po noze brouk. Zalitoval svého rozhodnutí a natáhl ruku ke kladivu, aby si ho vzal zpátky.

Pak Raistlin vzdychl a otevřel oči.

„*Je* těžké," řekl, když ho vracel. „Pamatuj na to a buď opatrný, když ho budeš používat."

Kouzlo očividně selhalo. Flintovi se ulevilo. Popadl kladivo a málem spadl na záda. Kladivo bylo lehké jako šotkovo kuřecí peříčko.

Raistlinovi se zablýsklo v očích. Vsunul ruce do rukávů pláště.

Flint si kladivo prohlížel odshora dolů, ale neviděl žádnou změnu. Začal ho zvedat k postroji, když zachytil Raistlinův pohled a právě včas si vzpomněl, že je kladivo těžké. Flint nebyl moc dobrý herec. Dvojnásob zalitoval, že s tímhle plánem souhlasil, ale už bylo pozdě.

„No tak já jdu," ohlásil. Shrbeně se postavil, jakoby skloněný pod váhou kladiva.

„Byl bych rád, kdybys to ještě uvážil," řekl Tanis, který se přišel rozloučit. „Pořád je ještě čas změnit názor."

„Jo, já vím." Flint si zamnul nos. Odmlčel se, odkašlal si a nevrle řekl: „Uděláš starému trpaslíkovi laskavost, Tanisi? Dej mu šanci aspoň jednou za celý nudný život najít slávu. Vím, že to zní hloupě…"

„Ne," řekl Tanis a položil Flintovi ruku na rameno. „Vůbec to není hloupé. Jdi s Reorxem."

„Nemodli se k bohům, ve které nevěříš, půlelfe," zaškaredil se Flint. „Nosí to smůlu."

Flint narovnal ramena a odešel za Armanem Charasem, který mu rozhodně sdělil, že je čas jít. Odešli, doprovázeni hylarskými vojáky. Dva hylarští strážci zůstali a zaujali místo u dveří hostince.

„Doufám, že nezapomněli na snídani," řekl Karamon a sedl si.

„Myslel jsem, že se necítíš dobře," zpražil ho Raistlin.

„Když jsem se vyzvracel, je mi líp. Hej!“ Karamon přešel místnost, otevřel dveře a vystrčil z nich hlavu. „Kdy budeme jíst?“

Tasslehoff hleděl z okna, dokud Flint nezmizel za rohem jakéhosi domu. Pak sebou šotek plácl na židli.

„Flint mi slíbil, že s ním můžu jít do plovoucí hrobky,“ řekl Tas a kopal do trnože.

Tanis věděl, že nemá smysl pokoušet se šotka přesvědčit, že mu Flint nic takového neslíbil. Nechal ho být; byl si jistý, že na to Tas během pěti minut zapomene, jen co ho zaujme něco jiného.

Sturm taky hleděl z okna. „Ty strážné u dveří bychom zvládli. Tanisi. Jsou jenom dva.“

„A co potom?“ uštěpačně se zeptal Raistlin. „Jak asi proklouzneme Thorbardinem, aby si nás nevšimli? Přestrojíme se za trpaslíky? Šotkovi by to možná prošlo, ale ostatní by si museli nalepit falešné vousy a jít po kolenou.“

Sturm se při mágově posměšku začervenal. „Aspoň bychom si mohli promluvit s Hornfelem. Říct mu, že máme o Flinta starost. Možná by si to rozmyslel.“

„Asi bychom mohli požádat o slyšení,“ řekl Tanis, „ale pochybuji, že bychom uspěli. Dal velmi jasně najevo, že do posvátné hrobky smí vstoupit jenom trpaslíci.“

Sturm dál zachmuřeně zíral z okna.

„Flint je na cestě do Údolí thénů,“ řekl Tanis, „do Království mrtvých. Záda mu kryje bláznivý trpaslík a vede ho duch mrtvého prince. Rozčilovat se nad tím nám nijak nepomůže.“

„Ale modlitby pomůžou,“ řekl Sturm a poklekl.

Raistlin pokrčil rameny: „Jdu si ještě lehnout.“

„Aspoň než donesou snídani,“ přitakal Karamon.

Nic jiného se nedalo dělat. Tanis přešel k posteli, lehl si a hleděl do stropu.

Sturm se začal v duchu modlit. „Vím, že to, co jsem udělal, bylo špatné, ale udělal jsem to pro větší dobro,“ řekl Paladinovi. Sepjal ruce a sevřel je. „Jako vždycky…“

❁ ❁ ❁

Tasslehoff přestal kopat do trnože. Počkal, až se Sturm při rozhovoru s bohem ponoří do vytržení, počkal, až Tanis zavře oči a dech se mu zklidní, počkal, dokud neuslyší Karamonovo hlasité chrápání a dokud neutichne Raistlinův drsný kašel.

„Flint slíbil, že můžu jít," zamumlal Tas. „‚Spíš vezmu šotka,' tak to říkal. Tanis si o něj dělá starosti, ale kdybych byl s ním, netrápilo by ho to ani z poloviny."

Tasslehoff odložil váčky. Nechat je tady bylo hrozné. Připadal si bez nich jako nahý, ale pro přítele je třeba přinést oběti. Sklouzl ze židle a tak tiše, jak jen to šotci umí, když si dají záležet, otevřel dveře a vyklouzl ven.

Dva vojáci stáli zády k němu. Bavili se spolu a neslyšeli ho.

„Nazdar!" řekl Tas hlasitě.

Strážci tasili meče a otočili se mnohem rychleji, než by Tas od trpaslíků čekal. Nevěděl, že jsou trpaslíci takhle hbití, obzvlášť když jsou vyšňoření v tom všem kovu.

„Co chceš?" zavrčel voják.

„Vrať se dovnitř!" řekl jeho přítel a ukázal na hostinec.

Tas znal pár slov trpasličí řečí. Znal pár slov v mnoha jazycích, protože se vždycky hodilo umět říct cizinci, kterého šotek potká na cestách, „ale to vám upadlo!"

„Chci svoji prakovku," zdvořile řekl Tas.

Trpaslíci na něho civěli a jeden výhružně zamával čepelí.

„Ne ‚meč'," řekl Tas, který nepochopil, co chtěl strážce tím gestem říct. „Prakovku. Pra – kov – ku, v řeči šotků to znamená ‚prakovku'."

Vojáci pořád nechápali. Byli čím dál rozzlobenější, ale Tasslehoff taky.

„Prakovku!" opakoval hlasitě. „To je tamhleto, vedle vás."

Ukázal na Sturmův meč. Vojáci se ohlédli.

„Jejda! Spletl jsem se," řekl Tasslehoff. „Myslel jsem tohle." Skočil, natáhl se, stiskl a už ji držel. Skočil a zatočil se, dolním koncem švihl jednoho ze strážců do obličeje a potom koncem s vidlicí šťouchl druhého do břicha.

Tas je oba klepl po hlavě, jen aby se ujistil, že se nezvednou příliš brzo a nebudou ho otravovat. Vybral si menšího z nich a sundal mu

přilbu.

„Raistlin měl dobrý nápad. Převleču se za trpaslíka!“

Přilba byla příliš velká a poskakovala mu na hlavě. Trpasličí kroužková košile vážila aspoň šest tun a šotek se v ní málem ztratil. Zahodil ji a místo ní si nasadil trpaslíkovu koženou vestu. Falešný vous považoval za dobrý nápad a zamyšleně si prohlížel trpaslíkovy vousy, ale neměl nic, čím by je uřízl. Sundal si přilbu, rozvázal cop na temeni, shrnul si vlasy do tváře a znovu si přilbu nasadil. Dlouhé vlasy mu čouhaly zespodu.

Naneštěstí tak měl všechny vlasy přes oči, což bylo trochu rušivé, protože moc dobře neviděl, a navíc ho šimraly v nose, takže se každou chvíli zastavoval a kýchal. Pro přítele však přinese jakoukoliv oběť.

Tasslehoff se zastavil a obdivoval se v prasklém okně. Výsledek ho docela uchvátil. Byl opravdu k nerozeznání od trpaslíka. Rychle vyrazil po ulici. Flint a Arman Charas měli slušný náskok, ale Tas si byl jistý, že je dožene.

Koneckonců, Flint mu to slíbil.

14.

TŘI STA LET NENÁVISTI. ÚDOLÍ THÉNŮ.

Flint doufal, že se do Kalil S'rith, Údolí thénů, dostanou rychle a tiše, bez rozruchu, potíží a civějících davů. Théni však nemlčeli. Trpasličí říší se rozlétla zpráva, že jakýsi Neidar půjde hledat Charasovo kladivo.

Flint, Arman a jejich doprovod opustili Město Vysokých a vkráčeli do nepřátelského davu. Když trpaslíci uviděli Flinta, mávali pěstmi, vykřikovali urážky a hulákali na něho, ať se vrátí zpátky do vrchů nebo do jiných, ne tak pěkných míst. I Armanovi se dostalo vlastního přídělu urážek, trpaslíci křičeli, že je zrádce, a častovali ho starou urážlivou přezdívkou „bláznivý Arman".

Flintovi hořely uši a stejně v něm hořela nenávist. Najednou byl rád, že Raistlin dostal nápad ukrást pravé Kladivo a nechat trpaslíkům falešné. Vezme kladivo s sebou a nechá tyhle hnusné bratránky zapečetěné v hoře navždycky.

Dav byl tak rozhněvaný, že Flint s Armanem klidně mohli skončit v Údolí thénů jako trvalí obyvatelé, ale Hornfel dostal zprávu o nepokojích a poslal na pomoc vojáky. Vojáci rozkázali davu, aby se rozešel, a kopími a plochými stranami čepelí si rozkaz vynutili. Neprodyšně uzavřeli Osmou cestu, jež vedla do Údolí. To chvíli trvalo. Arman a Flint museli počkat, než vojáci odklidili z cesty chodce a cestujícím ve vozech nařídili vystoupit. Kdyby Flint dával

pozor, byl by si všiml velice podivného trpaslíka, který se strkal a tlačil davem: trpaslíka štíhlé (dalo by se říct vyzáblé) postavy, jemuž přilba nadskakovala na hlavě a vousy trčely skrz hledí. Flint však pro vztek skoro neviděl. Držel v ruce kladivo a měl sto chutí srazit jím pár hlav horských trpaslíků.

Když už byl podivný trpaslík skoro u nich, oznámili vojáci, že je Osmá cesta čistá. Arman Charas a Flint nasedli do prvního vozu. Flint si zrovna sedal, když náhle jako by zaslechl povědomý hlas, jak pronikavě křičí: „Hej, Flintě! Počkej na mě!“ Flint prudce zvedl hlavu. Otočil se, ale vůz odrachotil, dřív než něco uviděl.

❁ ❁ ❁

Tasslehoff bojoval, prodíral se, strkal, kopal a proklouzával davem rozzuřených trpaslíků. Zrovna se dostal k Flintovi tak blízko, že na něj mohl zakřičet, ať počká, když se vůz s jeho přítelem zakymácel a rozjel se po kolejích. Už si myslel, že se mu to nepodařilo.

Potom si však vzpomněl, že má Poslání. Přátelé si dělali veliké starosti, že jde Flint sám. Sturm se kvůli tomu dokonce modlil. On – Tasslehoff – by je tuze zklamal, kdyby se nechal zastavit takovou maličkostí, jako je regiment trpaslíků s kopími.

Arman a Flint nasedli do prvního vozu ze šesti, spřažených k sobě; měli s nimi jet vojáci z Armanova doprovodu. Arman jim však rozkázal zůstat, takže dalších pět vozů zůstalo prázdných.

Vozy nabíraly rychlost. Trpasličí vojáci stáli zaklesnutí do sebe, rozkročení a zapření nohama a tvořili živý štít, jenž bránil davu vrhnout se na mechanismus, který vozy ovládal. Tas zahlédl škvíru. Klesl na všechny čtyři a proplížil se mezi nohama jakéhosi strážce, který byl tak zaujatý zatlačováním davu, že si šotka vůbec nevšiml.

Tas se tryskem rozběhl podél kolejí a dohnal poslední vůz. Hodil dovnitř prakovku, potom vyskočil na konec vozu a chytil se ho jako klíště.

Po napjaté chvilce, kdy se málem pustil, přehodil nohu přes postranici. Zbytek šotka vzápětí následoval a skutálel se k prakovce na dně. Cestou do Údolí ležel TasslehofF na zádech, obdivně hleděl na stalaktity, které míjeli, a těšil se, jakou bude mít Flint radost, až ho

uvidí.

❁ ❁ ❁

Sedmá, Osmá a Devátá cesta vedly do Kalil S'rith, Údolí thénů. Všechny cesty končily na místě zvaném Síň strážců, přestože tu nikdy žádní trpaslíci na stráži nestáli. Nebylo potřeba. Údolí strážily vážnost a úcta. Vcházeli sem jen trpaslíci, přicházející pohřbít své mrtvé, a ti zůstávali jenom tak dlouho, aby vzdali čest padlým.

Za starých časů tomu bývalo jinak, alespoň podle toho, co Flint slyšel. Před Pohromou pečovali o Údolí Reorxovi kněží a udržovali ho čisté a upravené. Trpaslíci přicházeli slavit s předky rodinná výročí. Poutníci navštěvovali místa odpočinku dávných thénů.

Když zmizeli klerici, trpaslíci chodili do Údolí dál, ale bez péče kněží tráva přerůstala a bujela, hrobky se rozpadaly a trpaslíci brzy přestali přicházet. Přestože uctívali praotce, zahrnovali je do své vlády i všedního života a žádali je o vedení a pomoc, zdráhali se teď rušit spánek mrtvých. Jakmile byl trpaslík uložen do hrobky či mohyly, rodina se rozloučila, odešla a vracela se do Údolí až tehdy, když nastal čas pohřbít dalšího člena rodu.

Údolí thénů tvořila posvátná půda, které před staletími požehnal Reorx. Kdysi to bývalo místo klidu a míru. Teď to bylo místo žalu. Údolí bylo však i místem slunce a větru, mraků a hvězd, neboť z celého Thorbardinu jedině sem dopadal sluneční svit. To byl další důvod, proč sem trpaslíci chodili jen zřídka. Byli jako nemluvňata v lůně, jež světlo rozpláče. Thorbardinští trpaslíci žili celý život v útulné tmě pod horou, a když vyšli do větrné, sluncem zalité prázdnoty údolí, cítili se nepříjemně zranitelní a jako nazí.

Veliké bronzové dveře Síně strážců označovaly symboly Osmého království – ležící kladivo, uložené k odpočinku rukou válečníka.

❁ ❁ ❁

Flint ani Arman po celou dobu jízdy po Osmé cestě nepromluvili. Nemluvili, ani když vykročili k bronzovým dveřím. Hluk a vřava za

nimi se vytratily v dálce. Oba se zaobírali vlastními myšlenkami, nadějemi, sny, tužbami a strachy.

Došli k dvoukřídlým dveřím a v nevysloveném vzájemném souhlasu položili ruce každý najedno křídlo – Flint doleva a Arman Charas doprava. Sundali si přilby, sklonili hlavy a zatlačili na veliké dveře Kalil S'rith.

Do tváří je naplno zasáhlo sluneční světlo – jasné, zářivé, oslňující. Arman Charas přivřel oči a zvedl ruku, aby ho zastínil. Flint rychle zamrkal, pak se zhluboka nadechl čerstvého vzduchu a nastavil obličej teplu paprsků.

„U Reorxe!" vydechl Flint. „Nevěděl jsem, jak moc mi tohle chybělo! Tohle je jako znovu ožít!"

Ironie, pomyslel si – ožít v údolí smrti.

Arman si stínil oči. Nedokázal se na široké modré nebe podívat.

„Pro mě je to jako smrt," prohlásil zachmuřeně. „Žádné stěny, hranice, omezení, bez začátku a bez konce. Vidím nad sebou ohromný prostor, v němž jsem nic, méně než nic, a to se mi nelíbí."

Tehdy Flint poprvé skutečně spatřil ohromnou propast, jež zela mezi jeho lidem a lidem pod horou. Kdysi dávno obojí lid spokojeně kráčel ve slunci i ve tmě. Teď byl život jedněch smrtí druhých.

Flint přemítal, jestli se jeho lid může znovu vrátit k tomu, co bývalo kdysi, jak o tom snil Arman Charas. V duchu znovu slyšel kletby, urážky a slova nenávisti – ostřejší, tvrdší a vražednější než střely – znovu cítil spalující hněv ve vlastním srdci. Nepovažoval nové spojení za možné, kladivo nekladivo. Přestože v něm hořel hněv, cítil přitom i žal, jako by ztratil něco drahocenného.

❁ ❁ ❁

Než se oba trpaslíci vydali dál, chvíli stáli a čekali, až se jejich oči přizpůsobí jasnému světlu. Ani jeden z nich moc dobře neviděl, a tak si nevšimli Tasslehoffa, který vylezl z vozu. Šotek odhodil velikou přilbu, sundal si páchnoucí a svrbící koženou vestu a rozběhl se k bronzovým dveřím. Chtěl Flinta překvapit, protože bylo vždycky zábavné sledovat, jak starý trpaslík vyskakuje do vzduchu a rudne mu obličej.

Tas vběhl do dveří a slunce ho udeřilo přímo do tváře. Světlo bylo jasné a naprosto nečekané. Šotek si zakryl oči rukama a zavrávoral bronzovými dveřmi zpět. Záře se mu zabodla do mozku a chvíli viděl jen veliké červené skvrny s modrými čmouhami, zdobené drobnými žlutými tečkami. Když tenhle nesporně zábavný a zajímavý jev skončil, Tas otevřel oči a zděšeně zjistil, že se bronzové dveře zavřely a on uvázl ve tmě, jež byla horší než kdy předtím.

„Mám s tím opravdu spoustu potíží," zabručel Tas a promnul si oči. „Doufám, že to Flint ocení."

❁ ❁ ❁

Údolí thénů býval dóm, jehož strop se před mnoha tisíci lety propadl a otevřel se vzduchu. Mrtví leželi v malých pohřebních valech zvedajících se ze šustivé hnědé trávy nebo ve velkých mohylách označených kamennými dveřmi, či v případě velmi bohatých a mocných trpaslíků uložení uvnitř mauzoleí. Všechna místa označovaly kameny, v jejichž horní části bylo vytesáno jméno rodiny a v řádcích pod ním jména jejích jednotlivých členů. Některé rodiny měly takových kamenů několik, neboť sahaly hluboko do minulosti. Flint se cestou rozhlížel po neidarských jménech, včetně svého vlastního, Křesadlo. Tohle byl další bod sváru mezi klany. Když Duncan zapečetil horu, Neidar, kteří se vraceli do Thorbardinu k pohřbu, byli odříznuti od tradičního místa odpočinku.

Mezi mohylami nevedly žádné cesty ani stezky. Nohy smrtelníků tudy chodily jen zřídka. Flint a Arman procházeli mezi valy; svůj cíl, Duncanovu hrobku, viděli od chvíle, kdy jejich oči přivykly světlu.

Mnoho set stop nad klidným modrým jezerem uprostřed údolí majestátně plula zdobená, složitá stavba, spíš malý palác než hrobka. Jezero vytvořila stékající voda z tajícího sněhu, která se shromažďovala v otvoru, jenž zůstal v zemi, když z ní byla hrobka vytržena.

Flint nedokázal z té nádherné podívané odtrhnout zrak. Hleděl na hrobku v úžasu. Už viděl mnoho trpasličích staveb, ale žádná nemohla soupeřit s touhle. Hrobka, vážící tuny a tuny, se vznášela mezi mraky, jako by byla stejně lehoučká jako ony. Věže a vížky z

bílého mramoru, ověnčené jasně červenými taškami, zářily ve slunečním světle. Okna z olovnatého skla se otevírala na balkóny.

Z jednoho patra do druhého vedla síť příkrých schodišť, lemujících celou budovu.

Z hrobky zazněl hluboký tón a rozlehl se ozvěnou údolím. Tón se ozval jednou a pak utichl.

„Co to bylo?“ zeptal se Flint užasle.

Arman Charas zvedl zrak k zázračné plovoucí hrobce.

„Říká se, že je to Charas s kladivem. Nikdo to neví jistě.“

Tón zazněl znovu a Flint musel připustit, že to opravdu zní jako úder kladiva o kov. Pomyslel na to, co je v hrobce asi čeká – pokud se tam dokáží dostat – a přál si, aby se řídil Sturmovou radou a trval na tom, ať mu thén dovolí vzít přátele s sebou.

„Král Duncan začal hrobku budovat ještě během života,“ řekl Arman. „Měl to být skvostný monument, kde měly ulehnout k odpočinku jeho děti a pak i jejich děti a všichni ti, kdo přijdou po nich. Jeho vize hylarské dynastie se však nenaplnila. Dva syny pohřbil v prosté, neoznačené mohyle. Hrobka třetího syna zůstane navždy prázdná.

Když král zemřel, Charas, znechucený bojem mezi klany, osobně odnesl tělo do hrobky. V obavách, že bude králův pohřeb zmařen nevhodným chováním rozhádaných thénů, Charas všem zakázal zúčastnit se obřadu. Říká se, že se pokoušeli vejít, ale veliké bronzové dveře se před nimi zabouchly. Charas se nikdy nevrátil. Théni bušili na dveře a pokoušeli se je otevřít násilím. Země se začala třást tak silně, že padaly domy, Strom života praskl a jezero se vylilo a zaplavilo okolní zem.

Když se otřes utišil, bronzové dveře se otevřely dokořán. Théni mezi sebou bojovali, kdo vstoupí do údolí jako první, všichni dychtiví najít kladivo a přivlastnit si ho. Zakrvácení a zbití se vhrnuli dovnitř, jen aby ke své hrůze zjistili, že jakási děsivá síla vyrvala královu hrobku ze země a nechala ji vznášet se vysoko nad jejich hlavami.

Během let se mnozí pokoušeli najít způsob, jak do hrobky vstoupit, ale až dosud ho nikdo nenašel. A teď,“ Arman odvrátil oči z hrobky a temně se podíval na Flinta, „ty, Neidar, tvrdíš, že to

tajemství znáš.“ Arman si pohladil dlouhý černý vous. „Já o tom pochybuji.“

Flint zvedl pomyslnou rukavici: „Kde je hrobka prince Grallena?“ Náhle byl dychtivý mít to za sebou.

„Nedaleko,“ ukázal Arman. „U jezera, ten obelisk z černého mramoru. Kdysi obelisk stával před Duncanovou hrobkou, než byla vytržena ze země. Je tam socha prince Grallena a za ní zbytky mramorového oblouku, který se rozpadl, když se hora otřásla.“

Arman se podíval na Flinta. „Co uděláme, až se dostaneme k princově hrobce? Tedy pokud to přede mnou nechceš tajit,“ dodal ztuhle.

Flint měl pocit, že mladému trpaslíkovi něco dluží. Arman mu koneckonců předal kladivo.

„Dám přilbu do jeho hrobky,“ řekl.

Arman na něho užasle hleděl: „To je všechno? O Kladivu nevíš nic?“

„Nic moc,“ vyhýbavě odvětil Flint.

Měl jistý pocit, dojem, ale nic konkrétního. Hlavně proto neřekl přátelům víc a byl to i další důvod, proč se rozhodl nebrat je s sebou.

„Ale tys přijal Realgarovu sázku!“

„Ale no tak,“ řekl Flint, kráčeje mezi mohylami, „který trpaslík hodný toho jména kdy odmítl sázku?“

❁ ❁ ❁

Tasslehoff se zahleděl na bronzové dveře, pak k nim přešel a kopl do jednoho křídla. Ne že by si myslel, že je dokáže vykopnout, spíš na ně byl pořádně naštvaný. Zabrnělo ho od prstů na noze až k ramenům a naštval se ještě víc než předtím.

Pustil prakovku na zem, zapřel se oběma rukama do jednoho křídla a zatlačil. Tlačil a tlačil, ale nic se nestalo. Oddechl si, setřel si pot z čela a pomyslel si, že kvůli nikomu jinému než Flintovi by se takhle nenamáhal. Měl pocit, že dveře přece jen trošičku povolily, a tak se do nich znovu opřel, tentokrát plnou váhou.

„Víš, kdo by se teď hodil?“ řekl si Tas, zatímco vší silou tlačil do dveří. „Fišpán. Kdyby tu byl, prostě by na ně vrhl jednu z těch svých

ohnivých koulí a dveře by se rozletěly.“

A přesně to se v tu chvíli stalo.

Dveře se rozletěly. Výsledkem bylo, že Tas najednou tlačil jen do vzduchu a světla a přistál na břiše na zemi. Pád Tasovi připomněl další věc, kterou by Fišpán udělal – pokud si Tas odmyslel plameny, kouř a všeobecnou zkázu, které kouzla starého potrhlého čaroděje obvykle doprovázely. Tas chviličku ležel v trávě a vzdychal nad jeho odchodem. Pak si ale vzpomněl na své Poslání, vyskočil na nohy a rozhlédl se kolem sebe.

V tu chvíli si uvědomil, že se za ním bronzové dveře zase zavírají. V posledním okamžiku, než se dunivě zabouchly, ještě stihl skočit pro prakovku a vtáhnout ji dovnitř. Otočil se a podíval se na oblohu. Spatřil plovoucí hrobku a uslyšel zvuk, který zněl, jako když kladivo udeří do gongu. Dojatě si povzdechl.

„Doufám, že se tě to nedotkne, královno Takhisis,“ pravil vážně, „a ujišťuji tě, že mám pořád v plánu zajít se jednou podívat do Propasti, ale právě teď bych chtěl být nejvíc ze všeho na světě tam nahoře v Duncanově hrobce.“

A vydal se hledat přítele.

❁ ❁ ❁

Hrobka prince Grallena byla jednou z mnoha mohyl, hrobek a valů postavených kolem jezera uprostřed údolí. Tady u jezera byli po staletí pohřbíváni théni a jejich rodiny. Jedině Grallenova hrobka však byla prázdná, připravená přijmout tělo, které už nikdy nikdo nenajde. Označoval ji černý obelisk a socha prince v životní velikosti. Princova socha byla v plné zbroji, ale beze zbraní. Její ruce byly stejně prázdné jako hrobka a hlava prostovlasá.

Charas se zastavil před princovou sochou a uctivě sklonil hlavu, vlastní přilbu v ruce. Flint měl sucho v ústech; pomalu kráčel vpřed a nesl Grallenovu přilbu. Netušil, co má dělat. Má snad přilbu uložit do prázdné hrobky? Už už se odvracel, když náhle ucítil studený dotek. Kamenné ruce ležely na jeho vlastních.

Flintovi se sevřel žaludek. Ruce se mu roztřásly a málem přilbu upustil. Pokusil se pohnout, ale kamenné dlaně ho pevně držely.

Podíval se soše do tváře a do očí. Neviděl prázdný kámen; oči zářily životem.

Kamenné rty se pohnuly. „Dlouhá léta byla má hlava odhalená slunci, větru a dešti.“

Flint se zachvěl a přál si, aby sem nikdy nepřišel. Zaváhal, odhodlal se a pak roztřesený strachem vložil přilbu soše na hlavu. Kov zaskřípěl o kámen. Přilba sjela přes kamennou tvář a zakryla jí oči. Rudý drahokam zaplál.

„Půjdu se připojit k bratrům. Dlouho na mne čekali, abychom se mohli na další cestu vydat společně.“

Flinta zalil pocit míru a už se nebál. Cítil ohromnou lásku, lásku, jež všechno odpouští. Skoro zdráhavě přilbu pustil, o krok ucouvl a sklopil hlavu. Pocit míru se zvolna vytratil. Slyšel, jak Arman lapá po dechu, a když byl znovu schopen vidět skrz mlhu v očích, uviděl, že princ teď má na hlavě kamennou přilbu.

Ztěžka polkl, protřel si oči a rozhlédl se kolem sebe. Když našel, co hledal, obešel obelisk.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Arman, který šel za ním. „Kam jdeš?“

„K tomu oblouku,“ ukázal Flint.

„Oblouk byl Charasův pomník,“ řekl Arman. „Zřítil se, když se Duncanova hrobka vytrhla ze země. Spoustu let ležel v troskách. Můj otec ho nechal znovu postavit a zasvětit v naději, že nás dovede ke Kladivu, ale nic z toho nebylo.“

Flint přikývl. „Musíme tím obloukem projít.“

Arman se tvářil pochybovačně. „Pche! Prošel jsem jím mockrát a nic se nestalo.“

Flint neodpověděl, šetřil si dech. Jak mu Raistlin tak nelaskavě připomněl, nemládl. Hádka s davem, výstup údolím a setkání se sochou ho stály spoustu sil, a pokud věděl, ke Kladivu je ještě daleko.

Oblouk byl zhotoven z téhož černého mramoru jako obelisk. Byl velmi prostý, nezdobený, jen s vytesanými slovy „Čekám a bdím. Nevrátí se. Běda, truchlím pro Charase.“

Flint se zastavil. Zhoupl se na patách, zhluboka se nadechl, zavřel oči a proběhl obloukem. Přitom hlasitě vykřikl: „Truchlím pro

Charase!“

Měl vyběhnout na hnědou trávu na druhé straně oblouku. Místo toho mu boty zadupaly na rozviklaných prknech podlahy. Překvapeně otevřel oči a zjistil, že je v šeré místnosti, osvětlené jediným pruhem světla, jež dopadalo dovnitř skrz úzkou štěrbinu v kamenné zdi.

V úžasu se nadechl a vydechl. Otočil se a hluboko pod sebou spatřil oblouk. Zaslechl vzdálený hlas vykřiknout: „Truchlím pro Charase,“ a ve vchodu se objevil Arman. Užasle se rozhlížel kolem sebe.

„Jsme tady!“ vykřikl. „V hrobce!“ Klesl na kolena. „Můj osud se naplní.“

Flint přešel ke štěrbině a vyhlédl ven. Hleděl dolů na hnědou trávu, sluncem ozářené jezero a malý obelisk. Vykulil oči a spěšně ucouvl.

„Rychle! Zatarasit vchod!“ zařval. Bylo však pozdě.

„Truchlím pro Charase!“ vykřikl pronikavý hlas.

Obloukem sem vběhl Tasslehoff Bosonožka s prakovkou v ruce.

„Slíbil jsi, že mě vezmeš s sebou, Flintě,“ řekl, „ale asi jsi zapomněl a já jsem nechtěl, aby tě to mrzelo, a tak jsem přišel sám.“

„Šotek!“ zděšeně zaprotestoval Arman. „V hrobce Nejvyššího krále! To nelze připustit! Musí se vrátit.“

Vrhl se na Tasslehoffa, který byl tak překvapený, že zapomněl utíkat. Arman šotka popadl a málem ho prohodil zpět, najednou ho však pustil.

„Oblouk je pryč!“ zalapal Arman po dechu.

„Když je oblouk pryč,“ řekl Tas, zvedaje se z podlahy, „jak se dostaneme zpátky na zem?“

„Možná nijak,“ zamračeně prohlásil Flint.

15.

JEŠTĚŘI. BLECHY. ŠKŮDCI.

„Povězte mi o tom kladivu víc,“ řekl Dray-yan.

„Je to stará, rezavá trpasličí relikvie,“ odvětil Realgar. Zadíval se na ještěřího muže s podezřením. „Nic, co by vás zajímalo.“

„Podle toho, co se Jeho Excelence doslechla, trpaslík, který to kladivo najde, určí, kdo bude Nejvyšší král,“ řekl Dray-yan. „A teď jsme zjistili, že ho dva trpaslíci vyrazili hledat. O tom jste se Pánu Verminaardovi zapomněl zmínit.“

Realgar se zamračil: „Nevěděl jsem, že by to Jeho Excelenci zajímalo.“

„Naopak,“ prohlásil Dray-yan a dlouhý jazyk mu přitom vylétl zpoza zubů. Stáhl ho zpět. „Jeho Excelenci zajímá všechno, co se tady v Thorbardinu děje.“

Aurak a jeho velitel Grag byli spolu s theiwarským thénem hluboko v Thorbardinu. Jeden z Dray-yanových placených špiclů přinesl zprávu o kladivu drakoniánskému poslovi, který usoudil, že je důležitá, a tak se hbitě rozběhl tajnými tunely a probudil Graga uprostřed noci. I Grag ji považoval za důležitou, proto probudil Dray-yana. Tentýž posel přinesl i zprávu o uprchlých otrocích a tlupě zabijáků, která je vedla.

Dray-yan a Grag rychle vyrazili do Thorbardinu probrat tyto záležitosti s Realgarem. Dray-yan se s vůdcem Theiwar setkal už

dřív, ale to bylo v přestrojení za Pána Verminaarda. Při dnešním setkání s Realgarem se rozhodl objevit ve své pravé, šupinaté podobě. Řekl Realgarovi, že je Pán Verminaard na cestě do Thorbardinu. Až bude kladivo nalezeno, Jeho Excelence bude u toho.

Realgar se ušklíbl: „Pokud jde o to, kdo bude Nejvyšším králem, rozhodnou sekery, meče a kopí, ne nějaký rezavý kus železa.“ Thén se poškrábal na krku, nahmátl blechu, rozmáčkl ji mezi prsty a zahodil.

Dray-yan se trpělivě vyptával dál. Císař Ariakas o získání kladiva velmi usiloval a Dray-yan pochyboval, že by císaře zajímalo, kdo je králem trpaslíků. „Ale o kladivu se říká, že má kouzelnou moc.“

Realgar věnoval drakoniánovi ostrý pohled. Myslel si, že ví, o čem je řeč. „Dračí kopí. To myslíš, že?“ Zasmál se. „Chápu, že to by mohlo Verminaarda zajímat.“

Dray-yan a Grag se po sobě podívali. Grag zavrtěl hlavou.

„Jeho Excelence neví nic o dračích kopích,“ řekl Dray-yan.

„Jsou to kopí, která kdysi užívali k zabíjení draků – a jiných ještěrů,“ dodal Realgar s podlým úšklebkem.

Dray-yan se na Theiwara zamračil. S chutí by toho smradlavého červa uškrtil, musel se však tvářit vstřícně. Závisel na něm jejich plán.

„Budu Jeho Excelenci o dračích kopích informovat,“ prohlásil Dray-yan. „Kladivo je prý někde ve…“ zapomněl jméno; otočil se ke Gragovi.

„V Údolí thénů,“ doplnil Grag.

„A šli ho hledat dva trpaslíci…“

„Ať jich jde třeba dvě stě. Nenajdou ho. A i kdyby, co na tom záleží?“ zeptal se Realgar potměšile. „Nebo se snad vidíš jako král pod Horou, Ještěre?“

Aurak odpověděl jen Gragovi, řečí drakoniánů: „Věř mi, ty špinavá lasičko, že nemám v plánu stát se Nejvyšším králem tlupy chlupatých, zavšivených krys. Být otrokářem bude dostatečný trest; všichni však musíme své věci přinášet oběti.“

Grag souhlasně zamával ocasem.

Realgar, který jim nerozuměl, se popuzeně díval z jednoho na druhého: „Cos mu říkal?“

„Řekl jsem Gragovi, že nesním o takovém povýšení, thén,“ řekl Dray-yan. „Mým nejvyšším cílem je sloužit Pánu Verminaardovi.“ Odmlčel se. „Jistě, ten má větší ambice.“

Realgar se zamračil; huňaté obočí se mu nad přimhouřenýma očima stáhlo tak, že skoro zmizely. „Co tím myslíš?“

Dray-yan se podíval na Graga: „Povíme mu to?“

Grag vážně přikývl: „Thén nám hodně pomohl. Má právo to vědět.“

„Co vědět?“ dožadoval se Realgar.

„Uvažme, co by se mohlo stát, kdyby Pán Verminaard získal Charasovo kladivo a stal se Nejvyšším králem Thorbardinu. Ovládal by těžbu železné rady. Zisky by byly jeho.“

„Člověk nemůže být Nejvyšším králem!“ vykřikl Realgar a nadmul se vztekem. „Kladivo je kus kovu. Nic jiného.“

„Její Temné Veličenstvo nepovažuje Kladivo za ‚kus kovu‘,“ řekl Dray-yan. „Mohly by ji také zajímat ty oštěpy.“

„Kopí,“ řekl Grag. „Dračí kopí.“

Dray-yan pokrčil rameny. „Jestli je to kladivo opravdu jenom ‚kus kovu‘, tak se nemáte čeho bát. Jestli ale opravdu má kouzelnou moc, pak císař Ariakas jménem Jejího Temného Veličenstva odmění toho, kdo mu ho přinese, a udělá z něj Nejvyššího krále Thorbardinu. A tím člověkem bude Pán Verminaard.“

„Verminaard nemá právo nám vládnout!“ vzpurně prohlásil Realgar. „Kdybych věděl, že si chce nárokovat trůn, nikdy bych mu nenavrhl dohodu. Králem budu_/á, nikdo jiný, obzvlášť ne člověk.“

Chvíli uvažoval a pak si Dray-yana zkoumavě změřil: „Vypadáš inteligentně – tedy naještěra.“

Dray-yan se neodvážil podívat na Graga; bál se, že oba vybuchnou smíchy.

„Jsem rád, že o mně máte dobré mínění, thén,“ řekl Dray-yan. S povzdechem dodal: „Kéž by ho sdílela i Jeho Excelence.“

„Mluvíš, jako bys byl připravený změnit stranu,“ řekl Realgar, „a sloužit novému pánu.“

„Mohli bychom to s Gragem uvážit,“ řekl Dray-yan, „podle toho, co bychom tím získali.“

„Vlastní podíl na zisku.“

Dray-yan a Grag začali nabídku probírat.

„Lasička spolkla návnadu," řekl aurak drakoniánsky. „Jak jsme se domluvili, až se najde kladivo, zaměstnám thény – nebo spíš ‚Jeho Excelence' zaměstná thény. Tvoje jednotky vstoupí do Thorbardinu, převezmou to tady a obsadí klíčová opevnění."

Grag přikývl. „Jednotky jsou shromážděné v tunelu a čekají na rozkaz. Jestli se kladivo najde, trpaslíci ho odnesou na místo, kterému říkají Chrám hvězd. Jakmile se théni shromáždí, uzavřeme východy a chytíme je i s kladivem do pasti."

„Až Jeho Excelence nešťastně zahyne," řekl Dray-yan, „a až budu mít kladivo bezpečně v rukou, pohovořím si s thény. Povím jim, kdo tady bude vládnout," zlověstně si přeměřil Realgara.

„My drakoniáni budeme první ze sloužících Temné královny, kteří si podrobí některý z národů Ansalonu," podotkl Grag. „Císař Ariakas nám bude muset prokázat zaslouženou úctu. Možná bude jednou nosit Korunu moci drakonián."

Dray-yan tu korunu skoro cítil na šupinatém čele. Zdráhavě se vytrhl ze sna a vrátil se k práci.

„Probrali jsme to s Gragem," řekl Dray-yan Theiwarovi. „Souhlasíme s podmínkami."

„Myslel jsem si to, ještěři," ušklíbl se Realgar.

„Vymysleli jsme plán, jak si poradit s Jeho Excelencí," pokračoval Dray-yan, „ale nejdřív nás zajímá těch šest vrahů, kteří vstoupili do vaší říše. Platí je elfové, poslali je do Pax Sarkasu zabít Jeho Excelenci. Pán Verminaard útok přežil, ale oni utekli."

„Zní to, jako by ses těch zločinců bál," řekl Realgar.

Dray-yan škubl drápy. Až to tu převezme, přichystá Realgarovi něco opravdu mimořádného.

„Nebojím se jich," prohlásil. „Ale respektuji je, a to byste měl i vy. Jsou chytří, obratní a mají požehnání svých bohů."

„*A* jsou mrtví," samolibě prohlásil Realgar. „Nemusíte si s nimi dělat starosti."

Dray-yanův jazyk kmitl ven. Nevěřil mu.

„Mrtví?" zeptal se ostře.

Do díry, kterou měl thén za příbytek, se přihnal jakýsi trpaslík a přerušil je. Začal brebentit jejich řečí. Realgar se zájmem naslouchal.

Řídký vous se mu roztáhl a široký úsměv odhalil thénovy shnilé zuby. Skoro vzápětí vešel baaz. Zasalutoval a čekal, až ho Grag vezme na vědomí.

Drakonián podal hlášení, zprávu pro Dray-yana.

„K Severní bráně se blíží malá skupina lidí. Vypadá to na průzkumnou hlídku.“

„Moji uprchlí otroci?“

„Skoro jistě. Jeden z nich je ten mimořádně vysoký Pláňan, který bojoval s Verminaardem. Vede další podobné, všichni jsou oblečení v kůžích. Je jich šest. Jde s nimi urozený elf. Taky ho viděli v Pax Sarkasu.“

„Soudím, že jsme dostali stejné zprávy,“ řekl Realgar, který drakoniány pečlivě sledoval. „K Severní bráně dorazili lidští válečníci.“

„Ano,“ odpověděl Dray-yan. „Jsou to ti zločinci, kteří nám unikli v Pax Sarkasu.“

„Chvalte Její Temné Veličenstvo,“ řekl Realgar a spokojeně si zamnul špinavé ruce. „Tady už nám neutečou.“

„Pošlu své jednotky, aby je zničily,“ začal Grag.

„Ne, počkej!“ skočil mu do řeči Realgar. „Nezabíjejte je. Aspoň dva chci zajmout živé.“

„Živý nepřítel je nebezpečný nepřítel,“ řekl Grag. „Je lepší zabít je a skončit s tím.“

„Obvykle bych souhlasil,“ řekl Realgar, „ale potřebuju tu špínu pro Hornfela a další členy Rady jako důkaz, že se sem chystá vpadnout lidské vojsko. Předvedu ty špehy před Radu, ukazuje a přinutím k přiznání. Hornfel nebude mít jinou možnost než Severní bránu zavřít, což zajistí, že naše tajné obchody s dračím vojskem budou pokračovat. Theiwar zbohatnou a získají moc. Hylar budou hladovět. Brzy budu vládnout pod horou, s Kladivem nebo bez něj.“

„Samozřejmě víte, že tam žádné lidské vojsko není,“ řekl Grag. „Jsou to jenom zoufalí otroci. Proč by ti lidé měli tvrdit něco jiného?“

„Až s nimi skončím, nejen že potvrdí, že jsou vůdci vojska vyslaného k útoku na Thorbardin, ale budou tomu i sami věřit. Stejně jako ti, kdo je vyslechnou. Mezitím vy a vaše jednotky půjdete do

lesa, vystopujete další lidi a zabijete je.“

„Vy mi nerozkazujete…“ začal Grag a drápy sáhly po jílci meče.

„Trpělivost, veliteli,“ poradil mu Dray-yan a vlastní řečí dodal: „Tenhle Realgar je lasička, ale mazaná. Udělejte s otroky, co říká. Zajměte je živé. Jen ať zatím věří, že to řídí on. Mezitím chci, aby ses ujistil, že mi říká pravdu. Zjisti, jestli byli ti vrazi zabiti, jak tvrdí. Jestli ne, vyřiď to s nimi.“

„Přestaňte na sebe syčet! Od teď budete v mé přítomnosti mluvit jen obecnou. Cos mu říkal?“ vyptával se Realgar podezřívavě.

„To, co jste mi řekl, théne,“ pokorně odpověděl Dray-yan. „Předal jsem vaše rozkazy Gragovi a řekl jsem mu, že má Pláňany zajmout živé.“

Realgar zavrčel: „Přiveď je do kobek, hned jak je zajmeš. Budu tam a vyslechnu je.“

„Veliteli, slyšel jsi thénovy rozkazy,“ řekl Dray-yan obecnou. Znovu se podíval na Realgara. „Pokud chápu, nemáte námitky ukázat veliteli Gragovi těla těch šesti vrahů?“

„Nic není jednoduššího,“ řekl Realgar. „Pošlu pár svých lidí, aby ho doprovodili.“ Ukázal na dva Theiwary, kteří se skrývali ve stínech.

„Doufám, že ten Grag dokáže splnit moje rozkazy,“ dodal Realgar; díval se na velitele drakoniánů s pohrdáním.

„Je velmi inteligentní,“ suše odvětil Dray-yan. „Na ještěra.“

16.

DUNCANOVA HROBKA.
DALŠÍ CHARAS.

a přilba *byla* prokletá,“ řekl Arman a hlas se mu třásl hněvem i strachem. Zamračil se na Flinta: „Vylákal jsi nás do záhuby!“

Flintovi se stáhl žaludek. Na kratičkou děsivou chvíli si představil, jaké by to bylo zůstat tady uvězněný a umřít, ale potom si vzpomněl na dotek princovy kamenné ruky a na pocit míru, který se nad ním rozhostil.

„Nečekal jsi, že sem vpochodujeme a najdeme Kladivo ležet na podlaze, že?“ zeptal se Armana. „Ať se ti to líbí, nebo ne, než ho najdeme, čekají nás zkoušky. Možná zemřeme, ale nebyli jsme sem posláni zemřít.“

Arman se zamyslel. „Asi máš pravdu,“ řekl klidněji. „Mělo mě to napadnout. Zkouška, samozřejmě, aby se ukázalo, kdo z nás je hoden.“

Štěrbinovými okny dopadalo dovnitř slunce. Arman sáhl do koženého váčku, který měl na opasku, a vytáhl odtamtud složený kus zažloutlého pergamenu. Opatrně ho rozložil a přešel ke světlu, aby si ho prohlédl.

„Co to máš?“ zvědavě se zeptal Flint. Arman neodpověděl.

„Je to mapa,“ řekl TasslehofF, který se přitočil k trpaslíkovi a nahlížel mu přes loket. „Miluju mapy. Co je na ní?“

Arman se posunul tak, aby stál k šotkovi zády.

„Hrobka,“ odpověděl. „Zakreslil ji původní stavitel. Naše rodina ji vlastní po generace.“

„Tak to nám stačí použít mapu a najít Kladivo!“ vzrušeně poskočil Tas.

„Ne, ty troubo,“ řekl Flint. „Kladivo bylo uloženo do hrobky *až po* Duncanově pohřbu. Nebude na mapě.“ Podíval se po Armanovi: „Nebo bude?“

„Ne,“ řekl Arman. Prozkoumal mapu, pak se rozhlédl kolem sebe a zase se vrátil k mapě.

„Nevadí, když se podívám?“ zeptal se Flint.

„Je to velice stará a chatrná mapa,“ řekl Arman. „Nemělo by se na ni moc sahat.“ Složil ji a zastrčil zpátky do opasku.

„Ale aspoň nám ukáže cestu ven,“ řekl Tas. „Musí tu být nějaké dveře.“

„A k čemu nám budou, když jsme míli vysoko ve vzduchu, ty osle?“ namítl Flint.

„Aha,“ řekl Tas. „Jo, dobře.“

Kouzelný oblouk, kterým prošli, byl také přistavěn až po Duncanově smrti. Nepochybně ho tam umístila stejná mocná síla, která vyrvala hrobku ze země a zvedla ji do oblak. A stejná moc pořád ještě může v hrobce číhat a čekat na ně.

Arman přešel místností, nahlédl do stinných koutů a podíval se skrz úzká okna dolů na zem. Obrátil se k Flintovi. „Ze všeho nejdřív by ses měl podívat po východu.“

„Budu hledat to, pro co jsem přišel,“ zamračil se Flint. „Kladivo.“

Jako by ho to slovo přivolalo, znovu zazněl melodický tón. Nebyl však slabý jako dole, ale hlasitý a libozvučný. Vzduch lehce vibroval ještě dlouho poté, co tón dozněl.

„Ten zvuk mnou prochází skrz. Cítím ho i v zubech,“ okouzleně řekl Tas. Zadíval se na strop a řekl: „Vychází někde odtamtud.“

„Jsou tu schody nahoru,“ hlásil Arman z opačné straně komnaty. Odmlčel se a nucené dodal: „Omlouvám se, že jsem ztratil nervy. Ujišťuji tě, že už se to znovu nestane.“

Flint bezvýrazně přikývl. Zamýšlel prozkoumat místnost osobně. „Kde podle té mapy jsme?“

„V Síni nepřátel,“ řekl Arman. „Toto jsou trofeje na oslavu bitev,

které král Duncan vybojoval.“

Byly tu vystavené nejrůznější zbraně, štíty a další válečná výstroj, spolu s rytými plaketami líčícími vítězství krále Duncana nad nepřáteli, včetně skvělých činů ve slavné válce se zlobry. Nebyly tu však žádné trofeje z poslední války, nejvíce hořké a nejstrašnější, vybojované proti vlastnímu plemeni.

Flint přistihl šotka při pokusu zvednout velikou zlobří válečnou sekeru.

„Polož to!“ prohlásil nahněvaně. „Co ještě sis nastrkal do váčků?“

„Nemám žádné váčky,“ smutně řekl Tas. „Musel jsem je odložit, abych si mohl nasadit trpasličí brnění.“

„Tak do kapes!“ zaprskal Flint. „A jestli zjistím, že jsi něco ukradl…“

„Nikdy v životě jsem nic neukradl!“ protestoval Tas. „Krást se nemaje to špatné.“

Flint se nadechl. „No tak jestli zjistím, že sis něco ‚vypůjčil‘, nebo žes zvedl něco, co někomu upadlo…“

„A okrádat mrtvé je velmi špatné,“ vážně prohlásil Tas. „Dokonce zavrženíhodné.“

„Necháš mě dokončit větu?“ zařval Flint.

„Ano, Flintě,“ pokorně řekl Tas. „Cos chtěl říct?“

Flint ho probodl pohledem: „Zapomněl jsem. Pojď se mnou.“

Otočil se na patě a vyrazil k rohu, kde Arman našel schody. Tas se přitočil k jednomu z podstavců a položil tam malý nožík s kostěnou rukojetí, kterému se nějak podařilo proniknout do jeho rukávu. Pohladil ho, povzdechl si a vyrazil za Flintem, který si upřeně prohlížel několik kladiv opřených o zeď.

„Když okradeš mrtvé *ty*, asi to bude v pořádku,“ řekl Tas.

„Já?“ řekl Flint popuzeně. „Já se ne…“

Odmlčel se; nebyl si jistý, co říct.

„A co Kladivo?“ zeptal se Tas.

„To není krádež,“ řekl Flint. „To je… *nález*. V tom je rozdíl.“

„Takže když něco najdu, můžu si to vzít?“ zeptal se Tas. Koneckonců, už našel ten nožík.

„To jsem neřekl!“

„Řekl.“

Flint si náhle uvědomil, že jsou s Tasem sami. „Kde je Arman?“

„Myslím, že šel nahoru po těch schodech,“ ukázal Tas. „Když zrovna nekřičíš, slyším ho, jak s někým mluví.“

„S kým by, u plamenů, mluvil?“ nejistě se podivil Flint. Natáhl uši a opravdu slyšel něco, co znělo jako dva hlasy. Jeden z nich rozhodně patřil Armanovi.

„Duch!“ hádal Tas a rozběhl se ke schodům.

Flint ho chytil za košili. „Ne tak rychle.“

„Ale jestli je tam duch, tak ho nechci zmeškat!“ vykřikl Tas a snažil se Flintovi vykroutit.

„Pst! Chci slyšet, o čem mluví.“

Flint se plížil po úzkých schodech vzhůru. Tas se kradl za ním. Schodiště bylo příkré, neviděli, kam schody vedou. Flint brzy lapal po dechu a začínal mít v nohách křeče. Nutil sejít dál, ale pak se najednou zastavil. Dva kameny vyčnívaly ze stěny v divném úhlu a vytvářely otvor velký asi jako člověk. Zevnitř poblikávalo světlo.

„Ha,“ zabručel Flint. „Tajná chodba.“

„Miluju tajné chodby!“ Tas se začal plížit dovnitř.

Flint ho popadl za kotník a vytáhl ho ven.

„První já.“

Flint se vplížil do chodby. Na druhé straně byly pootevřené dřevěné dveře. Flint jimi nahlédl. Tas přes něj neviděl, a tak se vrtěl a tlačil, aby se vecpal vedle něj.

„Pohřební komora,“ tiše řekl Flint. „Tady odpočívá král.“ Sundal si přilbu.

Uprostřed místnosti stál mramorový sarkofág, jehož víko zdobila vytesaná postava krále. Na opačném konci byly dvojité zavřené dveře z bronzu a zlata. Veliké dveře by se otevíraly jen při zvláštních příležitostech, jako je každoroční výročí úmrtí Nejvyššího krále. V hrobce byly rozmístěny sochy trpasličích bojovníků, stojících na němé, věčné hlídce. Světlo se odráželo od zlaté kovadliny, umístěné před hrobkou, a od zbroje ze zlata a oceli.

Arman klečel, přilbu odloženou vedle sebe na podlaze. Nad ním stál a hleděl na něj trpaslík s bílými vlasy a dlouhým bílým vousem. Byl shrbený věkem, ale i tak byl mohutně stavěný a vyšší než Flint.

„To není duch,“ zklamaně zašeptal Tas. „Jenom starý trpaslík. Bez urážky, Flinte.“

Flint šotka kopnul: „Ticho!“

„Je mi ctí pobývat ve tvé přítomnosti, Veliký Charasi,“ řekl Arman přiškrceným hlasem plným citu.

Flint vytřeštil oči. Obočí mu vylétlo vzhůru.

„Charas? Říkal Charas?“ vyptával se Tas. „Už máme dva Charasy – Armana a toho mrtvého. Tohle je další? Kolik jich je?“

Flint ho znovu kopnul a Tas zmlkl a třel si otlučená žebra.

„Vstaň, mladíku,“ pravil prastarý trpaslík. „Neměl by ses mi klanět. Nejsem král. Jsem jen ten, kdo střeží králův odpočinek.“

„Celá staletí jsi zůstal tady,“ žasl Arman. „Proč ses nevrátil ke svému lidu, Veliký Charasi? Bolestně potřebujeme tvé vedení.“

„Nabízel jsem svému lidu vedení,“ hořce řekl starý trpaslík, „on ho však nechtěl. Nejsem v této hrobce z vlastní volby. Dá se říct, že jsem sem byl vykázán bláznovstvím svého lidu.“

Flint přivřel oči. Zatahal se za vousy. „Divná řeč,“ zamumlal.

Arman zahanbeně sklonil hlavu. „Byli jsme hlupáci, Charasi, ale to se teď změní. Vrátíš se k nám. Přineseš nám Kladivo. Spojíme se pod jedním králem.“

Prastarý trpaslík si mladého přeměřil: „Proč jsi sem přišel, Armane Charasi?“

„Abych… vzdal úctu králi Duncanovi,“ vykoktal Arman.

Charas se smutně usmál: „Myslím, žes přišel pro Kladivo.“

Arman se začervenal. „Potřebujeme Kladivo!“ bránil se. „Naši lidé trpí. Klany jsou rozdělené. Severní brána, po staletí zavřená, se znovu otevřela. Mluví se o válce ve světě nahoře a já se bojím, že bude válka i pod horou. Kdybych přinesl Kladivo zpátky do Thorbardinu, můj otec by se stal Nejvyšším králem a…“ Odmlčel se.

„Co by udělal?“ mírně se zeptal Charas.

„Sjednotil by klany. Přivítal by v hoře znovu naše bratrance, Neidary. Otevřel by brány lidem a elfům a znovu by oživil těžbu a obchod.“

„Chvályhodné cíle,“ moudře přikývl Charas. „Proč k jejich dosažení potřebujete Kladivo?“

Arman vypadal zmateně. „Ty sám jsi řekl kdysi dávno, než jsi

odešel: ‚Teprve až dobrý a čestný trpaslík povstane, aby spojil národy, vrátí se Charasovo kladivo. Bude to znamení, že je vyvolený.‘“

„Ty jsi ten trpaslík?“ zeptal se Charas.

Arman zvedl hlavu a narovnal se: „Jsem Arman Charas,“ pravil hrdě. „Našel jsem cestu sem, kterou po tři sta let nikdo neodhalil.“

Flint se ušklíbl: „*On* našel cestu sem!“

Teď kopnul Tas Flinta: „Pst!“

„Proč sis dal jméno po Charasovi?“ zeptal se prastarý trpaslík.

„Protože jsi veliký hrdina, samozřejmě!“

„Nechtěl být hrdinou,“ řekl Charas tiše. „Byl to jen trpaslík, který se držel toho, v co věřil, a dělal to, co pokládal za správné.“

Upřeně si Armana prohlédl a pak se zeptal: „Jak se jmenuješ?“

„Arman Charas,“ odpověděl mladý trpaslík.

„Ne, tak si říkáš. Jak se jmenuješ?“ naléhal Charas.

Arman se zamračil: „Nevím, co tím myslíš. To je moje jméno.“

„Jaké jméno ti dali při narození,“ zeptal se Charas.

Arman silně zrudl: „Co na tom záleží? Jmenuji se tak, jak jsem řekl. Zvolil jsem si to jméno a v tu chvíli zazářilo požehnané červené světlo…“

„Ano, ano,“ netrpělivě řekl Charas. „O tom vím. Jak se jmenuješ?“

Arman otevřel ústa. Znovu je zavřel a polkl. Zrudl ještě víc a něco zamumlal.

„Cože?“ Charas se k němu naklonil.

„Bodec,“ řekl Arman trucovitě. „Jmenuji se Bodec, ale to není jméno hrdiny!“

„Mohlo by být,“ řekl Charas.

Arman zavrtěl hlavou.

Flint zabručel. Prastarý trpaslík při tom zvuku otočil hlavu a podíval se k tajné chodbě. Flint se rychle stáhl do stínu a strhl šotka s sebou.

Charas se usmál a prohrábl si prsty bílý vous. Pak se otočil zpátky k Armanovi.

„Nepřišel jsi sám, že?“

„Přišli se mnou ještě dva,“ řekl Arman. Pak lhostejně dodal:

„Moji služebníci.“

„Služebníci!“ zajíkl se Tas. „Slyšel jsi to, Flintě?“

Čekal, že Flint pukne vzteky nebo se rozběhne a praští Armana kladivem nebo vybuchne v plamenech – nebo možná všechno zároveň.

Flint tam jenom seděl a tahal se za vousy.

„Slyšel jsi ho, Flintě?“ hlasitě zašeptal Tas. „Říkal, že jsi jeho služebník]!“

„Slyšel jsem,“ řekl Flint. Přestal se za vousy tahat a uhladil si je dlaní.

„Služebníci. Hm. Zřejmě je tedy nemusím zkoušet,“ pravil Charas.

Závan větru zabouchl dřevěné dveře a málem do nich přibouchl Tasovu čupřinu.

„Taková hrubost!“ prohlásil Tasslehoff, který se jen tak tak stáhl zpět.

„Otevři to!“ zamračil se Flint.

Tasslehoff zatahal za kliku a ta mu zůstala v ruce. „Jejda.“

„Máš s sebou šperhák, ne?“ zavrčel Flint. „Pro jednou by se mohl hodit.“

Tas si prošátral kapsy.

„Musel jsem ho nechat v některém vaku.“

„Pro lásku Reorxovu!“ zabručel Flint. „Sem tam otevřít nějaký zámek je to jediné, k čemu jsi, a teď nemůžeš udělat ani to!“

Přiložil ucho ke klíčové dírce.

„Slyšíš něco?“ zeptal se Tas.

„Ne.“

„Radši pojďme!“ naléhal Tas a zatahal ho za rukáv. „Ten opravdu, opravdu starý Charas nejspíš našeho Charase odvede ke Kladivu! Musíme tam být dřív!“

„To není závod,“ řekl Flint, najednou se však otočil a rychle oddusal dolů po schodech, tak rychle, že šotka zaskočil. Tas měl co dělat, aby ho doběhl.

„Armanovo opravdové jméno je Bodec a jeho bratr je Cepín!“ chichotal se šotek. „To je legrační!“

Flint nic neříkal. Doběhl dolů do Síně nepřátel a začal ji

prohledávat, dloubal do stěn a dupal na podlahu, jestli tu někde nejsou tajné dveře. „K čertu! Jak se odsud dostaneme?“

Tas zalovil v kapse. „Pomůže ti to?“ řekl a vytáhl kus pergamenu. „To je Armanova mapa. *Našel* jsem ji,“ zdůraznil.

Natáhl mapu k Flintovi.

Trpaslík zaváhal, ale pak ji popadl.

„Musela Armanovi někde vypadnout,“ zamumlal.

17.

KARAMON VYNECHÁVÁ SNÍDANI. GRAG SE ZPOZDÍ K OBĚDU.

Tanis naslouchal Sturmově modlitbě a náhle si připadal klidný a smířený. Obavy ho na chvíli opustily a půlelf odplul do spánku. Probudil ho Raistlinův kašel.

Raistlin už delší dobu neměl těžký záchvat kašle. Teď nařídil Karamonovi, ať vstane a připraví mu jeho zvláštní bylinný čaj. To znamenalo zapálit oheň, najít kotlík a pak uvařit vodu, což Karamona naštěstí zaměstnalo, takže na chvíli přestal mluvit o jídle. Trpaslíci jim ještě nic nepřinesli a Karamon si začínal dělat starosti.

Raistlin usrkával čaj a kašel polevil. Mág podřimoval na židli, schoulený co nejblíž k ohni. Sturm zůstával na kolenou a nacházel útěchu v modlitbách. Tanis příteli záviděl. Chtěl věřit, opravdu chtěl. Jak utěšující by bylo svěřit Flintův osud do božích rukou, věřit, že ho budou strážit a vést. Stejná víra by ho ujistila, že Hornfela přimějí pochopit pravdu a on změní názor a otevře brány uprchlíkům.

Místo víry Tanis v duchu neustále kráčel s trpaslíkem a na každém kroku viděl temnotu a nebezpečí. Neklidně se zavrtěl, otočil se a chystal se znovu ponořit do spánku, když Karamon položil otázku, která Tanise vytrhla z dřímoty do vylekané bdělosti.

„Hej, viděli jste někdo Tase?“

Tanis vyskočil a okamžitě se rozběhl prohledat místnost. Bezvýsledně. „Zatraceně! Před chvilkou tu byl!“

„Nevím,“ řekl Karamon a zavrtěl hlavou. „Neviděl jsem ho, co

odešel Flint. Ale vařil jsem Raistovi čaj…“

„Sturme,“ řekl Tanis a přerušil rytířovu modlitbu, „viděl jsi Tasslehoffa?“

Sturm ztuhle vstal. Hbitě se rozhlédl po místnosti. „Ne. Nehlídal jsem ho. Naposled jsem ho viděl, ještě než odešel Flint.“

„Prohledejte to nahoře,“ rozkázal Tanis.

„Proč?“ zeptal se Raistlin šeptem, lapaje po dechu. „Víš, kam šel! Za Flintem.“

„Stejně to prohledejte,“ zamračil se Tanis.

Podívali se pod truhly, do kredence i do horních pokojů, ale po šotkovi ani památky. Když Tanis s Karamonem prohledávali patro, Sturm využil příležitosti a promluvil si s Raistlinem.

„Tas může pokazit náš plán! Co budeme dělat?“

„Teď s tím nenaděláme nic,“ ušklíbl se Raistlin.

„Jediný neřád nahoře jsou krysy,“ hlásil Karamon, když s Tanisem sešli ze schodů. „Mohli bychom se zeptat stráží, jestli ho neviděly.“

„A tak je upozornit na to, že tu není,“ podotkl Tanis. „I tak máme dost potíží, nemusíme Hornfelovi říkat, že jsme mezi jeho nic netušící obyvatelstvo vypustili šotka. Kromě toho se Tas možná vrátí sám.“

„A já možná projdu touhle kamennou zdí,“ řekl Sturm, „ale pochybuji o tom.“

Raistlin se chystal něco říct, přerušil ho však trpaslík, který otevřel dveře.

Ztuhli, čekajíce na strašlivou zprávu, že trpaslíci Tase našli a hodili ho do jezera, do kobky nebo ještě hůř.

„Snídaně,“ oznámil trpaslík.

Strážce podržel dveře, zatímco dva další trpaslíci vešli dovnitř a přinesli tácy plné těžkých dřevěných mís. Karamon ucítil libou vůni a okamžitě si sedl ke stolu.

Ostatní se po sobě podívali; přemýšleli, jestli si stráž všimne, že jim jedna osoba chybí. Stráž je však nespočítala. Vyložila mísy z podnosu, rozdala je, vytáhla dva bochníky tmavého chleba a dva džbány piva a potom odešla a zavřela za sebou dveře.

Všichni si oddechli.

„Byli to jiní strážní," řekl Tanis. „Nejsou to ti, co tu byli, když odcházel Flint. Museli se vystřídat. Nikdo si očividně nevšiml, že Tas chybí. Snažme se, ať to tak zůstane co nejdéle."

Sturm si sedl ke stolu. Tanis udělal totéž. Karamon si už nabíral jídlo.

„Voní to," řekl hladově. Zvedl mísu a podal ji bratrovi. „Tady, Raiste. Jsou to houby v hnědé omáčce. Myslím, že je tam i cibule."

Raistlin odvrátil hlavu.

„Musíš jíst, Raiste," řekl Karamon.

„Polož to sem," řekl Raistlin a ukázal na stůl blízko své židle.

Karamon mísu položil. Raistlin se do ní podíval a začal se otáčet pryč. Pak se podíval pozorněji.

Jídlo pěkně vonělo. Tanis si nemyslel, že má hlad, ale stejně zvedl lžíci. Sturm se modlil k Paladinovi, aby mu jídlo požehnal. Karamon si utrhl kus chleba, namočil ho do omáčky a zvedal ho k ústům, když se Magiova hůl vymrštila, udeřila ho do ruky a shodila chléb na podlahu.

„Nejezte to!" vydechl Raistlin. „Nikdo!"

Znovu se rozmáchl holí, udeřil do Sturmovy mísy a srazil ji na zem. Potom praštil do Tanisovy mísy, zrovna když do ní půlelf ponořil lžíci.

Nádoba se rozbila. Omáčka vystříkla. Houby se rozlétly po stole a popadaly dolů.

Všichni na Raistlina hleděli.

„Je to jedovaté! Ty houby! Smrtelně jedovaté! Dívejte se!" ukázal.

Krysy, přivábené jídlem na podlaze, vyklouzly z děr a šly si pro svůj podíl. Jedna začala vylizovat rozlitou omáčku. Sotva si párkrát lízla, tělíčko sebou zaškubalo a pak ztuhlo. Krysa spadla na bok, nožky v křeči. U tlamičky jí vybublala pěna a po krátké agónii zvíře ochablo. Ostatní krysy buď varoval strašlivý osud jejich družky, nebo jim jídlo nevonělo, a rozběhly se zpátky do svých děr.

Karamon zbělal, vyskočil od stolu a znovu zamířil ke kbelíku.

Sturm ohromeně hleděl na mrtvou krysu.

Tanis upustil lžíci a ruce se mu třásly. „Jak jsi to věděl?"

„Jestli si vzpomínáš," řekl Raistlin, „když jsme procházeli lesem,

studoval jsem houby. Pokud vím, některým z vás to připadalo docela směšné. Probírali jsme s Armanem trpasličí kořalku, která se, jak víte, dělá z hub. Nejzajímavější bylo, že houby používané k výrobě téhle kořalky jsou bezpečně stravitelné, pokud projdou kvašením, ale jedovaté, pokud se jí syrové nebo vařené. Nikdy jsem nepotkal jinou rostlinu nebo houbu s podobnými vlastnostmi, tak jsem si je pečlivě prohlédl. V omáčce jsem poznal houby na trpasličí kořalku. Ten, kdo nás chtěl zabít, předpokládal, že je nerozeznáme.“

„A to by se taky stalo,“ připustil Tanis. „Jsme ti vděční, Raistline.“

„Vskutku,“ zamumlal Sturm. Ještě pořád zíral na mrtvou krysu.

„Rád bych věděl, kdo se nás pokusil zabít,“ řekl Tanis.

„Ti trpaslíci, kteří přinesli jídlo!“ vykřikl Sturm a vyskočil. Rozběhl se ke dveřím, prudce je otevřel a vyrazil ven. Když se vrátil, nesl s sebou svůj a Karamonův meč.

„Jsou pryč,“ hlásil, „i strážní. Aspoň si můžeme vzít zpět zbraně. Jestli se vrátí, budeme připraveni.“

„V první řadě bychom se měli starat o Flinta,“ ostře řekl Raistlin. „Nenapadlo vás, že jestli jsme přišli hledat kladivo my, mohli ho přijít hledat i jiní, třeba Temná královna a její oblíbenci?“

„Dračí kopí zahnala Takhisis zpátky do Propasti,“ řekl Sturm. „Určitě se pokusí zabránit, aby je znovu vykovali.“

„Pokusili se nás zabít. Flint už je možná mrtvý,“ tiše řekl Tanis.

„Myslím, že ne. Počkali by se zabíjením, *až* najde kladivo,“ odvětil Raistlin.

„Možná jsou všichni trpaslíci ve spolku s temnotou,“ mračil se Sturm.

„Temní trpaslíci kdysi Takhisis uctívali, nebo se to aspoň píše,“ řekl Raistlin, „a jestli si vzpomínáš, Tanisi, ptal jsem se, jak ten Theiwar ví, že jsou uprchlíci v lese. Odbyl jsi mě, ale myslím, že nemusíme hledat daleko. Ten theiwarský thén, jak se jmenuje…“

„Realgar. Souhlasím,“ řekl Tanis. „Hornfel nám možná nevěří a nemá nás rád, ale nepřipadá mi jako někdo, kdo by se snížil k vraždě. Jen nevím, jak to dokázat nebo jak je chytit.“

„Snadno,“ řekl Karamon; vracel se ke stolu a otíral si ústa hřbetem ruky. „Ten, kdo to udělal, se vrátí, aby se přesvědčil, že

všechno vyšlo. Až přijde, nachystáme mu překvapení.“

Raistlin, Tanis a Sturm se podívali na Karamona a potom po sobě.

„To bylo dobré, bratře,“ řekl Raistlin. „Občas ukazuješ záblesky inteligence.“

Karamon se potěšené začervenal: „Díky, Raiste.“

„Takže budeme předstírat, že jsme mrtví, a až přijde vrah.“

„Popadneme ho a přinutíme mluvit,“ řekl Karamon.

„To by mohlo vyjít,“ připustil Sturm. „Vezmeme vraha k Hornfelovi a tím dokážeme, že je Flint v nebezpečí.“

„A Tas,“ připomněl jim Karamon.

„Ať je, kde je,“ povzdechl si Tanis. Na chvilku na pohřešovaného šotka zapomněl.

„Hornfel nám bude muset dovolit jít za Flintem,“ shrnul Sturm.

Tanis si tím nebyl tak jistý, ale pokus o vraždu jim thény aspoň trochu nakloní, pokud v tom nejedou všichni společně.

„Vrah bude čekat, že najde těla. Jak bychom vypadali, kdybychom byli otráveni?“

„Škoda, že se mísy rozbily,“ řekl Sturm. „To nás prozradí.“

„Kdepak,“ klidně odvětil Raistlin. „Mohli jsme je shodit ve smrtelných křečích. Teď, když dovolíte, urovnám vaše mrtvoly, aby byly co nejvěrohodnější.“

❁ ❁ ❁

Čím víc nad tím Realgar přemýšlel, tím méně se mu zamlouvala představa Graga, jak míří ke Stromu života, aby si prohlédl těla zavražděných zabijáků. Theiwarský thén dlouze, důrazně a celkem logicky namítal, že Grag jakožto „ještěr“ – jak ho Realgar nazýval – bude se svými křídly a ocasem v davu nápadný. Těla nikam neodejdou. Grag si je může prohlédnout, až bude kladivo bezpečně v thiewarských nikách.

Dray-yan však trval na svém. Nevěřil zabijákům a nevěřil ani Theiwarovi. Chtěl si být jistý, že jsou zabijáci mrtví, jak Realgar slíbil. Grag půjde v přestrojení, v plášti a kapuci. Trpaslíci si vysokého bozaka všimnou, tomu se nedá zabránit. Už se mluví o

tom, že jsou v Thorbardinu Vysocí. Budou Graga považovat za jednoho z nich.

Realgar se vzdal, protože mu nic jiného nezbývalo. „Ještěři“ se mu hnusili, ale potřeboval je a jejich vojsko k porážce a ovládnutí ostatních klanů. Gragovi ještěří válečníci už ukázali svou cenu, když přepadli skupinu lidských barbarů, kteří vešli Severní bránou. Zajali nejen lidi, ale uvěznili i urozeného elfa.

Zajatce předali Theiwarům k výslechu. Grag by u toho rád byl, ale Dray-yan mu řekl, že to není nutné. Už o těch lidech věděl všechno, co potřeboval. Realgar musel jen přesvědčit jednoho nebo dva z nich, aby se „přiznali“, přinutit je říct, že přišli do Thorbardinu s úmyslem napadnout trpasličí království, a tím to skončí. Grag chvíli sledoval trpasličí metody „výslechu“ a musel přiznat, že pokud jde o mučení, Theiwaři se vyznají. Nepochyboval, že brzy získají přiznání.

Grag přemýšlel o tom, že si Realgar dělá spoustu zbytečných starostí. Jakmile jednotky drakoniánu zajistí Thorbardin, stejně otroky zabijí. Jak ale poukázal Dray-yan, pěstování nedůvěry mezi lidmi a trpaslíky jim může jen pomoci. Jen ať Hylaři věří, že se je lidé chystají napadnout. Pak bude daleko méně pravděpodobné, že by ještě nějakému člověku uvěřili.

Grag, spokojený, že všechno probíhá podle plánu, doprovodil čtyři temné trpaslíky do hostince. Realgar s nimi nešel; požádal o setkání Rady thénů v naléhavé záležitosti. Měl v úmyslu vzít s sebou dva zajatce a ukázat je ostatním thénům.

„Takové odhalení uvrhne Radu do zmatku,“ řekl Dray-yan Gragovi, „a dá ti čas přivést tvé lidi a rozmístit je. Budeme mít všechny thény hezky polapené v jedné kleci.“

„Včetně Realgara,“ řekl Grag a natáhl drápy.

„Včetně toho špinavého červa. A až donesou Charasovo kladivo, Jeho Excelence‘ bude na místě, aby ho přijala.“

„Verminaard vymyslel skvělý plán,“ zazubil se Grag. „Jaká škoda, že ho tak zpacká. Naštěstí tam budou jeho dva nadaní zástupci, aby všechno zachránili.“

„Na jeho dva nadané zástupce.“ Dray-yan zvedl pohár trpasličí kořalky.

Grag zvedl svůj. Přiťukli si a oba se zhluboka napili. Drakoniáni objevili silnou lihovinu teprve nedávno a oba se shodli, že i když jsou trpaslíci odporní, vousatí idioti, dvě věci umějí dobře: kovat ocel a vařit pití.

Když Grag vystupoval z lodi, která ho i s jeho theiwarskými společníky vezla přes jezero ke Stromu života Hylarů, ještě cítil na jazyku chuť kořalky a v břiše oheň. Realgar a jeho dva zajatci – oba zbití a zkrvavení – pluli ve stejné lodi.

Zajatci byli schovaní v pytlích, aby je nikdo neviděl, dřív než nastane Realgarova velká chvíle před thény. Oba muži leželi v bezvědomí na dně lodi, i když občas některý z nich zasténal; v tom případě ho někdo z Theiwarů umlčel kopancem. Jeden ze zajatců byl barbar, mimořádně vysoký, který uprchlíky vedl. Druhý byl elfský pán. Gragovi se z pachu elfské krve ježily šupiny. Doufal, že ho Realgar nezabil. Grag nenáviděl všechna plemena Ansalonu, ale elfové mezi nimi měli čestné místo.

Grag si všiml, že krev začíná prosakovat pytlem. Uvažoval, jak asi Realgar chce dostat zajatce skrz město do Dvora, aniž by přitáhl příliš mnoho pozornosti.

Realgar si s takovými drobnostmi očividně nedělal hlavu. Thén si skrz hledí prohlížel Strom života a samolibým tónem mluvil o dni, kdy jeho klan opustí vlhké díry a přestěhuje se sem. Ukázal na jisté základní body, které už byly označeny jako cíle, až to tady klan Theiwar převezme. On sám bude žít v domě, kde teď bydlí Hornfel. Hornfel ho nebude potřebovat. Ubytuje se v Údolí thénů.

Grag poslouchal, jak se trpaslík chvástá, a v duchu se usmíval.

Jen málo Theiwarů přicházelo z jejich království ke Stromu života, protože v těchto časech s Hylary moc neobchodovali. Molo, ke kterému Theiwaři obvykle přiráželi, bylo prázdné. Realgar a jeho muži vyvlekli zajatce z lodi, aniž si jich kdokoliv všiml. Jakmile však vyšli do ulic, narazili na houfy trpaslíků, potulujících se kolem a pobouřeně probírajících Neidara, který hledá, jejich kladivo. Jen málokdo si všímal Theiwara nebo zkrvavených pytlů a ti nemnozí, co si jich všimli, se dozvěděli, že Theiwar „zařízl prase“.

Grag a jeho průvodci se oddělili od Realgara. Trpaslíci v ulicích na Graga zlověstně civěli a jako Vysoký si užil svého přídělu

nadávek. Nevšímal si toho. Drakonián šel, drápy zabalené v hadrech se šouraly po dlažbě, a usmíval se.

Theiwaři Graga odvedli do části města, kde bydleli Vysocí. Nedošli daleko, když se od jakési budovy odlepily dva stíny a pospíšily si promluvit si s nimi. Dlouho všichni drmolili ve vlastní řeči a pak dva Theiwaři ukázali na hostinec, ušklíbli se a drsně se zasmáli. Ukázali i na dva Hylary, ležící v uličce se spoutanýma rukama a nohama a pytli přes hlavu.

Grag netrpělivě čekal, až mu někdo sdělí, co se děje. Konečně se k němu jeden Theiwar otočil.

„Hotovo. Můžeš pánovi ohlásit, že jsou Vysocí mrtví."

„Mám rozkaz přesvědčit se osobně," řekl Grag. „Kde jsou těla?"

Theiwar se zamračil: „V hostinci na konci ulice, ale je to plýtvání časem a můžou nás odhalit. Každou chvíli přijdou Hylaři."

„Risknu to," řekl Grag. Vyrazil k budově, ale pak se zastavil a ukázal na Hylary. „Co tihle? Jsou mrtví?"

„Jistěže ne," pohrdavě odvětil Theiwar. „Bereme je s sebou."

„Bylo by jednodušší je zabít," podotkl Grag.

„Ale méně výnosné," zazubil se Theiwar.

Grag obrátil oči v sloup.

„Jste si jistí, že jsou Vysocí uvnitř mrtví," zeptal se zamračeně, „nebo si je plánujete nechat a pak žádat výkupné?"

„Podívej se sám, ještěre," ušklíbl se Theiwar a ukázal na prasklé okno.

Grag nahlédl dovnitř. Poznal lidi z Pax Sarkasu. Byl tu Solamnijský rytíř, který už nevypadal tak rytířsky, natažený pod stolem. Půlelf ležel vedle něho. Čaroděj byl zhroucený na židli. Graga potěšilo, že je mág mezi mrtvými. Jak si vzpomínal, mág sice byl slabý a nemocný, ale čarodějové vždycky představovali potíže. Velký, svalnatý válečník ležel u dveří. Jed na něho nejspíš působil pomaleji; možná se pokusil jít pro pomoc.

„Vypadají mrtví," připustil, „ale musím zkontrolovat těla, abych si byl úplně jistý."

Vyrazil ke dveřím a najednou zjistil, že se všichni Theiwaři shlukli před ním a civí na něj přimhouřenýma očima.

„Co je zase?" protestoval Grag.

Jeden z Theiwarů do něj šťouchl špinavým prstem. „Žádné okrádání těl. Všecko cenné je naše.“

Všichni ostatní důrazně přikyvovali.

Grag si je znechuceně přeměřil a vyrazil dál. Zdálo se, že se Theiwaři mají chuť hádat, ale Grag dal jasně najevo, že se nebude zdržovat s nesmysly. Položil ruku na jílec meče a Theiwaři zamračeně ustoupili od dveří. Když je Grag otevřel, dva z nich se okamžitě vrhli dovnitř. Sehnuli se k velkému muži u dveří a začali mu stahovat kožené boty. Další dva si pospíšili za nimi a zamířili rovnou k mrtvému čaroději.

Grag vešel pomaleji a sledoval rytíře. Ti zatracení Solamnijci mají tuhý kořínek. Gragovi ve skutečnosti připadalo, že rytíř vypadá na mrtvolu trochu moc zdravě. Tasil meč a sklonil se nad ním, aby nahmatal tep, když se za ním ozvalo vyděšené zakňučení; zakňučení rychle přerušené odporným zvukem, jako když se zmáčknou přezrálé melouny – to do sebe narazily dvě theiwarské hlavy.

Téměř vzápětí následoval oslňující záblesk, výkřik a zaklení. Rytíř a půlelf vyskočili. Grag, zpola oslepený zábleskem světla, se po nich ohnal mečem. Půlelf převrátil stůl a úder zablokoval.

„Je to drakonián!“ vykřikl rytíř a rozmáchl se čepelí.

Grag se vyhnul.

„Nezabíjejte ho! Zajměte ho živého!“ zařval kdosi.

Grag usoudil, že se v tomhle boji musí spoléhat jen sám na sebe. Krátkým pohledem k oknu se ujistil, že se nemýlí. Dva přeživší Theiwaři se sežehnutými vlasy a vousy o překot utíkali ulicí pryč.

Grag v duchu zaklel. Před sebou měl dva schopné válečníky, ale víc starostí mu dělal mág za zády. Zrovna málem přemohl půlelfa, když za sebou zaslechl zaklínání. Najednou se cítil ospalý a zakolísal. Věděl, že to, co slyšel, bylo kouzlo a bránil se mu, ale kouzlo ho přemohlo.

Poslední, co zahlédl, když klesal k podlaze, byly růžové lístky, jež se mu snášely kolem hlavy.

❁ ❁ ❁

„Tak *takhle* se temní trpaslíci dozvěděli o uprchlících,“ řekl Raistlin.

Stál nad bezvědomým drakoniánem a díval se, jak Sturm s Karamonem svazují šupinaté ruce a nohy. „Říkal jsem ti už na setkání Rady, Tanisi, že je to důležité.“

„Už jsem se dvakrát omluvil,“ netrpělivě řekl Tanis. „Slibuji, že tě příště budu poslouchat. Teď ale otázka zní, co to znamená? Co dělají drakoniáni v Thorbardinu?“

„Znamená to, že Verminaard a jeho jednotky jsou ve spolku s trpaslíky,“ řekl Sturm.

Tanis zavrtěl hlavou. Otočil se a najednou vztekle kopl do nohy od stolu. „K čertu se vším! Přemlouval jsem uprchlíky, aby opustili údolí, kde byli v bezpečí, a zavedl jsem je do pasti! Jak jen jsem mohl být tak hloupý?“

„Někteří trpaslíci můžou být ve spolku s Temnou královnou,“ řekl Raistlin pomalu. Přemýšlel nahlas. „Ale já nevěřím, že dostala celý Thorbardin. Kdyby to tak bylo, nevodili by nás před Radu. Pochybuji, že o tomhle ví Hornfel nebo ostatní théni, a jestli chceš další důkaz, Tanisi, uvědom si, že je tenhle drakonián v přestrojení. Kdyby ovládali Thorbardin, nemusel by svou totožnost tajit. Odhaduji, že se Verminaard spojil s temnými trpaslíky. To znamená s Realgarem a možná i s tím dalším thénem, Rancem.“

„To by dávalo smysl, Raistline,“ řekl Sturm. „Hornfel a další o tomhle nejspíš nic nevědí.“

„Proto na nás Theiwaři shazovali kameny, když jsme přišli do Thorbardinu,“ řekl Karamon, „a proto se nás teď pokusili otrávit. Bojí se, že to řekneme Hornfelovi!“

„A přesně to musíme udělat,“ řekl Raistlin. „Musíme mu ukázat tohohle drakoniána – i proto jsem chtěl, abyste ho nechali naživu.“

„Souhlasím, že musíme dát vědět Hornfelovi,“ řekl Tanis, „ale jak?“

„To bude snadné,“ zamračil se Sturm. „Prostě vyjdeme ze dveří. Trpaslíci, kteří nás chytí, nás hned odvedou k thénům.“

„Pokud nás nejdřív nezabijí,“ podotkl Raistlin.

„Já půjdu,“ nabídl se Sturm.

„Nemluvíš jejich řečí,“ řekl Tanis. „Dejte mi čas, abych vyhledal Hornfela. Chvíli tu počkejte a pak přiveďte drakoniána do Dvora thénů.“

Podíval se dolů na bozaka, který se začínal vrtět. „Myslím, že se probouzí. Měl bys na něj seslat další kouzlo.“

„Musím šetřit síly,“ řekl Raistlin. „Rána do hlavy by byla jednodušší.“

Karamon natáhl velkou ruku: „Nebude dělat potíže, Tanisi. Neboj se.“

Tanis přikývl. Překročil shozený nábytek a těla dvou temných trpaslíků, ležící na podlaze, ale u dveří se ještě zastavil:

„A co Flint? A Tas?“

„Ti jsou mimo náš dosah,“ tiše řekl Raistlin. „Teď pro ně nemůžeme nic udělat.“

„Jen se modlit,“ dodal Sturm.

„To nechám na tobě,“ řekl Tanis a vyrazil z krčmy nechat se zatknout.

18.

TASSLEHOFFŮV NÁLEZ. FLINTOVÁ ZEĎ. DALŠÍ SCHODY.

lint a Tas si dřepli na podlahu Síně nepřátel a rozložili mapu před sebou. Jasné slunce, které předtím svítilo úzkými okny, teď zešedlo, ponořené v děsivé mlze s podivně červeným nádechem. Flint měl zvláštní pocit, jako by ho halily večerní červánky. Do komnaty prosakovaly cáry mlhy, skrz kterou bylo špatně vidět.

„Kdybych tak uměl číst trpaslicky," řekl Tas, zvedl lucernu, kterou s sebou Flint přinesl z hostince, a posvítil na mapu. „Co znamená tady ten klikyhák?"

Flint plácl šotka přes ruku: „Nesahat! A přestaň se vrtět. Houpeš světlem."

Tas strčil ruku do kapsy, aby se chovala slušně, a usilovně se snažil nevrtět.

„Proč asi o tobě Arman řekl, že jsi sloužící, Flintě? To nebylo moc pěkné, hlavně po tom, co jsi pro něj udělal."

Flint si něco zamumlal pod vousy.

„Nerozuměl jsem ti," řekl Tas, ale než to Flint mohl zopakovat, znovu zazněl melodický tón a hlasitě zazvonil místností.

Tas počkal, až ozvěna dozní, a pak se zeptal znovu: „Co myslíš, Flintě?"

„Myslím, že Kladivo je tady." Flint položil krátký prst na mapu.

„Kde?“ dychtivě se zeptal Tas a naklonil se.

„Už se zase vrtíš!“ zamračil se Flint.

„Promiň. Kde?“

„Úplně nahoře. Říkají tomu Rubínová komnata. Tam bych aspoň uložil Kladivo já, kdybych ho chtěl dát někam, kde ho nikdo nenajde.“ Flint ztuha vstal a masíroval si bolavá kolena. Opatrně mapu složil a zastrčil si ji do opasku. „Půjdeme tam, až najdeme Armana.“

„Armana?“ užasle zopakoval šotek. „A proč ho hledáme?“

„Protože je to mladý hlupák,“ řekl nevrle Flint, „a někdo na něho musí dát pozor.“

„Ale on je s Charasem a Charas je dobrý a čestný trpaslík, aspoň to všichni říkají.“

„Souhlasím se šotkem,“ ozval se ze stínů hlas. „Proč se staráš o Hylara? Koneckonců, je to tvůj dávný nepřítel.“

Flint vytrhl kladivo z postroje a ve spěchu zapomněl předstírat, že je těžké.

„Vyjdi na světlo,“ zvolal. „Ať tě vidím!“

„Jistě. Nepotřebuješ zbraň,“ řekl trpaslík a vyšel do světla lucerny.

Měl dlouhý bílý vous a bílé vlasy. Tvář měl svraštělou jako seschlé jablko, oči však byly tmavé a pronikavé, jasné jako oči novorozeněte. Hlas měl silný, hluboký a mladý.

„Ty máš ale pozoruhodné kladivo.“ Prastarý trpaslík v jasném světle zamžoural. „Myslím, že si vzpomínám najedno úplně stejné.“

„Jestli se ještě přiblížíš, ucítíš ho na vlastní hlavě,“ varoval ho Flint. „Kdo jsi?“

„Je to další Charas, jako ten, co byl v hrobce s Armanem!“ řekl Tasslehoff. „Kolik už jich je? Tři, nebo čtyři?“

Starý trpaslík přistoupil o krok blíž.

Flint zvedl kladivo: „Zůstaň stát.“

„Nemám žádné zbraně,“ mírně prohlásil Charas.

„Duchové nepotřebují zbraně,“ opáčil Flint.

„Na ducha vypadá hrozně hmotně, Flintě,“ zašeptal Tas.

„Šotek má pravdu. Proč si myslíš, že nejsem ten, kdo tvrdím, že jsem?“

„Pche!“ odfrkl Flint. „Za co mě máš? Za tupého trpaslíka?“

„Ne, mám tě za Neidara jménem Flint Křesadlo. Vím toho o tobě hodně. Povídal jsem si s tvým přítelem.“

„Arman není přítel,“ kysele prohlásil Flint. „Žádný horský trpaslík není můj přítel a já nejsem jeho sluha!“

„To jsem si nikdy nemyslel. A nemluvil jsem o Armanovi.“

Flint si znovu odfrkl.

„Na tom teď nezáleží,“ řekl poslední Charas. Usmál se a všechny vrásky na tváři se mu zavlnily. „Pořád bych chtěl vědět, proč jdeš hledat Armana. Přišel jsi sem najít Charasovo kladivo.“

„A odejdu odsud s Charasovým kladivem,“ prohlásil Flint odhodlaně, „a s mladým Armanem. Teď mi pověz, co jsi s ním udělal.“

„Nic jsem s ním neudělal.“ Charas pokrčil rameny. „Řekl jsem mu, kde najít Kladivo. Ale může mu to chvíli trvat. Zdá se, že ztratil mapu.“

„Vypadla mu,“ smutně řekl Tas.

„Ano, myslel jsem si, že se to mohlo stát,“ pousmál se Charas. „Co kdybych ti řekl, Flintě Křesadlo, že tě vezmu přímo ke Kladivu?“

„A hodíš nás někam do díry nebo na špičku nějaké věže? Ne, díky.“ Flint na něj zamával kladivem. „Jestli nám opravdu nechceš ublížit, jdi si po svém a nech nás na pokoji. A Armana taky. Není to špatný trpaslík, je jenom popletený.“

„Potřebuje dostat lekci,“ řekl Charas. „Všichni horští trpaslíci potřebují dostat lekci, ne? Nemyslíš si to?“

„To je jedno, co si myslím!“ mračil se Flint. „Prostě se odsud kliď a dělej si svoje.“

„Dobrá, ale nejdřív se s tebou vsadím. Vsadím se o tvoji duši, že nakonec bude mít kladivo Arman.“

„Přijímám,“ řekl Flint. „Stejně je to celé nesmysl.“

„Uvidíme,“ řekl Charas a široce se usmál. „Pamatuj, nabídl jsem ti, že ti ukážu, kde je Kladivo, ale tys odmítl.“

Prastarý trpaslík couvl zpět do červených mlh a zmizel.

Flint se zachvěl: „Je pryč?“

Tas přešel k místu, kde trpaslík předtím stál, a zamával rukama v

mlze. „Nevidím ho. No, kdyby si bral tvou duši, Flintě, můžu se dívat?“

„Ty jsi ale přítel!“ Flint nechal kladivo klesnout, ale pro jistotu si ho nechal v ruce.

„Doufám, že se to nestane,“ řekl Tas zdvořile a myslel to doopravdy. No, z větší části. „Ale kdyby ano…“

„Zavři už pusu. Ztratili jsme řečmi s tím tvorem dost času. Musíme najít Armana.“

„Ne, musíme najít Kladivo,“ přel se Tas, „jinak Charas vyhraje sázku a vezme si tvou duši.“

Flint zavrtěl hlavou a odešel. Znovu zamířil ke schodům.

„Jdeme zpátky do tajné chodby?“ vyptával se Tas cestou. „Totiž, víš, nevyšli jsme po těch schodech až nahoru. Kam mají vést? Co myslíš, že tam je? Co je na té mapě?“

Flint se zastavil na jednom schodu, otočil se a zvedl pěst: „Jestli se mě ještě na něco zeptáš, tak tě… tak ti zacpu pusu tvou vlastní prakovkou!“

Znovu vyrazil nahoru; potlačil přitom zasténání. Byly to příkré schody, a jak mu Raistlin připomněl, Flint už nebyl mladý trpaslík.

Tas spěchal za ním a uvažoval, jak je možné někomu zacpat pusu prakovkou. Nesmí se zapomenout zeptat.

Dorazili na místo, kde předtím byla tajná chodba, ale už ji nenašli. Schody, za kterými se předtím ukrývala, byly zpátky na místě, a ať Flint zkoušel cokoliv, nedokázal ji znovu otevřít. Přemýšlel, jak ji asi Arman našel. Nejspíš s tím měl něco společného trpaslík, který tvrdil, že zná Charase. Flint se zamračil a s mumláním se vyškrábal na vrchol schodů.

Jakmile se tam dostal, poradil se s mapou. Dostali se do druhého patra. Byly tu galerie, předpokoje, Šlechtická promenáda a hodovní síň.

„Théni by vystrojili na počest mrtvému králi skvělou hostinu,“ zamumlal Flint. „Tak to alespoň Duncan chtěl, ale nikdy pohřební hostinu neměl. Théni bojovali o korunu. Charas byl jediný, kdo krále oplakával.“ Flint se rozhlédl tmou a zamračeně dodal: „A pak ještě ten, kdo zvedl hrobku a nechal ji plout mezi mraky.“

„Když hostina nebyla, možná tu zbylo nějaké jídlo,“ řekl Tas.

„Mám hrozný hlad. Kde je ta hodovní síň? Tam?“

Než Flint stačil odpovědět, byl šotek pryč a pádil chodbou.

„Počkej! Tasi! Ty pitomče! Máš lucernu!“ vykřikl Flint do mlhavého šera, ale šotek už byl z dohledu.

Flint si povzdechl a oddusal za ním.

❁ ❁ ❁

„Sakra,“ řekl Tas, když se rozhlédl po stolech, na kterých nebylo nic než prach. „Nic. Asi to snědly myši nebo Charas. No nic. Po třech stech letech už by to nejspíš stejně nebylo moc dobré.“

Tas znovu zalitoval, že nemá svoje váčky. Obvykle někde našel něco k svačině – starší masový koláč, vdolek nebo hroznové víno, které nebylo špatné, když se oprášilo. Když myslel na jídlo, dostával ještě větší hlad, a tak ty myšlenky zahnal.

Na jídelním stole nebylo nic zajímavého. Tas se potuloval kolem a hledal nějaký zapomenutý drobek. V dálce slyšel křičet Flinta.

„Jsem v hodovní síni!“ zavolal Tas. „Jídlo tu není, tak nespěchej!“

Odpovědí mu byl další výkřik, ale Tas nerozuměl, co Flint říká. Něco o Armanovi.

„Asi ho mám jít hledat,“ řekl si Tas. Několikrát ho zavolal jménem, i když bez valného nadšení. Nahlédl pod stůl a prošťáral dva kouty.

Nenašel Armana, ale našel něco, co bylo mnohem zajímavější než mladý trpaslík, který vždycky vyslovoval slovo „šotek“, jako by kousal do shnilého fíku. V jednom koutě byla židle a vedle židle stál stůl. Na stole ležela kniha, pero, inkoust a brýle.

Tas přidržel lucernu u knihy. Na přebalu byly klikyháky. Zřejmě něco v trpasličtině. Pak ho napadlo, že by to písmo mohlo být kouzlo a tohle že je kniha kouzel, podobná těm, které s sebou nosil Raistlin a do kterých Tas nikdy nesměl ani nakouknout, i když sliboval, že bude moc, moc opatrný a nepomačká stránky ani je nepolije tarbeanským čajem. Pokud šlo o brýle, vypadaly obyčejně, nebo spíš byly by obyčejné, kdyby měly čirá skla jako ostatní brýle, které kdy šotek viděl, a ne rubínově zbarvená.

Šotek byl na vážkách. Už už zvedal knihu, pak natáhl ruku nad brýle, potom znovu nad knihu. Nakonec ho napadlo, že by mohl vzít obojí – mohl by si nasadit brýle a prohlédnout si knihu.

Zvedl brýle a nasadil si je na nos. Přitom si všiml, že mu padnou jako ulité. Většina brýlí byla příliš velkých a klouzaly mu z nosu. Tyhle seděly. Potěšené se podíval skrz a zjistil, že rubínové sklo dělá načervenalou mlhu ještě červenější, než byla předtím. Jinak brýle nedělaly nic. Nerozmazávaly mu okolí jako ostatní brýle. Tas si pomyslel, že tyhle brýle nejsou moc užitečné, a zvedl knihu.

Prozkoumal titul. „‚Historie Duncana, Nejvyššího krále Thorbardinu, s úplnou zprávou o bitvách se zlobry, Válce o trpasličí bránu a následném tragickém rozdělení zahrnujícím občanské nepokoje.‘ No ne!“ Tas se odmlčel, aby si rozpletl jazyk, který se mu nad poslední částí úplně zamotal.

Z mlhy se vynořil Flint: „Tasslehoffe, ty zabedněnce, kam ses poděl?“

Tas si hbitě sundal brýle a vrazil je do jedné z kapes. Našel je tu jen tak ležet, takže to byla spravedlivá kořist, ale nebyl si jistý, jestli s ním bude Flint souhlasit, a nechtěl ztrácet čas hádkou.

„Tady jsem,“ zavolal.

„A co děláš?“ vyptával se Flint, který už uviděl světlo a zamířil k němu.

„Nic,“ dotčeně namítl Tas. „Jenom jsem se díval na tuhle starou knihu. Umím číst trpaslicky, Flintě! Neumím mluvit a nerozumím, ale umím trpaslicky číst. Není to zajímavé?“

Flint vzal lucernu a podíval se na knížku: „To není trpaslicky, ty tele. Nevím, co je to za řeč. Viděl jsi Armana?“

„Koho? Aha, Armana. Ne, ale podívej se na tu knihu. Je o králi Duncanovi, aspoň podle titulu. A ještě je tam něco o rozděleních a občanském nepokoji.“

Zmlkl, protože najednou nemohl titul přečíst. Slova se vrátila do podoby klikyháků, spirál, teček, čar a kudrlinek. Když se díval skrz brýle, byla to slova. Když si je prohlížel teď, s brýlemi zastrčenými v kapse, už to slova nebyla. Tas měl nejisté tušení, co se děje.

Podíval se, jestli ho Flint sleduje. Trpaslík volal Armanovo jméno, ale nikdo mu neodpovídal.

„Nelíbí se mi to,“ zamumlal Flint.

„Jestli tam někde hledá Kladivo, asi nám neřekne, kde je,“ poznamenal Tas. „Chce nás předběhnout.“

Flint zabručel a promnul si nos, potom znovu zamumlal a vytáhl mapu. Podržel ji v ruce, kousek přešel, zahleděl se na stěnu a dloubl do ní. „Někde tu musí být skryté dveře.“ Začal zeď proklepávat kladivem. „Podle mapy má za zdí být Šlechtická promenáda, ale nemůžu přijít na to, jak se tam dostat.“

Tas vytáhl brýle, přidržel si je u očí a podíval se na knihu. Samozřejmě, následná tragická rozdělení byla zpátky. Tas se brýlemi podíval na trpaslíka, jestli bude vypadat nějak jinak.

K Tasovu zklamání vypadal Flint pořád stejně. Zeď se ovšem hodně změnila. Vlastně to vůbec nebyla zeď.

„Žádná zeď tam není, Flintě,“ řekl mu Tas. „Prostě běž dál a octneš se uvnitř temné síně, kde je spousta seřazených soch.“

„Co tím myslíš, že tam není zeď! Jistěže je tu zeď! Podívej se na ni!“

Když se Flint otočil, aby se na něj zamračil, Tas rychle odtáhl brýle a podržel je za zády. Tohle bylo opravdu zábavné. Zeď byla zpátky. Pevná kamenná zeď.

„No ne!“ užasle vydechl Tas.

„Přestaň plýtvat časem,“ vyštěkl Flint, „pojď sem a pomoz mi hledat tajné dveře. Na druhé straně téhle zdi je promenáda. Projdeme jí, pak po dalších schodech nahoru a ještě po dalších schodech a jsme u vchodu do Rubínové komnaty s Kladivem!“ Zamnul si ruce. „Jsme blízko. Opravdu blízko! Jenom musíme najít způsob, jak se dostat za tu zatracenou zeď!“

Vrátil se k proklepávání. Tas zvedl brýle, naposled se podíval, schoval je do kapsy a drze zamířil ke zdi. Zavřel oči, pro případ, že by se brýle spletly a on si měl rozbít nos, a namířil si to přímo do kamenů.

Slyšel, jak Flint zařval a jak mu výkřik uvázl v krku, a pak Flint hulákal: „Tasi! Ty pitomče! Kam ses poděl?“

Tas se otočil. Viděl Flinta úplně zřetelně, ale trpaslík očividně neviděl jeho; pobíhal zmateně podél kamenné zdi, která tam nebyla.

„Jsem na druhé straně,“ zavolal Tas. „Říkal jsem ti to. Žádná zeď

tu není. Můžeš projít skrz!“

Flint zaváhal, trochu se zachvěl a potom vrátil kladivo do závěsu a položil lucernu na podlahu. S jednou rukou před očima a druhou nataženou před sebou pomalu a obezřetně vyrazil dopředu.

Nic se nestalo. Flint si sundal ruku z očí. Přesně jak říkal Tas, ocitl se v dlouhé, temné chodbě lemované sochami trpaslíků. Každá měla vlastní výklenek.

„Zapomněl jsi lucernu,“ řekl Tas a zašel pro ni.

Flint na šotka užasle zíral: „Jak jsi věděl, že není opravdová?“

„Bylo to poznačené v mapě,“ řekl Tas. Podal Flintovi lucernu. „Kam ta chodba vede?“

Flint se podíval do mapy. „Ne, tady to není.“

„Pche!“ řekl Tas, „Co ty víš o mapách? Já jsem odborník. Jdeme tou chodbou, nebo ne?“

Flint se podíval na mapu a poškrábal se na hlavě. Ohlédl se na zeď, která tu nebyla, a vyrazil za šotkem. Tas se na něj radostně usmál. Flint se zamračil a odkráčel chodbou. Světlo se míhalo na sochách a trpaslík si pro sebe něco mumlal, k čemuž měl v šotkově společnosti často sklony.

Tasslehoff sáhl rukou do kapsy, pohladil brýle a šťastně vzdychl. Jsou kouzelné! Ani Raistlin nemá tak úžasné brýle.

Tas měl v úmyslu nechat si úžasné brýle na věky věků, nebo aspoň příští dva týdny, což je pro šotka zhruba totéž.

❁ ❁ ❁

Když Flint v mihotavém světle lucerny kráčel Šlechtickou promenádou, zapomněl na Tasslehoffa i na tajemství mizící kamenné zdi. Kladivo už je na dosah.

V každém výklenku, který minul, stála socha trpasličího válečníka ve zbroji z časů krále Duncana. Flint procházel kolem dlouhé řady a představoval si sám sebe, obklopeného čestnou stráží trpasličích vojáků v obřadní nádheře, shromážděné jemu na počest. Slyšel jejich jásot: Flint Křesadlo, Nálezce Kladiva! Flint Křesadlo, Sjednotitel! Flint Křesadlo, Dárce Dračího kopí! Flint Křesadlo, Nejvyšší král!

Ne, usoudil Flint. Nechce být Nejvyšší král. Být král by znamenalo žít pod horou, a na to měl příliš rád čerstvý vzduch, modré nebe a sluneční svit. Ale ostatní tituly mu zněly pěkně, obzvlášť Dárce Dračího kopí. Prošel řadami trpasličích vojáků a na jejich konci stál Sturm, skvostný ve své zbroji, a salutoval mu. Vedle něj Karamon, jenž vypadal velmi vážně, a Raistlin, pokorný a uctivý.

Byla tu i Laurana, usmívala se na něj a políbila ho, a Tika i Otik, který mu slíbil na zbytek života pivo zdarma, kdykoliv poctí hostinec svou přítomností. Pak se objevil Tasslehoff, široce se usmíval a mával, ale Flint ho zahnal. Žádného šotka si do snu nepustí. Minul Hornfela, který se hluboce poklonil, a došel k Tanisovi, jenž si starého přítele měřil s pýchou. A tam, na konci řady, stál křiklavě oblečený trpaslík z jeho snu. Mrkl na něj.

„Nezbývá moc času…“ řekl Reorx.

Flint celý ztuhl. Zastavil se a setřel si z čela studený pot.

„To mi patří. Zasnít se, když bych měl dávat pozor na nebezpečí.“ Otočil se a zavolal na šotka: „Co myslíš, že děláš, courat se, když jsme na tak důležité výpravě!“

„Necourám se,“ bránil se Tas. „Hledám Armana. Myslím, že tady nebyl. Viděli bychom v prachu stopy. Asi nevěděl, že ta zeď není zeď.“

„Nejspíš,“ řekl Flint a ucítil, jak ho bodla výčitka svědomí. Ve svém snu o slávě úplně zapomněl na mladého trpaslíka.

„Měli bychom se otočit a vrátit?“ zeptal se Tas.

Řada soch skončila. Z promenády odbočovala doleva krátká chodba. Podle mapy vedla na jedno ze schodišť, které mířily k dalším schodům. Tajným schodům. Mladý Arman je nikdy nenajde. Může se dostat do Rubínové věže jinudy, ale bude to delší a složitější. Pokud mu samozřejmě trpaslík, co se prohlašuje za Charase, neukázal cestu.

„Nejdřív najdeme Kladivo,“ rozhodl Flint. „Koneckonců jsme došli až sem a podle mapy jsme blízko místa, kde by mohlo být. Až zajistíme Kladivo, najdeme Armana.“

Odspěchal chodbou se šotkem v patách. Opravdu tu byly schody. Flint se vydal vzhůru a znovu ho rozbolely svaly na nohách a kolena a zase se mu otravným způsobem krátil dech. Rozptyloval se tím, že

se pokoušel rozhodnout, co udělá s Kladivem, až ho najde.

Věděl, co po něm chtějí Sturm a Raistlin. Věděl, co po něm chce Tanis. Ještě však nevěděl, co chce udělat on, Flint, přestože ten starý trpaslík, co si říkal Charas, to docela trefil.

Dej jim lekci. Ano, to mu znělo dobře, opravdu dobře. Dal by jim všem lekci – trpaslíkům, Sturmovi, Raistlinovi… všem.

Došel na vrchol první řady schodů a vynořil se ve velice malé, velice tmavé a velice prázdné komnatě. Flint zvedl lucernu a svítil na stěnu, dokud nenašel úzký oblouk, který byl vyznačený na mapě. Zvedl lucernu výš a nahlédl dovnitř.

Tasslehoff, který se díval s ním, si povzdechl: „Další schody. Už mě ty schody začínají opravdu otravovat. Tebe ne, Flintě? Až jednou postaví hrobku mně, doufám, že ji udělají celou v jednom patře, abych nemusel pořád běhat nahoru a dolů.“

„Tvoje hrobka!“ vysmíval se Flint. „Tobě tak někdo postaví hrobku! Nejspíš skončíš v břiše nějakého strašidla. A až budeš mrtvý, nebudeš už nikde běhat nahoru a dolů.“

„Mohl bych,“ řekl Tas. „Nemám v plánu zůstat mrtvý. To je nudné. Chci se vrátit jako duch, přízrak nebo vyjevení, nebo tak něco.“

„Zjevení,“ opravil ho Flint.

Odkládal strašlivý okamžik, kdy bude muset přinutit bolavé nohy vyšplhat po dalších schodech, které jsou podle mapy třikrát delší než jakékoliv z těch, po nichž šli předtím.

„Možná vůbec neumřu,“ řekl Tasslehoff, když se nad tím chvíli zamyslel. „Možná si všichni budou myslet, že jsem mrtvý, ale já nebudu, ne doopravdy, a vrátím se a všechny pořádně překvapím. Byl bys překvapený, že, Flintě?“

Flint usoudil, že utrpení při šplhání do schodů není zdaleka tak hrozné jako utrpení při poslouchání šotkových řečí. Povzdechl si, zaťal zuby a znovu vyrazil vzhůru.

19.

VĚZŇOVÉ THEIWARŮ. TANIS VARUJE THÉNY.

Řekyvan se probral k vědomí, když mu na obličej vychrstli studenou vodu. Vyprskl, zalapal po dechu a zasténal, jak jím projela bolest. Když otevřel oči a uviděl, že je obklopený nepřáteli, stiskl zuby a potlačil sten. Nechtěl jim ukázat, jak moc trpí.

Bolavou hlavu mu probodlo ostré světlo. Toužil zavřít oči, ale potřeboval zjistit, co se děje, a tak se přinutil dívat se.

Byl ve velké komnatě s kamennými zdmi, lemované sloupovím, která působila jako sněmovní síň. Stálo tu devět židlí, podobných trůnům, uspořádaných do půlkruhu na pódiu. On sám ležel na podlaze poblíž pódia a ruce i nohy měl spoutané.

Nad ním stálo několik trpaslíků a hlasitě se dohadovalo hlubokými hlasy. Řekyvan jednoho z nich poznal – vyzáblého zakrslíka, který měl přilbu s hledím z kouřového skla. Ten mluvil nejvíc. Právě ten jim předtím pokládal otázky, stejné otázky znovu a znovu. A když nedostal odpovědi, které chtěl, rozkázal, aby se bolest vrátila.

Řekyvan uslyšel další zasténání a odvrátil oči od trpaslíků. Vedle něj ležel Gilthanas. Řekyvan uvažoval, jestli vypadá tak špatně jako elfský princ. Jestli ano, moc života mu nezbývá.

Gilthanas měl tvář potřísněnou krví z ran na čele a rtech. Jedno oko měl tak oteklé, že ho nemohl otevřít, na čelisti bouli a na jedné straně obličeje velikou modřinu. Šaty měl roztrhané, na kůži

spáleniny a puchýře, jak mu na ni tiskli žhavé železo.

S elfem zacházeli hůř než s lidmi. Řekyvan měl podezření, že ti špinaví trpaslíci mučili Gilthanase spíš pro zábavu než kvůli informacím. Jakýsi velkolepě vystrojený tupý trpaslík teď elfovi poléval obličej a usilovně ho pleskal po tváři, ale elf zůstával v bezvědomí.

Řekyvan ležel a v duchu se proklínal. Byli opatrní. On a jeho muži – celkem šest – vstoupili do brány ozbrojení a obezřetní, s úmyslem rozhlédnout se kolem a zjistit, jestli je to opravdu slavná thorbardinská brána. Útok je však naprosto zaskočil. Ze stínů se vynořili drakoniáni, odzbrojili je a hbitě a pohotově je zajali.

Další, nač si Řekyvan vzpomínal, bylo probuzení v naprosté tmě, v kobce. Nad ním se skláněl zarostlý trpaslík s páchnoucím dechem a ptal se ho obecnou řečí, kolik mají ve vojsku mužů, kde se skrývají a kdy chtějí vtrhnout do Thorbardinu.

Řekyvan znovu a znovu opakoval, že nemají žádné vojsko, že nechtějí zaútočit. Trpaslík mu řekl, aby to dokázal, aby mu řekl, kde se lidé skrývají, že se přesvědčí sám. Řekyvan jeho lest prohlédl a řekl tomu ježatému zakrslíkovi, aby šel skočit z hory. Potom se mu pokoušeli rozvázat jazyk, bili ho a kopali, dokud neztratil vědomí. Když ho probrali, vrazili ho do pytle a odvezli. Nejdřív ho vezli vozem, potom na lodi a pak znovu ztratil vědomí a probral se až tady. Přemýšlel, jak jsou na tom jeho přátelé. Slyšel, jak křičí a sténají, a byl hrdý, že ostatní čtyři Pláňané nedávají trpaslíkům takové odpovědi, jaké chtěli.

Začalo se mu rozjasňovat v hlavě a rozhodl se, že tu nebude ležet trpaslíkům u nohou jako nějaký zločinec.

„Paladine, dej mi sílu," pomodlil se Řekyvan, stiskl zuby a pokusil se posadit.

Vychrtlý trpaslík mu něco řekl a kopnul ho do boku. Řekyvan potlačil sten, ale odmítl si znovu lehnout. Další trpaslík, vysoký, s prošedivělým vousem, trpaslíkovi v přilbě něco rozhněvaně řekl. Řekyvan se na vyššího trpaslíka pozorně zadíval. Měl urozené způsoby a hrdou tvář, a přestože se na Řekyvana nedíval přátelsky, zdálo se, že ho rozhněval stav, v jakém se člověk nachází.

Tento trpaslík vyštěkl jakýsi rozkaz a ukázal na jednoho ze

strážců. Strážce odešel ze Dvora a brzy se vrátil s pohárem jakési odporně páchnoucí tekutiny. Přidržel ji Řekyvanovi u úst. Řekyvan se podíval na urozeně vypadajícího trpaslíka, který konejšivě přikývl.

„Vypij to," řekl obecnou. „Neublíží ti to." Aby to dokázal, sám se napil.

Řekyvan usrkl lektvaru, vyprskl a rozkašlal se, jak mu ohnivá tekutina projela hrdlem. Tělo mu zalilo teplo a cítil se lépe. Pulsující bolest polevila. Když mu však nabídli další doušek, odmítl.

Urozený trpaslík neztrácel čas zbytečnostmi. „Jsem Hornfel," řekl. „Thén Hylarů. Realgar, thén klanu Theiwar, ten trpaslík, který vás zajal, říká, že jste sem dorazili s vojskem lidí a elfů a jste připraveni vpadnout k nám. Je to pravda?"

„Ne, pane, není to pravda," odpověděl Řekyvan pomalu nateklými rty.

„Lže!" zavrčel Realgar. „Ani ne před hodinou mi řekl pravdu!"

„On lže," řekl Řekyvan a zlověstně se na Theiwara zadíval. „Jsem vůdce skupiny uprchlíků, bývalých otroků Dračího velmistra Verminaarda z Pax Sarkasu.

Máme s sebou ženy a děti. Ukrývali jsme se v údolí nedaleko odtud, ale pak nás napadli draci a dračí muži a my jsme museli uprchnout."

Sledoval thénův výraz, a když se zmínil o dracích a dračích mužích, viděl, jak jeho tvář ztvrdla. Nevěřil mu.

„Už jsme tyhle řeči slyšeli, Hornfele," prohlásil Realgar. „Tyhle povídačky nám vykládali i ti druzí Vysocí."

Řekyvan zvedl hlavu. Druzí Vysocí. To může znamenat jen jeho přátele. Přemýšlel, kde jsou, jestli jsou v bezpečí a co se děje. Měl otázky na jazyku, ale nepoložil je. Víc zjistí od trpaslíků takhle, než aby řekl něco, co by mohlo být úplně špatně.

Trpaslíci se však znovu začali dohadovat mezi sebou a Řekyvan jim nerozuměl ani slovo. Měl dojem, že trpaslík jménem Hornfel nevěří tomu, co říká Realgar. Bohužel Hornfel nevěřil ani Řekyvanovi. Jeden z ostatních thénů vypadal, že se přiklání na Realgarovu stranu, jiný na Hornfelovu. Zbytku zřejmě dělalo rozhodnutí potíže.

Gilthanas se pohnul a zasténal, ale trpaslíci si ho nevšímali.

Řekyvan nemohl pro elfa nic dělat. Nemohl pomoci nikomu. Seděl, sledoval a čekal.

❁ ❁ ❁

Tanis neměl nejmenší potíže nechat se zatknout, i když musel své budoucí věznitele nejdřív osvobodit. Procházel ulicí kousek od hostince, když narazil na dva hylarské strážce, spoutané a s roubíky v ústech. Přeřezal jim pouta, pomohl jim vstát a řekl jim, že potřebuje mluvit s Hornfelem ve velmi naléhavé záležitosti. Trpaslíci byli očividně rozzuření, ale ne na Tanise. I oni chtěli mluvit s thénem a po chvilce zvažování se rozhodli vzít Tanise s sebou.

Trpasličí stráž ho nacpala do jednoho z výtahů. Ostatní trpaslíci se na něj zamračeně dívali a někteří vykřikovali a chtěli vědět, co se děje. Jeho strážci však neměli čas ani snahu odpovídat. Pevně ho drželi, přestože je ujišťoval, že se jim nepokusí utéct, že chce vidět Hornfela. Když výtah zastavil, zeptali se jeho strážci jiné hlídky, kde Hornfela najdou.

„Ve Dvoře thénů," zněla odpověď.

❁ ❁ ❁

Tanis neměl příliš dobrou náladu. Spatně se vyspal a vůbec nic nejedl. Byl rozzuřený kvůli pokusu o vraždu, dělal si velké starosti o Flinta a Tase a věděl, že jsou v Thorbardinu drakoniáni. Vešel do Dvora thénů odhodlaný přinutit Hornfela pochopit, jaké nebezpečí jim hrozí. Měl v plánu nejdřív říct svoje a dát thénům čas strávit jeho slova. Až dorazí přátelé se zajatým drakoniánem, použije ho ke zdůraznění svých slov. Bude trvat na tom, aby jim dovolili vyhledat Flinta v Údolí thénů. Tanis byl přesvědčen, že Flinta buď vylákali, nebo vylákají do nějaké pasti.

Připravená slova mu vířila v hlavě a na jazyku, když však vešel do Dvora thénů, všechna je zapomněl. Přemohlo ho zděšení a úžas. Spatřil Řekyvana, svázaného, zbitého a krvácejícího, a Gilthanase, který byl sotva při vědomí.

Zarazil se a hleděl na své přátele. Thénové se zastavili, hleděli na něj a divili se, co tu dělá. Nejužaslejší z nich byl Realgar, který byl přesvědčený, že je Tanis i s ostatními mrtvý. Realgar viděl potíže, ale nevěděl, jak je odstranit, protože neměl ponětí, co se zvrtlo.

Tanis se pokusil promluvit, ale strážci spustili dřív. Zamračený Hornfel žádal vysvětlení, proč je vězeň volný. Stráže mu vysvětlovaly situaci a zuřivě gestikulovaly k Realgarovi. Ostatní théni mezitím přispívali k všeobecnému zmatku tím, že se hlasitě dožadovali vysvětlení, co se děje.

Tanis viděl, že ho stráž v tuhle chvíli brání lépe, než by to svedl on sám. Pospíšil si k Řekyvanovi, který seděl opřený zády o sloup. Gilthanas ležel na podlaze vedle něj, víc mrtvý než živý.

„Co se stalo? Kdo to udělal?“

„Přepadení,“ odpověděl Řekyvan s bolestným úšklebkem. Trhaně se nadechl. „Drakoniáni. Čekali u brány. Neboj se. Uprchlíci jsou bezpečně ukrytí. Svěřil jsem je Elistanovi…“

„Klid, nemluv. Vyřídím to.“

Řekyvan ho zachytil krvavou dlaní. „Trpaslík, ten v přilbě, nás zkusil přinutit říct, že chceme zaútočit…“ Pláňan klesl a namáhavě dýchal. Na čele se mu perlil pot a stékal mu po tváři.

Tanis sáhl Gilthanasovi na krk a nahmatal mu tep. Urozený elf potřeboval ošetřit.

Hornfelovi se podařilo překřičet ostatní thény a získat zdání pořádku. Trpasličí stráž začala svůj příběh tím, jak utekl šotek a přitom je srazil (tuhle část rychle zamluvili), a pak s rostoucím rozčilením prohlásili, že když se vzpamatovali, napadli je čtyři Theiwaři. Probrali se až ve chvíli, když jim Vysoký (Tanis) přeřezal pouta a naléhal, aby ho odvedli k Hornfelovi.

Hornfel si zamračeně změřil Realgara: „Co to má znamenat?“

„Já ti to povím, théne,“ ozval se Tanis a vstal. „Theiwaři chtěli mít stráž z cesty, aby nás mohli otrávit.“

„To je lež,“ zavrčel Realgar. „Jestli se vás někdo pokusil otrávit, člověče, moji lidé to nebyli. A pokud jde o tyhle strážce, mí muži je nachytali na hlídce opilé a rozhodli se, že jim uštědří lekci.“

Strážci takové obvinění rozhodně popírali. Jeden z nich dokonce na Realgara skočil a jeho společník ho musel odtáhnout.

„Máme důkazy,“ řekl Tanis. „Máme otrávené houby a těla dvou Theiwarů, kteří se přišli pokochat svou prací. Kromě toho máme i další důkaz v ještě vážnější záležitosti, než je pokus o naši vraždu, vážení thénové.“

„A co náš důkaz?“ dožadoval se Realgar a ukázal na Řekyvana. „Tenhle člověk a jeho společníci připouštějí, že přišli s vojskem elfů a lidí a mají v plánu vpadnout do naší říše.“

„Jestli něco podobného řekli, bylo to jen proto, aby unikli bolestivému mučení. Podívejte se, co jim udělali!“ řekl Tanis. „Takhle zacházejí čestní zástupci jakéhokoliv plemene se zajatci?

Přináším vám varování, thénové Thorbardinu,“ pokračoval Tanis zachmuřeně. „*Je* tu vojsko připravené ke vpádu do vaší říše, ale není to lidské vojsko. Je to vojsko dračích mužů, poddaných Temné královny.“

„Chce, abychom uvěřili té bláznivé povídačce, aby nás odlákal a jeho lidé nás mohli zaskočit! Já tedy nebudu ztrácet čas postáváním a posloucháním jeho lží. Musím jít připravit své síly k odražení útoku lidské armády.“

Realgar vykročil ke dveřím.

„Zastavte ho, théni!“ varoval je Tanis. „Zradil vás. Spolčil se s dračími muži a jejich odporným velitelem, Pánem Verminaardem. Otevřel jim brány Thorbardinu.“

„Realgare,“ přísně prohlásil Hornfel, „musíš tu zůstat a odpovědět na obvinění…“

„Nejsi Nejvyšší král, Hornfele!“ odsekl Realgar. „Nemůžeš mi rozkazovat!“

„Stráže, zadržte ho!“ rozkázal Hornfel.

Realgar otevřel dlaň, odhalil prsten z černého jantaru a nasadil si ho na prst. Z prstenu se rozlila vlna odporně páchnoucího kouře. Vojáci se rozkašlali, zalapali po dechu a stáhli se. Realgar se vytratil.

„Theiwar říká pravdu, Hornfele,“ prohlásil Rance. „Ti lidé a jejich elfští přátelé jsou skutečným nebezpečím. Neposlouchej lži Vysokého.“

„Mám důkaz!“ prohlásil Tanis. „Zajali jsme s přáteli jednoho z dračích mužů. Už sem tu stvůru vedou, abyste se mohli podívat sami!“

„Nebudu čekat,“ rozhodl se Hornfel. „Jdu se podívat sám. Ty půjdeš se mnou, Půlelfe.“

„Půjdu, théne,“ odpověděl Tanis, „ale nejdřív se musím postarat o přátele. Jsou vážně zranění. Potřebují ošetření a péči.“

„Už jsem zavolal léčitele,“ řekl Hornfel. „Tví přátelé budou odneseni do Domů léčení.“ Zachmuřeně dodal: „Zůstanou však vězni, dokud se sám nepřesvědčím, co se děje.“

Zamířil z Dvora thénů a Tanis neměl jinou možnost než ho doprovodit. Ostatní théni se rozhodli jít s nimi, včetně Ranceho, který si začínal myslet, že Realgar zradil i jeho.

Šel s nimi i Velkoblaf, neboť podlehl mylnému dojmu, Zejdou na oběd.

20.

ÚTEK. PLAVÁNÍ. VÁLKA POD HOROU,

Drakonián ležel natažený na zemi. Nad ním stál Karamon a sál si otlučené klouby na prstech.

„Ta potvora má ale tvrdou lebku,“ stěžoval si. „Rád bych věděl, proč ho prostě nezabijeme a neukážeme trpaslíkům jeho tělo? Bylo by to mnohem jednodušší.“

„Beru zpátky všechno, co jsem řekl o tvé inteligenci, bratře,“ řekl Raistlin. Po seslání kouzla mu bylo špatně a cítil se slabý, takže měl mizernou náladu.

„Cože?“ Karamona to zmátlo.

„Neměli bychom jim co ukázat,“ trpělivě vysvětlil Sturm. „Vzpomeň si, co se stane, když některého z nich zabijeme. Vybuchnou nebo se promění v prach nebo…“

„Jo, aha, správně. Zapomněl jsem,“ plácl se Karamon do čela.

„Měli bychom jít,“ řekl Raistlin. „Tanis už měl dost času promluvit k thénům.“

„Pohled na tuhle krásu by měl thény přinutit, aby si sedli a zamysleli se,“ řekl Sturm. „Přines stůl, Karamone, a pomoz mi ho na něj vytáhnout.“

Pokusili se drakoniána zvednout, ale křídla jim bránila pořádně ho popadnout. Karamon dostal nápad urazit stolu nohy a proměnit dřevěnou desku v nosítka. Otočil stůl a položil ho vedle bezvědomého drakoniána.

Zabručel a namáhavě překulil drakoniána na břicho, aby jim

křídla nepřekážela. Drakonián držel křídla přitažená k tělu, aby je mohl schovat pod plášť, když ho ale zasáhlo uspávači kouzlo, křídla se uvolnila a teď volně visela stranou. Karamon a Sturm ho společným úsilím zvedli a odvlekli na dřevěnou desku.

„Váží jako malý dům!“ zalapal po dechu Sturm.

Karamon, který by nejspíš dokázal malý dům uzvednout, kdyby si zamanul, souhlasně přikývl a otřel si z čela pot. Nejenom že byl drakonián těžký sám o sobě, ale pod pláštěm měl zbroj a meč. Sturm zbraň vytáhl a odhodil ji stranou.

„Vážně musíme tohohle zplozence pekel vytáhnout až na vrchol Stromu života?“ zeptal se Karamon a zavrtěl hlavou. „Raiste, ty bys asi nemohl…“

„Ne, nemohl bych,“ vyštěkl Raistlin. „Už tak jsem zesláblý z kouzel, která jsem dnes seslal. Musíte udělat, co můžete.“

„Máš hlavu,“ řekl Sturm Karamonovi.

Mohutný válečník se sklonil, popadl stůl s nestvůrou a se zabručením ho zvedl z podlahy. Sturm se chopil svého konce a podařilo se jim se stolem a drakoniánem vykličkovat ze dveří.

„Počkejte!“ rozkázal Raistlin. „Měli bychom ho zakrýt. Už tak budeme přitahovat dost pozornosti, nemusí nás vidět, jak vlečeme po ulicích příšeru.“

„Dělej!“ zalapal po dechu Sturm.

Raistlin popadl dvě pokrývky a omotal je kolem drakoniána.

„Půjdu před vámi,“ nabídl se Raistlin, „a budu uvolňovat cestu.“

„Určitě to pro tebe nebude příliš namáhavé?“ zeptal se Sturm hořce.

Raistlin ho buď neslyšel, nebo se rozhodl, že si ho nebude všímat. Šel před nimi ulicí a světlo na holi jasně zářilo.

Sturm a Karamon museli často zastavovat, aby si odpočinuli a vyměnili se a ulevili tak křečím v zádech a ramenou. Postupovali docela rychle, dokud se nedostali do obydlených částí Stromu života. Když trpaslíci viděli Vysoké, okamžitě je obklopili a chtěli vědět, kam jdou a proč.

Raistlin dokázal najít trpaslíka, který mluvil obecnou natolik dobře, že se jakž takž domluvili. Vysvětlil, že jeden z nich onemocněl a že ho chtějí přenést do vyšších pater, kde prý jsou

Domy léčení.

Trpaslík se chtěl na nemocného Vysokého podívat a sáhl po pokrývce. Raistlin položil ruku na zakrytou hlavu.

„Nechceš na něj sahat," řekl tichým, šeptavým hlasem. „Bojíme se, že by to mohl být mor."

Trpaslík couvl, temně se zadíval na družinu a varovně vykřikl na ostatní trpaslíky, kteří si ji teď měřili s ještě větší nedůvěrou než předtím, pokud to vůbec šlo.

„Cos jim řekl?" vyptával se Sturm. „Tváří se, jako by nás chtěli všechny zabít!"

„Nevadí," řekl Raistlin. „To vyřešíme později. Teď se od nás budou držet dál. Pojďte."

Trpaslíci jim uvolnili cestu, ale seřadili se za ně jako zachmuřený a němý doprovod. Tři lidé došli k výtahu, což představovalo další problém.

„Ten stůl se do vědra nevejde," řekl Karamon.

„Hoďme drakoniána na dno," navrhl Sturm.

„Dívají se na nás," varoval je Raistlin. Ukázal na dav trpaslíků, který byl čím dál větší. „Opatrně, ať netvor zůstane zakrytý."

Čaroděj vlezl do výtahu. Sturm a Karamon nadzvedli stůl, drakonián sklouzl a sesypal se na hromadu na dno vědra. Raistlin ho zase rychle zakryl. Druhý výtah přetékal trpaslíky, kteří s nimi jeli nahoru a nespouštěli je z očí.

Sturm se opřel o bok vědra a masíroval si ramena. Karamon si protahoval dlaně a pak prohnul záda, pokoušeje se zmírnit svalové křeče. Raistlin sledoval trpaslíky v druhém výtahu. Trpaslíci je nespouštěli z očí.

Nikdo z nich si nevšiml drobného chvění přikrývky ukrývající drakoniána, dokud nebylo pozdě.

❁ ❁ ❁

Grag se probral a zjistil, že ho nepřátelé vlečou na neznámé místo. Předstíral, že je pořád v bezvědomí, a snažil se získat čas. Proklínal Theiwary, kterým se podařilo všechno zpackat. Drakonián se bude muset trpaslíkům ukázat, což byla škoda, ale už se tomu nedalo

zabránit. Grag se potřeboval vrátit k velení a dát Dray-yanovi vědět, co se stalo, aby mohli patřičně pozměnit plány.

Když ho položili na dno vědra, dostal šanci. Přetrhl pouta, shodil ze sebe pokrývku a vyskočil. Jeho první starostí bylo postarat se o čaroděje. Loket do břicha ho zneškodnil, čaroděj v agónii lapal po dechu, sehnutý a bezbranný. Dva válečníci sahali pro meče. Grag se prudce otočil a oba je přetáhl ocasem; rytíře srazil na záda a druhého muže málem vyhodil z vědra.

Grag by jim rád vše oplatil a vyřídil je, ale neměl čas. Skočil na okraj vědra, chviličku tam zůstal jako na bidýlku a připravoval se. Podíval se dolů do výtahové šachty a viděl, že spodní patro Stromu života je hluboko pod ním. Původně chtěl dolů plachtit, šachta však byla příliš úzká a bozak se bál, že by mohl křídly zavadit o kamennou stěnu a zranit si je.

Trpaslíci ve druhém výtahu začali při pohledu na příšeru povykovat, ukazovali na ni, křičeli a vyděšeně ječeli. Jiní trpaslíci, kteří čekali na výtah v dalším patře, viděli drakoniána sedět s roztaženými křídly na okraji vědra a švihat ocasem. Jeden bystrý trpaslík popadl ovládací páku, rychleji zasadil na místo a výtah zastavil.

Grag vyskočil z vědra, ještě když se houpalo. Přistál na nohách na zemi a ocitl se tváří v tvář Tanisovi a Hornfelovi.

Hornfel se na netvora podíval, tasil meč a vrhl se do útoku. Tanis nahlédl do výtahu a spatřil Karamona, jak pomáhá Raistlinovi vstát, a Sturma, který se pokoušel dostat ven. Když půlelf viděl, že jsou v pořádku, přidal se k Hornfelovi. Daewarský thén Gneiss byl sice o něco pomalejší, ale vyrazil pronikavý válečný pokřik, rozmáchl se obrovskou sekerou, rozběhl se k nim a brzy Hylara i divokého Klára dohnal. Vojáky pohled na nestvůru vyděsil, inspirovali se však odvážným příkladem svých thénů a taky se za nimi rozběhli.

Grag neměl v úmyslu bojovat. Stál proti přesile, a kromě toho nebyl správný čas ani místo pro boj. Rychle se rozhlédl kolem a spatřil jakousi zahradu s balkónem a výhledem na jezero. Vzal nohy na ramena, s pomocí křídel přeskakoval překážky a snadno unikl trpaslíkům, kteří ho pronásledovali.

Doběhl k balkónu, vyskočil na zábradlí a chvíli na něm

balancoval a zjišťoval, kde přesně je a kam má zamířit. Pak se ohlédl na pronásledovatele, rozepjal křídla a skočil.

Když Grag vypadl ze Stromu života, nacházel se v horním patře. V tu chvíli opravdu ocenil nácvik seskoku z dračího hřbetu. Nemohl létat, ale když seskakoval z draka, naučil se, jak použít křídla ke zpomalení sestupu. Za letu našel theiwarské molo, a přestože bylo hodně vlevo, dokázal ve vzduchu částečně manévrovat, aby přistál ve vodě co nejblíž k pevné zemi.

Když se podíval nahoru, viděl trpaslíky, jak vyhlížejí zpoza zábradlí balkónu. Další trpaslíci byli dole – stovky trpaslíků – a hleděli na něj nahoru.

Tolik k plánovanému utajení.

Grag pokrčil rameny a natočil křídla. Jako velitel byl na náhlé a nečekané zvraty během boje zvyklý. Nebude ztrácet čas truchlením nad minulými chybami. Musí myslet na budoucnost, rozhodnout se, co udělá a jak to udělá. V půli cestě dolů už měl rozmyšleno, co dál. Přistál s mohutným šplouchnutím.

Drakoniáni nemají vodu rádi, ale umí plavat, pokud musí. Grag zamířil k theiwarské straně jezera; mohutnými rozmachy silných nohou a psími tempy paží hnal šupinaté tělo vodou.

Doplaval k molu, přitáhl se na ně a vylezl. Crčela z něj voda. Strhl si plášť a nechal na molu mokrou hromádku. Potom s roztaženými křídly přískoky zamířil k tunelům, kde na něj čekalo jeho vojsko.

❁ ❁ ❁

„To byl jeden z těch netvorů, o kterých jsi mluvil?“ Hornfel se opíral o zábradlí a díval se, jak se drakonián snáší vzduchem jemně jako padající pírko.

„Drakoniáni jsou silní tvorové,“ řekl Tanis. „Dokáží používat magii i ocel. Jejich vojska si podrobila velké kusy Ansalonu. Vyhnali Qualinesti z jejich zemí a dobyli Pax Sarkas a Abanasinii.“

„Odkud tihle démoni přišli?“ zhrozeně se zeptal Hornfel. „Nikdy jsem nic takového neviděl ani jsem o tom neslyšel!“

„Jsou na Ansalonu krátce,“ odvětil Tanis a potřásl hlavou.

„Nevíme, jaký ďábel je zplodil. Víme jen, že jich je mnoho. Jsou to bystří a zuřiví válečníci a mrtví jsou stejně nebezpeční jako živí.“

„A ty si myslíš, že jsou v Thorbardinu? Možná je tenhle jediný.“

„Jsou jako myši,“ prohlásil Sturm. „Když vidíš jednoho, dvacet dalších se jich schovává kolem.“

„Krvácíš,“ řekl Tanis.

„Ano?“ Sturm zvedl ruku k obličeji, a když ji sundal, byla od krve. „Ta potvora mě zasáhla ocasem.“ Žalostně zavrtěl hlavou. „Omlouvám se, že nám utekl, Tanisi. Oklamal nás.“

„Jak jsou na tom Raistlin s Karamonem?“ zeptal se Tanis a ustaraně se rozhlédl.

„Raistlin to schytal nejhůř. Loktem do žaludku. Chvíli ho bude bolet břicho, ale bude v pořádku. Karamona drakonián málem vyhodil z výtahu. Myslím, že je spíš otřesený než zraněný.“

Tanis se otočil a viděl dvojčata, jak k němu míří. Raistlin byl lehce shrbený a dýchal trhaně. Tvářil se zachmuřeně a odhodlaně.

„Jsi v pořádku?“ starostlivě se zeptal Tanis.

„O mě se nestarej,“ netrpělivě odsekl Raistlin. „Co budeme dělat s Flintem a s kladivem?“

Tanis nechápavě zavrtěl hlavou. Viděl, jak Raistlin zeslábl a že málem omdlel, i když si narazil palec, ale teď dostal ránu, která by poslala do postele mnohem silnější muže, a otřepal se, jako by se nic nestalo.

Karamon se vlekl za bratrem. Podíval se na Tanise a škubl sebou.

„Promiň, že jsme ho ztratili,“ řekl utrápeně.

„Nic zlého se nestalo, možná to bude i k něčemu dobré. Podařilo se nám to, co jsme chtěli. Trpaslíci viděli pravdu na vlastní oči. Nicméně teď máme nové starosti.“

Zatímco Tanis vyprávěl přátelům o Řekyvanovi a Gilthanasovi, Hornfel diskutoval s thény klanů Daewar a Klár. Velkoblaf nebyl k nalezení. Když drakonián prchal, naneštěstí skočil přímo na něj. Vyděšený Velkoblaf si myslel, že udeřila jeho poslední hodina. Otočil se a utekl, vběhl do nejtmavší, nejhlubší díry, kterou našel, a zůstane tam tak dlouho, dokud mu nedojde zásoba krys a nebude muset vylézt z úkrytu.

Nepřítomnost agharského théna nikoho netrápila. Nejspíš si jí ani

nevšimli. Všimli si však, s ponurými výrazy, nepřítomnosti daergarského théna Ranceho. Nikdo nepostřehl, kdy odešel. Hornfel nepochyboval, že se naplnily jeho nejhlubší obavy. Naděje na novou jednotu klanů pod horou se roztříštila. Spojenectví klanů Theiwar a Daergar by bylo i tak dost špatné, teď však měli důkaz, že zrádcové tajně otevřeli brány Thorbardinu silám temnoty. Občanská válka, tragédie, které se Hornfel tak usilovně snažil zabránit, se zdála nevyhnutelná.

Daewarský thén, který se předtím nejvíc zdráhal myslet si o bratrancích něco špatného, byl teď nejbojovnější, připravený povolat vojáky a utkat se se zrádci přímo na místě. Divoký Klár se bude řídit Hornfelem a udělá, co se mu poručí. Klarské vojenské síly však nebyly spolehlivé. Byli to děsiví bojovníci, ale neukáznění a zmatení.

Theiwaři nebyli válečníci, ale temní Daergaři ano. Bylo jich hodně a byli divocí, věrní a sžírala je nenávist, obzvlášť vůči Hylarům. Jestli se spojili s armádou netvorů, mohl Hornfel čekat zmar a zkázu.

Když Hornfel probral situaci s ostatními thény a naplánoval, co se dalo, odešel si promluvit s Tanisem, aby se mu omluvil za to, jak s nimi zacházeli.

„Rád ti zajistím bezpečné útočiště pro uprchlíky, které máš na starosti, Půlelfe," řekl a zamračeně dodal, „ale bojím se, že pod horou teď nebude bezpečno pro nikoho – pro lidi ani pro trpaslíky."

„Možná není tak zle, jak si myslíš, théne," řekl Tanis. „Co když se klany Daergar a Theiwar nespojily? Viděl jsem, jak se Rance tvářil, když poprvé spatřil drakoniány. Nevypadal samolibě. Připadal mi stejně šokovaný a zděšený jako ostatní."

„Když jsem ho viděl já, tvářil se rozzuřeně," řekl Raistlin. „Minul nás cestou k výtahu a vztekle se mračil. Obočí měl stažené k sobě, pěsti zaťaté a něco si mumlal. Řekl bych, že netušil nic o strašlivých nových spojencích, které si přivedli Theiwaři, a že se mu to nezamlouvá."

Hornfel vypadal vděčně. „Dáváte mi naději, přátelé, a náměty k přemýšlení. Teď hodně záleží na získání Charasova kladiva. Jestli se k nám vrátí spolu s důkazem, že se vrátil i Reorx, myslím, že se Daergaři odmítnou postavit na stranu Theiwarů. Daergaři nejsou

zkažení a pokřivení; takovými se stali jen Theiwaři. Klan Daergar byl těžce zasažen uzavřením dolů a mnozí klesli ke zločinu, ale hluboko v srdci jsou věrní Thorbardinu. Dali by se přesvědčit, ať naslouchají rozumu, a byli by stejně rádi jako ostatní, kdyby se Reorx vrátil do svých svatyní. Objevení Kladiva by teď byla mimořádně šťastná událost!“

„To není věc štěstí,“ řekl Sturm. „Je to božský zásah. Kvůli tomu nás sem bohové přivedli.“

Opravdu? podivoval se v duchu Tanis. Nebo jsme sem dorazili skrze klopýtání a úkroky stranou, skrze odbočky špatným směrem a dobré volby, chyby a nehody, a tu a tam i díky vítězstvím? Kéž bych to věděl.

„Musíme se dostat k Flintovi a Armanovi,“ řekl. „Přesně z těch důvodů, které jsi jmenoval, théne.“

„Bojím se, že je to nemožné,“ vážně odvětil Hornfel. „Mí lidé ohlásili, že se bronzová vrata do Údolí thénů zavřela, a ať děláme, co děláme, nechtějí se otevřít.“

21.

HRDINOVA SMRT.
FLINT SE ROZHODUJE.

lint seděl ve tmě na schodech a masíroval si lýtka a ta proklatá stará rozvrzaná kolena. Nohy mu vypověděly službu a odmítly vystoupit byť o jeden schod výš. Několik posledních vyšel zpola oslepený slzami bolesti, která mu spalovala svaly jako tekutý oheň. Měl mizernou náladu a Tasslehoffovo veselí bral jako osobní urážku. Šotek radostně seskákal ze schodů.

„Schodiště končí přímo tam – co děláš, proč tu sedíš?“ užasl šotek. „Pospěš si! Už jsme skoro nahoře.“

Přibližně v tu chvíli zazněl gong. Znělo to docela silně, mnohem hlasitěji než předtím. Melodický tón vibroval schodištěm a jako by Flintovi zařinčel přímo v hlavě.

„Už se ani nehnu,“ zabručel. „Ať si to kladivo vezme Arman. Už ani schod.“

„Je to jenom asi dvacet schodů a jsi tam,“ pobízel ho Tasslehoff. Pokusil se chytit Flinta pod paží, aby ho mohl popotáhnout. „Když zvedneš zadek.“

„Nic takového neudělám!“ vztekle zařval Flint. Odháněl šotka rukama: „Pusť mě!“

„No dobrá, když nejdeš nahoru, vraťme se dolů,“ dopálil se Tas. „Mapa ukazuje i jiné cesty nahoru.“

„Nejdu dolů. Ani se nehnu.“

Flint se tajně bál, že se vůbec nedokáže pohnout. Neměl sílu a v hrudi znovu cítil tupou bolest.

Tas se na něho zamyšleně podíval a pak si sedl na schody.

„Řekl bych, že zůstat tu navždycky není tak špatné," řekl. „Aspoň ti můžu povědět všechny svoje nejlepší historky. Slyšel jsi o tom, jak jsem našel chlupatého mamuta? Jednou jsem šel po cestě a najednou slyším z lesa strašlivý řev. Jdu se kouknout, co to řve, a ukázalo se, že…"

„Jdu!" řekl Flint. Zaťal zuby, položil šotkovi ruku na rameno a se zasténáním se zvedl. Hlava se mu točila a vrávoral. Musel se šotka chytit, aby neupadl.

„Dej mi ruku kolem ramen," navrhl Tas. „Ne, takhle. Pojď. Můžeš se o mě opřít. Půjdeme spolu. Jeden schod po druhém."

Bylo to velice ponižující. Flint by byl odmítl, ale bál se, že by to bez pomoci nezvládl. Nehnalo ho ani tak kladivo jako spíš děsivá vyhlídka na to, že by si musel potisící poslechnout mamutí historku. Se šotkovou pomocí se Flint začal pomalu belhat do schodů.

„Klidně se o mě opírej, Flintě," řekl Tas po chvíli, „ale musíš se opírat tak moc? Jdu skoro po kolenou!"

„Měl jsem dojem, žes říkal, že je to jenom dvacet schodů!" zavrčel Flint, ale trošku Tasovi odlehčil. „Napočítal jsem jich třicet a pořád nevidím konec."

„Pár schodů víc nebo míň, co na tom?" zeptal se Tas vesele. Když však ucítil, jak ho Flintová paže začíná škrtit, rychle dodal: „Vidím světlo! Vidíš to světlo, Flintě? Už jsme skoro nahoře."

Flint zvedl hlavu a musel připustit, že je schodiště mnohem světlejší než předtím. Skoro nepotřebovali lampu. Flint se po několika posledních schodech prakticky plazil, ale zvládl to.

Na vrcholu schodiště stály obloukové dřevěné dveře pobité železnými pásy. Na cestu jim svítilo sluneční světlo, procházející škvírami. Tas do dveří zatlačil, ale nepovolily. Zalomcoval klikou a zavrtěl hlavou.

„Jsou zamčené," hlásil. „Zatraceně! To mě naučí nikdy nikde nenechávat svoje věci!"

Šotek se svezl na zem. „Všechny ty schody, a zbytečně!"

Flint tomu nemohl uvěřit. Jeho bolavé nohy tomu nechtěly uvěřit. Popuzeně do dveří strčil a ty se rozlétly.

„Zamčené!" řekl Flint a znechuceně se podíval na šotka.

„Byly, povídám!“ trval na svém Tas. „Nevyznám se moc v boji, politice, návratu bohů a takových věcech, ale v zámcích se vyznám a tenhle byl *zamčený*“

„Ne, nebyl,“ řekl Flint. „Neumíš stisknout kliku, to je to.“

„Mačkal jsem ji,“ rozhořčeně namítl Tas. „Jsem odborník na rukojeti, kliky a zámky. Říkám ti, že ty dveře byly zamčené.“

„Ne, nebyly!“ zařval Flint.

Protože jestli ty dveře byly zamčené, znamenalo by to, že je někdo odemkl, když do nich zatlačil, a na to Flint nechtěl myslet.

Trpaslík odkráčel do sluncem osvětleného prostoru. Tasslehoff šel za ním a cestou prolhané dveře naštvaně nakopl.

Dostali se nahoru na hrobku. Naproti nim byla kamenná zeď s cimbuřím, vlevo stála věž lemovaná okny, vpravo nízká věž. Za věžemi a kamennou zdí bylo azurově modré nebe.

„Už nechci slyšet nic o… Reorxovy vousy!“ zalapal po dechu trpaslík.

„Jej, Flintě!“ tiše vydechl Tasslehoff.

Na kuželové střeše, zhotovené z hladkých tabulí průsvitného, červeně zbarveného skla, se zalesklo slunce. Flint v údivu a úžasu zapomněl na bolest v nohou i v hrudi.

Trpaslík i šotek přitiskli nos ke sklu; oba se pokoušeli nahlédnout dovnitř.

„To je ono?“ tiše se zeptal Tas.

„Ano,“ odpověděl Flint přiškrceným hlasem.

Z vrcholku kužele visel jakýsi tenký provaz a na jeho konci bylo bronzové kladivo. Kladivo se pomalu houpalo z jedné strany komnaty na druhou. Kolem stropu bylo dvacet čtyři velikých bronzových gongů a na každém z nich byla vyrytá runa. Každá runa představovala jednu denní hodinu, od hodiny probuzení k hodině prvního jídla, hodině počátku práce a hodině druhého jídla, až k hodinám spánku. Kladivo se houpalo tam a zpátky a s každým zhoupnutím se posunulo, načasované tak, že na počátku hodiny udeřilo do gongu a pokračovalo dál v nekonečném kruhu.

Flint nikdy neviděl nic tak úžasného.

„To je opravdu pozoruhodné,“ řekl Tasslehoff a povzdechl si. Odtáhl hlavu a promnul si nos, který předtím nalepil na sklo. „Tohle

vymysleli trpaslíci?“

„Ne,“ řekl Flint a chraplavě dodal. „Je to kouzlo. Mocné kouzlo.“ Přestože ho slunce nepříjemně pálilo na zádech a na na krku, zachvěl se.

„Kouzlo!“ Tas zajásal. „To je ještě lepší. Nevěděl jsem, že trpaslíci umějí taková kouzla.“

„Neumějí!“ rozčílil se Flint. Mávl rukou k houpajícímu se Kladivu. „Žádný trpaslík s trochou sebeúcty by nikdy o ničem takovém nesnil, natož aby to udělal. Stejná magie, která vytrhla hrobku ze země a vyzvedla ji na nebe, proměnila Charasovo kladivo v palantaské kukačkové hodiny a…“ zamračeně si povzdechl a znovu se podíval na Kladivo, „ten, kdo chce Kladivo získat, musí najít cestu dovnitř, zastavit houpání a stáhnout ho dolů. Odsud se to udělat nedá. Celá cesta byla zbytečná.“

V okamžiku, kdy to vyslovil, se mu v duchu najednou ohromně ulevilo.

Nebude se muset rozhodnout, jestli kladiva vyměnit. Může se vrátit ke Sturmovi, Raistlinovi a Tanisovi a říct jim, že je Kladivo nedosažitelné. Zkusil to. Udělal, co mohl. Prostě to nešlo. Sturm se bude muset obejít bez dračích kopí. Tanis bude muset najít jiný způsob, jak přesvědčit trpaslíky, aby pustili uprchlíky do hory. On, Flint Křesadlo, není vyrobený z materiálu na hrdiny.

S jistým pochmurným uspokojením si pomyslel, že se ke Kladivu nedostane ani Arman Charas.

Flint už skoro mířil zpátky ke schodům, když se rozhlédl a uvědomil si, že je sám. Bodl ho osten paniky. Zapomněl na základní pravidla cestování se šotkem. Pravidlo číslo jedna: nikdy nedovol, aby se šotek nudil. Pravidlo číslo dvě: nikdy nespusť znuděného šotka z očí.

Flint zasténal. To je to, co opravdu potřebuje! Zaběhlý šotek v magií prosáklé hrobce! Zařval: „Tasslehoffe Bosonožko… á, tady jsi!“

Šotek se vynořil zpoza rohu malé věže.

„Neodbíhej!“ huboval ho Flint. „Vracíme se zpátky najít Armana.“

„Jsi na špatném místě, Flintě,“ ohlásil Tas.

„Cože?“ zíral na něj Flint.

„Říkal jsi, že odsud nemůžeš na Kladivo dosáhnout, a máš pravdu. Jsi na špatném místě. Ale když zajdeš na druhou stranu téhle věže, je tam cesta. Tady, podívej se dovnitř.“

Tas přitiskl nos na sklo a Flint zdráhavě a zároveň trochu vzrušeně udělal totéž.

„Vidíš tamhletu římsu, co vyčnívá ze zdi nad gongy?“

Flint přimhouřil oči. Měl dojem, že vidí to, o čem Tas mluvil. Kamenná římsa čnící do komnaty.

„Jestli je to římsa, není zrovna široká,“ zamumlal.

Tas předstíral, že neslyší. Flint je takový pesimista! „Řekl jsem si, že kde je římsa, tam musí být i cesta, jak se na ni dostat, a našel jsem ji. Pojď se mnou!“

Tas zmizel za věží. Flint šel za ním pomaleji a rozhlížel se po cestě z hrobky. Vyhlédl přes cimbuří, ale dole viděl jen cáry a spirály červené mlhy.

„Tam ne, Flintě. Tady!“ volal Tas.

Šotek stál před dvojitými dřevěnými dveřmi, pobitými železnými pásy.

„Jsou zamčené,“ řekl a přísně se na ně zadíval.

Flint přišel k němu, zatlačil a dveře se tiše otevřely.

„Jak to pořád děláš?“ zakvílel Tasslehoff.

Dovnitř dychtivě proudilo slunce, jako by staletí čekalo na to, až bude moct tuhle tmu prosvětlit.

Flint udělal pár kroků a najednou se zastavil. Tasslehoff, který šel za ním, do něj vrazil.

„Co je?“ zeptal se šotek a pokoušel se v úzké chodbě zahlédnout, co je před nimi.

„Tělo,“ řekl Flint rozechvěle. Málem na ně šlápl.

„Čí?“ přidušeně zašeptal Tas.

Flint skoro nemohl promluvit: „Myslím, že je to Charas.“

Tělo leželo uzavřené ve vestibulu bez oken, mezi dvěma dvojitými dveřmi, takže se dobře zachovalo. Bylo nedotčené, na kostech natažená kůže, křehká jako starý pergamen nebo jelenice. Patřilo trpaslíkovi, muži neobvykle vysokému, s dlouhými splývavými vlasy, ale jen krátkým vousem. Flint si vzpomněl, že si

prý Charas ustřihl vous v žalu nad Válkami o trpasličí bránu a nikdy už si ho nenechal znovu dorůst. Mrtvola měla na sobě zdobenou obřadní zbroj, jak se sluší na válečníka, který ukládá krále k poslednímu odpočinku. Závěs, ve kterém nosíval kladivo, jímž se proslavil, byl prázdný. V rukou neměl zbraň. Na těle nebyly stopy zranění, zdálo se však, že zemřel v agónii – ruce svíraly krk a mumifikovaná ústa zela dokořán.

„Tady je vrah," řekl Tas, který si k tělu dřepl. Ukázal na ostatky škorpióna. „Bodl ho."

„Tak neumírají hrdinové," pohněvaně prohlásil Flint. „Charas měl padnout v boji se zlobry, nestvůrami, draky, nebo tak nějak."

Neměl ho zabít brouk.

Nemělo ho zabít slabé srdce…

„Ale jestli je tohle Charas a je mrtvý," řekl Tas, „kdo je ten druhý Charas? Ten, který Armanovi řekl, že mu ukáže, jak najít Kladivo?"

„Zrovna o tom přemýšlím," mračil se Flint.

Na konci vestibulu byly další dvojité dveře. Za dveřmi je Rubínová komnata a uvnitř komnaty Charasovo kladivo. Flint věděl, že dveře jsou zamčené, a věděl i to, že se před ním otevřou jako ty předtím. Viděl římsu shora a přišel na to, jak Kladivo získat.

Podíval se dolů na mrtvého Charase, velkého hrdinu, jenž zemřel mrzkou a bezvýznamnou smrtí.

„Kéž je jeho duše s Reorxem," zašeptal Flint. „I když si myslím, že si ho bůh už dávno, dávno vzal k sobě."

Hleděl na mrtvolu a náhle se rozhodl.

U Reorxe, takhle neodejdu, přísahal si.

„Hej," řekl nahlas. „Kam myslíš, že jdeš?"

Tasslehoff netrpělivě stál před dveřmi na konci vestibulu a čekal, až je Flint přijde otevřít. „Jdu ti pomoct získat Kladivo."

„Ne, nejdeš," zabručel Flint. „Jdeš najít Armana."

„Opravdu?" Tas žasl, potěšené, ale žasl. „Najít Armana je strašně důležité, Flintě. Nikdo mě nikdy nenechá dělat nic strašně důležitého."

„Tentokrát ano. Nemám na vybranou. Půjdeš najít Armana a budeš ho varovat, že ten tvor, kterého pokládá za Charase, není Charas, a řekneš Armanovi, kde je Kladivo. Pak ho přivedeš sem."

„Ale když to udělám, tak najde Kladivo on,“ hádal se Tas. „Myslel jsem si, že ho chceš najít ty.“

„Už jsem ho našel,“ klidně prohlásil Flint. „Dost dohadování. Není čas. Běž.“

Tas o tom přemýšlel: „Varovat Armanaye strašně důležité, ale myslím, že to nechám být. Opravdu ho nemám až tak rád. Raději zůstanu s tebou.“

„Půjdeš,“ pevně řekl Flint, „tak či onak.“

Tas zavrtěl hlavou, popadl kliku a pevně se jí chytil. Flint mu po krátkém zápase prsty uvolnil. Popadl Tase za límec košile, odtáhl protestujícího a zmítajícího se šotka na druhou stranu a doslova ho vyhodil za dveře. ,

„A budu potřebovat tohle,“ dodal Flint.

Hbitě vyškubl šotkovi prakovku a zabouchl mu dveře před nosem.

„Flintě!“ Tasův hlas zněl zpoza bronzových dveří vzdáleně a tlumeně. „Otevři! Pusť mě dovnitř!“

Flint slyšel, jak šotek cloumá klikou, kope do dveří a tluče do nich pěstmi. Potěžkal prakovku, otočil se a odešel. Tase dveře brzy přestanou bavit, a protože nebude mít na práci nic lepšího, půjde hledat Armana.

Flint se cítil trochu provinile, že šotka poslal na schůzku s tím duchem, démonem, nebo co vlastně je tvor, který se prohlašoval za Charase. Rychle ten pocit zahnal; připomněl si, že šotek má pozoruhodný talent přežít.

„Přivádí do hrobu jen ostatní. Jestli vůbec,“ zamumlal Flint, „měl bych se bát spíš o toho ducha.“

Ve skutečnosti Flint nemohl dovolit, aby šotek viděl, co se chystá udělat. Tasslehoff Bosonožka prostě nedokáže udržet tajemství. Slavnostně by přísahal na svou čupřinu, že nikdy nic neprozradí, a za pět minut by to vyžvanil každému včetně psů. Tohle tajemství musí zůstat tajemstvím. Závisí na tom životy. Tisíce životů…

Udeřil do dvojitých dveří rukou. Dveře zaduněly, otevřely se a pustily Flinta do Rubínové komnaty.

22.

FLINTOVO TAJEMSTVÍ. KLADIVO. TAS UČINÍ ÚŽASNÝ OBJEV.

lunce svítilo dovnitř Rubínové komnaty skrze červený skleněný strop a plnilo místnost teplým jasem. Flint vyšel na římsu a žasl. Je tady. Cítil se pokorně, uchváceně i vítězně zároveň.

Sledoval, jak se Kladivo houpe tam a zpátky v pomalém oblouku, jak už to dělalo tři sta let. Zavěsil ho ke stropu Charas? Flint zaklonil hlavu. Provaz, na němž Kladivo viselo, byl přivázaný na obyčejném železném háku. Flint měl dojem, že Charas snad Kladivo zavěsil, ale kouzlo dodaly jiné ruce. Jiné ruce vytvořily gongy, které odbíjely hodiny, a jiné ruce vytvořily krásný červený strop. Stejné ruce vytáhly hrobku z Údolí thénů a umístily ji na nebe. Ty ruce tu ještě někde jsou a možná čekají, až budou moct Flinta chytit pod krkem.

Díval se, jak Kladivo odpočítává ubíhající minuty, stejně jako odpočítávalo všechny minuty Flintová života, které uplynuly od jeho narození až do této chvíle, stejně jako odpočítávalo údery Flintová starého, slabého srdce.

Každý trpaslík sní o tom, že právě on nebo ona bude tím, kdo najde proslulé Charasovo kladivo. Povídají si o tom nad džbánky piva. Vyprávějí ten příběh svým dětem, které si dělají dřevěná kladiva a hrají si na trpasličího hrdinu. Flint o tom také snil, byl však dost rozumný, aby věděl, že je to jen sen. Jak by se kdy mohl on, kovář, hračkář a tulák, který se odcizil vlastnímu lidu, stát takovým hrdinou?

Ale stal se jím. Nějak. Nějakým zázrakem ho sem bohové přivedli. Přivedli ho sem z nějakého důvodu a Flint si byl jistý, že ten důvod zná.

Kladivo se nad ním houpalo a jemně přitom svištělo vzduchem. Když ho míjelo, cítil na tváři jeho dech a představoval si, že je to Reorxův dech. Flint ztuha, bolestně poklekl na římsu. Stará kolena zavrzala na protest. Doufal, že se dokáže znovu zvednout.

„Reorxi," řekl a zahleděl se do červeného světla, „ty nejsi jedním z bohů světla jako Paladin a Mišakal. Jsi bůh, který vidí v duších světlo i temnotu. Myslím, že víš, proč tady jsem. Víš, co chci udělat. Kdyby tady byl Paladin, mračil by se. Mišakal by v hrůze lomila rukama.

Asi jsem nepoctivý," dodal Flint a zavrtěl se, „a to, co navrhuji, není čestné, i když s tím souhlasil i Sturm, a to je nejčestnější osoba, jakou znám.

Víš, Reorxi," vysvětloval Flint, „Jenom si Kladivo vypůjčím. Nekradu ho. Zajistím, aby ho trpaslíci dostali zpět. Jenom ho chci použít k vykování dračích kopí. Až to bude hotovo a až vyhrajeme bitvu s Temnou královnou, vrátím ho, vyměním pravé Kladivo za falešné. Trpaslíci nikdy nepoznají rozdíl. Budou si myslet, že Kladivo mají *oni,* a tak si zvolí Nejvyššího krále a otevřou brány Thorbardinu světu, přijmou uprchlíky a všechno bude v pořádku. Nikomu to neuškodí, jenom to prospěje.

To je můj plán," řekl Flint a s obtížemi znovu vstal. Zvládl to, ale musel se opřít o šotkovu prakovku. „No, jestli se ti nelíbí, asi mě srazíš z téhle římsy, nebo tak něco."

Flint čekal, ale nic se nestalo. Dvojité dveře se za ním zavřely, ale tak pomalu a potichu, že si toho nevšiml.

Flint přijal ticho jako znamení, že může s božím požehnáním pokračovat. Přešel až na úplný okraj římsy. Podíval se dolů do šachty pod sebou. Viděl jen červené světlo. Přemýšlel, jak je to asi hluboko, ale pak pokrčil rameny a pustil to z hlavy. Zadíval se na Kladivo a odhadoval, jak je daleko od římsy. Podíval se na prakovku, znovu na Kladivo a pomyslel si, že by to mohlo vyjít.

Lehl si na břicho na římsu. Sevřel prakovku, natáhl paži, jak nejdál dokázal, a když Kladivo zasvištělo kolem, napřáhl se po

provazu dvojitým koncem prakovky.

Minul, ale jenom těsně. Musí se dostat ještě o pár palců dál. Stiskl okraj kamenné římsy rukou a čekal, až ho bude Kladivo znovu míjet.

Flint mávl paží co nejdál a málem přitom přepadl přes římsu. Jeden děsivý okamžik se bál, že spadne, ale pak prakovka zachytila provaz a Flint jí ostře škubl, jako rybář s rybou na udici.

Kožená smyčka na konci prakovky se omotala kolem provazu a Flint k sobě se srdcem v krku pomalu a opatrně přitáhl prakovku i provaz s Kladivem.

Pustil prakovku, popadl Kladivo a vytáhl ho na římsu. Na chvíli si musel odpočinout, protože nemohl popadnout dech. Točila se mu hlava, měl závrať a před očima mu tančila podivná vířivá světélka. Brzy to však pominulo a Flint si dokázal sednout. Vzal požehnané Kladivo na klín a s úctou a úžasem si ho prohlížel.

„Děkuji ti, Reorxi," řekl tiše. „Budu ho užívat dobře. Použiji Kladivo k uctění tvého jména. Přísahám při tvých i při svých vousech."

Kladivo bylo zázrak a div. Nemohl se na ně vynadívat. Falešné kladivo vypadalo jako pravé, ale pocit byl jiný. Když položil ruku na Charasovo kladivo, cítil, jak se chvěje životem. Cítil spojení s čímsi dobrým, moudrým a shovívavým, zarmouceným jejich slabostmi, ale chápavým a odpouštějícím. Někteří trpaslíci se zapřísahali, že Charas nosil Kladivo tak dlouho, až se do něj vštípil jeho duch, a Flint tomu skoro věřil.

Pak ho napadlo, že každý trpaslík, který se kdy pravého Charasova kladiva dotkl, by si ho nikdy nespletl s falešným. Naštěstí už žádný takový trpaslík nežije. Dokonce ani Hornfel nepozná rozdíl. Replika vypadala stejně a od chvíle, kdy ji Raistlin začaroval, i stejně vážila. Obě kladiva byla lehká a snadno se nesla. Na obou byly stejné runy. Barva byla téměř stejná. Pravé Kladivo mělo jen zlatavý lesk, který to falešné nemělo; bude prostě muset nechat to pravé na zádech.

Pokud šlo o další rozdíly, falešné kladivo nejspíš nedokáže udeřit takovou silou a tak přesně jako tohle. Flint toužil vyzkoušet ho, protože slyšel, že se Charasovo kladivo spojuje s myslí toho, kdo jím

vládne, a odpovídá víc na její pokyny než na dotek; se zkouškou však bude muset počkat, až s přáteli nechají trpasličí říši daleko za sebou.

Uvědomil si, že se každou chvíli může objevit Arman. Vytáhl falešné kladivo ze závěsu a uvědomil si, jak vypadá ve srovnání s pravým lacině a podřadně. Upevnil si Charasovo kladivo na záda, falešné přivázal na konec provazu a stáhl ho co nejvíc zpět. Pak kladivo pustil a nechal ho znovu se houpat.

Falešné kladivo se setrvačností zhouplo tam a zpátky, ale pak se pomalu zastavilo a zůstalo nehybně viset ze stropu. Flint se na okamžik vyděsil. Teď, když se nehoupe, mohlo by zůstat mimo dosah!

Lehl si a natáhl prakovku. Nedokázal na kladivo dosáhnout a chvíli si zoufal. Potom si vzpomněl, že Arman má mnohem delší ruce než on, a oddechl si. Vlastně to je dobře, takhle má i omluvu, proč selhal.

Flint přešel ke dvojitým dveřím, otevřel je a nahlédl do vestibulu. Arman nikde, jen Charasovo tělo. Prázdné oči jako by ho obviňovaly. Flintovi se to nezamlouvalo, a tak zavřel dveře a šel se posadit na římsu. Charasovo kladivo se mu tisklo k páteři a sálalo z něj teplo. Procházelo mu celým tělem a zmírňovalo jeho bolesti i bolístky.

Flint čekal.

❁ ❁ ❁

Poté co Flint šotka tak hrubě vyhostil z Rubínové komnaty, Tasslehoff nejdřív ztratil chvíli času tím, že vyzkoušel všechny svoje triky na otevírání dveří. Bezvýsledně. Potom strávil pár chvil bědováním nad ztrátou prakovky, nevypočitatelností trpaslíků a všeobecnou nespravedlností života. Když pak viděl, že se dveře neotevřou, rozhodl se udělat, co mu Flint řekl, a odešel hledat Armana.

Šotek nemusel chodit daleko. Vlastně stačilo, aby se otočil, a uviděl Armana, jak se vynořuje z věže vpravo.

„Armane!“ pozdravil ho radostně.

„*Šotek*“ řekl Arman.

Tas si povzdechl. Mít Armana rád byla těžká práce.

„Kde je Flint?“ dožadoval se Arman.

„Tamhle,“ řekl Tas a ukázal na dveře. „Udělali jsme úžasný objev! Charasovo kladivo je uvnitř.“

„A Flint je tam?“ zeptal se Arman poplašeně.

„Ano, ale…“

„Jdi mi z cesty!“ Arman do šotka strčil, až se Tas natáhl na dlažbě. „Nesmí dostat Kladivo! Je moje!“

Tas nabručeně vstal a mnul si naražený loket.

„Je tam i tělo,“ řekl. „*Charasovo* tělo!“ zdůraznil. „Charas je mrtvý. Úplně mrtvý. Řekl bych, že už hodně dlouho mrtvý.“

Arman buď nedával pozor, nebo mu to nedocházelo. Nebo ho možná vůbec netrápilo, že si povídal s Charasem, který zároveň leží mumifikovaný ve vestibulu. Arman přešel k dvojitým dveřím a položil ruku na kliku.

„Jsou zamčené,“ ozval se Tas.

Arman je doširoka otevřel a vkráčel dovnitř.

„Jak to dělají?“ dožadoval se Tas rozčileně.

Skočil ke dveřím, ale Arman Charas mu je zabouchl před nosem.

Tasslehoff zoufale zakvílel, zalomcoval klikou a zatlačil. Dveře se nehnuly. Nešťastně se posadil na dveřní zarážku a trucoval. Trpaslíci otevírají dveře vlevo vpravo, a on, šotek, trčí venku. Tas přísahal, že od nynějška bude nosit šperháky třeba ve spodním prádle, jestli bude muset.

Po chvíli si uvědomil, že sice nemůže být při tom, ale aspoň se může dívat, co se uvnitř komnaty děje. Rozběhl se ke střeše a přitiskl nos na červené sklo. Byl tam Arman a byl tam i Flint, trochu stranou, a kladivo viselo na provaze a už se nehoupalo. Arman měl něco v ruce.

„Moje prakovka!“ rozhořčeně vykřikl Tas. Zabušil na sklo. „Hej! Hned to polož!“

„Myslím, že tě neslyší,“ řekl Charas.

Šotci se nebojí, takže to, co Tasslehoffa přimělo vyskočit několik stop do vzduchu, nemohl být strach. Určitě vyskočil, protože zrovna dostal chuť vyskočit. Ještě párkrát bezstarostně poskočil, jen aby to dokázal.

Pak se šotek otočil k bělovlasému trpaslíkovi s bílým vousem a shrbenými rameny a káravě zvedl prst: „Nechci zranit tvoje city, ale nevěřím, že jsi Charas. Charas je mrtvý tam v tom vestibulu. Viděl jsem jeho mrtvolu. Bodl ho škorpión, a podle toho, co vím, nemůže někdo být najednou tamhle mrtvý, a tadyhle naživu.“

„Možná jsem Charasův duch,“ navrhl trpaslík.

„Nejdřív jsem si to taky myslel,“ Tas dloubl trpaslíka prstem do paže, „ale duchové jsou nehmotní, a ty jsi hmotný.“

Na tahle slova byl dost hrdý. Řadila se k výrazům jako „následné tragické rozdělení“ a „občanské nepokoje“.

To ho přivedlo na nápad. Brýle! Rubínové brýle, které mu dovolily přečíst písmo, co neznal, a vidět skrz zeď, která tam nebyla. Možná by mu mohly odhalit pravdu o tomhle tajemném trpaslíkovi.

„Hele! Za tebou! Co je to?“ zavolal Tas a ukázal za trpaslíkovo levé rameno.

Trpaslík se otočil, aby se podíval.

Tas vytáhl brýle, nasadil si je na nos a podíval se rubínovými skly.

Tak užasl nad tím, co vidí, že si je zapomněl zase sundat. Stál tam a hleděl a mysl mu klopýtala v mlze.

„Ty jsi…“ začal slabě. „Ty jsi…“ Polkl a konečně se mu to podařilo vyslovit. „Drak.“

Byl to obrovský drak, největší, jakého kdy Tasslehoff viděl, dokonce větší než strašlivá rudá dračice v Pax Sarkasu. A taky nejkrásnější. Supiny se mu ve slunci zlatě leskly. Držel hlavu hrdě vztyčenou a byl silný, ale pohyboval se s promyšlenou ladností. Nevypadal jako zuřivý drak, který by šotka považoval za lahodný polední zákusek. I když Tas měl pocit, že by mohl vypadat hodně zuřivě, kdyby chtěl. Teď však drak vypadal jen znepokojeně a vyrušené.

„Aha,“ řekl drak, oči upřené na rubínové brýle na šotkově nose. „Divil jsem se, kam jsem je založil.“

„Našel jsem je,“ řekl Tas okamžitě. „Myslím, že ti musely vypadnout. Zabiješ mě?“

Tas se ve skutečnosti nebál. Jen to chtěl vědět. Nechtěl sice, aby ho drak zabil, ale pokud se to má stát, rozhodně si to nechtěl nechat

ujít.

„Měl bych tě zabít, víš," přísně pravil zlatý drak. „Viděl jsi něco, co jsi vidět neměl. Zřejmě za to pořádně zaplatím."

Pak se dračí tvář zamračila: „Ale na tom nesejde. Královna Takhisis a její odporní přisluhovači se vrátili na svět, že?"

„To znamená, že ty *nejsi* odporný přisluhovač?" zeptal se Tas.

„Dá se to tak říct," řekl drak s náznakem úsměvu v moudrých, zářivých očích.

„Tak to tak řeknu," ulevilo se Tasovi. „Ano, Temná královna je zpátky a dělá pořádné potíže. Vyhnala chudáky elfy z jejich krásného domova a spoustu jich zabila, a ona a její draci zabili Zlatoluninu rodinu a všechny její lidi, dokonce i malé děti. To bylo opravdu smutné." Šotkovi se zalily oči slzami. „A pak jsou tu ti netvoři, drakoniáni, co vypadají jako draci, ale nejsou to draci, protože chodí po dvou nohách jako lidi, ale mají křídla, ocasy a šupiny jako draci a jsou opravdu ohavní. Taky jsou tu rudí draci, kteří zapalují lidi, a černí draci, kteří ti nechají vypařit maso z kostí, a nevím kolik ještě jim podobných."

„Ale nejsou tu draci, jako jsem já," řekl drak. „Žádní zlatí nebo stříbrní…"

Tasslehoff měl divný pocit. Někde už zlaté a stříbrné draky viděl. Nemohl si přesně vzpomenout kde. Bylo to něco s tapisérií a Fišpánem… Už to skoro měl, ale pak mu vzpomínka znovu vyklouzla a byla pryč. Zmizela v obláčku dýmu.

„Odpusť, ale nikdy jsem neviděl nikoho, jako jsi ty." Tas se rozzářil. „Jednou jsem ale viděl chlupatého mamuta. Chceš si to poslechnout?"

„Snad někdy jindy," zdvořile řekl drak. Tvářil se ještě ustaraněji a velice se mračil.

„Mimochodem, já jsem Tasslehoff Bosonožka," řekl Tas.

„Mně říkají Večerník," řekl drak.

„Co tady děláš?" zvědavě se zeptal Tas.

„Jsem strážce Charasova kladiva. Držím ho v bezpečí, dokud se bohové nevrátí a pro Kladivo si nepřijde čestný a spravedlivý trpasličí hrdina. Teď jsem vykonal svou povinnost a můj trest skončil. Nemůžou mě tu držet."

„Mluvíš, jako by to bylo vězení," řekl Tas.

„Bylo," vážně odvětil Večerník.

„Ale," Tasslehoff rozpřáhl paže a podíval se na modré nebe, „ty přece můžeš odletět, kam chceš!"

„Svazoval mne slib, slib, který jsem dodržoval po tři sta let. Teď jsem volný a můžu jít."

„Měl bys bojovat na naší straně," dychtivě navrhl Tas. „Vsadím se, že bys dokázal ty rudé draky zavázat na uzel a přinutit je spolknout vlastní ocas!"

Večerník se usmál.

„Kéž bych ti mohl pomoci, malý příteli. Nic bych neudělal raději. Ale nemůžu. My draci jsme přísahali, a přestože jsem byl proti oné přísaze, neporuším ji. Ale i když nemůžu bojovat na vaší straně, udělám, co je v mých silách, abych vám pomohl. Ti drakoniáni, které jsi mi popisoval, mi dělají velké starosti."

„Co uděláš? Přinutíš je spolknout vlastní ocas?"

„To by pak nebylo překvapení, kdybych ti to řekl. Sbohem, Tasslehoffe Bosonožko," pravil Večerník. „Požádal bych tě, abys držel tajemství a nezmínil se o mně, neboť svět o nás ještě nesmí vědět, chápu však, že pro někoho s tak lehkým a veselým srdcem je tajemství břemenem. Proto ti takové břemeno nenaložím."

Tas nerozuměl. Skoro ho neslyšel. Bojoval s knedlíkem v krku, který nechtěl zmizet. Drak byl tak úžasný a krásný a vypadal tak nešťastně, že si Tasslehoff sundal rubínové brýle a podržel je na malé dlani.

„Myslím, že jsou tvoje."

Drak natáhl dolů ohromný spár, který by dokázal sevřít celého šotka, a špičkou drápu si brýle jemně vzal.

„No, ještě než zapomenu," řekl Tas a díval se, jak se brýle ztrácejí v dračí tlapě, „jak se dostaneme z téhle hrobky? Ne, že by se mi tady nelíbilo," dodal rychle, když ho napadlo, že mohl draka urazit, „ale nechal jsem Tanise, Karamona a ostatní samotné, a když nejsem s nimi a nedávám na ně pozor, často se dostávají do nesnází."

„Ano," vážně řekl Večerník. „Rozumím."

Drak načrtl na dlaždice velkou runu. Dýchl na ni a runa začala matně, zlatavě světélkovat.

„Až budete připraveni odejít, postavte se na tuto runu a ona vás přenese do Chrámu hvězd, kde se shromáždili trpasličí théni a čekají na návrat Kladiva.“

„Děkuji ti, Večerníku,“ řekl Tas. „Uvidíme se ještě?“

„Kdo ví? Bohové drží v rukou osud všech.“

Dračí tělo se začalo chvět stejným zlatým světlem jako runa. Ztmavlo, vybledlo a pak úplně zmizelo v zářivém oparu. Tas musel několikrát zamrkat a pořádně se vysmrkat, aby si pročistil oči a nos. Pořád ještě dobře neviděl, když mu někdo poklepal na rameno.

Před ním stál bělovousý, shrbený trpaslík. Držel v ruce rubínové brýle.

„Tady,“ řekl trpaslík, „tohle ti vypadlo. A neztrať je! Takové brýle nerostou na stromech, víš!“

Tas se nadechl, aby řekl, že je bude navždycky opatrovat jako poklad, ale neřekl nic, protože trpaslík tu nebyl. Trpaslík nebyl nikde.

„Paráda,“ zaradoval se Tas. „Mám zpátky brýle! Budu na ně opatrný. Hodně opatrný.“

Strčil si brýle do kapsy, ujistil se, že jsou tam v bezpečí, a vrátil se ke střeše z rudého skla.

Flint a Arman byli pryč a Kladivo s nimi. Tas uvažoval, co se jim asi stalo, a vážně přemýšlel, že rozbije sklo, aby mohl vlézt dovnitř a podívat se, ale pak se dvojité dveře rozlétly.

Arman vyšel do slunečního světla. „Mám Charasovo kladivo!“ prohlásil vítězně. Byl tak spokojený sám se sebou, že se na Tase dokonce usmál. „Podívej se, šotku! Mám posvátné Kladivo.“

„To jsem rád,“ řekl Tas zdvořile a svým způsobem to byla pravda; Arman vypadal velmi hrdě a šťastně. Ale jak byl rád pro Armana, tak byl smutný pro Flinta, který se vyloudal ven ze dveří po Armanovi. Flint vypadal zkrotle, ale ne tak zdrceně a zklamaně, jak se Tas bál.

„Je mi to líto, Flintě,“ řekl Tas a soucitně položil trpaslíkovi ruku na rameno; trpaslík ji hned sundal. „Myslím, žes měl vzít to Kladivo ty. Mimochodem, můžu dostat zpátky prakovku?“

Flint mu ji podal. „Bohové si zvolili,“ řekl.

Tas neviděl, co měli bohové s nalezením Kladiva společného, ale

nechtěl se s Flintem hádat, když byl teď tak nešťastný. Změnil téma.

„Potkal jsem zlatého chlupatého mamuta, Flinte! Ukázal mi cestu ven," řekl.

Flint ho probodl pohledem: „Už žádní chlupatí mamuti. Teď ne. Ani nikdy jindy."

„Cože?" Tasslehoff byl zmatený. „Neříkal jsem chlupatý mamut. Žádní zlatí chlupatí mamuti nejsou. Potkal jsem zlatého… chlupatého mamuta."

Tasslehoff si zakryl pusu rukou.

„Proč jsem to řekl? Neviděl jsem chlupatého mamuta. Viděl jsem zlatého… chlupatého mamuta."

Tas si dal políček; doufal, že mu zatřese mozkem: „Byl velký, byl zlatý, měl křídla a ocas a byl to… chlupatý mamut."

Ať to zkoušel, jak chtěl, nedokázal říct slovo… chlupatý mamut.

Tas si těžce povzdechl. Těšil se, až Flintovi, Tanisovi a všem ostatním povykládá, jak on, Tasslehoff Bosonožka, mluvil se zlatým… chlupatým mamutem, a teď to nepůjde. Mozek věděl, co chce říct, ale jazyk to pořád pletl.

Flint znechuceně odkráčel. Arman Charas pochodoval po cimbuří, držel kladivo a vykřikoval na celý svět, že ho on, Arman Charas, našel. Tas se coural za Flintem.

„Našel jsem cestu ven," řekl. „Potkal jsem… ehm… někoho, kdo mi ji ukázal. Stačí, když se postavíme tady na tu zlatou runu, a odnese nás to na nějaké místo. Zapomněl jsem kam."

Ukázal na zřetelnou zlatou runu na dlažbě.

„Aha, mám to! Chrám hvězd. Je tam tvůj táta," řekl Tas Armanovi, „čeká na návrat Kladiva."

Flint se tvářil udiveně a nedůvěřivě. Armana to lákalo, ale byl podezřívavý.

„Kde se tu ta runa vzala?" vyptával se.

„Říkal jsem to. Někoho jsem potkal. Strážce hrobky. Byl to…" Tas to zkusil říct. Měl slovo „drak" na jazyku, věděl však, že ven vyjde „chlupatý mamut", a tak ho polkl. „Potkal jsem Charase. Ukázal mi tu runu."

Arman se zamračil a Flint taky.

„Charas je mrtvý," řekl Arman. „Vzdal jsem čest jeho duši. Až

budu moct, vrátím se a dohlédnu, aby ho s náležitými poctami pohřbili. Nevím, kdo nebo co bylo to zjevení…“

„Byl to nepokojný, toulavý duch,“ řekl Tas, který se teď dobře bavil, „odsouzený toulat se královskou hrobkou, trýzněný, plačící, kvílící a lomící rukama, neschopný odejít, dokud se nevrátí pravý trpasličí hrdina a neosvobodí ho. Ten hrdina jsi ty,“ řekl Tas Armanovi. „Charasův duch je teď volný. Požehnal mi na rozloučenou a odplul vzduchem jako mýdlová bublina. Lup, a byl pryč.“

Flint věděl, že šotek lže, jako když tiskne. Neodvážil se však říct ani slovo, protože Arman tu vybájenou historku uctivě poslouchal.

„Uctíme poslední přání Charasova ducha.“ Arman si sundal přilbu, sklonil hlavu a postavil se na zlatou runu.

„Kde se tu ta runa doopravdy vzala?“ šeptem se zeptal Flint a rozhořčeně dodal: „Žádný trpaslík by nikdy neudělal ‚lup‘!“

„Řekl bych ti pravdu, Flintě,“ povzdechl si Tas, „ale nemůžu. Jazyk mi to nedovolí.“

Flint si ho přeměřil: „A ty čekáš, že si stoupnu na podivnou runu a dovolím, ať mě odčaruje Reorx ví kam?“

„Do Chrámu hvězd, kde čekají na návrat Kladiva.“

„Dělejte!“ netrpělivě zavolal Arman. „To je má vítězná chvíle.“

„Mám pocit, že toho budu litovat,“ zamumlal si Flint pod vousy, ale oddusal k Armanovi na zlatou runu.

Tasslehoff se k nim připojil. Znal úžasné tajemství, jedno z největších tajemství za posledních pár stovek let, tajemství, které by všechny ohromilo a udivilo… a nemohl ho říct živé duši. Život je strašně nespravedlivý.

Runa začala svítit. Tas zajel rukou do kapsy, stiskl rubínové brýle a ucítil, jak ho cosi zašimralo na prstech. Vytáhl to ven. Runa teď svítila jasně zlatým světlem a červená mlha kolem nich se zavřela. Už neviděl hrobku, viděl jen Flinta, Armana a bílé kuřecí pírko. Pak Tas pochopil.

Naděje. To je to tajemství, o které se může podělit. I když nemůže nikomu říct ani slovo o tom, že tu byl zlatý… chlupatý mamut.

❁ ❁ ❁

Když se trpasličí říší rozlétla zpráva, že se dveře do Údolí thénů zavřely a nechtějí se otevřít, thorbardinští trpaslíci konečně uvěřili, že se blíží závažná událost. Osmá cesta byla znovu otevřená a trpaslíci mířili ve vozech i pěšky čekat k Síni strážců.

Už se blížil večer, když se veliké dveře náhle rozlétly. Objevil se osamělý trpaslík, starý trpaslík s dlouhými bílými vlasy a vousy. Nebyl to Arman Charas ani ten Neidar a shromážděný dav si ho opatrně měřil.

Starý trpaslík se postavil před dav. Zvedl ruce a vyžádal si klid. Všichni utichli.

„Charasovo kladivo bylo nalezeno," oznámil trpaslík. „Bude přineseno do Chrámu hvězd, zasvěceného Reorxovi, který se vrátil a teď kráčí mezi vámi."

Trpaslíci na něj hleděli s úžasem i podezřením. Někteří vrtěli hlavami. Starý trpaslík zvedl hlas a přísně promluvil:

„Kladivo viselo zavěšené na tenkém provazu. Houpalo se tam a zpět a počítalo minuty vašich životů. Provaz byl přeříznut, Kladivo osvobozeno. To vy, thorbardinští trpaslíci, teď visíte zavěšeni na stejně křehkém provaze a houpete se mezi světlem a temnotou. Kéž Reorx dá a vy se rozhodnete dobře."

Podivný trpaslík se otočil a vrátil se velikými bronzovými dveřmi zpět. Někteří odvážnější trpaslíci ho následovali do Údolí thénů, doufali, že si s ním budou moci promluvit, ptát se ho, dožadovat se odpovědí. Když však vešli do dveří, na okamžik je oslnilo sluneční světlo svítící do Údolí a podivný bělovlasý trpaslík se jim ztratil z očí. Než znovu prohlédli, byl pryč.

A tehdy spatřili zázrak.

Duncanova hrobka už neplula mezi oblaky. Stála na místě, kde ji před třemi sty lety postavili. Slunce svítilo na bílé věže a plálo na vížce z rubínově zbarveného skla. Jezero zmizelo, jako by tu vůbec nikdy nebylo.

Tehdy trpaslíci pochopili, kdo byl ten podivný trpaslík, jenž se jím zjevil. Sundali si přilby, padli na kolena a chválili Reorxe, žádajíce ho o odpuštění a požehnání.

Grallenova socha stála na stráži před hrobkou, v níž se nachází místo posledního odpočinku krále Duncana a ostatky hrdiny Charase. Měla na hlavě kamennou přilbu a ve tváři výraz nekonečného míru.

23.

CHRÁM HVĚZD. KLADIVO SE VRACÍ. STEZKA MRTVÝCH.

Když Hornfel přinesl zprávu, že bylo Kladivo nalezeno, Tanis a jeho společníci byli právě s Řekyvanem a Gilthanasem v trpasličím Domě léčení.

Řekyvan a Gilthanas byli oba při vědomí a cítili se o něco lépe. Raistlin kdysi v mládí studoval léčitelské umění, a protože úplně nevěřil trpasličím léčitelům, prohlédl si jejich zranění. Zjistil, že nejsou vážná, a poradil jim zůstat v posteli a nepít žádný z lektvarů, které jim trpasličí léčitelé podávali.

„Pijte jen tuhle vodu," varoval je Raistlin. „Karamon ji osobně přinesl ze studny a já můžu dosvědčit, že je čistá."

Hornfel netrpělivě čekal, až vyrazí do Chrámu hvězd, byl však natolik laskavý, nebo možná natolik provinilý, že si udělal čas, zeptal se na zdraví obou zajatců a omluvil se jim za hrubé zacházení, jakého se jim dostalo. Postavil vedle jejich lůžek vojáky ze své osobní stráže a rozkázal jim dávat na člověka a elfa pozor tak důkladně, jako by hlídali jeho samotného. Až tehdy Tanis dokázal přátele v klidu opustit.

„Myslíte, že Flint Charasovo kladivo opravdu našel?" zeptal se Gilthanas.

„Nevím, co si myslet," odpověděl Tanis. „Nevím, v co mám doufat – jestli ho měl najít, nebo ne. Zdá se mi, že nalezení Kladiva víc problémů způsobí, než vyřeší."

„Kráčíš ve tmě, Půlelfe,“ řekl tiše Řekyvan. „Podívej se do světla.“

„Zkoušel jsem to,“ odpověděl mu Tanis. „Bolí mě z něj oči.“

Opustil přátele; neodcházel tak úplně bez obav, nemohl však být na dvou místech současně a potřeboval být s ostatními v Chrámu hvězd, aby byl svědkem Flintová příchodu a aby ho případně mohl bránit. Pokud Flint našel Charasovo kladivo, budou tam mnozí, kdo mu ho budou chtít vzít.

❁ ❁ ❁

Chrám hvězd bylo nejposvátnější místo celého Thorbardinu, což pro trpaslíky znamenalo i celého světa, neboť trpaslíci věřili, že šachta v tomto chrámu vede do města, kde pobývá Reorx.

Šachta byla přírodní útvar objevený během budování Thorbardinu. Nikdo nedokázal změřit její hloubku ani odhadnout, jak daleko pod zem vede. Kameny, které do ní hodili, nikdy nedopadly na dno. Trpaslíci si mysleli, že je prostě neslyší, a tak hodili do otvoru kovadlinu; věděli, že až dopadne, uslyší pořádnou ránu.

Poslouchali. Poslouchali hodiny. Poslouchali dny. Plynuly týdny a potom měsíce a oni stále neslyšeli žádný zvuk. Tehdy trpasličí kněží rozhodli, že je šachta posvátné místo, neboť zjevně spojuje tento svět s Reorxovou říší. Říkalo se také, že kdo je dost odvážný a podívá se přímo dolů do díry, spatří světla Reorxova úžasného města, zářící zdola jako hvězdy. Trpaslíci postavili kolem šachty velkolepý chrám a pojmenovali ho Chrám hvězd.

Nad šachtu sahala terasa a tady trpaslíci vztyčili oltář zasvěcený Reorxovi. Postavili kolem jámy zídku do výše pasu, i když by žádný trpaslík nikdy neudělal nic tak svatokrádežného, jako bylo vlézt do šachty nebo do ní skočit. Trpasličí kněží tu konali nejposvátnější obřady, včetně sňatků a křtů. Tady byli korunováni Nejvyšší králové.

Trpaslíci chovali chrám v úctě a bázni, chodili sem za Reorxem s pokornými modlitbami prosit boha o požehnání a velebit ho. Jak ale plynul čas, začali si o sobě trpaslíci příliš myslet. Proč by se oni, mocní a silní, měli boha doprošovat? Přicházeli spíše žádat než prosit a často psali žádosti na kameny, které pak házeli do šachty. Někteří z

kněží pokládali tento zvyk za hanebnost a kázali proti němu. Trpaslíci odmítli naslouchat, a tak byl Reorx zasypáván požadavky, aby svému lidu zajišťoval všechno možné, od bohatství a věčného mládí až k nevyčerpatelné zásobě trpasličí kořalky.

Reorxe to očividně unavovalo; když udeřila Pohroma, strop chrámu se zřítil a zatarasil všechny vchody. Trpaslíci se pokusili suť odstranit, ale kdykoliv odsunuli balvan nebo trám, spadl dolů další, a tak to nakonec vzdali.

Chrám znovu otevřel až Nejvyšší král Duncan. Doufal, že tak nalezne Reorxe. Napadlo ho nechat urkany, veliké červy, ať suť sežerou. Jeho protivníci prohlašovali, že se červi nezastaví u suti, ale prokoušou i chrámové zdi, což se také na některých místech stalo, než je jejich poháněči dokázali zastavit. Díry se však daly snadno opravit a trpaslíci mohli znovu vejít do chrámu.

Král Duncan tam Reorxe nenašel, jak doufal. Legenda praví, že si král lehl na břicho a nahlédl do šachty v naději, že uvidí slavné hvězdy. Neviděl však nic než tmu. Přesto se domníval, že je chrám posvátným místem a že tu přebývá vzpomínka na boha, i když bůh sám je pryč. Zakázal házet do jámy kameny. V Chrámu hvězd se znovu začaly konat důležité obřady a slavnostní setkání, a tak to bylo i nejvhodnější místo, kde mohli být théni svědky návratu Charasova kladiva. Hornfel se modlil, ať je to brzy, neboť horské království už vřelo.

Celou říší se rychle šířila šokující zpráva o okřídleném netvorovi. Trpaslíci jsou málomluvné plémě, neoddávají se klepům. Nepřikrašlují příběhy a nepřehánějí skutečnost, to nechávají na lidech. Trpaslíkovi, přistiženému při vymýšlení, se nedá věřit. Společenství lidí by jednoho drakoniána, který vyskočil z výtahu, proměnilo v šest set draků chrlících oheň a útočících na království. Trpaslíci, kteří viděli drakoniána seskočit ze Stromu života a letět nad jezerem, vyprávěli udivující příběh sousedům a příbuzným a vyprávěli ho přesně.

Nikdo z trpaslíků netušil, co si o tom tvorovi myslet, s jistotou věděli jenom to, že je zlý. A tak měl každý vlastní představu, proč a jak se netvor ocitl v Thorbardinu. Všichni se shodli na jednom – dokud byla brána zavřená, podobné zrůdy se Thorbardinem

nepotulovaly. Takhle to dopadne, když se otevřou dveře venkovnímu světu. Tanis a ostatní „Vysocí“ teď byli ještě podezřelejší než dřív.

Stovky trpaslíků, snažících se dostat do chrámu, ucpávaly Devátou cestu. Došlo k několika rvačkám a Hornfel se bál, že bude hůř. Jestli dovolí, aby se trpaslíci shlukovali v chrámu a kolem něj, propuknou výtržnosti. Hornfel se rozhodl chrám pro veřejnost uzavřít. Svědky návratu Kladiva budou jen thénové a jejich stráže.

Hornfel viděl drakoniána na vlastní oči a uvěřil, že Tanis mluví pravdu. Theiwaři zradili Thorbardin silám Temné královny. Realgar věděl, že jeho věrolomnost vyšla najevo, a Hornfel se bál, že si proto vybere k útoku právě tento okamžik. Hornfel, jenž měl velice dobře vycvičené a ukázněné vojáky, si příliš nelámal hlavu s theiwarským vojskem, které bylo sotva víc než ozbrojená chátra. Půlelf ho však varoval, že tu může být vojsko těch dračích mužů, připravené k invazi. Pokud je to tak, nejspíš zaútočí nejdříve na chrám, aby dostali Kladivo. Hornfel si přál, aby kolem chrámu stály ozbrojené oddíly, ne neovladatelný dav.

Navíc si Hornfel dělal starosti s Daergary. Bál se, že pokud je Rance na Realgarově straně a v záloze mají síly temnoty, nezachrání jeho lid ani Charasovo kladivo.

Thén klanu Hylar byl odvážný a ušlechtilý trpaslík a v těchto temných hodinách se prokázal jeho charakter. Bez váhání připustil, že se nechal oklamat Realgarovými výmysly a že Tanisovi a ostatním křivdil.

„To, co potřebujete,“ radil mu Sturm, „je hledat Reorxe. Na dně nějaké díry ho nenajdete.“

Hornfel nad tím uvažoval. Jako většina trpaslíků i on při Reorxovi často přísahal. Thén se však k němu nikdy předtím nemodlil a nebyl si jistý, co říct. Donesla se mu slova podivného trpaslíka, který se objevil u brány do Údolí, slova o osudu Thorbardinu, jenž visí na tenkém provazu. Nakonec se Hornfel pomodlil prostě a od srdce: „Reorxi, dej mi moudrost a sílu udělat to, co je správné.“

Udržoval vojsko v pohotovosti stejně jako daewarský thén Gneiss, který s Hornfelem souhlasil ve všem kromě otázky Reorxova návratu. Kdyby se bůh vrátil, ukázal by se nejdřív Daewarům,

protože ti mu zbudovali svatostánky a pečovali o ně. A Gneiss zatím boha nezahlédl.

Tufa, klarský thén, drakoniána taky viděl a toužil ho zabít. Představil si tyhle netvory, jak se plíží do Thorbardinu temnými tajnými cestami, a poslal svoje lidi, kteří se v temnotě a spleti tunelů vyznali, na průzkum.

❁ ❁ ❁

Thénové se shromáždili v Chrámu hvězd a každý s sebou měl silně vyzbrojenou stráž. Hornfel pozval do chrámu i Vysoké. Chrám byl čtvercový, se čtyřmi vchody na jednotlivých světových stranách. Ode dveří vedly široké předsíně, které se setkávaly ve vnitřní komnatě, kde se nacházel oltář. Vnitřní komnata byla kulatá, protože ji postavili kolem šachty – kruhové bezedné temnoty pod klenutou střechou. Přímo nad jámou zel ve střeše otvor, také kulatý a stejně velký jako samotná šachta, jako symbol myšlenky, že Reorxova říše nemá začátku ani konce.

Reorxův oltář, který byl považován za prastarý už v časech krále Duncana, nikdy nepadl. Kámen z červené žuly, vytesaný do tvaru kovadliny, stál na konci terasy, která vyčnívala nad jámu. Trpasličí théni si ho rozpačitě prohlíželi á přemítali, jestli mají nabídnout bohu nějaké obětiny na znamení, že vědí o jeho příchodu. Nikdo nevěděl, co dělat nebo co říct, a tak před oltářem postávali se smeknutými přilbami a tvářili se zmateně. Báli se, aby boha, známého svou nedůtklivostí, nějak neurazili.

Zbytek veliké oltářní komnaty byl prázdný. Nebyly tu trůny, židle ani lavice. Ti, kdo sem vcházeli, se ocitali v boží přítomnosti a měli uctivě stát. Sešli se tu Hornfel, Gneiss a Tufa, stáli u sebe a hovořili tichými a ustaranými hlasy. Tanis a jeho přátelé postávali stranou a moc toho nenamluvili. Trpaslíci rozmístili kolem stěn pochodně, plameny však nedokázaly velikou místnost dostatečně osvětlit. Z jámy jako by se valila temnota a zalévala je; přestože byl vzduch tichý a klidný, louče neustále blikaly a zhasínaly. Dokonce i světlo Magiovy hole vypadalo tlumenější než obvykle, dopadalo jen na Raistlina a neosvětlovalo nic jiného.

„Dva théni chybí,“ řekl Sturm, „theiwarský a daergarský.“

„Realgarova nepřítomnost nikoho nepřekvapuje,“ řekl Tanis, „ale začíná to vypadat, že se Daergaři spolčili se svými temnými bratranci.“

Chyběl ještě agharský thén, ale toho si nikdo nevšiml.

Všichni čekali na Kladivo a napětí rostlo. Nervy se napínaly. Rozhovory umlkaly. Nikdo netušil, co se bude dít, ale většina věřila, že to bude něco špatného. Pro vůdce Klarů bylo čekání tak nesnesitelné, že zničehonic zaklonil hlavu a strašlivě zaječel – divoké zavytí, při němž se všem zastavilo srdce, znělo ozvěnou komnatou a donutilo trpasličí stráž tasit zbraně. Sturm, Karamon a Tanis sjeli rukama k jílcům mečů. Klár jen zavrčel a mávl na ně, že tím nic nemyslel, že prostě jen uvolňoval napětí.

„Doufám, že to nebude opakovat,“ řekl Karamon a nechal meč zajet zpět do pochvy.

„Říkám si, proč to tak trvá,“ řekl Sturm. „Možná si je vyčíhali…“

„Nevíme ani jistě, jestli jsou zprávy o Kladivu pravdivé,“ podotkl Raistlin. „Pokud víme, může to být past. Možná nás sem poslali, aby nás udrželi od Kladiva co nejdál.“

„Mně se to nelíbí o nic víc než vám,“ prohlásil Tanis. „Rád si poslechnu, co navrhujete.“

„Říkám, že bychom měli s Tanisem jít do Údolí thénů a podívat se po Flintovi,“ řekl Sturm.

„Ne, měli bychom jít my dva, Sturme,“ řekl Raistlin.

Sturm chviličku zaváhal a pak souhlasil: „Ano, Raistline, měli bychom jít my dva.“

Tanis nad tímhle nečekaným, podivným spojenectvím tak užasl, že málem zapomněl, co chtěl říct. Právě se chystal navrhnout, že by snad měli jít do Údolí všichni, když se přímo před ním objevil Tas.

Tanis ještě nikdy nebyl tak rád, že ho vidí. Riskoval ztrátu osobních věcí a objal ho. Ostatní šotka taky vřele přivítali a pak ho okamžitě zahrnuli otázkami.

„Jak ses sem dostal? Kde je Flint? Má Charasovo kladivo?“

„Kouzelnou runou, kterou udělal zlatý chlupatý mamut,“ odpověděl Tas všem najednou. „Flint je tady, a ne, nemá Kladivo. Má ho Arman.“

Tas ukázal na Flinta, který se objevil na terase před Reorxovým oltářem. Vedle něj stál Arman Charas a vítězoslavně držel bronzové kladivo nad hlavou.

„Já, Arman Charas, jsem našel Charasovo kladivo!“ zařval. „Vracím ho svému lidu!“

Tanis si povzdechl. Byl rád, že je Kladivo zpátky, ale dělal si starosti o přítele. „Doufám, že si to Flint nebere příliš k srdci.“

„Taky jsem se bál,“ řekl Tas. „Ale Flint vypadá opravdu vesele. Skoro bys řekl, že to Kladivo našel on.“

Sturm a Raistlin se po sobě podívali.

„Bohové budiž pochváleni…“ začal Sturm, něco mu však modlitbu přetrhlo.

Z jámy vyšlehl horký plamen a vybuchl uprostřed nich. Oslnivé světlo je oslepilo a šok srazil mnohé na podlahu.

Tanis se vyškrábal na nohy, poloslepý a zmatený. Šátral po meči a pokoušel se rozeznat, co se děje. Měl pocit, že z jámy vylézá něco obludného. Když se mu konečně vrátil zrak, viděl, že je to muž, děsivý muž v modré zbroji a rohaté přilbě. S lehkostí se vytahoval na terasu.

Pán Verminaard. Až příliš živý.

24.

VIDĚT ZNAMENÁ VĚŘIT.
PRAVÝ A FALEŠNÝ KOV.

erminaard byl mrtvý!“ chraptivě vykřikl Sturm. „Probodl jsem mu srdce!“

„Něco je špatně!“ zajíkl se Raistlin.

„Jo, ten mizera se nedá zabít,“ řekl Karamon.

„To ne,“ zašeptal Raistlin, přemožený záchvatem kašle. Zoufale se pokoušel promluvit, rty od krve. „Světlo… oslepilo… kouzlo…“ Sehnul se, bojoval o dech. Křehké tělo trhaly záchvaty kašle; víc už říct nedokázal.

„Kde je Flint?“ zeptal se s obavou Tanis. „Vidíte ho?“

Sturm natáhl krk. „Překáží mi oltář,“ řekl. „Naposled jsem ho viděl stát vedle Armana.“

Hlava v rohaté přilbě se obrátila k nim. Verminaard věděl, že tady jsou; možná je dokonce slyšel. Nezdálo se, že by mu to dělalo příliš velké starosti. Soustředil se na Charasovo kladivo a na trpaslíka, který ho držel.

Armana Charase magický výbuch neoslepil. Stál tam odvážně a pevně, svíral kladivo v rukách a čelil strašlivému nepříteli, který se nad ním tyčil, nepříteli, který poroučel živlům, ovládal oheň a oslepující světlo. Nepříteli, který se vynořil z posvátného místa, kde přebýval Reorx, a tak se vysmíval jeho moci.

„Kdo se odvažuje znesvětit posvátný chrám?“ vykřikl Arman. Tvář pod dlouhým černým vousem měl bledou, ale rozhodnou a

odhodlanou, a čelil nepříteli beze strachu.

„Verminaard, Dračí velmistr Rudé dračí armády. Ve jménu Ariakase, císaře Ansalonu, a Takhisis, Královny temnot, jsem dobyl Qualinest, Abanasinii a Prašné pláně. Teď je na řadě Thorbardin. Přines mi Kladivo, pokloň se mi a prohlas mne za Nejvyššího krále, nebo zemři na místě, kde stojíš.“

Sturm tiše řekl: „Měli bychom se na něj vrhnout. Nemůže bojovat s námi se všemi.“

Dračí velmistr zvedl ruku a ukázal na rytíře. Z ruky vylétl paprsek, projel vzduchem a udeřil Sturma do kovu na hrudním plátu. Kolem rytíře se zajiskřilo. Sturm se zhroutil na zem a svíjel se v agónii.

Verminaard přitom celou dobu nespustil oči z Armana, který v hrůze hleděl na sraženého rytíře a křečovitě svíral kladivo.

„Popatři na mou moc,“ řekl Verminaard mladému trpaslíkovi. „Přines mi Kladivo, nebo budeš další na řadě!“

Tanis viděl, jak Karamon sevřel jílec meče.

„Nebuď hlupák, Karamone!“ zašeptal. „Běž se podívat na Sturma.“

Karamon se ohlédl po dvojčeti. Raistlin se opíral o hůl. Byl zesláblý kašlem a ruku si tiskl na ústa. Zavrtěl hlavou a Karamon zdráhavě pustil zbraň. Klekl si vedle zasaženého rytíře.

Flinta srazila síla výbuchu na zem. Belhal se zpátky na terasu za Armanem. Na tváři cítil cosi lepkavého, nejspíš krev. Nevšímal si jí. Ostatní thénové byli víceméně na nohou a jejich stráže také. Byla jich na Dračího velmistra vlastně slušná přesila, když však viděli, co se stalo rytíři, nikdo se na Verminaarda neodvážil zaútočit.

„Dej mu to Kladivo,“ řekl Hornfel synovi. „Nestojí za tvůj život.“

„Kladivo je moje!“ vzdorně vykřikl Arman. „Já jsem Charas!“

Setřásl hrůzu, která jako by paralyzovala ostatní. Arman Charas se rozmáchl kladivem a vrhl se na Dračího velmistra.

Když po něm trpaslík skočil, Dračí velmistr couvl o krok, aby byl v lepším postavení a mohl snadněji útok odrazit. Ocitl se příliš blízko okraje, uklouzl a málem upadl; zachránilo ho jen to, že pustil palcát a chytil se žulového oltáře.

Zhruba v tu chvíli sáhl Tasslehoff Bosonožka do kapsy pro brýle.

Šotci, na rozdíl od lidí, nepochybují. Verminaard je mrtvý, Tanis a ostatní ho zabili. A přesto je tu teď živý. Pokud šlo o Tase, nedávalo to smysl. Raistlin řekl, že je něco špatně, a jestli by to někdo měl vědět, tak on. Raistlin nebyl nejmilejší osoba, jakou kdy šotek potkal, ale rozhodně byl nejchytřejší.

„Myslím, že se jenom rychle kouknu," řekl si Tas.

Sáhl do kapsy a vytáhl cosi, co kdysi mohl být kumquat. Ten nebyl moc k užitku, a tak ho odhodil. Pak objevil pecku ze švestky a náprstek. Konečně nahmátl červeně zbarvené brýle a nasadil si je na nos.

Arman Charas udeřil. Rána kladivem Verminaarda donutila pustit se oltáře. Další úder ho srazil dozadu. Dračí velmistr se zoufale pokoušel zachránit, ztratil však rovnováhu a s výkřikem plným hrůzy a vzteku se zřítil do jámy.

Nikdo se nepohnul ani nepromluvil. Arman Charas omámeně, nevěřícně hleděl do jámy. Pak si uvědomil, že zvítězil. Zvedl kladivo, vykřikl chválu Reorxovi a radostně zamával kladivem ve vzduchu. Théni i vojáci začali divoce provolávat slávu.

Karamon podpíral Sturma, zmateného a v bolestech, ale živého. Karamon jásal a hulákal, Sturm se slabě usmíval.

Raistlin hleděl na jámu a oči se mu leskly: „Něco je špatně…"

„Raistlin má pravdu, Tanisi!" Tasslehoff chňapl po příteli. „To nebyl Verminaard!"

„Teď ne, Tasi!" řekl Tanis a pokoušel se šotka setřást. „Musím sejít podívat na Sturma…"

„Povídám, že to nebyl Verminaard!" vykřikl Tas. „Byl to drakonián, který vypadal jako Verminaard!"

„Tasi…"

„Iluze!" vydechl Raistlin. „Teď to dává smysl. Verminaard byl klerik, stoupenec Takhisis. Kouzlo, které nás oslepilo, i kouzlo, které srazilo Sturma, může seslat jenom mág."

Thénové trpaslíků oslavovali Armana Charase, stojícího na terase s kladivem v náruči a hřejícího se na výsluní slávy.

„Drakonián?" řekl Tanis a ohlédl se k oltáři. „Proč by drakonián předstíral, že je Verminaard?"

„Nevím," tiše řekl Raistlin, „ale tohle vítězství bylo příliš

snadné.“

„Tam!“ vykřikl Karamon.

Z jámy se natahovaly ruce s drápy a sahaly po okraji terasy. Pak se vynořil drakonián a bez námahy se vytáhl nahoru. Na rozdíl od ostatních neměl křidla. Supiny měl kalně zelené a zlaté. Byl vysoký a hubený, s krátkým, pahýlovitým ocasem. Na sobě měl černé roucho zdobené spirálami a runami. Drakonián zvedl hlavu, podíval se ke stropu a natáhl paže, jako by dával znamení. Pak se začal krást k nic netušícímu mladému trpaslíkovi.

Arman byl otočený zády a neviděl nebezpečí. Théni drakoniána zahlédli a vykřikli na poplach. Flint udělal víc. Popadl kladivo a rozběhl se k jámě.

„Flintě! Stůj!“ vykřikl Tanis a už už se rozbíhal příteli na pomoc, když uslyšel Sturmův varovný výkřik.

„Tanisi! Nad tebou!“

Zvedl hlavu a viděl, jak se na ně snášejí ozbrojení drakoniáni, kteří proskakovali otvorem ve stropě. Ve stejném okamžiku vstoupily jižními dveřmi další jednotky drakoniánů. Východními dveřmi vběhla skupina po zuby ozbrojených Theiwarů. Sturm už byl na nohou, roztřesený a bledý, s mečem v ruce. Karamon se postavil vedle něj, kdyby rytíř zakolísal. Raistlin pohyboval rty a na konečcích prstů mu praskala magie. Tasslehoff vykřikoval posměšky a urážky, poskakoval nahoru a dolů, mával prakovkou a ječel na drakoniány, ať si pro něj přijdou.

Když drakoniáni přistáli na podlaze a s tasenými meči se vrhli do boje, vypukl v chrámu zmatek. Hornfel zvedl ke rtům beraní roh a na jeho zatroubení do chrámu ze severu vtrhli hylarští vojáci. Daewaři se tlačili ze západu a přítel s nepřítelem se s hřmotem srazili uprostřed. Boj zuřil především v okolí jámy. Ocel narážela o ocel, drakoniáni křičeli svůj bojový pokřik, rozzuření trpaslíci řvali svůj a do toho se ozývaly výkřiky umírajících a raněných.

Tanis se zoufale rozhlížel po Flintovi, pokoušel se ho v té vřavě zahlédnout, ale nemohl ho najít. Pak byl nucen pustit přítele z hlavy a bojovat o vlastní život.

Arman Charas byl u vytržení. Držel kladivo vysoko a vzdorovitě jím potřásal, jen ať ho vidí ti, kdo se mu léta pošklebovali, kdo mu říkali bláznivý Charas, kdo o něm pochybovali. Pravda se ukázala. Našel Kladivo a zabil jím obávaného Dračího velmistra. Arman byl hrdina, jak vždycky snil. Divoce, jásavě vykřikl. V opojné euforii neviděl příšeru, která vylezla z jámy.

Théni nebezpečí zpozorovali. Armanův otec ho viděl a rozběhl se synovi na pomoc, ale v tu chvíli se z nebe snesli dračí muži, do chrámu vtrhla od jihu armáda drakoniánů a od východu rozběsněný dav Theiwarů.

Díky Tanisovi a jeho přátelům Theiwaři a drakoniáni thény nezaskočili, jak měli v plánu. Klany Hylar, Daewar a Klár byly připraveny. Ozvalo se troubení na rohy a vojska se vhrnula do chrámu na nepřátele. Boj byl divoký, zoufalý a zuřivý. Chrám byl brzy přeplněný bojovníky, kteří se rozmachovali, tlačili, strkali a sekali. Podlaha byla kluzká krví.

Hornfela, jehož bojová sekera zrudla prolitou krví, zaplavili drakoniáni a on ve zmatku ztratil syna z očí.

Když se objevil Verminaard, Flint spadl z terasy. Pohled na Dračího velmistra ho vyděsil, ale nemohl nic dělat. Starý trpaslík byl na pokraji sil. Nohy měl ztuhlé a rozbolavělé, bolela ho i záda a ramena. Trápila ho zranění a užírala vina.

Napálil Armana. Mladý trpaslík si myslí, že svírá v rukou požehnanou zbraň. Neví, že kladivo, jež drží, není nic než kus kovu, který předtím očaroval Raistlin.

Když Arman vyzval Verminaarda, pokusil se ho Flint zastavit, ale Arman si ho nevšímal. Flint odvrátil hlavu, nedokázal se dívat na Armanovu jistou smrt. Pak slyšel Verminaardův zuřivý a Armanův vítězný výkřik.

Podíval se právě včas, aby viděl, jak Dračí velmistr padá do jámy.

„Hm," řekl si Flint, nevěda, že bezděčně opakuje, co už předtím řekl Raistlin, „něco je špatně."

Pak se z díry vyplížil drakonián.

Flint na něho užasle zíral. Podle všeho, co věděl, jsou drakoniáni míle daleko, nikde poblíž Thorbardinu. Neměl ponětí, kde se tu tenhle vzal ani co dělá v jámě. Údiv hbitě ustoupil vzteku.

Drakoniáni nemají ve vlasti trpaslíků co pohledávat!

Když pak Flint viděl, jak se zelenozlatý netvor s plazivou hbitostí vytahuje na terasu za nic netušícím mladým trpaslíkem, jeho vztek se změnil ve zděšení.

Drakonián chce kladivo. Flint sledoval, jak netvor upírá na zbraň oči. Varovně vykřikl a sáhl po své zbrani a ve strachu o mladého trpaslíka úplně zapomněl, že požehnané Kladivo má vlastně on.

❁ ❁ ❁

Dray-yanův okamžik vítězství se blížil. Jeho lest oklamala všechny včetně drakoniánů. Všichni viděli pád pyšného Pána Verminaarda dolů do záhuby. Dray-yan, zahalený v iluzi Dračího velmistra, předstíral pád z terasy. Zachytil se rukama římsy, visel tam a čekal, až Grag se svými jednotkami zaútočí. Když zmatek bitvy zakryl jeho konání, aurak uvolnil iluzi Dračího velmistra a vytáhl se zpět na terasu.

Hloupý mladý trpaslík tam stál sám, zády k Dray-yanovi, s Kladivem v ruce a vykřikoval do celého světa, jak zabil Dračího velmistra.

Dray-yan byl v pokušení srazit Armana kouzlem, musel však být opatrný. Kdyby ho zabil ve spěchu, Kladivo by mohlo trpaslíkovi vyklouznout z rukou a spadnout do díry, kde by bylo navždy ztraceno. Královna Takhisis by se sice radovala, ale Dray-yanovi se to nehodilo. V duchu se viděl, jak vchází do chrámu v Nerace a dává kladivo Pánu Ariakasovi.

Zbrzdila ho skutečnost, že neměl meč. Aurakové obvykle zbraněmi pohrdali a raději se v boji spoléhali na kouzla. Dray-yan však ukrýval pod rouchem nůž, přivázaný k noze.

Trpaslík byl v plné zbroji, ale to Dray-yanovi nevadilo. Nepotřeboval prorazit zbroj nebo zasáhnout životně důležitý orgán. Stačí, když trpaslíka škrábne do ruky. Nůž je potřený jedem; tenhle vražedný trik se naučil od bratranců kapaků.

Dray-yan se s nožem v ruce plížil k Armanovi.

❁ ❁ ❁

Flint popadl Charasovo kladivo, vyškubl ho ze závěsu a rozběhl se k jámě. Řval přitom na Armana, ať se ohlédne. Když běžel, uvědomil si najednou, že všechna bolest zmizela. Únava z něj spadla. Paže měl silné, nohy rychlé, srdce mu bilo pravidelně a spolehlivě. Byl plný života a síly. Flint byl znovu mladým trpaslíkem, mocným a neporazitelným.

Arman Charas konečně zaslechl Flintový varovné výkřiky. Zrovna se chystal přidat k boji, ale teď se ohlédl a šokované hleděl na odporného nepřítele, který se blížil zezadu. >.

Flint byl jen pár kroků od terasy, když přímo před ním přistál jakýsi baaz. Netvor se rozmáchl zakřiveným mečem. Flint neměl na podobné nesmysly čas.

Musí se dostat k Armanovi, než bude mít mladík vážné potíže. Vztekle se rozmáchl Kladivem a praštil baaze do hlavy.

Drakonián zmizel; jeho tělo se změnilo v kámen a potom v prach tak rychle, že trpaslíka zahalila vrstva špíny. Flint vyskočil na terasu, kde Arman a drakonián bojovali na život a na smrt, a popadl kladivo.

Drakoniánovi se v ruce zaleskla ocel. Dray-yan se jednou rukou pokoušel Armana bodnout a druhou sevřít kladivo. Arman krvácel z několika šrámů na paži, ale těžká zbroj mu chránila tělo a z nepřítelových chabých pokusů si nic nedělal.

Chystal se zvednout kladivo a udeřit protivníka, když jím náhle projelo zachvění. Smrtelně zbledl a zorničky se mu rozšířily. Čelo mu pokryl ledový pot. Do útrob se mu jako tisíc ocelových ostří zabodla bolest a srazila ho na kolena.

Dray-yan popadl kladivo, aby ho trpaslíkovi vytrhl. Přestože byl Arman zesláblý a tělo měl protkané bolestí, sevřel rukojeť pevněji a odmítal se zbraně vzdát. Bojoval s nestvůrou, ale docházely mu síly. Jed se mu propaloval žilami. Už necítil ruce ani nohy. Paže mu ochably a dlaně sklouzly z kladiva. Dray-yan zbraň uchvátil.

S kořistí v ruce Dray-yan skočil přes svíjející se tělo. Měl v plánu uprchnout z chrámu, ale zjistil, že nemá volnou cestu.

Před Armanem stál Flint, čelem k drakoniánovi. Ukázal na kladivo v Dray-yanových rukách.

„Máš to špatné," řekl aurakovi s pochmurným zadostiučiněním.

Dray-yan se překvapeně podíval z kladiva, které měl v ruce, na to, které držel trpaslík. Okamžitě si uvědomil, že ho napálili. Kladivo, jež držel trpaslík, plálo přízračným, svatým světlem. Dray-yan nemohl snést ani pohled na ně. Kdyby se byl zamyslel, věděl by hned, že drží padělek. Neproudila jím žádná magie. Nestrážilo ho žádné kouzlo.

Dray-yan proklel ty hnusné malé trpasličí podvodníky a zahodil falešné kladivo na podlahu. Zvedl ruce, prsty mu zajiskřily magií a vrhl se na Flinta.

„Reorxi, pomoz mi," modlil se Flint, rozmáchl se pravým Kladivem a udeřil drakoniána do hrudi.

Kosti zapraskaly a polámaly se. Dray-yan zaječel a spadl na zem. Málem se skutálel z terasy, ale zachránil ho krátký, silný ocas. Flint se chystal auraka dorazit, ale vzpomněl si, že drakoniáni dokáží zraňovat i po smrti. Neměl ponětí, co se stane s tímhle podivným zelenozlatým druhem, protože ještě žádného takového drakoniána neviděl. Místo smrtícího úderu se rozhodl shodit ho z terasy. Kopl do něj.

Zoufalý Dray-yan popadl Flinta za botu a pokusil se ho strhnout na zem. Doufal, že zachytí Kladivo, až bude trpaslík padat, a pak protivníka srazí do jámy.

Flint se kroutil, otáčel a zuřivě do drakoniána kopal. Mohl by nepřítele zabít jediným úderem Kladiva, ale netroufal si, protože netušil, jestli mrtvola vybuchne, promění se v kyselinu, nebo co se s ní stane.

Pak si Flint uvědomil, že možná nebude mít na vybranou. Drakoniánovi se podařilo odtáhnout ho až k okraji. Kdyby Flint spadl, Kladivo by spadlo s ním, a to se nesmí stát. Aby Kladivo zachránil, bude muset netvora zabít, i když přitom nejspíš sám umře.

Flint zamířil na drakoniánovu hnusnou hlavu, ale než stačil udeřit, Kladivo se pohnulo a zasáhlo drakoniánovu pravou paži a zápěstí. Zapraskaly kosti, vystříkla krev a Dray-yanova ruka na Flintově botě ochabla.

Flint srazil ječícího a klejícího drakoniána z terasy.

Došly mu síly, klesl na všechny čtyři a zíral do tmy, dokud

neztratil netvora z dohledu. Doléhal k němu už jen křik. Ozýval se dlouho a nikdy doopravdy neskončil, jednoduše se ztratil z doslechu.

„Selhal jsem…“ řekl Arman. Víčka se mu chvěla.

Ležel na terase na zádech. Tvář měl sinalou a zkroucenou bolestí. Chvěl se a lapal po dechu.

Flint se k němu připlazil. Svíralo se mu srdce.

„Selhal jsem…“ znovu zamumlal Arman. „Kladivo… ztraceno.“

„Ne, není,“ řekl Flint. „Zvítězil jsi. Tvůj nepřítel je mrtvý. Porazil jsi ho a zachránil jsi Charasovo kladivo. Tady, ukážu ti ho.“

Dvě kladiva, pravé a falešné, ležela na terase vedle sebe.

Flint zvedl jedno z nich a vložil ho Armanovi do rukou. Jemně mu kolem něj sevřel prsty. Kladivo zářilo měkkým, jasným světlem, které se rozprostřelo i přes Armana.

Zmučené tělo se uvolnilo, bolestná grimasa zklidnila. Oči se mu rozjasnily. Přitiskl si Kladivo k hrudi.

„Jsem hrdina,“ vydechl. Sotva pohnul rty. „Arman… Charas.“

Zavřel oči, povzdychl si a vydechl. A pak už nic.

Flintovi se zalily oči slzami. Náhle byl velmi starý, slabý a unavený a sám sebe nenáviděl. Pohladil ruce mladého trpaslíka, který i ve smrti stále svíral Kladivo. Potom si vzpomněl na něco, co v hrobce řekl starý bělovlasý trpaslík.

„Nejsi, Arman‘ – menší Charas,“ řekl Flint odcházející duši. „Jsi Bodec, syn Hornfelův, hrdina, který zachránil Charasovo kladivo, a tak si tě budou pamatovat.“

Flint zvedl falešné kladivo. Chvíli ho držel, aby mohl poprosit boha o odpuštění a rozloučit se se svými sny. Pak se rozhlédl, jestli se nikdo nedívá. Trpaslíci a drakoniáni bodali a sekali, krváceli a umírali. Nikdo Flinta nesledoval, kromě jedné osoby. Tasslehoff na něj hleděl s vykulenýma očima.

„No dobrá,“ zabručel Flint. „Stejně tomu nikdo neuvěří.“

Hodil kladivo do jámy.

❁ ❁ ❁

Světlo, sálající z Charasova kladiva, se šířilo chrámem, povzbuzovalo trpaslíky a mátlo jejich protivníky. Avšak právě když

si Hornfel začal myslet, že zvítězí, vpochodovalo dovnitř vojsko, stovky těžce ozbrojených trpaslíků, a thén na jejich standartách poznal znak Daergarů. Téměř si začal zoufat, neboť klan Theiwar jásavě zdravil své temné spojence.

Světlo Kladiva však nepohaslo a Hornfel s úžasem sledoval, jak se Daergaři obrátili proti Theiwarům, sekali do vítajících rukou a drtili jejich těla pod nohama.

Hornfel ve víru boje ztratil syna z dohledu, ale srdce mu přetékalo pýchou, neboť věděl, že někde blízko Arman a Charasovo kladivo svádějí skvělý boj.

25.

KONEC SNU.

ni při boji s trpaslíky Grag nespouštěl z Dray-yana oči. Grag obecně neměl nic raději než dobrý boj, ale dnešní bitva ho netěšila. Bavilo ho sledovat Dray-yanovo představení a široce se zubil při pohledu na to, jak Pán Verminaard padá do jámy. Slyšel, jak jeho vojáci, kteří nebyli zasvěceni do tajemství, syčí a smějí se; mysleli si, že skutečně viděli mizerný konec nenáviděného člověka. Grag se díval, jak Dray-yan vylézá z jámy, ale pak se musel plně soustředit na trpaslíky. Právě v tu chvíli se jeho radost začala rozplývat.

Boj se nevyvíjel tak, jak Grag plánoval. Čekal, že trpaslíky útok naprosto zaskočí. Místo toho byl zaskočený a překvapený on. Ano, odhalili ho, ukázalo se, že je v jejich smradlavé hoře „Ještěr“, ale jeden ještěr neznamená vojsko. Trpaslíkům nemělo dojít, že se chystá útok, ale nějak na to přišli. Nejspíš je varovali ti zatracení lidi.

Grag zjistil, že jeho jednotky jsou ve značné početní nevýhodě. Čekal, že podříznou pár trpasličích stráží, ale teď stál proti čtyřem silným vojskům: Hylarům, Daewarům, Klárám a Daergarám. Plánoval rychlý převrat, ne boj se všemi mizernými trpaslíky pod horou.

Jeho pochybní spojenci, Theiwaři, se ukázali jako ještě neschopnější bojovníci, než Grag čekal, a to nečekal nic moc. Nejdřív kvůli jejich nedbalosti Klárove objevili tajné chodby a mnohé z nich zapečetili těmi prokletými červy, co žerou kámen.

Někteří z Gragových nejlepších mužů zůstali uvnitř. Během bitvy pak Theiwaři spíš loupili, než bojovali, přestávali bojovat, aby mohli obírat těla padlých, a strhávali jim zlaté prsteny a stříbrné řetězy. Jakmile měli dost kořisti, opustili bojiště, utekli z chrámu a běželi se schovat do svých krysích děr.

Grag bojoval s trpaslíky a netrpělivě čekal, až Dray-yan získá to proklaté kladivo a donutí je, aby se vzdali. V jednu chvíli už si myslel, že ho Dray-yan má. Otočil se, aby bodl protivníka do krku, a když se znovu podíval na terasu, Dray-yan zápasil s jediným trpaslíkem, držícím kladivo, jež plálo divokým rudým světlem. Grag viděl, že má aurak potíže, a pokusil se k němu dostat, byl však obklíčený ze všech stran a musel bojovat o přežití. Pak už jen viděl, jak trpaslík s prokletým kladivem shazuje Dray-yana do jámy!

Zatímco naslouchal aurakovu zděšenému vytí, napadlo ho, že teď je velitelem pevnosti Pax Sarkas. Dračí velmistr Verminaard je konečně mrtvý. Dray-yan je také mrtvý. Grag měl schopnost přežít a okamžitě viděl, jak svalit vinu za tenhle nešťastný thorbardinský debakl na své dva nadřízené.

Grag na rozdíl od Dray-yana nijak netoužil být Dračím velmistrem. Nechtěl mít nic společného s politikou. Jeho jedinou touhou bylo být dobrým velitelem a vítězit v bitvách pro slávu Temné královny. Věděl, kdy prohrál. Není hanbou vzdát se, nemá smysl plýtvat životy dobrých vojáků v marném boji. Grag vydal pronikavý výkřik, jenž přehlušil i hluk bitvy. Drakoniáni ho slyšeli, věděli, co znamená, a začali pomalu a spořádaně ustupovat.

Grag seřadil jednotky a vedl je zpět cestou, kterou vstoupili, jižními dveřmi. Několik odvážných trpaslíků vedených dvěma lidskými válečníky se vydalo za nimi, ale nechytili je. Drakoniáni se dokáží pohybovat mnohem rychleji než trpaslíci nebo lidé. Grag vzal své muže k jednomu z mála tajných tunelů, které Klárove neobjevili. Nechal je tady a ještě si odskočil postarat se o jisté nedokončené záležitosti s Realgarem. Když byla věc vyřízena, odvedl přeživší jednotky do hlubokých tunelů vedoucích do Pax Sarkasu. Jakmile byli všichni uvnitř, rozkázal za nimi tunely neprodyšně uzavřít. Drakoniáni se pomodlili k Takhisis, ošetřili si rány a vydali se na dlouhou cestu zpět do Pax Sarkasu.

Jednou se Grag do Thorbardinu vrátí.
Až jeho královna zvítězí.

❁ ❁ ❁

Bitva v chrámu skončila skoro tak rychle, jak začala. Jakmile Theiwaři, kteří nebyli žádní bojovníci, viděli, že se drakoniáni stahují, utekli nebo se vzdali. Ukázalo se, že Realgar mezi nimi není. Velel ze zadních pozic, a když se zdálo, že prohrávají, vytratil se.

Když byl chrám zabezpečený, boj u konce a zajatci odvedeni, poslal Hornfel vojáky s rozkazem prohledat každou škvíru, puklinu a skulinu v Thorbardinu, dokud nenajdou Realgara. Hornfel chtěl théna živého, měl v úmyslu postavit ho před Radu, aby se zodpovídal ze svých zločinů. Po celou dobu, kdy vydával rozkazy, se ptal každého, s nímž se setkal, na syna. Nikdo Armana neviděl ani nevěděl, co se s ním stalo. Věděli jen to, že světlo Kladiva během celého boje zářilo, povzbuzovalo srdce trpaslíků a propůjčovalo sílu jejich pažím.

Hornfel si potěšené představoval, jak bude sedět se synem při hostině na oslavu vítězství, když se otočil a spatřil Neidara, Flinta Křesadla, jak mlčky a uctivě stojí vedle něj. Stačil mu jediný pohled na zarmoucený výraz starého trpaslíka a srdce se mu sevřelo bolestí.

Na okamžik si zakryl oči dlaněmi, pak zvedl hlavu a tiše řekl: „Vezmi mě k synovi.“

Flint odvedl théna k Reorxovu oltáři. Arman ležel na terase, ruce sevřené na Kladivu, oči zavřené.

Flintovi společníci se shlukli poblíž. Tanis měl na paži rozeklanou řeznou ránu. Sturm měl šrám přes oko a pořád byl ještě otřesený po magickém výbuchu. Karamon si zlomil ruku, když praštil jakéhosi drakoniána do brady. Raistlin vypadal nezraněný, ale nikdo to nemohl říct jistě, protože čaroděj odmítal odpovídat na otázky a kapuci si nechával staženou do obličeje. Tasslehoff měl roztrženou košili a krvavý nos. Krev se mísila se slzami, když se díval dolů na tělo mladého trpaslíka.

„Co se stalo?“ bolestně se zeptal Hornfel. „V té vřavě jsem nic neviděl.“

„Tvůj syn žil jako hrdina a zemřel jako hrdina," řekl Flint prostě. „Zaútočil na něj drakonián, který se skrýval v jámě, a pokusil se mu vzít posvátné Kladivo. Bodl ho otrávenou dýkou. Přestože tvůj syn věděl, že umírá, bojoval dál, zabil ho a shodil jeho tělo do jámy."

Tasslehoff se při té lži na Flinta užasle zadíval. Otevřel ústa, aby řekl, co se doopravdy stalo, ale Flint si ho přeměřil tak přísným a pronikavým pohledem, že se Tasova ústa úplně sama zase zavřela.

❁ ❁ ❁

Tělo Armana Charase leželo tři dny na katafalku ve Stromě života. Čtvrtý den Hornfel, thénové trpasličího království Thorbardinu a Flint Křesadlo, jejich neidarský bratranec, odnesli Armana Charase na místo posledního odpočinku. Uložili ho vedle sarkofágu s tělem jeho hrdiny, Charase, do hrobky krále Duncana v Údolí thénů. Plaketu na hrobce mladého trpaslíka vytesal Flint Křesadlo. Stálo na ní:

Hrdina Bitvy o Chrám, jenž znovu získal Charasovo kladivo a srazil odporného Dračího velmistra Verminaarda. Cest jeho jménu. Bodec, syn Hornfelův.

Zhruba ve stejné době bylo pohřbeno další tělo, i když mnohem méně obřadně. Realgara našli mrtvého, s krkem podříznutým od ucha k uchu. Jediným vodítkem k totožnosti vraha byly stopy s drápy, objevené poblíž těla.

Hornfel souhlasil s vyplacením Realgarovy sázky; dodal však, že by uprchlíky přijal do bezpečí Thorbardinu, i kdyby žádné sázky nebylo. Tanis a ostatní směli Thorbardin opustit, doručit dobrou zprávu uprchlíkům a odvést je k Jižní bráně, která se otevře, aby je přijala.

„Otevře se jim i světu," slíbil Hornfel.

❁ ❁ ❁

Večer po bitvě se Flint tvářil neobvykle zachmuřeně. Držel se stranou od ostatních a odmítal odpovídat na jakékoliv otázky; prohlásil, že je unavený, a všem řekl, ať mu dají pokoj. Nevečeřel, ale šel si rovnou lehnout.

Raistlin měl taky mizernou náladu. Odstrčil talíř a prohlásil, že se mu z jídla zvedá žaludek. Sturm se pokusil jíst, ale nakonec odložil lžíci a jen seděl s hlavou v dlaních, tvář skrytou. Jedině Karamon měl dobrou náladu. Poté co se ujistil, že v jídle nejsou žádné houby, snědl nejen svou porci, ale dojedl i po bratrovi a po Sturmovi.

Tasslehoff byl taky zamlklý. Přestože se znovu shledal se svými váčky, ani se nenamáhal prohledat je. Seděl na židli, kopal nohama a pohrával si s něčím v kapse.

Tanis poklepal šotka po rameně: „Rád bych si s tebou promluvil."

Tas si povzdechl: „Myslel jsem si to."

„Pojď ven, ať nerušíme Flinta," řekl Tanis.

Tas se vyšoural za půlelfem ven z hostince. Když za nimi Tanis zavíral dveře, viděl šotek, jak se Sturm a Raistlin zvedají a jdou k Flintově posteli.

Tanis se obrátil k šotkovi.

„Pověz mi, co se stalo v Duncanově hrobce. Co se tam *doopravdy* stalo," zdůraznil Tanis.

Tas se neklidně zavrtěl: „Když ti to řeknu, Flint se naštve."

„Neřeknu mu ani slovo," slíbil Tanis. „Nikdy se to nedozví."

„No dobrá." Tas si znovu povzdechl, ale tentokrát úlevně. „Spadne mi kámen ze srdce. Neumíš si představit, jak je těžké udržet tajemství! Našel jsem toho zlatého chlupatého mamuta…"

„Mamuta ne!" řekl Tanis.

„Ale to je moc důležitý kus," dohadoval se Tas.

„Kladivo," trval na svém Tanis. „To Flint našel Charasovo kladivo, že?"

„Našli jsme Kladivo spolu," pokusil se vysvětlit Tas, „a taky tělo opravdového Charase a škorpióna, potom mi Flint vzal prakovku a řekl mi, ať jdu pryč. Pak jsem právě potkal toho zlatého chlupatého mamuta jménem Večerník, ale už o něm neřeknu ani slovo. Slíbil jsem to, víš…"

❁ ❁ ❁

Sturm a Raistlin stáli vedle Flintový postele. Trpaslík ležel obličejem ke zdi, zády k nim.

„Flintě,“ řekl Sturm, „spíš?“

„Ano,“ zavrčel Flint. „Běžte pryč!“

„Měl jsi pravé Charasovo kladivo, že?“ řekl Raistlin. „Měl jsi ho u sebe, když jste se vrátili do Chrámu hvězd.“

Flint se chvíli nehýbal, ale pak se prudce narovnal. Otočil se k nim, celý rudý. „Ano,“ procedil mezi zaťatými zuby, „k mé věčné hanbě!“

Raistlin se křivě zamračil: „A nechal jsi ho v rukou mrtvoly! Ty sentimentální starý hlupáku!“

„Přestaň, Raistline,“ rozhněvaně přikázal Sturm. „Nech Flinta být. My dva jsme se mýlili. To, co Flint udělal, bylo čestné a ušlechtilé.“

„Kolik tisíc lidí a jiných bytostí zaplatí za tohle ušlechtilé gesto životem?“ Raistlin si založil ruce do rukávů pláště. Vrhl na rytíře temný pohled. „Ušlechtilost a čest draky nezabijí, Sturme Ostromeči.“

Raistlin odkráčel. Potkal bratra a vyštěkl na něj: „Karamone, udělej mi čaj! Je mi špatně.“

Karamon se podíval na Sturma a Flinta, shrbeného na posteli, a zpět na bratra, který vypadal tak rozzuřený, jak ho ještě neviděl.

„Jistě, Raiste,“ řekl nešťastně a pospíšil si udělat, co mu bratr nařídil.

Sturm položil Flintovi ruku na rameno. „Zachoval ses správně,“ řekl. „Jsem na tebe hrdý a sám se hluboce stydím.“

Věnoval temný pohled Raistlinovi a odešel v modlitbě vyznat své hříchy a žádat odpuštění.

Tasslehoff a Tanis se vrátili a našli místnost tichou, až na Sturma, který cosi šeptal Paladinovi. Tas, který se cítil mnohem lépe, když se svěřil Tanisovi, vysypal váčky a třídil všechny své poklady, až konečně uprostřed všeho nepořádku usnul.

❁ ❁ ❁

Flint byl vyčerpaný, nemohl však najít útěchu ve spánku, neboť spánek nepřicházel. Ležel v posteli ve tmě, chvílemi zadřímal, jen aby se vzápětí prudce probudil, když se mu zdálo, že ho aurak znovu drží za botu a táhne k jámě. Nakonec už to nevydržel, vstal z postele, vyklouzl ze dveří a usadil se na prahu.

Hleděl do noci. Svítila tu světla, ale nebyl to ostrý, chladný, křišťálový třpyt hvězd, jejichž krása mu vždycky dokázala proniknout až do srdce. Byla to světla Thorbardinu – larvy uvězněné v lucernách, dokud nebudou dost staré, aby dokázaly strávit kámen.

Flint slyšel, jak se dveře otevřely, a vyskočil na nohy; bál se, že ho mohli přijít trápit Sturm nebo Raistlin. Když viděl, že je to Tanis, znovu si sedl.

Půlelf si mlčky sedl vedle něj a nějakou dobu tam seděli v klidném tichu.

Nakonec Flint řekl: „Měl jsem Kladivo, Tanisi, pravé Kladivo.“ Na chvíli se odmlčel a pak stroze dodal: „Vyměnil jsem je. Nechal jsem Armana, ať si myslí, že našel to pravé, když doopravdy našel falešné.“

„Tušil jsem to,“ řekl po chvíli Tanis. „Ale nakonec jsi udělal správnou věc.“

„Nevím. Kdyby měl Arman pravé Kladivo, možná by nebyl mrtvý.“

„Kladivo by ho nezachránilo před drakoniánovým jedem. A kdybys *neměl* pravé Kladivo, když jsi s ním bojoval, bylo by teď Charasovo kladivo v rukou Temné královny,“ řekl Tanis.

Flint se nad tím zamyslel. Možná má přítel pravdu. To, co udělal, tím nebylo o nic lepší, ale možná si časem dokáže odpustit.

„Reorx mi řekl, že trpaslík, který najde Kladivo, bude hrdina, Tanisi. Jeho jméno bude žít navždy.“ Flint si odfrkl. „To jenom dokazuje, že ani bohové nevědí všechno.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ řekl Tanis.

DOSLOV

oví čtenáři tohoto cyklu si na konci knihy všimnou mnoha nezodpovězených otázek a nevyřešených tajemství, třeba kdo, jak a proč odvedl Raistlina k Velké lebce a proč se dobří draci nezapojili do války proti Temné královně. Protože je tenhle svazek jedním ze „ztracených“ příběhů, které se odehrály uprostřed jiných, nechali jsme tyto otázky a jiné záležitosti prozatím záměrně otevřené. Ti, kdo chtějí najít odpovědi a sledovat další dobrodružství Raistlina, Karamona, Tanise, Sturma, Flinta, Tasslehoffa a všech ostatních, nechť pokračují ve svém putování světem Krynnu.

Stačí říct, že Hornfel obdržel pravé Charasovo kladivo a na oplátku s ostatními thény dovolil uprchlíkům i hrdinům najít v Thorbardinu útočiště. Válka však zuří dál a žádné místo není skutečně bezpečné. Pro ty, kdo se chtějí dozvědět, co se dělo dál, příběh pokračuje v *Dracích zimní noci,* druhém svazku *Kronik* Dračího kopí.

Ztracené kroniky budou pokračovat dalšími příběhy, které jsme nikdy nevyprávěli, ve druhém svazku, *Dracích Pánů oblohy.*

Draci Pánů oblohy vylíčí dobrodružství dvou žen, jež hrají hlavní roli v životě Tanise Půlelfa: tajemné Kitiary uth Matar a Tanisovy dětské lásky Laurany. Kitiara jako Modrá dáma válčí po celém Ansalonu a spolčí se s děsivým rytířem smrti, Pánem Sothem. Mezitím se Laurana, Sturm, Flint a Tasslehoff, kteří se během bitvy o Tarsis oddělí od svých společníků, vydají na jih do nebezpečných Ledových končin hledat jedno ze slavných Dračích jablek.

Margaret Weis & Tracy Hickman
Draci trpasličích hlubin

1. vydání
Anglický originál Dragons of the Dwarven Depths
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Hana Vlčinská
Obálka Mart Stawicki
Grafická úprava obálky René Baličky
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 128. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 269 Kč
www.fantomprint.cz